

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

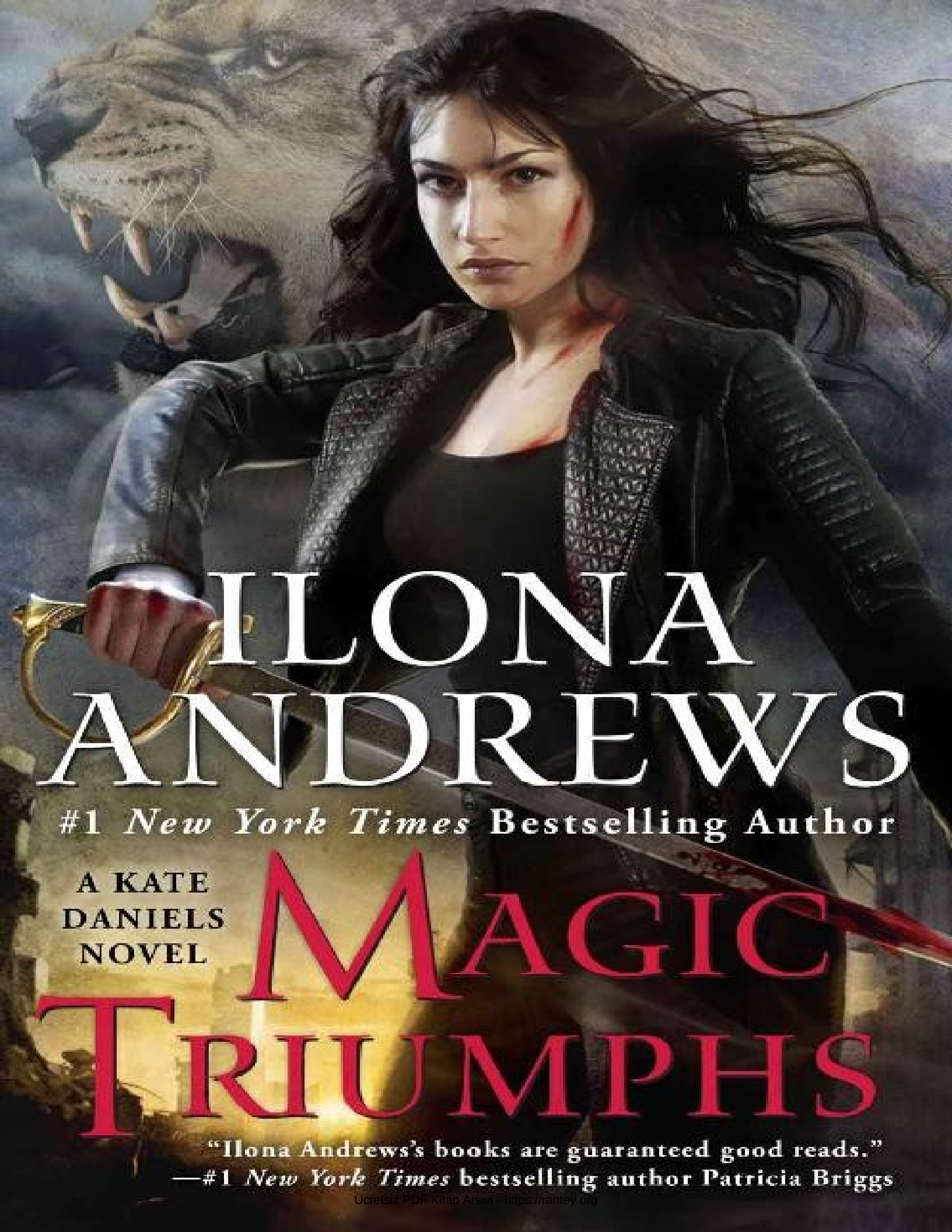
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ILONA ANDREWS

#1 New York Times Bestselling Author

A KATE
DANIELS
NOVEL

MAGIC TRIUMPHS

"Ilona Andrews's books are guaranteed good reads."
—#1 *New York Times* bestselling author Patricia Briggs

ILONA ANDREWS'UN AS KİTAPLARI

Kate Daniels Romanları

SIHIR ISIRIR SIHIR
YAKAR SIHIR
VURUR SIHIR
KANAR SIHIR
ÖLDÜRÜR SIHIR
YÜKSELİR SIHIR
BOZAR SIHIR
KAYDIRIR SIHIR
BAĞLAR SIHIR
ZAFER KAZANIR

Kate Daniels'ın Dünyası

GUNMETAL MAGIC

The Edge Romanları

KENARDA
BAYOU MOON
KADERİN
KENARI
ÇELİĞİN
KENARI

NOVELLALAR

SIHIR YAS TUTAR
SIHIRLI DÜŞLER
SIHIRLI
ARMAĞANLAR
SIHIRLI ÇALMALAR
ALFALAR: KÖKENLER

MAGIC TRIUMPHS

Ilona Andrews

ACE
Her Y'rr x

ACE
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
375 Hudson Street, New York, New York 10014

Telif Hakkı © 2018 Andrew Gordon ve Ilona Gordon
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

ACE tescilli bir ticari markadır ve A kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Andrews, Ilona, yazar.
Başlık: Sihrin Zaferi / Ilona Andrews.
Açıklama: New York : Ace, [2018] | Seri: Kate Daniels ; 10
Tanımlayıcılar: LCCN 2018014421 | ISBN 9780425270714 (ciltli) | ISBN 9780698136823 (e-kitap)
Konular: LCSH: Daniels, Kate (Hayali karakter)-Kurgu. | Şekil Değiştirme-Kurgu. | Büyü-Kurgu. | BISAC: FICTION / Fantasy / Urban Life. | FİKSIYON / Romantik / Paranormal. | FİKSIYON / Aksiyon & Macera. | GSAFD: Fantastik Kurgu.
Sınıflandırma: LCC PS3601.N5526625 M355 2018 | DDC 813/.6-dc23 LC
kaydı <https://lccn.loc.gov/2018014421> adresinde mevcuttur

Birinci Baskı: Ağustos 2018

Kapak illüstrasyonu: Juliana Kolesova

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın kendi görüşünün ürünüdür. hayal ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

Okuyucularımıza

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, bize rehberlik eden, bizi düzelten ve en önemlisi her kitapta daha iyi olmamız için bizi cesaretlendiren editörümüz Anne Sowards'a teşekkür etmemiz gerekiyor. Onun profesyonelliği ve dostluğu paha biçilmezdi.

Anne olmasaydı, hala çamur yığınının içinde gömülü olurduk.

Daha sonra, bu fırsatı acentemiz Nancy Yost'u ve NYLA'daki A ekibini takdir etmek için kullanmak istiyoruz: Sarah, Natanya, Amy. Onlar gerçekten bu sektörün en iyileri. Son olarak, beta okuyucularımıza teşekkür etmek istiyoruz; siz bizim asla göremediğimiz şeyleri yakalıyorsunuz ve kitapları daha iyi hale getiriyorsunuz.

Bu kitap, bu hikayenin doruk noktası, hayranlarımıza, başından beri bizimle olanlara, Kate ve Curran'ın hikayesini elimizden geldiğince iyi anlatırken şansımızı deneyen ve bizimle kalanlara adanmıştır. Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve size asla yeterince teşekkür edemeyiz.

Desteyiniz ve coşkunuz olmasaydı, seri muhtemelen Magic Strikes ile sona erecekti. Size çok minnettarız. Bizi daha önce hiç okumadıysanız ve bu ilk Kate kitabınızsa, satın aldığınız için teşekkür ederiz, ancak lütfen onu bir kenara bırakın ve Sihirli Isırıklar'ın bir kopyasını bulun. Bu bizim favorimiz değil ve elimizden gelse muhtemelen yeniden yazardık ama hepimiz bir yerden başlamak zorundayız ve başlangıçtan başlamak her zaman daha iyidir.

İÇİNDEKİLER

[Ilona Andrews'un Ace](#)
[Kitapları Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı İthafı](#)
[Teşekkür](#)

[Önsöz Bölüm](#)

[1 Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Sonsöz

Yazar Hakkında

PROLOGUE

TAĞRI kalçalarımın tüm vücuduma yayıldı, kemiklerimi birbirinden ayırdı. Dişlerimi sıktım. Kırılacağımı düşünene kadar beni büktü ve sonra bıraktı. Geriye doğru yığıldım. Su.

Andrea serin bir bezle yüzümü kuruladı. "Neredeyse oldu." Curran elimi sıktı. Ben de sıktım.

Üstümüzde mağaranın tavanı parlak su desenlerini yansıtıyordu. Çok güzeldi.

Doolittle bana "Bizimle kal," dedi.

Bir dakikalığına gözlerimi kapatabilirim. Sadece bir dakikalığına. Çok yorulmuştum.

"Her zaman bu kadar uzun sürer mi?" diye tersledi teyzem. "Bazen," dedi Evdokia, eli karnımın üzerindeydi. "Benim için hiç bu kadar uzun sürmemişti."

Andrea ona, "Her kadın farklıdır," dedi.

Bir kasılma beni yakaladı. Kemiklerim yarılmış gibi hissettim.

Geçti ve tekrar yere yığıldım.

"On altı saat oldu," diye hırladı teyzem. "Çok yoruldu ve canı yanıyor. Bir şeyler yapın. Medeniyetinin o çok sevdiği haplardan ver ona."

"Hap alamaz," dedi Evdokia, sesi sakindi. "Artık çok geç. Bebek geliyor."

"Ona hapları ver yoksa seni öldürürüm, cadı."

Andrea, "Ona bir şey verersen bebeğe zarar verir," dedi.

Bebek. Sisten sıyrılıp gerçeğe döndüm. Cadı ormanında, sihirli pınarın bulunduğu mağaranın içindeydik. Coven'lerin dışarıda çalıştığını hissedebiliyordum. Onlar vardı

mağarayı aşılmaz bir büyü örtüsüyle kapladı. Bu olduğu sürece babam bizi bulamayacaktı. En azından amaç buydu. Etrafımda sihirli kaynağın suyu şırıldıyordu. Taşın pürüzsüz çukuruna uzandım, başım yukarıda, ayaklarım su havuzuna bakıyordu. Evdokia bacaklarımın arasında, kalçalarına kadar suyun içinde duruyordu. Doolittle sağımda bekliyordu. Burada çok fazla insan vardı.

Başka bir spazm beni yakaladı. Acı içimi parçaladı.

"İkın," dedi Doolittle. "İkın. Aynen böyle, iyi . . .
Güzel."

"Bu iş sende," dedi Curran bana. "Hadi, bebeğim."

Elini kavradım ve ittim. İçimden kör edici bir acı dalgası geçti ve sonra birden her şey daha kolay oldu.

"Bir tane daha," dedi Doolittle.

"İt," diye ısrar etti Evdokia. "Yapabilirsin."

"İt. Bir kez daha."

Daha fazlası yoktu, ama bir şekilde biraz buldum, tekrar ittim ve aniden vücudum çok hafifledi. Acı içime yayıldı, sıcak ve neredeyse rahatlatıcıydı. Gözlerimi kııptım.

"Tebrikler!" Evdokia sudan bir şey çıkardı ve ben oğlumu gördüm. Kıp kırmızı ve buruş buruştu, siyah saçları vardı ve o güne kadar gördüğüm en güzel şeydi. Derin bir nefes aldı ve çığlık attı.

Curran bana sıırttı. "Başardın, bebeğim."

Teyzem suyun içine süzüldü, yarı saydam bir gölge gibi. Evdokia kordonu kesti ve oğlumu ona doğru tuttu ve Erra onu aldı, hayaletimsi kollarından akan saf sihirle onu tuttu. Bir güç atımı onun içinden geçerek bebeğe ulaştı. Bir saniyeliğine oğlum parladı.

"Kan doğru doğurdu." Erra'nın sesinde gurur titreşiyordu. "Şınar Prensi'ne bakın ve onun mükemmel olduğunu bilin!"

Büyü üstümüzde patladı. Bariyerin içinden bile hissettim, cadıların kalkanına bir iğne gibi saplanmıştı. Babam geliyordu.

Teyzem saf parlayan sihirli bir buluta dönüşerek parçalandı. Bulut oğlumun etrafında döndü. Kozanın içinde yüzüyordu

Erra'nın büyü, onun özü tarafından korunuyor.

Babamın büyüünün iğnesi cadıların bariyerine saplandı. Bir saniyenin işkence dolu bir kısmı boyunca tuttu, ama iğne daha da zorlayarak deldi. Bir an sonra geçecekti.

Oğlumuzu alamayacaktı.

Güç, odaklanmış bir acı seliyle içimden fışkırdı. Gücümün her zerresini ona verdim. Gücüm istilacı büyüyle buluştu. Havuzun suyu uzun teller halinde yükseldi ve kuru göl yatağının üzerinde havada asılı kaldı.

Dudaklarımdan güç sözcükleri döküldü. **"Bugün değil. Asla olmaz."**

Mücadele ettik, sihir aramızda titreşiyordu, güç akımları sanki canlıymış gibi akıyor ve bükülüyordu.

İğne, Roland'ın tüm gücünü arkasına alarak itti.

Çıglık attım ve sesimde acı yoktu, sadece öfke vardı. Büyü içime aktı, toprak bana ihtiyacım olan rezervi verdi ve onu davetsiz güce karşı gönderdim.

İğne paramparça oldu.

Su mağaranın gölüne geri çöktü. Geriye doğru yığıldım. Babam başarısız olmuştu.

İşim bitmişti. Çoktan bitmiştim.

Curran suya atladı. Erra oğlumuzu bıraktı ve Curran onu yakaladı. Teyzem yeniden şekillendi. Onunla Curran arasında bir şey geçti, tuhaf bir bakış ama umursamayacak kadar yorgundum.

Curran bebeğimizi göğsüme yatırdı. Ona sarıldım. Çok küçüktü. Çok küçüktü. Curran ve benim birlikte kurduğumuz bir hayat.

Curran ellerini bana dolayarak ikimizi de kendisine doğru kaldırdı.

"Çocuğa bir isim verin," dedi Erra.

"Conlan Dilmun Lennart," dedim. İlk isim Curran'ın babasına aitti. İkincisi ise Erra'dan geliyordu. Eski bir krallığın adıydı ve onu koruyacağını söylemişti.

Conlan Dilmun Lennart göğsümde kıvrandı ve ağladı.
Dünyada daha iyi bir ses yoktu.

≡ BÖLÜM ≡

1

On üç ay sonra

AGÜRÜLTÜ beni uyandırdı. Ayağa kalktım ve hareket ettim, kılıcım elimdeydi, beynim şimdi olduğumu işlemeden önce ayakta.

Durakladım, Sarrat'ı kaldırdım.

Perdelerin arasındaki boşluktan ince, sulu, şafak öncesi bir ışık sızdı. Sihir ortaya çıkmıştı. Sol tarafımda, Curran'ın yatak odamızdan ayırdığı küçük çocuk odasında, Conlan beşiğinde uyanık bir şekilde duruyordu.

Ben ve oğlum dışında oda boştu.

Thud-thud-thud.

Birisi ön kapıma vurdu. Duvardaki saat yediye on olduğunu söylüyordu. Şekil değiştirenlerin saatlerine uyardık; geç yatar, geç kalkardık. Tanıdığım herkes bunun farkındaydı.

"Uh-oh!" Conlan dedi ki.

Uh-oh doğru. "Beni bekle," diye fısıldadım. "Annenin bir şeyle ilgilenmesi gerekiyor."

Hızlı ve sessiz hareket ederek yatak odasından çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Thud-thud-thud.

Atlarınızı tutun, geliyorum. Sonra da açıklama yapmak zorunda kalacaksınız.

Üçüncü kattan güçlendirilmiş ön kapıya çıkan uzun merdiveni temizlemem iki saniyemi aldı. Kolu tuttum, yana doğru kaydurdum ve küçük pencereyi örten metal kapağı indirdim. Teddy Jo'nun kahverengi gözleri bana bakıyordu.

"Burada ne halt ediyorsun? Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Kapıyı aç Kate," diye nefes aldı Teddy Jo. "Acil bir durum var."

Her zaman acil bir durumdu. Tüm hayatım uzun bir acil durumlar zinciriydi. Kapının kilidini açtım ve kapıyı çektim. Beni geçip içeri daldı. Saçları rüzgârda savrulmuş bir şekilde kafasından ayrılmıştı. Yüzü kansız ve gözleri vahşiydi. Son hızla buraya uçmuştu.

Midemi bir batma hissi kapladı. Teddy Jo Thanatos'tu, Yunan ölüm meleği. Onu korkutmak için çok şey yapmak gerekiyordu. Son zamanlarda çok sessiz olduğunu düşünüyordum.

Kapıyı kapattım ve kilitledim.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi.

"Şu anda tehlikede olan kimse var mı?"

"Onlar öldü. Hepsi öldü."

Her ne oluyorsa çoktan olmuştu. "Gelip bunu görmem gerekiyor."

"Ne olduğunu açıklayabilir misiniz?"

"Hayır." Elimi tuttu. "Hemen gelmeni istiyorum."

Benimkinin üzerindeki eline baktım. Bıraktı.

Mutfağa girdim, buzdolabından bir sürahi buzlu çay aldım ve ona uzun bir bardak doldurdum. "Bunu iç ve sakinleşmeye çalış. Giyinip Conlan için bir bakıcı bulacağım ve sonra gideceğiz."

Bardağı aldı. Çay titredi.

Yukarı koştum, kapıyı açtım ve neredeyse oğlumla çarpışıyordum. Conlan bana sırtıttı. Benim siyah saçlarıma ve Curran'ın gri gözlerine sahipti. Ayrıca Curran'ın espri anlayışına da sahipti ve bu beni deli ediyordu. Conlan erken yürümeye başlamıştı, on aylıktı, bu şekil değiştiren çocuklar için tipik bir durumdu ve

Şimdi son sürat koşuyordu. En sevdiği oyunlar arasında benden kaçmak, çeşitli mobilyaların altına saklanmak ve yatay yüzeylerdeki eşyaları devirmek vardı.

Nesne kırıldıysa bonus puan.

"Annenin işe gitmesi gerekiyor." Gecelik olarak kullandığım uzun tişörtü çıkardım ve bir sporcu sütyeni aldım.

"Baddaadada!"

"Mm-hm. Babanın nerede olduğunu bilmek isterdim. Keşif gezilerinden birinde."

"Dada?" Conlan canlandı.

"Henüz değil," dedim ona, kot pantolonuma uzanırken. "Yarın ya da ertesi gün dönecek."

Conlan etrafta tepiniyordu. Erken yürümesi ve cidden rahatsız edici tırmanma yeteneği dışında, bir şekil değiştirici olduğuna dair hiçbir belirti göstermiyordu. Doğduğunda şekil değiştirmemişti ve henüz şekil değiştirmemişti. On üç aylıkken, düzenli olarak küçük bir yavru aslana dönüşüyor olmalıydı.

Doolittle, Conlan'ın kanında büyük miktarlarda Lyc-V bulmuştu ama virüs uykudaydı. Bunun bir olasılık olduğunu her zaman anlamıştık, çünkü kanım Immortuus patojenini ve Lyc-V'yi kahvaltıda yemiş ve ikincisini istemişti. Ama Curran'ın oğlumuzun bir şekil değiştirici olmasını umduğunu biliyordum.

Doolittle da öyle. Sürünün büyücüsü bir süre canavarı dışarı çıkarmak için farklı stratejiler denemeye devam etti. Ben fişi çekmeseydim hâlâ deniyor olacaktı.

Yaklaşık altı ay önce, Curran ve ben Kaleyi ziyaret ettik ve Conlan'ı Doolittle ile yirmi dakika kadar bıraktık. Geri döndüğümüzde Conlan'ı yerde ağlarken buldum, Doolittle ona bakarken savaşçı formundaki üç şekil değiştiren ona hırıliyordu. Curran beni zapt etmeden önce birini pencereden dışarı atmış ve diğerinin kolunu kırmıştı. Doolittle oğlumuzun tehlikede olmadığına dair bana güvence verdi ve ben de ona eğlenmek için bebeğimize işkence etmekten vazgeçtiğini söyledim. Bir elimle Conlan'ı tutarken diğer elimle kanıma bulanmış Sarrat'ı sallayarak ne demek istediğimi vurgulamış olabilirim. Görünüşe göre gözlerim parlamıştı,

ve Sürü Kalesi titremeye başlamıştı. Toplu olarak daha fazla test yapılmasına gerek olmadığına karar verildi.

Conlan'ı planlanmış randevuları için ve düştüğünde, hapşırduğunda veya hayatından endişe etmeme neden olan diğer bebek şeylerinden herhangi birini yaptığına hala Doolittle'a götürdüm. Ama tüm bu süre boyunca herkesi bir şahin gibi izledim.

Kemerimi taktım, Sarrat'ı sırtımdaki kılıfına soktum ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. "Gidip teyzenin sana birkaç saatliğine göz kulak olup olmayacağına bakalım."

Onu kucağıma aldım ve aşağı indim.

Teddy Jo girişte kafese kapatılmış bir kaplan gibi volta atıyordu. Cipimizin anahtarlarını aldım ve kapıdan çıktım.

"Seni uçuracağım," dedi.

"Hayır." Sokağın karşısındaki George ve Eduardo'nun evine doğru yürüdüm. Son zamanlarda yaptığı bebek bakıcılığı için George'a bir pasta almam gerekecekti.

"Kate!"

"Kimsenin acil tehlikede olmadığını söylemişsiniz. Eğer beni uçurursanız, histerik bir ölüm meleği tarafından taşınan bir oyun parkı salıncağında yerden binlerce metre yukarıda sallanacağım."

"Ben histerik değilim."

"İyiyim. Son derece heyecanlı bir ölüm meleği. Başımızın üstünde uçup yol gösterebilirsin."

"Uçmak daha hızlı olacaktır."

George'un kapısını çaldım. "Yardı mı mı istiyor musun, istemiyor musun?"

Sinirli bir ses çıkardı ve sinsice uzaklaştı.

Kapı açıldı ve George göründü, koyu kahverengi bukleleri başının etrafında bir hale gibi dalgalanıyordu.

"Çok özür dilerim," diye başladım.

Kollarını açtı ve Conlan'ı benden aldı. "En sevdiğim yeğenim kim?"

"O senin tek yeğenin." Curran'ın ailesi öldükten sonra, Heavy Klanı'nın alfaları Mahon ve Martha onu kendi çocukları gibi yetiştirmişlerdi. George onların kızı ve Curran'ın kız kardeşiydi.

"Ayrıntılar." George onu sağlam koluyla kendine doğru çekti. Kötü durumdaki kolu, bir santim kadar yukarıda duran bir kütüktü.

dirsek. Kütük eskisinden beş santim daha uzundu. Doolittle üç yıl içinde tamamen yenileneceğini tahmin ediyordu. George kol meselesinin onu yavaşlatmasına asla izin vermedi. Conlan'ı alnından öptü. Conlan burnunu kırıstırdı ve hapşırdı.

"Tekrar, çok üzgünüm. Acil bir durum." El salladı. "Git, git . . ."

Sağa döndüm ve Derek'in evine doğru ilerledim.

"Şimdi ne olacak?" Teddy Jo homurdandı.

"Destek alıyorum." İhtiyacım olacağına dair bir his vardı içimde.

- - -

Cipi otlarla kaplı bir yola doğru sürdüm.

"Biri kışına eşek arısı yuvası sokmuş gibi görünüyor," diye gözlemledi Derek.

Üstümüzde ve önümüzde Teddy Jo uçuyor, düzensiz bir şekilde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Kanatları gece yarısından yapılmıştı, o kadar siyahtı ki ışığı yutuyordu. Normalde uçuşu görülmeye değer bir manzaraydı. Bugün sanki görünmez oklardan kaçmaya çalışıyormuş gibi uçuyordu.

"Bir şey onu gerçekten tedirgin etti."

Derek yüzünü buruşturdu ve belindeki bıçağı düzeltti. Sürü'de geçirdiği süre boyunca hep gri eşofmanlar giymişti ama Atlanta'nın şekil değiştirenlerinden resmen ayrıldığından beri şehir hayatına alışmıştı. Kot pantolon, koyu renk tişörtler ve iş botları onun üniforması olmuştu. Bir zamanlar güzel olan yüzü asla eskisi gibi olmayacaktı ve sürekli huysuz, soğukkanlı, yalnız kurt kişiliğini korumak için çok çalışıyordu ama eski Derek giderek daha fazla ortaya çıkıyordu.

Ara sıra bir şey söylüyordu ve herkes gülüyordu.

Şu anda gülme modunda değildim. Thanatos'u tedirgin eden her şey kötüydü. Onu neredeyse on yıldır tanıyordum. Birkaç kez soğukkanlılığını kaybetmişti, kılıcı yüzünden siyah bir volhv'un suratına yumruk attığı zamanki gibi

çalınıyor. Ama bu tamamen farklı bir seviyedeydi. Bu çalgıncaydı.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Derek, ses tonu düzdü. "Sence evrenin umurunda mı?"

"Hayır, ama yine de hoşuma gitmedi. Nereye gittiğimizi söyledi mi?"

"Serenbe." Bir çukurun etrafından dolandım. "Hiç duymadım."

"Atlanta'nın güneybatısında küçük bir yerleşim yeri. Eskiden gösterişli bir zengin mahallesi idi ve kendisine 'kentsel köy' diyordu."

Derek bana göz kırptı. "Kent köyü de neyin nesi?"

"Mimari açıdan planlanmış şirin bir alt bölge.

Çok parası olan insanlar için pitoresk bir orman. Milyon dolarlık bir ev inşa eden, ona 'yazlık' diyen, doğayla bütünleşmek için dışarıda dolaşan ve sonra on dolarlık bir fincan özel kahve almak için yarım mil yol giden tipler."

Derek gözlerini devirdi.

"Son birkaç on yılda, tüm zengin insanlar güvenlik için şehre geri taşındı ve şimdi orada bir çiftçi topluluğu var. Çoğunlukla evler beş dönüm kadar bir arazide oturuyor ve hepsi bahçe ve bostan. Güzel bir yer. Haziran ayında şeftali festivali için oraya gitmiştik."

"Bensiz."

Ona sert bir bakış attım. "Davet edildiniz. Hatırladığım kadarıyla 'halletmeniz gereken bir iş' vardı ve onun yerine bunu yapmaya karar verdiniz."

"Önemli bir şey olmalı."

"Bir pelerine yatırım yapmayı düşündün mü? Şehirde yanlışları düzeltmek için koştururken çok zaman harcıyorsun, işe yarayabilir."

"Pelerinli bir adam değil."

Jeep, muhtemelen yolu çevreleyen uzun meşelerden birine ait kalın köklerin kaldırımında oluşturduğu dalgaların üzerinden yuvarlandı. Vardiyadan önce bu yolculuk yaklaşık yarım saatimizi alırdı. Şimdi neredeyse iki saat sürmüştü. I-85'ten aşağı indik, trafik ve sorunlarla birlikte

Yaklaşık doksan dakika sonra South Fulton Parkway'de batıya doğru yol alıyorduk.

"İnıyor," diye duyurdu Derek. "Oh ne güzel."

İleride, Teddy Jo aşağı doğru süzüldü. Bir an için parlak gökyüzüne karşı siluet halinde asılı kaldı, siyah kanatları ardına kadar açıktı, ayakları yolun sadece birkaç metre üzerindeydi, insanların ölen yakınlarının öbür dünyaya güvenli geçişini satın almak için adak olarak kan bıraktığı bir zamanda doğmuş kara bir melekti.

"Gösteriş budalası," diye mırıldandı Derek. "Yeşil sana hiç yakışmıyor."

Teddy Jo kendini yola bıraktı. Kanatları katlandı ve siyah bir dumanın içinde kayboldu.

"Uçarken ne olduğunu biliyor musun?" Derek sordu.

"Hayır, aydınlat beni."

Derek gülümsedi. Bu çok küçük bir gülümsemeydi, sadece bir dişin kenarını gösteriyordu. "O güzel ve büyük bir hedef. Onu gökyüzünden vurabilirsin. Nereye saklanacak ki? Bir metre boyunda ve küçük bir uçak kadar kanat açıklığı var." Derek sessizce kıkırdadı.

Kurdu ormandan çıkarabilirsiniz ama o her zaman bir kurt olarak kalacaktır.

Teddy Jo'nun yanına park ettim ve kapıyı açtım. Büyülü su motorundan gelen bir ses patlaması kulaklarıma saldırdı.

Teddy Jo gürültü üzerine "Bırak çalışsın," diye bağırdı.

Sırt çantamı aldım ve cipten dışarı çıktım.

Derek diğer taraftan çıktı, akıcı bir zarafetle hareket ediyordu. Yan yoldan sağa döndük ve Teddy Jo'yu takip ederek hırıltılı cipi arkamızda bıraktık.

Ağaçlar yolu gölgede bırakıyordu. Normalde orman sessizdi ama bu yaz on yedi yıllık ağustos böceği yavrularının yazıydı. Her on yedi yılda bir, ağustos böcekleri büyük sayılarda ortaya çıkar ve şarkı söylerlerdi. Koro o kadar gürültülüydü ki, tüm normal orman seslerini perdeliyor, kuş seslerini ve sincap cıvıltılarını tuhaf, ürkütücü seslere dönüştürüyordu.

Yolun kenarına aceleyle dikilmiş bir tabelada şöyle yazıyordu,

FULTON İLÇE ŞERİFINİN EMRİYLE DIŞARIDA KALIN.

Altında "COY PARKER, BU ÇİZGİYİ BİR DAHA GEÇERSEN, SENİ KENDİM VURURUM" yazıyordu. ŞERIF WATKINS.

"Coy Parker kim?"

"Yerel gözüpek çocuk. Onunla sohbet ettim. Bir şey görmemiş."

Teddy Jo'nun bunu söyleme şeklindeki bir şey bana Coy Parker'ın burnunu tekrar bu karmaşaya sokmayacağını söyledi.

"Neden nöbetçi göndermediler?" Derek sordu.

"Çok zayıflar," dedi Teddy Jo. "Tüm ilçe için beş kişi var. Ve koruyacak pek bir şey yok."

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

diye sordum. "Göreceksin," dedi

Teddy Jo.

Yol sağa doğru kıvrıldı ve bizi uzun bir caddeye çıkardı. Yoldan ayrılan araba yollarının her biri yaklaşık beş dönümlük bir arsa üzerindeki bir eve çıkıyordu. Evleri çevreleyen uzun çitlerin bazıları ahşap, bazıları metaldi ve üzerlerinde jiletli teller vardı.

Şurada burada ferforje bir çit, bir bahçe görüntüsüne izin veriyordu. Ulaşım zincirlerinin Vardiya nedeniyle kesintiye uğramasıyla birlikte pek çok insan bahçeciliğe yöneldi. Bunun gibi küçük çiftlikler Atlanta'nın her yerinde, bazen şehrin içinde ama daha çok kenar mahallelerde ortaya çıktı.

Sessizdi. Çok sessizdi. Günün bu saatinde normal yaşam sesleri olmalıydı: çığlık atan ve gülen çocuklar, havlayan köpekler, homurdanan büyümlü su motorları. Fırtına gibi öten azgın ağustos böcekleri dışında tüm sokak sessizliğe gömülmüştü. Ürkütücüydü.

Derek nefes aldı ve yere çömeldi. "Ne oldu?"

Ben sordum.

Üst dudağı titredi. "Bilmiyorum."

"Bir ev seç," dedi Teddy Jo, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

En yakın araba yoluna saptım. Derek, onun için kolay bir koşu olan ama çoğu insan için imkânsız bir depar sayılabilecek bir hızla caddeden aşağıya indi. Bir kurt avının kokusunu neredeyse iki mil öteden alabilir. Bir şekil değiştiren yaşamı boyunca binlerce koku izi kataloglar.

Eğer Derek bir şeyin izini sürmek isteseydi, ona engel olmazdım.

Evi inceledim. Pencereelerde parmaklıklar. Sağlam duvarlar. İyi bir vardiya sonrası evi: güvenli, savunulabilir, saçma olmayan. Masif mavi kapının kenarını kapı çerçevesinden ayıran dar bir çatlak vardı. Kilitli değildi. Parmak uçlarımla ittim ve kapı iyi yağlanmış menteşeler üzerinde sallanarak açıldı. Çürümüş yiyecek kokusu etrafımı sardı. İçeri adım attım. Teddy Jo da onu takip etti.

Evin açık bir kat planı vardı; sol tarafta mutfak, sağ tarafta ise oturma odası bulunuyordu. En solda, mutfağın ve adanın arkasında, üzerinde birinin kahvaltı kalıntıları olan bir masa duruyordu. Yaklaştım. Cam bir akçaağaç şurubu şişesi ve üzerinde waffle olabilecek şeylerin bulunduğu tabaklar tüylerle kaplıydı.

Meşhur boğuşma izleri yok. Kan yok, kurşun deliği yok, pençe izi yok. Sadece boş bir ev. Boş evlerle dolu bir sokak. Midem bulandı.

"Diğerleri de böyle mi?"

Teddy Jo başını salladı. Sanki içeri girmek istemiyormuş gibi odanın girişinde durdu. Bu konuda rahatsız edici bir şey vardı, sanki havanın kendisi katı ve hareketsizdi. Burası ölü bir evdi. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum ama hissediyordum. İnsanları ölmüştü ve evin kalbi de onlarla birlikte ölmüştü.

"Kaç tane?"

"Bütün alt bölge. Elli ev. İki yüz üç kişi. Aileler."

Lanet olsun.

Bunu ne yapmış olabilir? Onları kahvaltılarını bırakıp dışarı çıkmaya zorlayan bir şey mi vardı? Bir dizi yaratık insanları kontrol altına alabilirdi, bunların çoğu su kökenliydi. Brezilyalı bir enkantado muhtemelen bütün bir aileyi büyüleyebilirdi. Telepatiye odaklanmış güçlü bir insan büyücü dört kişiyi etkisi altında tutabilir ve emirlerine itaat etmelerini sağlayabilir. Diyelim ki biri bu insanları evlerinden çıkardı. Sonra ne olacak?

Dışarıda derin bir nefes aldım. Derek yanıma geldi.

"Sen bu işe nasıl bulaştın?" diye sordum.

"Beni çağırdılar," dedi Teddy Jo.

Ah. Bir Yunan ailesi ona dua etmiş, muhtemelen bir kurban sunmuş. Eskiden olsa bir köle olurdu. Şimdi ise muhtemelen bir geyik ya da inekti.

"Kanı ben içtim," dedi.

Bir anlaşma yapılmıştı. Tekliflerini kabul etmişti ve bu da onu karşılığında bir şey yapmak zorunda bırakıyordu.

"Ne istiyorlardı?"

Sesi boş çıkıyordu. "Oğullarının ölüp ölmediğini sordular. Cumartesi günü evlenmesi gerekiyordu. O ve nişanlısı gelmedi. Endişelenmişler ve Pazar günü onları kontrol etmeye gelmişler. Bunu bulmuşlar. Aile şerifleri aramış. Olay yerini incelemek için bugün geliyorlar.

Bu yüzden onlardan önce buraya gelmemiz

gerekiyordu." "Peki ya oğulları?" Derek sordu.

"Alek Katsaros öldü," dedi Teddy Jo. "Ama kalıntılarını ailesine geri veremem."

"Neden?" Yaptığı şey buydu. Kendi inancından ya da Yunan kökenli bir insan öldüğünde, Thanatos cesedinin tam olarak nereye düştüğünü bilirdi.

"Yolda açıklarım."

"Gitmeden önce," dedi Derek, "görmeni istediğim bir şey var."

Onu arka tarafa kadar takip ettim. Ferforje çitin arkasında tüylü kahverengi bir ceset yatıyordu. Ölü köpeğin gözünden bir mil çıkmıştı.

"Neredeyse herkesin köpeği vardı," dedi Derek. "Hepsi böyledir. Tek atış, tek ölüm."

Ok ve yayla atış yapmak, çok fazla pratik gerektiren, sonradan kazanılan bir beceriydi. Bir köpeği, yabancı birini gördüğünde ya da kokusunu aldığında korkmayacağı kadar uzak bir mesafeden gözünden okla vurmak neredeyse imkansızdı. Türünün tek örneği bir virtüöz atışı olmalıydı. En iyi arkadaşım Andrea bunu yapabilirdi ama yapabilecek başka birini tanıımıyordum.

İçeri girdim ve kendimi arka bahçeye attım. Mevsimin son meyveleri koyu kırmızı, toplanma zamanı geçmiş, düzgün sıralı çilek çalıları. İçinde bir bebek olan küçük tahta bir araba. Kalbim kendini sıkı, acı dolu bir topun içine sıkıştırdı. Eskiden burada küçük çocuklar vardı.

Derek üç metrelik çitten, jiletli tellerden sanki hiçbir şey yokmuş gibi atladı ve yanıma indi. Bakışları bebeğe takıldı. Gözlerinde soluk sarı bir ateş yuvarlandı.

Köpeğin yanına çömeldim, laboratuvar köpeğinin şapşal suratına sahip büyük, tüylü bir itti. Sinekler cesedin etrafında vızıldıyor, yaradan sızan kana ve sol göz çukurundaki şafta üşüşüyorlardı.

Bu bir oktu, tatar yayı değil, tahta saplı ve soluk gri tüylerle kaplı bir ok. Eski usul. Oklar mermi değildi. Yörüngeleri çok daha kavisliydi. Ok birkaç santim yükselir, sonra düşerdi ve köpeğin tepki süresi göz önüne alındığında, atıcının yaklaşık ... otuz beş metre uzakta olması gerekirdi. Aşağı yukarı.

Döndüm. Arkamda büyük bir meşe, dallarını çitin hemen dışına doğru uzatmıştı.

Derek bakışlarımı takip etti, bahçede koşmaya başladı, zıpladı ve meşe dallarına çarptı. Bir dakika sonra geri geldi.

"İnsan," dedi. "Ve başka bir şey." "Ne?"

"Bilmiyorum."

Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Bu her neyse, doğru kokmuyordu.

"Ne tür bir koku bu?"

Başını iki yana salladı. "Yanlış türden bir koku. Daha önce hiç koklamamıştım."

İyi değil.

Teddy Jo'ya baktım. "Bana göstereceğin başka bir şey var mı?" "Beni takip edin."

Alt bölgeyi geride bıraktık ve cipe geri döndük. Teddy Jo yolcu koltuğuna oturdu. "Park yolundan gitmeye devam et."

Ben yaptım.

Okçular önce köpekleri öldürdü. En olası senaryo buydu. Garip bir nedenden ötürü köpeklerden nefret etmiyorlarsa, hayvanların havlamasını engellemek için yapmışlardı. Bu benim zihin kontrolü teorimde bir delik açtı. Başkalarının iradesine boyun eğdirme yeteneğine sahip bir yaratık ya da insan muhtemelen köpeklerle uğraşmazdı.

Bir kitsune garip bir şekilde mantıklı olabilirdi. İnsanlar kitsune'nin gerçek sihirli hayvanlar mı, tilki ruhları mı yoksa şekil değiştirenler mi olduğu konusunda anlaşmazlığa düşmüşlerdi ama herkes kitsune'nin bela olduğu konusunda hemfikirdi. Japonya'da ortaya çıkmışlardı ve yaşlandıkça güçleri de artıyordu. İllüzyonlar yaratabilir, rüyaları etkileyebilir ve köpeklerden nefret ederlerdi. Ama kitsune'ler fiziksel olarak tilkiydi, insan formundayken bile o eşsiz kokuya sahiplerdi.

"Hiç tilki kokusu aldın mı?" Ben

sordum. "Hayır," dedi Derek.

Bu teoriyi unut.

İleride bir yol, alçak bir tepeyi sağa doğru keserek park yolunda son buluyordu.

"Buraya dön," dedi Teddy Jo.

Dönüşü yaptım. Jeep eski yolda yuvarlanıyor, tümseklerin üzerinden kayarak geçiyordu. İleride solgun ve penceresiz kocaman bir bina çömelmiş duruyordu. Çatısında bir delik açılmıştı.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Eski Walmart dağıtım merkezi."

Derek kapısını sarsarak açtı ve cipten dışarı fırladı. Frene bastım. Yolun kenarına eğildi ve kustu.

"İyi misin?" Bağırdım.

"Pis koku," diye mırıldandı ve tekrar kustu.

Cipi kapattım. Ani sessizlik sağır ediciydi. Sıra dışı bir koku almadım.

Sessiz ol. Ağustos böcekleri hangi cehennemdeydi?

Derek cipe geri geldi. Ağzını silmesi için ona bir bez attım.

"Bu taraftan." Teddy Jo depoya doğru yola koyuldu.
Ona yetiştik. Cebinden küçük bir VapoRub tüpü çıkardı ve bana uzattı.

"İhtiyacın olacak."

Burnumun altına biraz sürdüm ve geri verdim. Teddy Jo bunu Derek'e uzattı, o da başını salladı.

Depodan yaklaşık yirmi adım ötede bir koku üzerime çöktü: yağlı, pis, kükürt kokulu, çürüyen ve berbat bir şeyin kokusu. VapoRub'ı sanki merhem orada yokmuş gibi kesiyordu. Neredeyse elimi ağzıma kapatacaktım.

"Siktir." Derek kuru kusmak için durdu.

Teddy Jo'nun yüzü taştan yapılmıştı.

Devam ettik. Koku artık imkânsızdı. Aldığım her nefes zehir solumak gibiydi.

Binanın etrafından dolaştık. Önümüzde gölet olabilecek kadar büyük, parlak bir su birikintisi yayılıyordu. Yarı saydam, grimsi bej, arka park alanının tamamını sular altında bırakmıştı. Bir çeşit sıvı. Hayır, sıvı değil. Bir agar tabakası gibi jöleliydi ve güneşin tam vurduğu yerde hafifçe parlıyor, katı bir şeyin parçaları onu karartıyordu.

Yanında diz çöktüm.

Neye bakıyordum ben? Uzun ve tel gibi bir şey.

Beni vurdu.

Etrafımda döndüm ve koştum. İçimden kusmuk fişkırmadan önce beş metre gidebildim. En azından olay yerini kirletmeyecek kadar uzaklaşmıştım. Her şeyi kustum ve ardından bir iki dakika daha kuru kustum. Sonunda spazmlar geçti.

Döndüm. Bu noktadan onu hâlâ görebiliyordum, katı jölenin içinde bir topak. İnsan kafa derisi, örülmüş ve pembe bir toka ile bağlanmış kahverengi saçlar. Bir çocuğun takabileceği türden.

Teddy Jo'yu insan yapan ince maske yırtıldı. Omuzlarından kanatlar fırladı ve ağzını açtığı anda azı dişlerini gördüm. Sesi bende bir topun içine kıvrılma isteği uyandırdı.

Eski sihirle doluydu ve ham, korkunç bir kederle doluydu.

"Orada bir yerde Alek Katsaros ve Lisa Winley var. Müstakbel karısı. Onu hissedebiliyorum ama her yere yayılmış durumda. Onu ailesine geri getiremem. O kayboldu.

Hepsi bu toplu mezarda kayboldu."

"Çok üzgünüm."

Bana döndü, gözleri tamamen kararmıştı. "Ölüm nedenini bir bakışta anlayabilirim. Bu benim kim olduğum. Ama bunu anlamıyorum. Nedir bu?"

Derek'in yüzü korkunçtu. "Bu kustum mu? Bir şey hepsini yedi ve kustu mu?"

Ne olduğunu tam olarak bildiğime dair içimde kötü bir his vardı. Su birikintisinin çevresi boyunca yürüdüm. Merkezinde yaklaşık iki metre derinliğinde görünüyordu, yağmur ve bakımsızlık nedeniyle çökmüş olan düzensiz park alanındaki bir çukura yerleşmişti. Su birikintisinin etrafını dolaşmam dört denememi aldı, çünkü çoğunlukla durmak ve kuru hava almak zorunda kaldım. Saç yığınlarına ve gevşek et parçalarına baktım.

Pek çok şiddet ve vahşete tanık olmuştum ama bu başka bir seviyedeydi. Bu, hiç görmemiş olmayı dilediğim şeyler listesinde çok üst sıralardaydı. Sadece bakarken bile göğsüm ağrıyordu. Safra yuttum.

"Ne arıyorsun?" Thanatos o gizemli sesiyle bana sordu.

"Bulamadığım şey bu. Kemikler."

Jele baktı. Yüzündeki bir kas sarsıldı. Ağzını açtı ve çığlık attı. Bu bir insanın çıkarabileceği bir ses değildi, kesici bir çığlıktı, kısmen kartal, kısmen ölmekte olan at, kısmen de daha önce hiç duymadığım bir şeydi.

Derek bana doğru döndü, yüzünde bir soru vardı.

"Bu bir canavarın kusmuğu değil," dedim ona. "Biri onları haşlamış."

Derek geri çekildi.

Zar zor konuşabiliyordum. "Onları etleri dökülene kadar kaynattılar, kemiklerini çıkardılar, sonra da suyu buraya döktüler. Ve o sıvının içine ne koyarlarsa koysunlar ya büyüdür ya da

Zehir. Sinek ya da kurtçuk yok. Etrafında hiç böcek yok, nokta. Tek bir ağustos böceği bile duymuyorum. Tüm o insanlar ve çocukları bunun içinde."

Derek ellerini yumruk yaptı. İçinden yırtık pırtık bir hırıltı çıktı. "Kim? Neden?"

"Bunu öğrenmemiz gerekecek." Ve onları bulduğumda, bunun yerine haşlanmış olmayı dilerlerdi.

≡ BÖLÜM ≡

2

Alt bölgeye geri döndüm. İlk evdeki telefon çalışıyordu ve Luther'in telefonu ile Biohazard'ın numarasını çevirdim. Hafızadan uzatma. Her şeyi resepsiyona bildirebilirdim, ancak bu bürokrasiyi aşmamı gerektirecek kadar kötüydü.

Telefon çaldı. Ve çaldı. Ve çaldı.

Hadi, Luther.

Hat tıklandı. "Ne?" Luther'in sinirli sesi. "Benim."

"Her neyse, Kirli Olan, bunun için zamanım yok. Yapmam gereken önemli büyücülük işleri var-"

"Birisi iki yüz kişiyi kaynatmış ve sıvıyı ve kalıntılarını Serenbe yakınlarında bir Walmart dağıtım merkezine atmış."

Sessizlik.

"Haşlanmış mı dedin?"

"Dedim."

Luther yemin etti.

"Toplu mezar güvenli değil ve sihirli bir güce sahip. İçinde hiç böcek yok Luther. Yaklaşık çeyrek mil boyunca hiçbir yerde böcek faaliyeti yok. Etrafını tebeşirle çevirdim, Teddy Jo da izliyor. Şerif departmanı bugün olay yerini incelemeye gelecek, yani onlardan önce buraya gelmek istiyorsanız acele etmelisiniz. South Fulton Parkway'den batıya doğru gidiyor. Sizin için sapağı işaretleyeceğim."

"Yola çıkıyorum. O mezar alanını terk etme Kate. Orada herhangi bir şeyin yumurtlamasını önlemek için ne yapman gerekiyorsa yap."

"Merak etme. Üzerine oturacağım."

Kapattım ve evi aradım. Cevap vermedi. Düşündüm. Curran hala dışarıdaydı.

George'u aradım. Conlan uyumak için aşağı inmişti. Biraz mısır gevreği yemişti ve iki kez ondan kaçmayı başarmıştı.

Telefonu kapattım ve ölü evin mutfağında tuz aradım. Kilerde büyük bir torba beni bekliyordu. Derek'in kırk kiloluk dört torbayı hiçbir şey taşıymıyormuş gibi kaldırdığını görmek için tam zamanında onu dışarı, cipe taşıdım.

"Bunu nereden buldun?"

"Ortak bir avcı kulübesi buldum," dedi. "Burayı geyik tuzu yalamak için kullanmış olmalılar. Dahası da var."

"İhtiyacımız olacak."

Kulübeye doğru yöneldik.

"Bana koku izlerinden bahset," diye sordum.

"İnsan," dedi. "Ama onda başka bir şey daha var. Berbat bir koku. Bir loup kokladığınızda, yanlışı kokar. Zehirli. Konuşmanın olmayacağını bilirsin. Ya sen onu öldürürsün ya da o seni. Bu şeyler böyle kokar. Loup ama loup değil."

"Bozulmuş mu?" Tahmin ettim.

"Evet. Bunun için iyi bir kelime. İnsanları alt bölümün ağzına götürdüler."

Bekledim ama başka bir şey söylemedi.

"Ve sonra?"

"Koku kesiliyor," dedi. "Su birikintisinin yanında yeniden ortaya çıkıyor." "Işınlanmış gibi mi duruyor?"

"Hemen hemen."

Birkaç kez ışınlanmayla karşılaşmıştım.

Tek bir insanı ışınlamak şaşırtıcı miktarda güç gerektiriyordu. İlk seferinde, çok güçlü bir volhv topluluğu, Rus pagan rahipleri, bir tane yapmıştı, ancak bunu yapmak için bir kurban gerekiyordu. İkincisini ise bir cin yapmıştı. Cinler yaşlı varlıklardı, son derece güçlü ve çok nadir bulunurlardı. Orada

Dünyada bir cinin sürekli varlığını destekleyecek kadar büyü yoktu. Bu özel cin bir mücevherin içine hapsedilmişti. Bu, teknolojinin en yüksek olduğu büyü dalgaları arasında onu ayakta tutan sofistike bir hapishaneydi. Yine de, numaralarını yapmak için sahip olduğu önemli bir sihir rezervine sahip bir insana ihtiyaç duymuş ve daha sonra son eylemi için teknoloji sırasında bile bazı sihirlerin aktığı Unicorn Lane'de saklanmıştı.

Bu her kimse nasıl oldu da iki yüz kişiyi ortadan kaldırdı?

Gerçekten başka bir cinle uğraşmak istemiyordum. Felç geçirmiştım, yani aynı anda birkaç küçük felç geçirmiştım ve son seferinde neredeyse ölüyordum.

Derek'e döndüm. "Tüm insanların aynı anda ortadan kaybolup kaybolmadığını kokulardan anlayabilir misin?"

"Evet, ve yaptılar."

"İki yüz kişi ve onları güden her neyse," diye düşündüm yüksek sesle. "Işınlanma doğru değil. Çok fazla büyü var. Bu bir cep gerçekliği olmalı."

Derek bana baktı.

"Son parlama sırasında Bran'in ortaya çıkışını hatırlıyor musun?"

Zamanının çoğunu bizim gerçekliğimizin dışındaki sisin içinde geçirdi." "Rakshasaları ve onların uçan saraylarını hatırlıyorum. büyümlü orman."

Elbette unutmuştur. Yüzüne yaptıklarından sonra onları asla unutmayacaktı. "Bu da muhtemelen benzer bir şey. Biri çıktı, bir grup insanı yakaladı ve bir yere götürdü." Bu da yaşlı bir gücün varlığına işaret ediyordu ki bu da hepimizin mahvolduğu anlamına geliyordu.

Yaşlı güçler-tanrılar, cinler, ejderhalar, büyükler, güçlüler, efsaneler- bizim gerçekliğimizde var olabilmek için çok fazla sihir gerektiriyordu. Bir yerlerde, sislerin içinde, başka diyarlarda veya boyutlarda, bize gevşek bir şekilde bağlı olarak var oldular.

Kimse tüm bunların nasıl işlediğini tam olarak bilmiyordu. İçlerinden biri tezahür eder ve bir teknoloji dalgasına yakalanırsa ne olacağını kimse bilmiyordu. Geleneksel bilgeliğe göre

Bu yüzden yaşı varlıkları sadece yedi yılda bir gelen sihirli bir tsunami olan bir parlama sırasında görüyorduk. Patlama sırasında büyü en az üç gün, bazen daha uzun süre kalırdı.

Bu bölge özellikle büyüye doymuş değildi. Eğer yaşı bir güçle uğraşıyorsak, bu güç çok cesurdu. Normalde, her tuhaf, güçlü büyülü şeyi babamın üzerine yıkmak isterdim ama bu babamın yapacağı bir şey değildi. Tanıdık bir büyü hissetmemiştim ve kalıntıları bu şekilde unutulmuş bir otoparka atmanın zarif ya da rafine bir yanı yoktu. Babamın büyüü sizi öldürmeden önce güzelliğiyle şok ederdi.

"Onları kaynatmak için iki yüz kişiyi inine mi götürdü?" Derek sordu. "Neden?"

"Bilmiyorum."

"Kemikleri istediler mi?"

"Bilmiyorum. Kemiklerin tesadüfi olup olmadığından emin değilim. Daha kötü yorumlar da var."

Derek durdu ve bana baktı.

"Onlara işkence etmek için hayattayken yavaş yavaş kaynatmış olabilirler," dedim.

Kulübeye döndü.

"Dünya berbat bir yer," dedim ona. "İşte bu yüzden Conlan'a sahip olduğum için mutluyum."

Bana sert bir bakış attı.

"Dünyanın daha fazla iyi insana ihtiyacı var ve benim oğlum da iyi bir insan olacak."

- - -

Büyülü araba motorlarının gürültülü hırıltısı Biohazard'ın gelişini duyurana kadar iki saatten fazla zaman geçti. İki SUV homurdanarak ve tükürerek yolda ilerliyordu. Arkalarında ağır zırhlı bir kamyon bir sarnıç getirdi. Onun arkasından iki SUV daha geldi. Araçlardan insanlar ve turuncu güvenlik giysilerinden oluşan konteynerler tükürüldü. Elli metre arkamızdaki su birikintisinden yükselen havayı bir kez kokladılar ve maskelerini taktılar.

Luther bize doğru yürüdü. Tıknaz ve siyah saçlı olan bu adamın üzerinde botlar, lekeli bir şort ve üzerinde KNIGHT IN THE STREETS, WIZARD IN THE SHEETS yazan bir tişört vardı.

"Tişörtünü beğendim," dedim ona. "Çok profesyonel."

Yemi yutmadı. Sadece jöleli toplu mezara baktı. Etrafına basit bir tuz çemberi çizmiştik. Kaldırım tebeşirle çizilemeyecek kadar bozuktu.

"Bir ifadeye ihtiyacım olacak," dedi. "Kurt adamdan ve Thanatos'tan da. Nerede o?"

Başımı salladım. Teddy Jo deponun çatısında bir yer edinmiş, aşağıya, mezara bakıyordu. Üzerinden kıvrılan siyah duman vücudunun etrafında dönüyordu. Eğer gücü olsaydı, o mezardan genç bir çiftin kalıntılarını çıkarır ve onları diriltirdi. Ama yapmadı. Hiçbirimizin yoktu. Sadece tanrılar insanları ölümden döndürürdü ve sonuçlar genellikle karışık olurdu.

Luther'a "Yas tutuyor," dedim. "Halkından biri bunun içinde. Onun ruhunu öbür dünyaya götüremez. Bunu yapmak için ceset üzerinde ayin yapması gerekir ve onu ayırmanın bir yolu yok. Cesedi aileye geri getiremez. Çok kızgın, bu yüzden sorgularken nazik olacağım."

Luther başını salladı.

Ona koku izinin kaybolduğunu söyledim. Ben konuştukça kaşları daha da çatıldı.

"Yaşlı bir güç mü?" diye sordu. "Umarım değildir."

Tekrar mezara baktı. "Bütün aile, hatta çocuklar bile mi?"

"Sanırım öyle."

"Neden?"

Keşke nedenini bilseydim. "Kemikler kayıp."

Yüzünü buruşturdu. "En yüksek büyü konsantrasyonu insan kemiklerindedir. Bu yüzden hortlaklar onları çiğner. Kemikleri çıkarıp sakladıklarından emin miyiz?"

"Hayır, ama istatistiksel olarak orada en azından birkaç kemik olmalıydı. Bir kafatası, bir uyluk kemiği, bir şey. Ben sadece yumuşak doku gördüm."

İç çekti ve bir an için daha yaşlı göründü, gözleri periliydi. "Kazıp inceledikten sonra sana haber veririm."

Uzun bir süre öfke ve kederle bir arada durduk. İkimiz de bunu araştırırdık, o kendi tarafından ben de kendi tarafımdan. Sonunda sorumluyu bulacaktık. Ama bu, cesetleri otoparka çöp gibi atılmış olan aileler için hiçbir şey yapmayacaktı.

Sonunda Luther başıyla onayladı ve ben ifademi vermeye giderken turuncu takım elbisesini giymeye gitti.

- - -

Cehennem, Magnolia Köprüsü'nden geçen bir konvoyun arkasında sıkışıp kalmaktı. Normalde yan sokağa sapardım ama Magnolia, yıkılan üst geçitlerin ve yıkılan binaların enkazının üzerinden geçen yeni köprülerden biriydi ve ofise geri dönmenin en hızlı yoluydu ve kafam hala haşlanmış insanlarla doluydu. Ne olduğunu anladığımda artık çok geçti.

Bu bize tam yarım saate mal oldu ve Cutting Edge'e yanaştığımızda öğleden sonra tüm hızıyla devam ediyordu. Derek indi, park yerimizin zincirini açtı ve ben de arabayı kendi yerime sürüp park ettim.

Sokak bugün nispeten sakindi, sıcaklar normalde Bill Horn'un tamirci dükkânına ve Nicole'ün araba tamirhanesine gelen müşterilerin çoğunu kaçırmıştı. Sadece Bay

Tucker oyalandı. Zaman ve yaş, bir zamanlar geniş omuzlu ve muhtemelen kaslı olan vücudunu ince, hafif çelimsiz bir yapıya dönüştürmüştü. Ayrıca saçlarının çoğunu da çalmıştı, bu yüzden saçlarını o kadar kısa tutuyordu ki koyu kahverengi kafa derisinin üzerinde uçuşan beyaz tüyler gibi görünüyordu. Ama yıllar onun ruhunu yok etmemişti. Sabahları iki kez ve akşamları da en az bir kez sokağımızda yürürdü.

büyük bir pankart taşıyordu. Pankartta şöyle yazıyordu,
DİKKAT! DÜNYANIN SONU GELDİ! GÖZLERİNİZİ AÇIN!

Cipten indiğimde, Bay Tucker daha önce sayısız kez yaptığı gibi aynı mesajı en yüksek sesle ilettili. Ama Güneyli olduğu için Bay Tucker nezakete de inanırdı.

"Tövbe edin! Sonumuz geldi! Bugün nasılsınız millet?"

"Şikayet edemem," diye yalan söyledim. "Buzlu çay ister misiniz?"

Dışarısı çok sıcak."

Bay Tucker metal bir matarayı bana doğru kaldırdı.

"Bill'den biraz çay aldım. Teşekkür ederim. Sonra görüşürüz."

"Tamam, Bay Tucker."

Bir araba yavaşça geçti, belli ki bir şey arıyordu. Bay Tucker elindeki pankartı sallayarak ona doğru atıldı.

"Tövbe edin! Gözlerinizi açın! Kıyamette yaşıyorsunuz!"

İçimi çektim, yan kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Derek yüzünü buruşturarak beni takip etti. "Bir gün ona araba çarpacak."

"Ve bunu yaptığında, onu hastaneye götüreceğiz."

Bay Tucker haklıydı. Kıyameti yaşıyorduk.

Yavaş yavaş, her büyü dalgasında eski teknolojik dünya biraz daha öldü ve yeni dünya ve onun güçleri ve canavarları biraz daha güçlendi. Canavarlardan biri olarak, şikayet etmemem gerektiğini düşündüm.

Vaka yükümüzü temizlememiz gerekiyordu. Serenbe öncelikli olmalıydı. Duvarda asılı büyük kara tahtaya baktım. Üç vaka aktifti: Oakland Mezarlığı'nda bir hortlak, Sanat Enstitüsü'ndeki öğrencileri korkutan ve pahalı boyaları yiyen parlak gözlü gizemli bir "yaratık" ve Dunwoody Yolu'ndaki bir banliyöde anormal büyüklükte parlayan bir kurt ihbarı. Derek tahtaya yaklaştı ve kurdu sildi.

"Dün gece aldım."

"Neydi o?" "Desandra."

Ona göz kırptım. "Kurt Klanı'nın alfası mı?"

Derek başıyla onayladı.

"Dunwoody Heights'ta ne işi var?"

"Çocuklarını şehirdeki jimnastik sınıfına kaydettirmeye çalışmış ve diğer ebeveynlerden biri büyük bir kriz çıkarmış, bu yüzden ondan gitmesini istemişler. Son üç gecedir karanlıkta parlayan pudra içinde yuvarlanıyor ve o kadının evini tehdit ediyor."

"Ona gözdağı vermenin Sürü'nün yararına olmadığını açıkladınız mı?"

"Ben yaptım. Bana, ben olmasaydım, her şeye burnunu sokan bir çocuk olmasaydım, bu işten paçayı sıyracağını söyledi."

Soğukkanlı bir şekilde suratımı asmadım. "Davayı kapatırken iyi iş çıkardın."

"Elbette."

"Peki Scooby Snacks'i nereye koydun?" "Çok komik," dedi kuru bir sesle.

Tahtayı düşündüm. Bir yıl önce olsa boya kutusunu Ascanio'ya fırlatır ve unuturdum. Ama Ascanio son zamanlarda pek ortalıkta görünmüyordu. Artık neredeyse hiç gelmiyordu. Son birkaç seferdir beni durmadan iş için rahatsız etmesi yerine onu aramak zorunda kalıyordum. Okul zamanının çoğunu alıyordu ama geçen yıl mezun olmuştu.

Hâlâ kayıtlarda görünüyordu. Telefonu elime aldım ve Bouda House'u aradım.

Miranda nefes nefese bir "Merhaba" ile cevap verdi. "Benim."

Seksi nefesi kayboldu. "Oh, merhaba, Kate."

"Şeytan yumurtası buralarda mı?"

"Raphael'e bir konuda yardım ediyor."

Son aradığımda da bu cevabı almıştım. "Tamam. Eğer ilgilenirse ona bir işim olduğunu söyler misin?"

"Elbette."

Ben Ascanio'nun patronuydum ama Raphael ve Andrea onun alfabarıydı ve Bouda Klanı klana sadakati her şeyin üstünde tutardı. Raphael benden üstündü. "Bir daha düşündüm de, boş ver. Biz hallederiz."

"Tamam," dedi Miranda.

Telefonu kapattım. Ascanio'nun kaybolması ve Julie'nin Curran'la birlikte av macerasına çıkmasıyla, sadece ben ve Derek kalmıştık.

"Almamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, Serenbe için sana ihtiyacım var. Bu işi Lonca'ya devretmemiz gerekecek." İşleri Lonca'ya devretmekten nefret ederdim. İş aldığım da yapacağıma söz vermiştim ve işi yaptığımızdan emin olmaktan gurur duyuyordum. Şimdi müşterilere çok meşgul olduğumuzu açıklamak zorunda kalacaktım. Bu kötü bir işti ve kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Ama bazen başka seçeneğim olmuyordu.

Loncadan Barabas'ı aradım. Kâtip'e de gidebilirdim ama Barabas baş yönetici olduğu için daha hızlı olurdu. Ayrıca, askerler her zaman tehlikeli durumlara girerlerdi. Serenbe'yi bilmeleri gerekiyordu. Ne kadar çok kişi bilirse, bunu çözme şansımız o kadar artardı.

İlk zil sesinde telefonu açtı. "Evet?"

"Sana iki iş göndermem gerekiyor. Biri baş belası bir iş ama gulyabani çıkarma işinde iyi birine ihtiyaç var."

"Baban işgalci mi?"

"Hayır, ama kötü bir şey oldu." Ona Serenbe hakkında bilgi verdim. "Bunu her kim yaptıysa paçayı kurtardı. İçimde bunun tek seferlik bir şey olmayacağına dair bir his var."

Uzun ve gergin bir sessizlik oldu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet. Askerlere haber vermenin paniğe yol açmayacak bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

"Eğer bunu çözersen, beni ara." Bildirim görgü kuralları konusunda birkaç ipucu alabilirim.

"Yapacağım. Konserlerle biz ilgileniriz."

"Teşekkürler."

Telefonu kapattım, gulyabani ve boya yiyenle ilgili iki dosyayı aldım ve masamın üzerine koydum. Bugün eve gittiğimde onları Barabas'a iletecektim. Komşu olmanın avantajları vardı.

"Bunun gerçekten tekrar olacağını düşünüyor musun?"

Derek sordu. "Evet."

"Neden?"

Masaya yaslandım. "Köpekleri öldürdüler, iki yüz kişiyi dışarı çıkardılar ve ortadan kaybolmalarını sağladılar. Kimse kaçamadı. Saldırganlardan hiçbiri ölmedi ya da en azından cesetlerini ya da büyük kan göllerini bulamadık. Hiçbir şey ters gitmedi. Hiç hata yapmadılar. Pratik yapmadığınız sürece çok sayıda insanı kontrol etmekte bu kadar iyi olamazsınız."

"Bunu daha önce yaptıklarını düşünüyorsun."

"Bunu daha önce ve birden fazla kez yaptıklarını biliyorum. Bunu birden fazla kez yaptılarsa, muhtemelen bir şey için sürekli insan kaynağına ihtiyaçları vardır, bu yüzden tekrar yapacaklardır. Onları durdurmak için orada olmalıyım. Elimden gelse bu şehir onların avlanma alanı olmayacak. Bu yüzden sen ve ben Sürü'yü, Halk'ı, Tarikat'ı ve tanıdığımız diğer tüm yetkili kişileri arayıp bu olaydan haberdar edeceğiz." Biohazard kendi bildirimlerini gönderecekti, ancak ben ağı olabildiğince geniş bir alana yaymak istedim.

Derek masasına doğru ilerledi. "Sürü benimdir."

"Keyfine bak."

- - -

"KATE?" DEREK'İN YÜZÜ görüşümü engelledi.

Alnımı ovuşturdum. "Evet?"

"Yemek?" diye sordu.

Yemek mi? Bugün hiç yemek yememiştim. "Yemek harika olurdu."

Başını salladı ve kapıdan çıktı.

Son iki saat içinde, insanların beni tanıdığı üç ilçe şerifiyle konuştum: Douglas, Gwinnett ve Milton. Milton İlçe Şerifi Beau Clayton'la geçmişimiz çok eskiye dayanır. Kaybolan insanları duymaktan hoşlanmıyordu.

Tarikatı aradım ve Nick Feldman'la konuşmak istedim ve tarikatın telepatik sekreteri Maxine'den onun şehirde olduğunu ama şu anda dışarıda olduğunu, bu yüzden ona bir mesaj bırakmam gerektiğini öğrendim. Kısa tuttum.

Tarikat bir şey biliyorsa bile bunu benimle paylaşmazdı ve benim bilgilerime de güvenmiyorlardı. İşe döndüğüm sekiz ay boyunca birkaç davada işbirliği yapmamız gerekti ve şu anki şövalye koruyucu Nick Feldman ile çalışmak her seferinde dış çekmek gibiydi. Annemle babasının evliliğini bozmak yeterince kötüydü, ama Nick de Hugh d'Ambray'ın yakın çevresinde bir süre gizli görevde bulunmuş ve babamın nasıl çalıştığını ilk elden görmüştü. Tüm ailemizden binlerce güneşin tutkusuyla nefret ediyordu ve var olmadığımızdan emin olmayı hayatının misyonu haline getirmişti.

Derek, şehrin kolluk kuvvetlerini, Sürü'yü ve kurduğu bazı sokak bağlantılarını yanına almıştı. Aramızda kalsın, hemen hemen her şeyi halletmiştik. Geriye sadece insanlar kalmıştı.

Numarayı çevirdim.

"Casino Yardım Masası'na ulaştınız," dedi genç bir adam telefonda. "Ben Noah. Gününüzü nasıl harika hale getirebiliriz?"

Bu bir mucize olurdu. "Beni Ghastek ya da Rowena'ya bağlayın lütfen."

"Kimin aradığını sorabilir miyim?" "Kate."

"Aramanızı bekliyorlar mı?"

Harika. Yeni bir çırak ya da kalfa bulmuştum. "Hayır." "Bir soyadına ihtiyacım olacak, hanımefendi."

"Lennart."

"Bir dakika lütfen."

Bir bip sesi duyuldu ve Noah biriyle konuştu. "Hey, Korkusuz Lider'i arayan Kate Lennart diye biri var. Listede adı yok."

Görünüşe göre Noah insanları beklemeye almakta ustalaşmamıştı.

"Kate kim?" diye sordu başka bir erkek sesi. "Kate Lennart mı?"

"Seni aptal, o In-Shinar!" "Ne?" Nuh ciyakladı.

"In-Shinar'ı beklemeye aldın, seni aptal! Ghastek seni taşaklarından asacak."

Ugh.

"Ne yapacağım ben?" Noah'nın sesinde panik yükseliyordu.

Beni Ghastek'e bağlayabilirsin. Eğer şimdi bir şey söylersem, bu onları daha da korkutur.

Rastgele bip sesleri geliyordu. Noah'nın çılgınca telefonu kurcaladığını, yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi tuşlara rastgele vurduğunu hayal ettim. Kulağıma bir bağlantı kesme sinyali geldi.

Adayların kalfalık rütbelerine yükseltilmesi törenine son katıldığımda Ghastek beni "Karşınızda Ölümsüz Olan, In-Shinar, Atlanta'nın Kanlı Kılıcı" olarak tanıtmıştı. Tüm töreni onu beynimle öldürmeye çalışarak geçirdim. Daha sonra onu azarladığım, hayatımı kimin için riske atmayı tercih edeceğimi sordu, Atlanta'nın Kanlı Kılıcı mı yoksa küçük işletme sahibi Kate Lennart mı? Ona boş vermesini söylemeliydim. Sadece kendimi suçlayabilirdim.

Telefonu bıraktım ve içimden beşe kadar saydım. Bu onlara kendilerini toparlamaları için yeterli zamanı verecektir.

Tekrar aradım.

"Yardım Masası," diye mırıldandı Noah.

"Yine ben. Ghastek'i arıyorum."

"Evet hanımefendi, In-Shinar, Majesteleri."

Bekledim. Hiçbir şey olmadı.

"Noah?"

"Evet?" dedi çaresiz bir fısıltıyla. Sesi ölüme yakın geliyordu.

"Aramayı aktarın lütfen."

Küçük, boğuk bir ses çıkardı, hat tıklandı ve Rowena'nın yumuşak sesi cevap verdi. "Merhaba Kate. Conlan nasıl?"

Ona kalfalarından birinin bana "hanımefendi" dediğini söylemek ters etki yarattı. "O iyi."

"Onu ne zaman getireceksin?"

Rowena annemle aynı köyden geliyordu. Benzer bir büyü yeteneğine sahip olmalarına rağmen annem

çok daha güçlüydü. Bu yeteneğin bir bedeli vardı. Bu yeteneğe sahip olan kadınlar hamile kalmakta zorlanır, hatta çocuk doğurmakta daha da zorlanırlardı. Ben bir istisnaydım; belki de Roland'ın genleriyle ilgiliydi ama Curran ve ben gebe kalmakta hiç zorlanmamıştık. Rowena'nın hiç kendi çocuğu olmamıştı ama umutsuzca çocuk sahibi olmak istiyordu. Bir keresinde bana babam hayattayken dünyanın onun çocukları için yeterince güvenli olmadığını söylemişti. Bunun yerine tüm annelik şefkatini oğluma gösterdi.

"Elimden geldiğince çabuk. Bazı kötü haberlerim var."

"Baban mı?" Sözlerinin altında bir parça endişe vardı.

"Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum."

Serenbe'yi açıkladım.

Rowena sonunda, "Bu korkunç," dedi.

Bir Ölülerin Efendisi'ni pek şaşırtmadı. Beni de pek şaşırtmadı. Şimdiye kadar bu hikâyeyi yedi ya da sekiz kez anlatmıştım. Tekrarlamanın keskin kenarları törpüleyeceğini düşünürsünüz, ama hayır, her seferinde bir öncekinden daha rahatsız ediciydi.

Rowena, "Biohazard'ı arayıp analiz için bazı örnekler almaya çalışacağız," dedi.

"Bu harika olurdu."

Hoşça kal dedim ve Conlan'ın herhangi bir sihirli güç geliştirip geliştirmedini sormasına fırsat vermeden telefonu kapattım.

Herkes oğlumun daha fazlası olmasını istiyordu. Olduğu haliyle mükemmeldi.

Birisi kapıma vurdu. "İçeri gel," diye seslendim.

Kapı açıldı ve Raphael elinde koyu yeşil bir şişeyle içeri girdi. Koyu gri bir takım giymişti.

"Boudalara dikkat et," dedim. "Özellikle de hediye getirdiklerinde."

Gülümsedi. "İçeri girebilir miyim?"

"Lütfen." Müşteri koltuğumu işaret ettim. "Oturun."

Öyle yaptı. Siyah saçları yumuşak bir dalga halinde omuzlarına dökülüyordu.

Genelde insanlar bir erkeği tanımlamak için "için için yanan" gibi kelimeler kullandığında sadece gülerdim. Ancak Raphael için bu sözcük tamamen uygun düşüyordu. Raphael'de bir

şeyler vardı.

Koyu mavi gözlerindeki bir şey, cilayı kesen vahşi bir şekil değiştiren ipucu ile kendini taşıma şekli, kadınların seksi düşünmesine neden oldu. Neyse ki benim bağıışıklığım vardı.

"Şişenin içinde ne var?"

Masanın üzerinden bana doğru itti. Üzerinde turuncu-sarı sevimli bir elma olan el yazısıyla yazılmış etikette "B's BEST CIDER" yazıyordu.

Islık çaldım. "Şimdi kötü olduğunu biliyorum."

Curran ve ben evlendiğimizde, Ayı Klanı düğün için birkaç fıçı bal birası sağladı. Bira büyük bir başarıydı. Raphael, Bouda klan evinin bir elma bahçesinin ortasında olduğunu fark etti ve bir iş fırsatı olduğunu sezdi. B's Cider bir yıl önce piyasaya çıktı ve Raphael'in dokunduğu her şey gibi o da altına dönüştü.

Sandalyede arkasına yaslanmış, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atmıştı.

Andrea'yla yaşamak Raphael'e iyi geliyordu. Temiz görünüyordu. Takım elbisesi üzerine o kadar iyi oturmuştu ki, özel dikim olmalıydı.

"Dur tahmin edeyim, terziniz son kıyafetinizi rehin tutuyor ve onu kurtarmamı istiyorsunuz."

"Eğer senden bunu yapmanı isteseydim, her yer kan içinde kalırdı ve takım elbisem mahvolurdu. Hayır, karıma sorardım.

Onu yüz metre öteden iki gözünün ortasından vururdu."

Yapacağını.

"Çocuk hakkında konuşmaya geldim," dedi. "Elma şarabı getirdim, çünkü bu kolay bir konuşma değil."

Oh.

"Senden onu bırakmanı istemeye geldim."

Ben de öyle düşünmüştüm. "Ascanio neden kendi adına konuşmak için burada değil?"

"Çünkü onu kimse almazken sen aldın.

B Teyze onu size gönderdi çünkü başa çıkılması imkansız biriydi ve er ya da geç yanlış bir şey yapacağını ya da yanlış bir şey söyleyeceğini ve birinin boğazını parçalayacağını biliyordu. Ona bir iş verdiniz, ait olduğu bir yer verdiniz, onu eğittiniz ve ona güvendiniz. Onu

artık klan için bir değer olan biri. Tüm bunları anlıyor. O size sadık."

Durakladı. Devam etmesini bekledim.

"Ama o da bir şeyler istiyor."

"Ne gibi şeyler?"

"Para ile başlayabiliriz. Burada para kazanabilir ama o daha fazlasını istiyor. Zenginlik istiyor."

O da ben de Ascanio'nun benim için çalışarak zengin olamayacağını biliyorduk. Cutting Edge faturaları ödüyordu ama kimseyi zengin etmiyordu. Büyümek gibi bir niyetim yoktu. Küçük olmamız hoşuma gidiyordu.

"Ayrıca kabul görmek, sorumluluk ve güç istiyor. Klanın güç hiyerarşisinde yükselmek istiyor. Özünde o bir bouda ve diğer boudaların onun ne kadar iyi olduğunu kabul etmesine ihtiyacı var."

"Tamam."

"Bunların her ikisi de bir amaç için araçtır." Raphael öne doğru eğildi. "Onun gerçekten istediği şey ..."

"Güvenlik," dedim ona. "Ona neredeyse dört yıl boyunca öğretmenlik yaptım Raphael. Cehennem gibi bir yerde erkek rol modeli olmadan büyüdü, bu yüzden klana gittiğinde sana takıldı. Senin gibi olmak istiyor. Saygın, başarılı, tehlikeli bir alfa. Tüm bunları uzun zaman önce anladım."

Raphael, "Son altı aydır benim için çalışıyor," dedi.

"Aha."

Raphael dudağını çiğnedi. "Diplomatik olmaya çalışmanın bir anlamı yok, bu yüzden sadece ortaya çıkıp söyleyeceğim. On dokuz yaşındaki erkek boudalar taşaklarıyla düşünür. Andrea ve ben zamanımızın yarısını onları Jim'in kaya taşıma kampından uzak tutmak için savaşarak geçiriyoruz."

Curran gibi Jim de kaleyi sürekli geliştiriyor, kuleler, duvarlar ve kaçış tünelleri ekliyordu. Bu iyileştirmelerin büyük bir kısmı, yaşları on iki ile yirmi beş arasında değişen ve çeşitli suçlardan dolayı Sürü'nün kamu hizmeti versiyonunu yerine getiren boudalar tarafından inşa edildi. Boudalar beladan uzak duramıyorlardı ve Jim her zaman bedava işçiliği memnuniyetle karşılıyordu.

"Ascanio yaşlılarından farklı," diyor Raphael. "Akılla düşünüyor ve kararlarında stratejik davranıyor. Onu Kentucky'ye gönderdiğimizde, h ... ile karşılaştı." Raphael durakladı. "...belaya bulaştı. Üstesinden geldi. Benden daha iyi."

"Yaptığından hiç şüphem yok."

"Bizim ona, onun da bize ihtiyacı var. Ve annemin onu size bıraktığının farkındayım ve siz dört yılınızı onu dengelemek, eğitmek ve bugünkü haline getirmek için harcadınız ve şimdi işe yaradığı için onu geri istiyoruz ve bu haksızlık. Özür dilerim. Size borçluyum. Tüm klanımız sana borçlu."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bunu onun için yaptım, senin için değil." "Ama sen yaptın ve birileri bunu takdir etmeli. Ben

Bunu kabul ettiğimizi ve unutmayacağımızı söylemek için buradayız. Eğer bunu ona bırakırsanız, sizden asla uzaklaşmayacaktır. Bırakamaz. Sadakat duygusu buna izin vermez. Ama burada mutlu olmayacaktır. Sürü tarafından tanınmak ve kabul edilmek istiyor. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen herhangi biri değilsin Kate. Sen In-Shinar'sın. Onu ne kadar uzun süre yanında tutarsan, senden ayrı görülmesi o kadar zorlaşacaktır."

Bunu yüzüme vurmak zorundaydı. İçimi çektim.

"Buralarda hiç zincir görüyor musun, Raphael?"

"Hayır." Gülümsemesi hüzünlüydü.

"Tamam o zaman. O sözleşmeli bir hizmetçi değil. İstedğini yapmakta özgür. Bugünden itibaren onu maaş bordrosundan çıkaracağım. İstedığı zaman geri gelebilir, ama ben aramayı bırakacağım."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Bu seninle ilgili değil. Onu ne mutlu edecekse onu yapmalı."

Raphael tekrar başını salladı. Perişan görünüyordu. Onu rahat bıraktım. "Bebek B nasıl?"

Sırıttı. "Geçen hafta piknikte bir kurt çocuk onun oyuncağını çalmaya çalıştı. Onu kovaladı, oyuncağı aldı ve onunla onu kanlı bir şekilde dövdü."

"Çok gurur duyuyor olmalısın." "Oh,

duyuyorum."
"Görüşürüz, Raphael."

"Yapacaksın,
Kate." Gitti.

İşte bu kadar. Kendimi garip bir şekilde boşlukta hissettim. Artık komik tek satır yok. Daha fazla işkence edilmiş Latince yok. Artık açık saçık şakalar yoktu. Bir süredir bu ana doğru ilerliyordu ama yine de kendimi boş hissetmeme neden oluyordu.

Derek ofise girdi. "Raphael ne istedi?" Başımı salladım.
"Önemli bir şey değil."

Derek elma şarabı şişesine baktı ve daha büyük bir kâğıt torbanın içinden iki küçük kâğıt torba çıkardı. Meksika baharatlarının lezzetli aroması havayı doldurdu. Yumuşak tavuk tacos. En sevdiğim. En yakın Meksika restoranı yaklaşık iki mil uzaktaydı. Onları benim için almaya gitmişti.

Kalktım, iki bardak aldım, elma şarabını açtım ve bizim için biraz doldurdum. Müşteri koltuğuna oturdu ve taco'sunu ısırdı. Ben de benimkini çiğnedim. Çok lezzetliydi.

"Yarın Serenbe'ye geri döneceğim," dedi. "Daha geniş bir arama yapmak istiyorum. Bakalım bir iz bulabilecek miyim?"

"Tamam," dedim.

Biraz daha çiğnedik.

"Hiç zenginlik istedin mi?" diye sordum.

Derek çiğnemeye ara verdi. "Hayır."

"Yani, hiç daha fazla para istediğin oldu mu?"

Bana tek omuz silkme hareketi yaptı. "Faturalarım ödendi. Yiyecek için yeterli param var, iş aletleri için yeterli param var, Noel hediyeleri alabilirim. Başka neye ihtiyacım olabilir ki?"

Başımı salladım. Elma şarabımızı içtik ve tacolarımızı yedik, güzeldi.

≡ BÖLÜM ≡

3

TBÜYÜK GRI gözler, mutfak penceresinden süzülen sabah ışığıyla aydınlanan yuvarlak bir yüzden bana bakıyordu. Conlan yulaf ezmesini itti. "Hayır." "Evet."

"Huny."

Kollarımı kavuşturdum. "Büyükannen dün sana ballı kek verdi mi?"

Gözleri parladı. "Gama!"

"Büyükannem burada değil."

Oğlum nom-nom sesleri çıkardı.

Hamileyken tehlikeli şeyler yapmaktan kaçınmaya çalıştım, bu da bana çok fazla zaman bıraktı. Bu zamanı bebek kitapları okuyarak geçirdim. Bu kitaplar, bebeğiniz bir yaşına gelmeden ona bal vermenin sizi berbat bir anne yapacağını açıkça ortaya koyuyordu. Bir kaşık bal onun dudaklarına değdiği anda, alnınızda "Berbat Anne" yazısı belirecek ve sizi sonsuza dek ebeveynlikte başarısız olarak damgalayacaktı. Bunu Mahon ve Martha'ya açıklamıştım. Dinlediler, başlarını salladılar ve kabul ettiler, sonra da beni görmezden gelmeye devam ettiler. Küçük elleriyle tutabildiğinden beri ona bal ve çeşitli ballı tatlılar veriyorlardı ve sonra da bu konuda yüzüme karşı yalan söylüyorlardı. Kayınvalide ve kayınpederin kendi zorlukları da vardı.

"Bal almayacaksın. Yulaf ezmesi yiyeceksin."

"Hayır." Mısır gevreğini itti.

"Tamam. O zaman aç kalırsın."

"Huny!"

Bebeklik dönemine göre oğlum ışık hızında geliyordu. On üç aylıkken çoğu bebeğin kelime dağarcığı üç ya da dört kelimededen oluşuyordu. Anne, baba, güle güle, uh-oh. Uzmanlar bu evreye pasif dil edinimi diyorlardı. Benim tatlı bebeğim minik cümleler kuruyor ve benimle bal hakkında tartışıyordu. Bu noktada gurur mu duyuyordum yoksa hayal kırıklığına mı uğruyordum emin değildim. Muhtemelen ikisi de.

"Bugün çok işim var," dedim ona. "Ve ne büyükannen ne de teyzen sana bakabilir, çünkü klan işleri var. O yüzden bana kaldın."

"Huny." Conlan burnunu çekti.

"Teröristlerle pazarlık yapmam. Yulaf ezmesi ya da hiçbir şey." Tencereden kendi kaseme biraz yulaf ezmesi koydum,

tuz ve tereyağı ekledim ve kaşıkla ağzıma attım. "Mmm. Bütün bunları yiyeceğim ve güzelce doyacağım."

Conlan kaşığın ağzıma gidişini izledi. Bir.

İki . . . Üç . . .

Kaseyi kendine doğru çekti ve kaşığıyla içine daldı. Açlık yine kazandı. Oğlum bir şekil değiştiren değildi ama kesinlikle bir şekil değiştiren gibi yiyordu.

Kaşığımı yaladım. Bugün yoğun bir gün olacaktı.

Telefon çaldı. Açtım. "Alo."

"Hey, Kate," dedi Luther.

Bana dinsiz ya da troglodit demedi. İşler kötüydü. "Nasıl gitti?"

"Haklıymışsınız. Kemikleri çıkardılar."

Zihnimin bunu sindirmesi biraz zaman aldı. "Böcekleri uzak tutan neydi?"

"Henüz bilmiyoruz. Madde sihirli olarak etkisiz ama sihirden yoksun değil. M-taramasında mavi görünüyor ama bunun insan kalıntılarından mı yoksa çözeltinin doğasından mı kaynaklandığını söyleyemem. Duyusalınız buralarda mı?"

"Hayır." Julie hâlâ Curran'la birlikteydi. Keşke evde olsalardı.

"Yazık."

"Evlerden herhangi birinde insanlık dışı kan buldunuz mu?"

"Saç bulduk," dedi Luther. "Kaba, kırmızımsı kahverengi, kısa. Evlerden birinde birisi saldırganın saçından bir parça koparmış."

"DNA MI?"

"Şu anda çalıştırıyoruz."

"Saç mı kürk mü?"

"Güzel soru. İnsan saçıyla uyumlu amorf bir medullaya ve bazen insanlarda bulunabilen ancak tipik olarak bir kemirgene, örneğin bir yarasaya işaret eden koronal bir kütiküle sahiptir. İnsan saçı biz kesene kadar uzamaya devam eder. Bu saç senkronize büyüme gösterir, yani bir noktada kürk gibi uzaması durmuştur. Kesilmemiştir. Ama aynı zamanda insanlara özgü bir çomak kök de sergiliyor. Şekil değiştiren saçıyla bazı açılardan tutarsız, bazı açılardan da tutarlı."

"Bana bunun bir insan-yarasa melezi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" "Saçmalama." Hayal kırıklığı sesini yükseltti. "Ben

Size yirmi dört saatimi jöleli bir toplu mezarı kazarak ve bulduklarımı analiz ederek geçirdiğimi ve elimde hiçbir şey olmadığını söylemeye çalışıyorum."

"Bu doğru değil. Karşılaştırma için elinizde bir örnek var." "Başka bir şey bulursam size haber veririm."

"Teşekkürler."

"Ve, Kate? Eğer bu olayla tekrar karşılaşırsan, gerçekleştiği anda bilmek istiyorum."

"Bu biraz zor olabilir Luther. Son baktığımda telepati benim yeteneklerim arasında değildi-"

Telefonu kapattı.

Conlan'a "Birileri sinirlenmiş," dedim. Conlan etkilenmiş görünmüyordu.

Nick'in direkt numarasını aradım. Genellikle uygun kanallardan, yani Maxine'den geçerdim ama beni geri aramadı ve Biohazard da onlara haber vermedi. Tarikat'ın bir kolluk kuvveti olarak yasal statüsü her zaman muğlak olmuştu; ancak Wilmington Katliamı'ndan sonra şövalyeler kesinlikle yasaların dışındaydı. Wilmington'daki UNC'de bazı çocuklar kendilerini canavara dönüştüren yeni ve eğlenceli bir ilaç almışlardı. Aynı zamanda

Çünkü canavarca saldırıları, yatakhanelerinin etrafında koşuşturmak ve yoldan geçenlere hırlamaktan ibaretti. Tarikat çağrıldı ve şövalyeler olay yerini güvenlik altına alıp beklemek yerine, içeri girip buldukları herkesi katletme kararı aldılar. Katliamın ortasında büyü dalgası sona erdi ve çocuklar tekrar insana dönüştü. Tarikat durmadı. Kan püskürmesi durduğunda, on iki genç ölmüştü. Duruşmada, Wilmington bölümünün şövalye koruyucusu, insan formuna dönüp dönmemelerini umursamadığını ifade etti. Ona göre, ilacı aldıklarında insan olmayı bırakmışlardı. Ulusal serpinti felaketti.

Bazı eyaletler hala Tarikat'ın yarı kanun uygulayıcı konumunu tanıyordu, ancak Georgia bunlardan biri değildi. Kolluk kuvvetleri ile Tarikat arasındaki tüm işbirliği geçen yıl itibariyle sona ermişti. Tarikat'ın yöntemleri ya da Nick'in her fırsatta bana ve bebeğime iğrenç demesi umurumda değildi ama Tarikat onlarca yıllık büyü bilgisi biriktirmişti. Nick'e gitmem bir başka Serenbe'yi önlemeye yardımcı olacaksa, buna değerdi.

Dün bıraktığım mesaj kısaydı. Sadece iki kelime vardı: "Beni ara." Acil bir durum olmadıkça ona gelmeyeceğimi biliyordu. Beni geri aramadığına göre, bunu biraz daha uzun tutma ihtiyacı hissettim.

Bunu yaptıktan sonra Conlan'ı oturttum ve itfaiye kamyonunu depodan çıkardım. Kamyon Jim ve Dali tarafından Conlan'a ilk doğum gününde hediye edilmişti. Küçük bir çocuğun içine oturup üzerine tırmanabileceği kadar büyüktü ve sihirli dalgalar sırasında ışıklara ve bir merdivene güç veren küçük bir büyülü su motoruna sahipti. Onlara bir kol ve bir bacağa mal olmuş olmalı. Conlan kamyona bayılıyordu. İçine binmeye hiç ilgi göstermiyordu ama tavanına tırmanmayı seviyordu ve bu da genellikle bir kaç dakika sürüyordu.

Yukarı çıktığında kollarını salları ve garip sesler çıkarırdı. Bazen tepesinde uyuyakalırdı. Babası gibi oğlum da yüksek yerlerde olmaktan hoşlanıyordu.

Conlan destansı yolculuğuna başladı ve ben de toplu kaybolmalarla ilgili dosyalara baktım, kuğu dalışı yapmaya karar verirse onu yakalayabilecek kadar yakın bir yere indim ve kaybolan insanlar hakkında bilinenleri gözden geçirmeye çalıştım.

Kaydedilen tüm toplu kaybolmalar arasında Roanoke kolonisi en ünlüsüdür, ancak başkaları da vardır. Sakinleri eriyip yok olan Paskalya Adası, geride sadece heykeller bırakmıştı. Bir zamanlar "eski düşmanlar" anlamına gelen Anasazi olarak adlandırılan Antik Puebloanlar. Brezilya'daki Hoer Verde köyü. Bu özellikle ürkütücüydü. Teoriler Paskalya Adalılarının açlıktan, Roanoke kolonicilerinin de vebadan ölmüş olabileceğini söylüyordu ama herkes Hoer Verde'de gerçekten kötü bir şey olduğundan emindi. Altı yüz Brezilyalı 1923 yılında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş, arkalarında ateşlenmiş bir silah ve "Kurtuluş yok" yazılı bir not bırakmışlardı.

Bunların hepsi Vardiya'dan önceydi. Post-Shift, kayıplar sıklığı artmış ancak genellikle sonunda çözülmüştür. Tipik olarak bir şey insanları yemiş ya da sihirli bir hastalık herkesi nükleere boğmuş ve kendini yakmıştır. Bir vakada havada süzülen gizemli mavi ışıklar küçük bir kasaba halkının çırılçıplak soyunmasına ve peşlerinden ormana kaçmasına neden olmuştur. Sonunda yerel şerifler tarafından şaşkın ve utanmış bir halde bulunmuşlardır. Yaşanan en kötü yaralanmalar çizikler ve ciddi zehirli sarmaşık maruziyeti vakalarından ibaretti.

Dosyaların hiçbirinde haşlanmış insanlar ya da jöleli toplu mezarlar hakkında hiçbir şey yoktu.

Telefon çaldı. Elime aldım ve Conlan'ın kamyonun tavanında geriye doğru kaymaya çalışmasını izledim.

"Merhaba Kate," dedi Maxine.

O göt. Kendini arayamadı. Sekreterine yaptırdı. Bu Nick için bile çok düşük bir seviyeydi. "Selam, Maxine. Düşmanım nasıl?"

"Yardımaınıza ihtiyacımız var." "Özür dilerim, ne?"

"Yardımaınıza ihtiyacımız var," diye tekrarladı.

Conlan ayağa kalktı ve kamyonun üzerinde küçük bir sıçrama yaparak yaklaşık bir inçlik bir yükselme elde etti. Kamyona doğru yürüdüm.

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Kurt Kapanı'ndan bir grup geldi."

Wolf Trap, Virginia, Tarikat'ın ulusal genel merkezine ev sahipliği yapıyordu.

"Sanırım Nikolas Feldman'ı şövalye koruyuculuğu görevinden almak için buradalar."

Ne? Nick, ofisin son on yılda sahip olduğu ilk düzgün şövalye koruyucusuydu. Selefi tüm bölümü öldürtmeyi başarmıştı.

"Neden?"

"Nikolas Tarikat'a yönelik eleştirilerini oldukça yüksek sesle dile getiriyor. Bu da sorunlara yol açtı." Maxine'in sesinde korkunç, kırılğan bir yan vardı. Tarikat'ta geçirdiğim süre boyunca, soğukkanlı biriydi. Ne olursa olsun, Maxine alametifarikası olan verimliliğiyle üstesinden gelirdi.

"Bölüm içinde mi?"

"Hayır, bölümün şövalyeleri ona sadıktır. Geçmişte, biz ... için bir sığınak haline geldik."

"Sorunlu vakalar," diye onun yerine ben bitirdim. Atlanta her zaman sorunlu şövalyeler için bir çöplük olmuştur.

"Evet. Nikolas'ın insanların kendi alanlarını bulmalarına yardımcı olma konusunda eşsiz bir yeteneği var. Onların faydalı olmalarını sağlıyor. Çoğu hayatını birden fazla şekilde ona borçlu."

Tarikat yerel şövalye koruyucularına sadakati teşvik ederdi ve Atlanta bölümü de bir istisna değildi. Nick'i şövalyeleriyle etkileşim halinde gördüğüm birkaç seferde, ilişkiler karşılıklı saygıya dayanıyor gibi görünüyordu. Onlara ne yapmalarını söylerse onu yaparlardı ve benim yanımda onu sorgulamazlardı.

"Tarikatın onu görevden almak için bir nedeni olmalı," diye yüksek sesle düşündüm. "Bir şövalye koruyucusunu bölümünden öylece çekip alamazsınız. Performans düştü mü?"

"Hayır. Tamamlanan dilekçe oranımız tüm zamanların en yüksek seviyesinde."

"O zaman sorun ne?"

"Atlanta davasına müdahil olmamaları ve babanızla ilgili genel durumdan duyduğu hayal kırıklığını doğrudan ifade etti."

Oh harika. Kurt Kapanı ile ilgili raporları hayal edebiliyorum. Kate Lennart adında bir iğrençliğin Atlanta şehrini ele geçirdiğinin farkında mısınız? Atlanta'nın sahiplenilmesi konusunda neden bir şey yapmıyorsunuz? Yakın gelecekte bu konuda bir şeyler yapmayı planlıyor musunuz? Bu sorunun çözülebileceği bir zaman dilimi belirleyebilir misiniz?

Bir şey onu rahatsız ettiğinde, Nick sesini kesemezdi ve Düzen'in geneli umutsuzca varlığını görmezden gelmek istiyordu. Benim hakkımda bir şey yapacak güçleri yoktu. Bir şekilde ortadan kaybolacağımı umduklarından oldukça emindim ve işte Nick, görmemiş gibi davrandıkları sorunun üzerine büyük bir projektör tutuyordu.

Maxine, "Onun bu görev için gerekli diplomatik esnekliğe sahip olduğuna inanmıyorlar," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" "Zihinlerini taradım."

Vay be. Maxine için bu büyük bir etik ihlaliydi. "Başka seçeneğim yoktu," dedi Maxine sessizce. "Yirmi yılımı verdim-

Tarikat'a beş yıl. Bütün bir bölümün teker teker öldüğünü hissettim. Bunu tekrar yapamam."

Sesi ipin ucundaymış gibi geliyordu. "Dur tahmin edeyim, benimle çalışacak kadar diplomatik olmadığı için mi onu görevden alacaklar?"

"Evet." Maxine'in sesinde endişe titreşiyordu. "Bir yemeğe davet edilmişti. Silahlı gitti. Gitmeden önce belirli bir düşünce yapısına sahipti. Anlamalısınız, bu bölüm onun sahip olduğu tek şey."

Çok iyi anladım. Nick sallanarak aşağı inecekti. Onu Kurt Kapanı'na çağırmadılar çünkü o gitmeyecekti ve bunu bölümün sınırları içinde yapmak istemediler.

duvarların önünde, en güçlü olduğu yerde, diğer şövalyelerin önünde.

"Şövalyelerin ona bağlı olduğunu söylediğimde, onun hedeflerine derinden bağlı olduklarını kastettiğimi anlamalısınız."

Nick düşerse, bölüm ayaklanırdı. Bunun için çok iyi bir zaman seçmişlerdi.

Conlan kamyonun kenarında dengede duruyordu.

Eğer bunu şimdi halletmezsem, bölüm kendi üzerine çökecekti. Nick muhtemelen ölecekti ve bu istediğim son şeydi.

"Nerede bu yemek?"

"Amber Badger'da."

Benim yirmi dakikamı alırdı. Bölümden oraya gitmesi en az otuz dakika sürerdi. Kurt Kapanı'ndan gelen bu şövalyeler gerçekten de onunla halkı arasına biraz mesafe koymak istiyorlardı.

"Ne zaman gitti?"

"Yaklaşık beş dakika önce."

"Ben ilgileniyorum. Lütfen herkesi sakinleştirin."

Telefonu kapattım ve tam Conlan kamyondan atlarken ileri atıldım. Kollarıma düştü ve kıkırdadı. Oğlum, gözüpek. Tepki süremin kısa olması iyi bir şey.

Ona sarıldım ve alnını öptüm. "Hadi gidip giyinelim. Aptal Nick Amca'yı kendinden kurtarmalıyız."

- - -

Conlan'ı taşıyarak Amber Badger'a girdim. Kıyafet giymek istememişti. Ona bir tişört ve bir şort giydirmeyi başarmıştım ama restorana varmam planladığımdan on dakika daha uzun sürdü. Umarım çok geç kalmamışımdır.

Hostes bana gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tarikat'ın şövalyelerinden bir grup arıyorum. Silahlı, korkutucu, muhtemelen kaşları çatık."

"Bu taraftan."

Amber Badger'ın içi taş duvarları, fırçalanmış ahşap zemini, duvarlardaki kolyeleri ve sağlam ahşap masalarıyla bir ortaçağ tavernasını andırıyordu. İçerisi yarı yarıya boştu ve Nick ile üç şövalyeyi uzak duvarın yanındaki bir masada görmekte zorlanmadım. Nick'in yüzünde kılıcını kınından çıkarmadan hemen önce takındığı o soğuk ifade vardı. Diğer üçü, biri kırklı yaşlarında esmer tenli, biri beyaz ve biraz daha genç iki adam ve benim yaşlarımda Hispanik bir kadın, tecrübeli savaşçıların rahatlığıyla kendilerini tutuyorlardı. Rahat değildi ama gergin de değildi. Masanın üzerinde yarısı dolu bir tabak peynirli ve bira soslu kraker duruyordu. Güzel, hâlâ aperatiflerle uğraşıyorlardı. Ana yemeğe kadar onu kovmayacaklardı.

Doğruca masaya yürüdüm.

Nick başını kaldırdı ve beni gördü. Gözleri büyüdü.

Masanın yanında durdum. "Şövalye-koruyucu."

"Evet?"

Diğer üç şövalye bana baktı. "Bir dakikanızı çalabilir miyim?" Nick tereddüt ediyor gibiydi.

Evet de. Evet de, seni moron. Burada uyum göstermeye çalışıyorum.

"Elbette," dedi.

"Oh güzel. Bir sandalye çekeyim." Conlan'ı Nick'e uzattım.

Bebeği aldı ve onu çok dikkatli bir şekilde tuttu. Belki de Conlan'ın patlayacağından endişeleniyordu.

"Bu bekleyebilir mi?" diye sordu kadın şövalye. Nick ona "Hayır," dedi.

"Baddaa!" Conlan ona söyledi.

Nick bir çubuk kraker aldı ve oğluma uzattı. Conlan onu kaptı ve ağzına attı. Bir sandalye çektim ve oturdum.

"Ne oldu?" Nick sordu.

"Önemli bir şeyi mi bölüyorum?" "Evet."

"Güzel. Telefonlarıma cevap verseydin, seni şehrin her yerinde aramak zorunda kalmazdım. Biraz profesyonellik, Nick. Tek istediğim bu."

Öne doğru eğildi. "Oh, profesyonellik."

"Mm-hm."

"'Ara beni, seni inatçı sik kafalı' cümlesine profesyonel bir yanıt vermem gerekiyor."

"Nick! Kulaklıklar."

Nick ellerini Conlan'ın kulaklarının üzerine kapattı.

"Özür dilerim." "Sen bir pisliksin. Aramadığım sürece aramayacağımı biliyorsun. acil olduğunu söyledi." En azından mesajlarını kontrol ettiğini biliyordum.

Conlan kıvrandı.

"Bu da ne demek oluyor?" Nick homurdandı.

"Birileri Serenbe'yi temizledi. İçeri girdiler, tüm köpekleri keskin nişancı hassasiyetiyle vurdular, yaklaşık iki yüz kişiyi topladılar, kemiklerini çıkarmak için kaynattılar ve kalıntıları eski Walmart dağıtım merkezinin yanına attılar."

Masa birden sessizleşti. Nick ellerini Conlan'ın kulaklarından çekti.

"Ne zaman?"

"Kaybolma olayı geçen Pazar günü ortaya çıktı. Dün toplu mezarı bulduğumuzda öğrendim."

"Kim var içinde?"

"Biohazard ve Teddy Jo. Sadıklarından biri öldü ve şimdi o çamurun içinde."

"Roland mı?"

Başımı salladım. "O gibi hissetmedim."

Conlan, Nick'in neşelenmeye ihtiyacı olduğuna karar vermiş olmalıydı çünkü vıcık vıcık olmuş simidini ağzından çıkarıp şövalye koruyucuya yedirmeye çalıştı. Nick krakeri nazikçe dudaklarından uzaklaştırdı.

"Bu beceri ve hassasiyetle yapıldı. Hayatta kalan yok. Neredeyse hiç kanıt yok."

"Tekrar bir performans olacağını

düşünüyorsun." "Bu güvenli bir bahis."

"Tamam," dedi. "Biohazard'da kimde?"

"Luther. Ben aradım."

"Bu büyüklükte bir olayda GBI'ı devreye sokacaktır. Muhtemelen Garcia'ya gidecektir. Bana bir iyilik borcu var. Onu arayıp bizi bu işe dahil edip etmeyeceklerini soracağım."

"Yardıma olur." Conlan'ı ondan aldım. "Aptal Kafa Amca'ya hoşça kal de."

Conlan elini salladı. "Güle güle."

"Güle güle!" Nick de el salladı.

Gitmek için ayağa kalktım. "Önemli öğle yemeğinizi bölmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Arkadaşlarınızla bir yerlere gitmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi Nick, yüzü taş kesilmişti.

"Güzel, çünkü şehrin sana ihtiyacı var ve senin kostümün yok, bu yüzden projektörlerle yarasa sinyalleri göndermek doğru değil."

Herkese kocaman bir gülümseme sundum. İşte. Tamamen profesyonelce. "Bayan Lennart," dedi koyu tenli şövalye.

"Ben Şövalye-

Norwood'un yardımcısı. Sizi daha sonraki bir tarihte ziyaret etmek isterim." Nick'e baktım. "Kutsal Üçlü kim?"

"Şehir dışından geliyorlar," dedi.

Omuz silktim. "İstersen gelebilirsin. Nick beni nerede bulacağını biliyor."

"Sıradan görünüyorsun," dedi kadın şövalye.

"Güzel."

"Seni şu anda öldürebilirim," dedi.

Gözlerimi devirdim, döndüm ve dışarı çıktım.

- - -

Mesajlarımı kontrol etmek için Cutting Edge'e uğradım. Otoparka girdiğimde kapımın önünde bir kurye oturuyordu. On iki yaşlarında, kısa boylu, Latin ve silahlı bir kızdı. Köşesinde Biyolojik Tehlike damgası olan büyük sarı bir zarfı ellerime tutuşturdu, makbuzu imzalattı ve tek kelime etmeden bisikletine binip gitti. Zarfın içinde analizin yer aldığı birkaç daktilo sayfası vardı

Serenbe'deki olayların kısa bir özeti ve her satırda bir isim olmak üzere on iki sayfalık bir isim listesi. Ölüler.

Rapora bir göz attım. Serenbe'deki evleri taramışlar. Her yer mavi.

Conlan'ı içeri getirdim, hiç olmayan mesajlarımı kontrol ettim, Derek'le dün hazırladığımız dava dosyasını aldım, Conlan'ı tekrar araba koltuğuna oturttum, evraklarımı yanıma aldım ve eve döndüm. Evden de çalışabilirdim ve en azından evde beni destekleyecek oyuncaklarım ve tanıdık bir ortamım vardı.

Araba koltuğuna oturtulduktan iki nokta beş saniye sonra oğlum çığlık atmaya başladı. Otoparktan çıkmayı bile başaramadık. Dışarı çıktım ve araba koltuğunda gizli tehlikeler olup olmadığını kontrol ettim. Koltuk sağlamdı. Conlan da tüm kıvranmalarına ve araba koltuğunun kemerini çekiştirmesine rağmen iyiydi. Ona meyve suyu dolu bir damlatmaz bardak uzattım ve onu yere fırlattı.

"Olamaz, öfke nöbeti zamanı mı?"

Kesinlikle öfke nöbeti zamanıydı, feryatlar ve gerçek gözyaşlarıyla tamamlandı. Onu alnından öptüm. "Seni seviyorum. Eve gitmek zorundayız. Şu anda sana sarılamam ama güvendesin."

Conlan çığlık attı. Sürücü koltuğuna geri döndüm ve eve doğru yola çıktım. Gerçekten şikayet edemezdim. Conlan nadiren ağlardı ama arada bir, genellikle yorgun olduğu ve uykuya dalmak istemediği için öfke nöbeti geçirirdi. O bir bebektir ve bebekler öfke nöbeti geçirirdi, çünkü hayat zordu, adil değildi ve istekleri nadiren dikkate alınırdı.

Asıl soru, kemerini nasıl çözeceğini bulmasının ne kadar zaman alacağıydı. O gün yaklaşıyordu ve o zaman başımız gerçekten belaya girecekti.

Curran'ı özledim. Eve dönmesini istiyordum. Tüm bu olanlar son derece rahatsız ediciydi ve sanki bir parçam kaybolmuş gibi hissediyordum. Onu geri istiyordum ve hepimizin bir arada olmasını istiyordum.

Yolculuğun yaklaşık on beşinci dakikasında Conlan halkının hüznü şarkısını söylemekten vazgeçti ve uykuya daldı.

Serenbe kabusu beni rahatsız etti. İki yüz insan, aileler, çocuklar... Bu sadece cinayet değil, bir vahşetti. Sadece insanlık dışı bir şeyin bunu yapabileceğini düşünmek isterdim ama insanlığın tüm tarihi bana aksini kanıtladı. Tüm büyü taramaları insan büyüüne işaret ediyordu. Bu bir çeşit büyük insan kurbanı mıydı? Eğer öyleyse, onunla ne çağırıyorlardı?

Her neyse, onu bulup öldürecektim. Sonra da sorumluları bulup, onunla birlikte ölmedikleri için pişman olmalarını sağlayacaktım.

Mahallemize varmam yaklaşık otuz dakika sürdü. Evimiz, kocamın satın aldığı ve Beş Yüz Dönüm Ormanı adını verdiği ormanın kıvrımına sıkışmış kısa, kavisli bir sokağın ortasında yer alıyordu. Aslında burası yeni ve geniş bir mahallenin başlangıcıydı ama orman çok agresifti. Geliştirme, yarıda kesilmeden önce zar zor başladı. Sonra biz taşındık ve iki insan ailesi dışında herkes daha sakin bir yer buldu. Artık sokağımızda çoğunlukla Sürü'den bizimle birlikte ayrılan insanlar yaşıyordu. Diğer iki sokağa ise iş nedeniyle Atlanta'da yaşamaya karar veren şekil değiştirenler yerleşmişti. Curran kendini uzak tutmaya çalışsa bile Sürü onu bir şekilde buluyordu.

Şikayet etmedim. Burası duvarları olmayan bir kaleydi ve eğer yanlış bir şekilde hapsirirsem, dişleri, pençeleri ve iğrenç mizaçlarıyla silahlanmış kırk kadar seri katil koşarak gelirdi. Yine de, çevre korumalarına o kadar çok güç aktarmıştım ki, tüm Büyücüler Koleji'nin geçmesi zor olacaktı. Babamın ışınlanıp oğlumu çaldığı bir kâbus görüyordum.

Evimizin önündeki araba yolu boştu. Curran hala gitmişti. Hadi tatlım. Eve gelme zamanı.

Dosyayı ve zarfı kolumun altına sıkıştırdım ve Conlan'ı kucağıma aldım. Hâlâ uykuluydu ve kendini

Omzumun üzerinden, sıcak ve gevşek bir şekilde. Kapının kilidini açtım, içeri girdim ve dosyayı masanın üzerine bıraktım.

Conlan'a, "İşte geldik," diye mırıldandım ve onu nazikçe kucakladım. "Eve geldik. Yukarı çıkıp güzel bir uyku çekeceğiz."

Conlan kollarımda sarsıldı.

"Ne oldu?"

Oğlum başını geriye çekti, kapıya bakıyordu, gözleri kocaman ve dehşet içindeydi.

Kapı zili çaldı.

Conlan alçak ve sert bir ses çıkardı. Omurgamdan aşağı bir alarm sesi geldi. Bebekler böyle sesler çıkarmazdı.

"Bu oka-"

Oğlum alnını ağzıma dayadı. Kan tadı aldım. Tüm ağırlığını geriye attı, kollarımdan kurtuldu, ayaklarının üzerine düştü ve merdivenlere doğru koştu.

Ne oluyor lan? Ayaklarının üçüncü kattaki yatak odamızda kaybolduğunu görmek için tam zamanında peşinden koştum. Tüm merdiveni bir saniyede geçmişti. Kilit tık diye kapandı. Yatak odamızın kapısında, kapatıldığında kilitlenen özel bir kapı kolu vardı. Açmak için üstündeki bir düğmeye basmanız gerekiyordu, Conlan'ın henüz çözemediği bir şeydi bu.

Tamam. Önce kapı, sonra oğul. Elimin tersiyle ağzımı sildim, Sarraf'ı dışarı çektim ve küçük izleme penceresini kaydırarak açtım.

Çimen, bir akçaağaç ve araba yolu. Ateş saçan canavarlar yok. Acımasız katiller yok. Teknik ekip hazırды.

Dinledim.

Sessiz ol.

Evet, muhtemelen kapının hemen üstündeki duvarda çömelmiş, saldırmak için bekleyen insan yiyen bir ahtapot vardı.

Kızarmış kalamar yemeyeli uzun zaman olmuştu. Teknik olarak kalamar ahtapot değil kalamardı ama kızarttığım sürece detaylar kimin umurundaydı ki?

Oyalanacak zamanım yoktu. Bu işi çözmem ve oğlumun neden çıldırdığını anlamam gerekiyordu. Sallandım

Kapıyı açtım. Ön bahçe boştu. Kapının önünde tahta bir kutu bekliyordu. Yaklaşık iki fit uzunluğunda, bir fit genişliğinde ve belki de sekiz inç derinliğinde. Sade, işlenmemiş ahşap, muhtemelen çam. Sol tarafında iki metal menteşe vardı.

Birisi ben eve gelene kadar beklemiş, sonra da kapımın önüne bırakmış. Mahallemizdeydiler, evimizi izliyorlardı ve ben eve geldiğimde fark etmedim, çünkü aptalın tekiydim. Son on sekiz ayda rahatlamıştım. Voron'un sesi anılarımdan "Özensiz" diye seslendi. Evet, biliyorum.

Dışarı çıktım, dikkatlice kutunun yanından geçtim ve araba yolunun sonuna kadar koştum. Sokak her iki yönde de ıssızdı. Kimsenin beni izlediğini hissetmedim. Kim teslim ettiyse gelip gitmişti. Alıp almadığımı görmek için etrafta dolaşmaya zahmet etmedim.

Geri döndüm. Kutu tamamen zararsız görünüyordu. Doğru, ama ona dokunur dokunmaz metal bıçaklar fışkıracak ve beni parçalara ayıracaktı.

Çömeliş Sarraf'la kutuyu dürttüm. Kutu etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Dürt. Dürt-dürt. Dürt. Bir şey yok.

Güzel. Bıçağımın ucunu kapakla kutu arasına kaydırđım ve çevirerek açtım. Kalın bir kül tabakası kutuyu doldurmuştu. Üzerinde bir bıçak ve kırmızı bir gül vardı. Ve bu ürkütücü değildi. Hem de hiç.

Bıçağın toplamı yaklaşık yirmi inçti, on dört inçlik bir bıçağı vardı, sol tarafı sonuna kadar, sağ tarafı ise yarım noktasına kadar bilenmiş durumdaydı. Düz ahşap saplı, korumasız. Basit, etkili, acımasız. Bana bir İrlanda savaş bıçağı olan skean'ı hatırlattı.

Gül bordo kırmızısıydı, merlot rengindeydi. Ya da kan. Uzun dikenler. Kılıcımı kınına soktum ve kutuyu aldım. Belli belirsiz ateş kokuyordu. Kükürt ya da duman değil, ama odun alev almadan hemen önce çok ısındığında ortaya çıkan o özel sıcak koku. Orada

başka bir şey de vardı. Tam olarak tanımlayamadığım daha koyu ve keskin bir kokunun ipucu.

Çiçeği çıkardım, bıçağı elime aldım ve bıçakla külleri karıştırdım. Küllerin içinde hiçbir şey saklı değildi.

Bu bir çeşit tehdit miydi?

Her neyse, şu an için yeterince hareketsiz görünüyordu. Oğlumu bulduktan sonra onunla uğraşmak zorunda kalacaktım.

Garaja gittim, plastik bir kutu aldım, bıçağı ve gülü kutuya geri koydum, kutuyu kutunun içine yerleştirdim ve arkadaki kulübeye taşıdım. Kulübe, evde bulunmasını istemediğim tuhaf ıvır zıvırların deposu olarak hizmet veriyordu. Plastik kutuyu yerde bir tuz çemberine yerleştirdim, kulübeyi kilitledim, içeri koştum, ellerimi yıkadım ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Sessizdi. Konfor için fazla sessizdi.

Kapının kilidini açtım, içeri girdim ve arkamdan kilitledim. Bulunduğum noktadan, kemerli girişten Curran'ın odamızdan ayırdığı küçük çocuk odası bölümünü görebiliyordum. Conlan'ın beşiği boştu, battaniyesi tahta parmaklığın yarısına kadar sarkıyordu. Sol tarafımdaki banyo kapısı kapalıydı ve sadece bir yetişkinin ulaşabileceği küçük bir mandalla sabitlenmişti. Conlan'ı banyodan uzak tutmanın tek yolu buydu. Sürekli sabun yemeye çalışıyor ve sonra tadının lezzetli olmadığını fark edince ağlıyordu.

Tek iyi saklanma yeri yatağın altındaydı. Curran yüksekte uyumayı severdi ve yatağımız yerden tam on sekiz santim yükselen devasa bir canavardı, bazayı ve şilteyi saymazsak. Bolca yer vardı.

"Conlan?" Seslendim. "Oğlum nerede?"

Sessizlik.

Parmak uçlarımda ilerledim. Curran ve ben onunla her zaman saklambaç oynardık. Genellikle birimiz onu yakalar ve diğeri sayarken saklanırdı. Conlan'ı bulmak gülünç derecede kolaydı, çünkü yaklaştığınızda çıldırırdı. Sessiz kalmak onun doğasında yoktu.

Yatağa doğru bir adım. "Conlan nerede?" Oyunun ritmine kendimi kaptırdım. "Köşede mi? Hayır, köşede.

değil."

Başka bir adım.

"Beşiğinde mi? Hayır, değil." Bir adım daha. "Yatağın altında mı?"

Pençeli bir pençe yatağın altından fırladı ve bacağıma doğru hamle yaptı. Bir adım havaya sıçradım ve üç adım geri gittim.

Olamaz.

Yere düştüm. Bir çift parlayan gri göz yatağın altından bana bakıyordu. Üzerlerinde şekil değiştirenlerin ateşini andıran altın rengi bir ışık yuvarlanıyordu. Bu altın ışıltıyı sadece beş gün önce, aptal kanişimiz Curran'ın sandalyesinin yanına kismaya çalıştığında görmüştüm.

"Conlan?"

Alçak bir hırlama sesi bana cevap verdi. Hay aksi. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Yer değiştirmişti. Yavru bir aslana dönüşmüştü. Aman Tanrım.

Gözlerine baktım. Belki de hayal ediyordum.

"Conlan?"

"Rawwr rawwr rawwroo."

Hayır. Hayal etmiyorum. Yer değiştirmiş.

Elimi uzattım ve Conlan yatağın altına doğru geri çekildi. Saçmalık.

"Conlan, dışarı çık."

"Rawrrr rawr!"

Telefon çaldı. Belki de Curran'dı. Elime aldım. "Kate Lennart."

"Merhaba," diye cıvıldadı sakar bir erkek sesi.

"Sunshine Realty'den arıyorum. Evinizi satmakla ilgileniyor musunuz?"

"Hayır." Telefonu kapattım ve tekrar yere düştüm.

"Rawrrr rawr!"

"Conlan Dilmun Lennart, bana bir daha hırlama. Yatağın altından çık."

Karanlığa doğru daha da geri çekildi ve kendini uzaktaki duvara sıkıştırdı. Yatak bir ton ağırlığındaydı. Muhtemelen

Birkaç saniyeliğine bir kenarını kaldırdım, ama hepsi bu kadar. Bu bana çok iyi gelirdi.

Bir süpürge alıp onu dürtebilirim. Yeterince uzun olur. Ama bu onu daha da panikletebilir. Belki yere oturup beklesem?

Kapı zili çaldı. Eğer teslimatçı çocuk döndüyse, Sarrat ve ben ona ağzının payını verebilirdik.

Ayağa fırladım, pencereye doğru yürüdüm ve perdeyi görebileceğim kadar dikkatlice kenara çektim. Garaj yolunda bir Pack Jeep duruyordu.

Conlan'a "Hiçbir yere gitme," dedim.

Kapı zili tekrar çaldı.

Yatak odasından çıktım, kapıyı kapattım, aşağıya koştum ve kapıyı sarsarak açtım.

Andrea bana sıırttı. "Sonunda kaçtım. Lora yüzüme karşı bana 'Acımasız Andrea' dedi. O kaltağa inanabiliyor musun? Sana ne yaptığını anlatana kadar bekle. Ona bir ay taş taşıma cezası vermeliydim. Öğle yemeği yiyebiliriz-"

Onu tuttum ve içeri çektim.

"Okaaaay," dedi. "Sana da merhaba, tatlı yanak."

"Çocuğumu yakalamak için yardımına ihtiyacım var."

"Bir yaşında bir çocuk seni atlattı. Güçlüler nasıl da düştü."

"Yatağın altında saklanıyor. Onu çıkarmak için yardımına ihtiyacım var."

"Neden yatağın altına girmesine izin verdin?"

"Kapa çeneni ve benimle gel." Onu merdivenlerden yukarı sürükledim. "Tamam, tamam."

Yatak odasının kapısını açtım ve yatağın yanına çöktüm. Andrea yanımda yere yığıldı. "Neye bakıyorum ben?"

Parlayan iki altın göz bize baktı. "Arraawrooo rawrrawr."

Ağzını açtı. Açık kaldı. Conlan tekrar duvara yaslandı.

Andrea doğruldu ve mavi gözlerini olabildiğince açarak yatağın altını iğaret etti.

"Evet," dedim ona.

"Ne zaman?" diye
ciyakladı. "Az önce."

"Neye benziyor?"

"Bilmiyorum. Onu yatağın altından çıkardığımızda
kendiniz de görebilirsiniz."

İkimiz de tekrar yatağın altına baktık.

"Tamam," dedi Andrea. "Tamam, yer değıtirdiğıne göre
acıkmığ olmalı. Etiniz var mı?"

"Bütün etler donmuş."

"Neyin var senin?" diye sordu.

"Curran av gezilerinden birine çıktı. Sadece ben ve Conlan
varız. Son üç gündür salamlı sandviç ve ramen yiyorum."

"Bunu kendine neden yapıyorsun?"

"Kolay olduğı için mi?"

"Onu neyle besliyorsun?" Yatağın altını işaret etti. "Tavuk,
yulaf ezmesi, elma, sebze . . ."

Andrea bana baktı. "Seni tanıyor muyum ki? Ne ikram
edeceksin?"

"Kurabiye."

"Oğlun bir aslan."

"Bunu biliyorum!"

"Kurabiyeler işe yaramaz. Tuzaklarını kurabiyelerle
yemleyen aslan avcıları tanıyor musun?"

"Hiç aslan avcısı tanımıyorum, nokta. Ve biliyor musun,
elmalı turta bende işe yaradı."

"Sana bir haberim var, Curran'ın ilgilendiğı senin elmalı
turtaların değildi."

Beni orada yakaladı.

"Hiç salam kaldı mı?" "Hayır."

Andrea homurdandı. "Git kurabiyeleri getir."

Bir dakika sonra yatakta oturmuş, yerde duran ve içinde
iki çikolatalı kurabiye ile küçük bir bal birikintisi olan tabağı
bakıyorduk.

Andrea bana, "Yırtıcı kedi meselesini anladığını
sanmıyorum," diye bilgi verdi.

"Balı seviyor."
Sessizce oturduk.
"Bu işe yaramıyor," diye homurdandım.
Gözleri parlıyordu. "'Gel pisi pisi pisi' diye seslenmeyi denemelisin."
"Seni öldüreceğim ve kimse cesedini bulamayacak." Kıkırdadı.
Bir dakika daha. Yatağın altından boğuk çiğneme sesleri geldi.
"Bir şey yiyor. Altında ne çiğniyor olabilir?"
Andrea kaşlarını çatı. "Elektrik kabloları. Eski kağıt mendiller. Ölü böcekler."
Kate Lennart, yılın annesi. Oğlunuzu neyle besliyorsunuz? Yatağın altında bulunduğu ölü böcekleri tabii ki. Yataktan atladım. "Onu hemen dışarı çıkarmalıyız."
Andrea gözlerini devirdi. "Sana helikopter ebeveyn olduğunu söylemiş miydim?"
"Bir dakika içinde Cehennemin Gazabı'nın ebeveyni olacağım." Yatağın yanına çömeldim. "Sen kaldır, ben tutayım."
"Tamam." Andrea devasa yatağın kenarını kavradı ve hiçbir ağırlığı yokmuğ gibi yukarı kaldırdı. Küçük bir Chow Chow büyüklüğünde siyah bir aslan yavrusu ona doğru atıldı. Ona doğru hamle yaptım ama ıskaladım. Hırladı ve dişlerini Andrea'nın kaval kemiğine geçirdi.
"Ow!"
"Yatağı çocuğumun üzerine düşürme!"
Conlan'ı ensesinden yakaladım ve geri çektim.
"Çekin şunu bacağımdan!" Andrea uludu.
Kolumu Conlan'ın tüylü boğazının altından geçirdim ve sesime çelik katarak sıktım. "Bırak onu. Hemen şimdi bırak."
Andrea hırladı ve boğazından çıkan ses saf sırtlan sesiydi. Daha sert sıktım, boğucu bir tutuş uyguladım. Conlan ısırtığı bıraktı ve nefesi kesildi. Yoldan yuvarlandım, oğlumu hareket ettirerek onun üstüne düştüm ve Andrea yatağı düşürdü. Zemin titredi.
Kot pantolonuna kırmızı bir leke yayıldı.

"Oğlun beni ısırđı!"

"Özür dilerim."

Conlan altımda debelendi. Sıkıca tuttum.

"Beni ısırđı!" Bacağını işaret etti.

"Elinde değıl. Sırtlan gibi kokuyorsun ve korkutucusun."

"Ben korkutucu değılim. Ben iyiyim! Ona yirmi kere bakıcılık yaptım. Ona dondurma verdim! Nankör velet!"

Velet beni üzerinden atmaya çalışmaktan vazgeçti ve yere yığıldı. Ayağı kalktı. Conlan kendini salladı. Tıpkı bir aslan yavrusuna benziyordu. Kürkü siyah ve kadifemsi yumuşaklıktaydı, belli belirsiz dumanlı çizgileri vardı ve kulakları yuvarlak ve kabarıktı. Bana göz kırptı ve kulaklarını oynattı. Gülmekten kırıldım.

"Çok sevimli," dedi Andrea. "Hâlâ kızgınlım ama o kadar pofuduk ki. Bebek B de eskiden bu kadar kabarıktı."

"Rawr rawr," dedi Conlan ona.

Elimi uzattım ve parmaklarımla burnuna vurdum. "Hayır."

Azarlanmış bir kedi yavrusu gibi geri çekildi ve gözlerini kırıştırdı. "Andrea Teyze'yi ısırđın. Biz arkadaşlarımızı ısırmayız."

Conlan tabağı fark etti ve yanına gitti. Pembe bir dil ağzından dışarı kaydı. Balı yaladı.

"Şimdi her şeyi gördüm," dedi Andrea. Kot pantolonunun paçasını yukarı kaldırdı ve bacağındaki kırmızı yarayı gösterdi. "Dişlerinin kemiğı sıyırdığını hissettim. Müthiş bir ısırığı var. Orada bir aslan var."

"Özür dilerim."

"Oh, 'üzgünüm'den daha iyisini yapman gerekecek. Oğlunuz Bouda Klanı'nın alfasına saldırdı." Bana karşı burnunu kırıştırdı.

"Zaten kapanıyor, seni koca bebek."

"Bana geç bir öğle yemeğı ve biraz margarita ısmarlarsan daha iyi kapanır."

Conlan tabağı yalayarak temizledi, kucağıma süründü ve üzerime kapandı. En az otuz beş kilo olmalıydı. Muhtemelen kırk kiloya yakındı.

"Öğle yemeği beklemek zorunda kalabilir. Bak ne diyeceğim, bana şekil değiştiren bebekler hakkında hızlandırılmış bir kurs ver, ben de sana ev yapımı sangria'mızdan biraz vereyim."

Sangria bir deney olarak başladı. Beş Yüz Dönüm Ormanı oluşmadan önce, bölgede birileri arka bahçelerinde üzüm yetiştiriyor olmalıydı, çünkü birkaç eski asmanın bulunduğu bir açıklığa rastladık. Christopher Kaliforniya'da bir üzüm bağında büyüdüğünden bahsetti, ondan bana nasıl şarap yapılacağını öğretmesini istedim, bir şey diğerine yol açtı ve şimdi orman sangria'sı yapıyorum. Arka bahçeye de bazı asmalar dikmiştim ama meyve vermek için çok gençtiler.

Andrea'nın gözleri parladı. "Yeni bir parti mi yaptın?" "Yaptım."

"Anlaştık. Genellikle doğumda ve daha sonra haftada bir ya da iki kez yer değiştirirler, böylece alışma şansınız olur. Ama senin oğlun daha önce hiç dönmedi, bu yüzden kat edeceğin mesafe değişebilir."

Kilometre sayım hep değişirdi. "Ne kadar dayanıyor?"

"Ellerine ihtiyaç duyduğu bir şey olduğunda ya da yorulduğunda geri dönecek. Yetişkin bir şekil değiştirici ile aynı kurallar: yirmi dört saatte bir, belki iki vardiya ve o ikinciden sonra uykuya ihtiyacı olacak. Bebekler henüz sınırlarını bilmiyorlar, bu yüzden arka arkaya iki vardiya denemesine ve yüzüstü düşmesine hazırlıklı olun. Bu biraz komik. Bir anda hoplayıp düşüyorlar."

En son düştüğünde ve alnında bir düğüm olduğunda, onu bir yarasa gibi Doolittle'a götürdüm.

Andrea yanıma oturdu. "Neşelen. Bebekler kolaydır. Sorun çıkaranlar ergenlik çağındakilerdir. Sen daha ne olduğunu anlamadan o bir ergen olacak ve Curran ona yarım form öğretmeye başlayacak."

"Dur."

"En kötüsü geride kaldı. İyi şekillenmiş, orantılı, hiçbir yerinde garip kemikler çıkmıyor . . ."

"Ciddiyim, dur."

"Tamam, tamam. Peki başka ne var? Oh, her bir şekilde ne yapabileceğini anlamak için biraz öğrenme eğrisi olacak. Bazı şeyler içgüdüselidir. Mesela bir şeyi kovalıyorsa,

Düşünmeden şekil değiştirebilir. Ancak çoğu zaman insan formundayken bir şeyleri ısırmaya çalışırlar veya şekil değiştirip damlatmaz bardaklarını isterler. Bebek B sırtlana dönüştüğünde kaşığını ağzında taşıyordu. Çok komik bir şeydi. Onun için et kesiyordum ama o yine de eti kaşığa koyup onu beslememi istiyordu. Raphael'e söyleyene kadar bekle."

"Keşke yapmasaydın."

"Ne? Neden?"

"Çünkü kocan bir kilise kadını gibi dedikodu yapıyor."

"Lütfen. Beni aşağılamayın. Kilise kadınları Raphael'den dedikodu dersleri almasını engelliyor." Andrea sırttı. "Hayır, ciddi, neden?"

"Çünkü Raphael'e söylersen tüm sürü ona aval aval bakmak için buraya koşar ve ben şu anda bunu yapamam. Uğraşmam gereken şeyler var."

"Roland mı?"

"Hayır." Ona Serenbe'den bahsettim. "Siktir," dedi.

"Evet."

Bir süre sessizce oturduk. Conlan kucağıma yayılmış, alçak sesle gurulduyordu. Neredeyse mırıltı gibiydi. Garip bir şekilde rahatlatıcı hissettiriyordu.

"Normal bir yaydan okla bir köpeği gözünden vurmak zorunda kalsaydınız, bunu yapabileceğiniz en uzun mesafe ne olurdu?" diye sordum.

"Normal bir yayla kırk beş metreden atış yapmayı garanti edebilirim. Ben değil de iyi eğitilmiş bir okçu olsaydı, belki otuz olurdu ama göz küçük bir hedeftir ve köpekler hareket etmeyi sever." Andrea iç çekti. "Asla sadece barışçıl olamaz, değil mi?"

"Oh, bilmiyorum. Geçtiğimiz on sekiz ay oldukça sessiz geçti."

Kadın homurdandı. "Peki ya iki ay önce Cherufe'nin Belediye Binasını yakmasına ne demeli?"

"Sadece Belediye Binasını yaktı."

"Ondan önce de Raijū olayı vardı. Ve ondan önce ..."

Elimi kaldırdım. "Tamam, evet. Ama ne demek istediğimi biliyorsun. Bunların hepsi normaldi. Serenbe'deki bu şey normal değil. Bu çok büyük ölçekte bir büyü."

Andrea iç çekti.

Sanki bir işaretmiş gibi, sihirli bir dalga üzerimizden geçti. Conlan başını kaldırdı, kendini salladı ve tekrar kucağıma uzandı.

"Curran'ın geri gelmesine ihtiyacım var," dedim ona.

"Daha önce yavru bir aslandı. Gerçekten yardımı dokunur."

"Senin aslanın nesi var böyle? Bu kaçınıcı, üçüncü mü?"

"Dördüncü."

Curran bir keresinde bana avlanmaktan nasıl nefret ettiğini acı verici ayrıntılarla anlatmıştı. Ona göre o bir aslandı, altı yüz kilonun üzerindeydi ve yapmak istediği son şey ormanda geyik peşinde koşmaktı. Ama Conlan doğduğundan beri Erra'yla birlikte babam geldiğinde stratejik bir avantaj elde etmek için Lonca'nın erişim alanını Atlanta'nın ötesine genişletme planı yapmışlardı. Genellikle bu stratejik erişim Atlanta'nın eteklerinde bir tür canavar avlamayı içeriyordu. Curran'ın onu yakalaması üç ya da dört gün sürmüş ve teyzem de onunla birlikte gitmek için ısrar etmiş.

"Erra'yı da yanında götürüyor. En şaşırtıcı kısım da bu."

"Belki de bağ kuruyorlardır."

"Bana sürekli barbar bir hayvanla evlendiğimi hatırlatan teyzem ve onun deli, katil bir orospu olduğunu düşünen kocam bağlanıyor mu?"

"Daha garip şeyler de oldu."

Andrea uzandı ve Conlan'ın başını okşadı. Elini kokladı.

"Andrea'yı hatırlıyorsun," diye mırıldandım.

"Elbette biliyor. Sadece biraz korktu. Değişmek kafa karıştırıcıdır. Peki, bunu ne tetikledi?"

Ona baktım.

"Bebek şekil değiştiriciler korktukları için dönüşürler. Bu yüzden birçoğu doğumda şekil değiştirir. Anne karnından ayrılmak korkutucudur.

Doolittle onu dehşete düşürdüğünde bile dönmedi. Orada

ciddi bir tehdit olarak görüyorum. O yer değiştirdiğinde sen ne yapıyordun?"

Kutu. O şey olmalı.

"Kapıyı açıyordum. Birisi kapımın önüne benim için bir hediye bırakmış."

"Güzel bir hediye miydi?"

"Hayır." Ayağa kalktım. "Sana göstereceğim, ama sanırım onu burada bıraksak daha iyi olacak."

Conlan'ı yatak odasına kilitledik ve aşağı indik. İki şişe sangria çıkardım ve Andrea'ya bir bardak doldurdum. şarabın tadına baktı.

"Mmm, bunu neden içmediğini anlayamıyorum."

Çünkü hayatımın bir döneminde sınırda bir alkoliktim.

"Neden içiyorsun? Bir vızıltı bile alamıyorsun."

"Çünkü çok lezzetli." Andrea şişelerden birini kendisine doğru çekti ve bardağı yeniden doldurdu.

Kutuyu almak için onu mutfakta bıraktım. Hala bıraktığım yerde duruyordu. Onu aldım ve eve doğru yürüdüm. Mutfak kapısından içeri adımımı attığım anda Andrea içkisini bıraktı. Yüzündeki memnun gülümseme eridi.

Üst katta bir şey gümbürdedi ve ardından yüksek sesli bir hırıltı duyuldu. "Ne oldu?"

Andrea dişlerini gösterdi. "Bilmiyorum. Kötü kokuyor."

"Ne kadar kötü?"

"Bunu açıklayamam. Seni yiyebilecek çok büyük bir şey gibi kötü. Uzak durmanız gereken bir şey gibi. Ben eski bir Tarikat şövalyesiyim ve sırf kokusunu duymamak için aracıma geri dönüp havalanmak istiyorum. Küçük adamın çıldırmasına şaşmamalı."

Andrea kutuyu fiskeyle açtı. Yüz ifadesi uzadı. Gülü çıkardı ve bana doğru salladı.

"Biliyorum," dedim. "Romantik olabilir de olmayabilir de." "Kırmızı."

"Evet ve bazı kültürlerde kırmızı güllerin dökülen kandan doğduğuna inanılır."

"Aha, kendine bunu söylemeye devam et."

"Bu benim cümlem."

Andrea hızla kapıya yöneldi. "Bir araba geliyor. Senin jiplerinden birine benziyor." Curran. Nihayet.

Üst katta bir şey çarptı. Kıymık gibi bir ses. Hiç iyi değildi. Merdivenlere doğru yürüdüm. "Conlan, baban geldi."

Merdiven korkuluğuna bir şey tünedi. Tüylü ve dik duruyordu, büyük kolları ve kıvrık siyah pençeleri vardı. Yarı insan, yarı aslan bir surattan altın gözler bana bakıyordu.

"Lanet olsun." Tökezleyerek geri döndüm.

"Bu da ne?" Andrea bana ulaştı ve o şeyi gördü. Gözleri kıpkırmızı oldu. Ağzından tiz bir sırtlan kahkahası çıktı.

Rottweiler dişlerine sahip küçük tüylü canavar sıçramak için kendini topladı. Bu olmamalıydı. Yeni yürümeye başlayan çocuklar yarı formlarını koruyamazlar. Bu bir şey değildi.

Sakin ve yatıştırıcı. Sakin ve yatıştırıcı. Yılın annesi sesi.

"Conlan." Her seferinde bir adım atarak ona doğru ilerledim. "Buraya gel. Annene gel."

Andrea mutfaktan fuayeye doğru ilerledi, kaygan ve sessizdi, herhangi bir kaçma girişimini engellemeye hazırды.

Adım. Bir adım daha. Bir adım daha ve onu yakalayabilirdim. Ön kapı açıldı ve Julie içeri girdi.

"Kapıyı kapat!" diye bağırdım.

Conlan raydan çıktı, Julie'nin üzerine sıçradı, onu yere düşürdü ve dışarı fırladı.

Lanet olsun!

Julie'nin üzerinden atlayarak peşinden koştum ve neredeyse Curran'la çarpışıyordum. Grendel etrafımızda zıplayarak fırtına gibi havlıyordu, çünkü hayatım şu anda dev bir hiper kanışe ihtiyaç duyuyordu.

"O da neydi öyle?" diye hırladı kocam. "O senin oğlundu!"

"Ne?"

"Ne tarafa gitti?"

"Ormana doğru." Julie ayağa kalktı.

Teyzem cipin yanında, kan zırhı içinde hafif yarı saydam bir hayalet olarak belirdi. "Sana söylemiştim," dedi. "Sana bir şekil değiştirenle evlenme demiştim. Ama sen yine de evlendin.

Şimdi de bu oldu."

"O bizim oğlumuz da ne demek?" Curran talep etti. "Bu ailenin nesi var böyle?" Julie onu fırçaladı

Kot pantolon.

Derek koşarak garaj yoluna girdi. "Bağrıışmalar duydum." "Herkes sesini kesecek mi!" Hırladım.

Garaj yoluna ani bir sessizlik çöktü.

"Ormanda yarı formda dolaşan on sekiz aylık bir çocuk var. Onu yakalayacağım. Yardım edin ya da yoldan çekilin."

Döndüm ve bebeğimi bulmak için ormana doğru koştum.

≡ BÖLÜM ≡

4

"S HAPESHIFTER'LARIN SORUNLARI VAR," dedi Erra.

Eti ızgaradan almak ve bir tabağa yerleştirmek için maşa kullandım. Curran av gezisi sırasında bir geyik yakalamış ve kesmişti, onu cipinin arkasındaki soğutucuda buldum, bu iyi bir şeydi çünkü açlıktan ölüyordum ve onun da öyle olduğundan emindim. Oğlumuza yetişmesi ve onu yakalaması yaklaşık otuz saniye sürmüştü. Herkesin iyi olduğundan emin olduktan sonra onları ormanda bıraktım ve eve geri döndüm. Gideli yaklaşık bir saat olmuştu ve içimden bir ses yakında yiyecek aramak için geri döneceklerini söylüyordu.

Erra, "Vahşi Doğa'nın ne yapacağı belli olmaz," dedi.

"Zor birkaç gün geçirdim," dedim ona. "Normalde düzgün bir koca seçmedeki başarısızlığım üzerine sert bir nutuk dinlemeye bayılırım. Bu benim en sevdiğim şeydir. Ama eğer durmazsan, hançerini ahıra sokacağım."

Erra bakışlarıyla beni sabitledi. "Bazen saygı eksikliğiniz karşısında umutsuzluğa kapılıyorum."

"Benim en iyi rol modelim vardı. Bir keresinde Ninova'nın baş rahibi ona eğilmesini söylediğinde onu yumruklamıştı. Belki adını duymuşsunuzdur?"

Kadın homurdandı. "Çekilmez bir hıyardı." "Birini tanımak için biri gerekir."

"Kocan seni seviyor," dedi. "Sanırım daha kötüsünü de yapabilirdin."

Yaptığım işi bıraktım ve abartılı bir çift çekim yaptım. Teyzem gözlerini devirdi. "Evet, daha kötüsünü de yapabilirdin." "Sakin ol atan kalbim. Böyle bir şeyle nasıl başa çıkacağım?"

hafif bir övgü mü?"

Andrea kıs kıs güldü. İkimiz de ona baktık.

"Kate ve Erra'nın şovuna bayılıyorum," dedi. "Yola çıkmalısınız."

Zar zor kızartılmış geyik eti tabağımı aldım ve içeri taşıdım. Andrea kapıyı benim için açık tuttu.

"Söylediğim gibi," diye devam etti Erra, "soyumuzda Vahşi'nin çocuğu hiç olmadı. Vahşi'nin ortaya çıkmayacağını umuyordum ama çıktı ve şimdi onun bedeninde bizim güçlerimizle birlikte var oluyor. Sihrimizin gücü onu besliyor. Büyük yeğenim için korkuyorum, çünkü korkunç şeyler yapabilir."

Teyzem, parti bozan. "Neden hepimizden farklı olsun ki?"

Teyzem ağzını açtı ve kapattı. "İyi bir noktaya değindin."

Mutfakta Julie fırından üç somun ekmek çıkardı. Birkaç yıl önce ekmek pişirme işini devralmıştı ve her zaman elinde başlangıç hamuru vardı. Ekmek cennet gibi kokuyordu. Andrea ona doğru sokuldu.

"Görünmez değilsin," dedim ona.

Durdu ve bana yaralı bir bakış attı.

Teyzeme döndüm. "Birinin çok sayıda insanı öldürüp kemiklerini çıkardığını hiç duydun mu?"

"Ne kadar büyük?" Julie

sordu. "Yaklaşık iki yüz."

Julie gözlerini kırptırdı. "Bu çok fazla insan demek."

Erra bunu düşündü. "Büyükbaban bir keresinde yapmıştı."

"Ne?"

"Hatti kabileleri kendilerine Astu-Amur adında inatçı bir şef edinmişlerdi. Topları büyük, beyni kısa. Kırk yıl boyunca bizi yedi kez işgal etti. Her seferinde onları yendik, ama büyükbaban,

Sonunda Şalmaneser'in canına tak etti ve bir dahaki sefere istilaya geldiklerinde ordularının seleflerine ne olduğunu görmeleri için ölenlerin kellelerinin toplanmasını, temizlenmesini ve büyük bir höyüğe yığılmasını emretti."

"Neden kafataslarını temizliyorsunuz?" Derek sordu. "Kesik kafalar daha etkili olmaz mıydı?"

"Çünkü leş yiyicilerin temiz bir insan kafatasını kemirme olasılığı, etleri hala bağlı olan bir şeyi kemirme olasılığından daha düşüktür.

Ayrıca, çürüyen insan kafalarından oluşan bir yığın hijyenik değildir," dedi Erra.

Tabii ki. İnsan kafataslarından anıtlar yaparken, hijyeni her zaman göz önünde bulundurmak gerekir.

"Kafataslarını nasıl temizlemiş?"

"Dermestid böcekleri tabii ki," dedi Erra. "Hızlı, eksiksiz ve et doğaya geri dönüyor."

Sevgili babamı listeden çıkar.

Bir kapı açıldı. Oğlum tökezleyerek içeri girdi, hala yarı formdaydı.

İçimi bir rahatlama kapladı. Bu kadar endişelendiğimi fark etmemiştim.

Grendel kuyruğunu sallayarak yastığından kalktı. Conlan ayaklarını sürüyerek mutant kanişin yanına gitti ve Grendel'in yastığının üzerine emekledi. Büyük siyah köpek onun yanına uzandı. Conlan Grendel'e sarıldı ve gözlerini kapattı.

Curran onu takip etti, hâlâ insan formundaydı ama ayakkabısızdı.

Bir aslana dönüşmüş, sonra geri dönüp kıyafetlerini giymiş olmalı.

"Eğlendin mi?" Ben sordum.

"Evet, öyle yaptık." Curran sırttı. "Oğlumuz bir şekil değiştiren."

O kadar mutluydu ki. Neredeyse gülecektim.

Andrea bir dilim ekmek yerken, "Oğlunuz tam bir hilkat garibesi," dedi. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun yarım bir forma sahip olması doğal değil."

"O bir dahi," dedi Curran ona.

Dahi sessiz bir ılık sesi çıkardı. Horluyordu. Grendel kıpırdamadan yatıyor, nefes nefese kalıyor, gözleri parlıyor ve genel olarak uyuyan biri tarafından kucaklanmış gibi

davranıyordu.

Canavar-çocuk onun hayattaki en büyük arzusuydu ve şimdi bu hayal gerçekleşmişti.

Andrea yine, "Doğanın ucubesi," dedi. Curran ona baktı.

"İyi, iyi." Ellerini iki yana salladı. "Ben gidiyorum." Bir somun ekmek aldı, bir geyik eti bifteği kaptı ve tezgahtan bir şişe sangria aşırıldı. "Ne zaman istenmediğimi bilirim. Kate, bana hâlâ öğle yemeği borçlusun. Kendim çıkarım."

Koridorda kayboldu. Ön kapımız tıkırdayarak kapandı.

Curran kaşlarını çatı. "Az önce yemeğimizi mi çaldı?"

"Bu konuyu Bouda Klanı ile görüşebilirsiniz," dedim. onu. "Ama oğlumuz bugün alfalarını ısırdığından beri, orada ne kadar zemin kazanabileceğimizi bilmiyorum."

"Andrea'yı ısırdı mı?" "Mm-hm."

"Ayak bileği mi?"

"Shin, aslında. Dişlerinin kemiği sıyırdığını söyledi." "İyi ısırık," dedi Derek.

Curran daha da geniş sırttı. Jim'in burada olmaması iyi olmuştu.

Muhtemelen beşlik çakarlardı.

Conlan'a baktım. Dünyayı umursamadan uyuyordu. Bugün hayatım onarılamaz bir şekilde değişmişti. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Conlan uyandığında bunu nasıl atlatacağımı bulmalıyım.

Curran gelişigüzel yanlarına gitti ve Julie'nin ekmeğinden bir parça kaptı. "Onu ne kızdırdı?"

Ellerimi mutfak havlusuna sildim. "Önce yemek mi istersin yoksa kutuyu görmek mi?"

"Ne kutusu?" Derek sordu.

Curran yüzüme baktı. Yüz ifadesi sertleşti. "Önce kutu."

- - -

CURRAN verandadaki masanın üzerinde duran kutuya doğru eğildi. Burun delikleri alevlendi. Gri irislerinin üzerinde altın sarısı bir ışık yuvarlandı.

Derek'in üst dudağı kalktı ve dişlerinin kenarları ortaya çıktı. Artık bir kurda benziyordu. Keskin, vahşi bir kurda.

"Sana nasıl kokuyor?" diye sordum.

"Bir yırtıcı," dedi Derek. "Daha önce hiç böyle bir koku almamıştım."

"Emin misin?" diye sordum.

"Panik ve can havliyle kaçmak gibi kokuyor," dedi Derek. "Ben olsam bunu hatırlardım."

"Bir meydan okuma gibi kokuyor," dedi

Curran. Julie kutuya kaşlarını çatarak baktı.

Curran açtı ve gülü çıkardı. Sesi sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi sakin ve ölçülü bir ton aldı. "İlginç."

Teyzem kutuya odaklandı. "Bunu daha önce görmüştüm." Oh güzel. "Nedir bu?"

"Bu savaş ilan etmenin eski bir yolu." Harika.

"Dil engelini aşmak için kullanıldı. Çeviriye gerek yok. Taleplerimize boyun eğin ya da ..." Yarı saydam parmakları bıçağa dokundu. "Boğazlarınızı keser ve dünyanızı küle çeviririz."

Daha iyi ve daha iyi. "Baba ?"

Başını iki yana salladı. "Bu uruların yoluydu. Yabancıların. Barbarlar. Baban medeni bir adam. Eğer savaş ilan edecek olsaydı, önce seni çağırırdı."

En azından Roland kıyameti koparıp sevdiğim herkesi öldürmeden önce bir telefon bekleyebilirdim.

Julie içeri girdi.

"Peki ya gül?" Curran sordu.

"Bilmiyorum," dedi Erra. "Bazen kutunun içine haraç sembolü olarak bir çanta koyuyorlar."

"Paramızı ödeyin, biz de gidelim mi?" Ben sordum.

"Esasen. Hiç böyle bir çiçek görmemiştim. Gül kraliçelerin çiçeğidir. Büyükannen Asma Bahçeleri inşa ettiğinde, orayı güllerle doldurdu."

Ve sorun da tam olarak buydu. Bir gülün bizim için ne anlama geldiğini biliyorduk. Kimin için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

kutuyu gönderdi.

Julie elinde bir kâğıt ve kalemle geri geldi. "Kimin gönderdiğini nasıl bileceğiz?" Derek sordu. "Neden? savaş ilan edip kendinizi tanıtmayacak mısınız?"

Erra bana döndü. "Haberciye gördün mü?" "Hayır."

"Yeterince beklersek öğreniriz," dedi Curran, bakışları karanlıktı.

"İmzaladılar," dedi Julie.

Herkes ona baktı.

"Kutu mavi renkte parlıyor," dedi çizerek. "Kapağın üzerinde daha açık mavi bir sembol var." Kağıdı havaya kaldırdı. İki daire iki yatay çizgiyle birleşiyordu. Eski moda bir haltere benziyordu.

"Arseniğin simyasal işareti mi?" Kaşlarımı çattım. Bu hiç mantıklı değildi.

"Astrolojik olarak karşıtlık sembolü de olabilir," diye mırıldandı Julie.

Teyzeme baktım. Erra gözlerini kırptırdı. "İzur mu?" "İzur nedir?" Julie sordu.

Erra ilk yıldızların kararan gökyüzünü süslediği avluya indi ve Büyük Ayı'nın yönünü işaret etti. "İzur, ikiz yıldız."

Julie'nin gözleri parladı.

"Yapma," dedim ona.

Ellerini uzattı. "Uzaylılar." "Hayır."

"Oh, hadi ama, neden uzaylılar olmasın? Ooo, belki de tüm ailen uzaylıdır."

Döndüm ve eve geri döndüm.

"Nereye gidiyorsun?" Derek arkamdan seslendi.

"Bir içkiye ihtiyacım var."

Mutfağa girdim. Conlan hâlâ yastığın üzerindeydi. Hâlâ yarı formdaydı. Julie'nin parçalanmış bedeni gözümün önünden geçti, yarı insan, yarı hayvan, bir hastane yatağına hapsolmuş, komaya girecek kadar sakinleştirilmişti, çünkü Doolittle onu sakinleştiricilerden ayırdığı anda bir lupa dönüşecekti.

Endişe soğuk ve keskin bir şekilde mideme saplandı.

Sangria şişesini bir hışımla ağtıml, bir bardak doldurdum ve kana kana içtim.

Curran kapıdan girdi. Tam bir sessizlik içinde hareket etti. Eğer çevresel gırüşüm daha kştş olsaydı, orada olduğunu asla bilemezdim. Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Vşcudunun sıcaklığını hissederek ona doğru eğildim. Bunu şok şzlemiştim. Onu şzlemiştim.

Sağlarımın kokusunu içine çekti. "Ne oldu?" diye sordu, sesi sakindi.

"Ya geri dşnemezse?"

"Geri dşnecektir. Onun için heyecanlı bir gşndş. Hormonları yşksek. Bunu uykusunda atacaktır." Saçımı şptş.

"Ya yapmazsa? Benim kanım şok gşçlş ve onun kan dolaşımındaki Lyc-V konsantrasyonu şok yşksek. Ya loup yaparsa?"

Curran beni oğlumuzu doğru çevirdi ve ona sarıldı. Sesi sakini ve yatıştırıcıydı. "Yapmayacak. Ona bir bakın. Orantılı. çenesine bak. Birbirlerine uyuyorlar, iyi şekillenmişler. Bacaklarının ve kollarının uzunluğu mşkemmek. Bunu iğgşdşsel olarak yaptı. Mşcadele etmedi; sadece yaptı. Lupuslarda pis bir koku vardır. O temiz kokuyor."

Omuzlarımı ovdu.

"Andrea'yı ısırdı. Onu doğduğundan beri tanıyor."

"Korkmuştu. Bu iyi bir şey."

Aklıma yattı. "Loup'lar korkmaz."

"Hayır, saldırmazlar. Kşrş kşrşne saldırıyorlar. Yetişkinler kurnaz olabilir ama çocuklar çılgına dřndřđřnde vahşileşirler." Beni tekrar şptş. "Onu ormanda gşrmeliydin. Dere boyunca sıçradı. Her yere tırmandı, her şeyi kokladı, sanki biri tasmaşını şıkarmış gibi ydi. O bizim şocuğumuz. Bu onda."

Birlikte durduk, birbirimize sarılmış, oğlumuzun uyumasını izliyorduk.

"Andrea bana helikopter ebeveyn dedi."

"Andrea'nın bazen çenesini kapatması gerekiyor."

"Kendimi ölçebileceğim kimse yok," dedim ona. "Annemi tanı mıyordum ve Voron da örnek bir baba sayılmazdı."

"B bebek çok güzel bir bebek," dedi Curran. "Ama o bir bouda. Bir werehyena gibi kokuyor, bir werehyena gibi davranıyor ve diğer werehyenalar onun ne olduğunu çok iyi biliyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Orada hiç sürpriz yok. O"-Curran omzunun üzerinden Conlan'ı işaret etti-"sürprizlerle dolu. Eğlenceli olacak."

"Çocukluğumun onun eline geçmesini istemiyorum." Nerede Bu nereden geldi?

Curran'ın sesine bir hırıltı karıştı. "Ben ve sen onun yanındayız. Onun sonu bizim gibi olmayacak, bizim sonumuz da ailelerimizin sonu gibi olmayacak. Tarih tekerrür etmeyecek. Buna izin vermeyeceğim."

Tarihin, en iyi planlanmış planları kaçak bir buldozer gibi ezip geçmesinin bir yolu vardı.

"Hayvan şekline girdiğinde annesi olduğumu biliyor mu?"

"Evet. Ailemin benim ailem olduğunu biliyordum." "Peki o biliyor mu?"

"Babası olduğumu anladı." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ona durmasını söyledim ve o da durdu."

"Belki de senin daha büyük bir aslan olduğunu düşünmüştür."

"Güven bana, bizi tanıyor. Kokumuzu, sesimizi. Ailesi olduğumuzu biliyor."

Kim olduğumu biliyordu, Curran'ın kim olduğunu biliyordu. Tamam. Bunu yapabilirim. Daha önce daha zor şeyler yapmıştım.

Telefon çaldı. Açtım. "Evet?"

"İyi akşamlar," dedi tanıdık bir ses. Robert, Jim'in güvenlik şefi olarak görev yapıyordu. Bugün vermeye devam eden bir hediye idi. Hoparlörü açtım.

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Anladığım kadarıyla Serenbe olayına karışmışsınız?"

Haber çabuk yayıldı. "Evet."

"Brifing verme şansınız var mı?" "Neden?" Curran sordu.

"Karen Iversen'in ailesinin o sokakta bir evi varmış."

Karen Iversen'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Çakal Klanı," dedi Curran benim iyiliğim için. "Ebeveynleri insan. O birinci nesil."

Bir şekil değiştiren Karen Iversen'a saldırmış, o da hayatta kalarak bir şekil değiştirene dönüşmüştü. Yeterince sık oluyordu.

Robert, "GBI onun ya da bizim olay yerine gitmemize izin vermiyor," dedi.

Mantıklıydı. Karen bir şekil değiştirendi ama ailesi insandı, bu da Sürü'nün yargı yetkisi olmadığı anlamına geliyordu. GBI muhtemelen neyle karşı karşıya olduklarına dair en azından bir fikir sahibi olmadan panik yaratmak istemiyordu.

"Bize ölü mü diri mi olduklarını söylemiyorlar."

"Öldüler," dedim ona.

"Bunu tahmin etmiştim. Cesetleri görmemizi engelliyorlar. Cesetleri serbest bırakmaları için gerekli mahkeme belgelerini hazırlamadan önce neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyor."

Curran'a daha da yaslandım ve vücudunun sıcaklığının beni demirlemesine izin verdim. "Robert, kalıntıları sana veremezler."

"Söz konusu olan bir karantina ise, çoğu hastalığa karşı bağışıklığımız var."

"Size kalıntıları veremezler çünkü birileri iki yüz kişiyi evlerinden zorla çıkardı ve sonra onları kaynattı."

Curran'ın beni tutuşu sıkılaştı.

"Özür dilerim, sanki 'haşlanmış' dediniz gibi geldi?" Su birikintisini açıkladım.

Robert bir şey söylemedi. Mutfak sessizdi. "Yarın buluşabilir miyiz?" diye sordu sonunda.

"Evet. Cutting Edge saat dokuzda mı?" Robert, "Orada olacağım," dedi. Telefonu kapattım. "Özür dilerim," dedi Curran. "Ne için?" "Gittiğin için." "Sihirli leopar canavarını yakaladın mı?" "Yakaladım," dedi. "O zaman her şey yolunda." "Bunu telafi edeceğim. Ne istiyorsun?" diye sordu. Conlan'a baktım. "Sence önümüzdeki birkaç saat boyunca dışarıda olacak mı?" "En azından." "O halde." Kollarımı ona doladım ve onu öptüm. Şefkatli bir öpücük değildi. Onu üç gündür görmemiştim. O yokken dünya kasvetli bir hal almıştı ve onu ne kadar özlediğimi bilmesini istiyordum. Dudakları dudaklarımı yaktı, tanıdık tadı üzerime aktı, sert ve erkekçe. Vücudumdaki her sinir hazır ola geçti ve titredim. Sonra ayaklarım yerden kesildi ve merdivenleri endişe verici bir hızla çıkmaya başladık. "Yemek sonrasına kadar beklemek istemiyor musun?" Kulağına doğru mırıldandım ve çenesinin köşesini yalayarak kirli sakalının sert kenarının tadına baktım. "Yemeği siktir et." Güldüm ve o da yatak odasının kapısını arkamızdan kapattı.

≡ BÖLÜM ≡

5

"**N**ATNED! NATNED!"

Curran bir anlığına dikiz aynasına bakmak için bakışlarını yoldan ayırdı. "İyi misin dostum?"

"Natned!"

Conlan'a "Hayır," dedim.

Sabahım Curran'ın beni öpmesiyle başladı ki bu çok hoş karşılandı. Bu noktada oğlumuzun gece yarısı tekrar insana dönüştüğünü anladık, çünkü tüm çıplaklığıyla yatağımıza tırmandı, karnını tokatladı ve "Natned!" diye bağırdı. Sonra da ne demek istediğini anlamamış olabiliriz diye kendini tuttu. Curran gülmeyi kestikten sonra çocuğumuzu ona teslim ettim ve banyoya kaçtım.

Conlan yirmi dakika önce onu araba koltuğuna oturttuğumdan beri "Natned" diye bağıırıyordu. Belli ki kıyafetlerin abartıldığına karar vermişti. En azından insan olarak kalmıştı.

Genellikle onu izlemek isteyen bir sıra insan olurdu ama her an kürklü olmaya karar verebilirdi ve eğer karar verirse ikimiz de orada olmak istediğimiz için Robert'la buluşmaya bizimle gelecekti.

Cipin dışında Atlanta sürünerek geçiyordu. Büyü şehri ıslatıyordu. Bunu her zaman hissederdim, bir tür görünmez deniz, burada daha sığ, orada daha derin, ama gezegenin küçük parçasını sahiplendiğimden beri, görünmez akıntılar tanım kazanmıştı. Eğer konsantre olursam, onların gelgitlerini ve akışlarını hissedebiliyordum. Bu

Bunca zaman sonra bile beni korkuttu, bu yüzden çok fazla düşünmemeye çalıştım.

"Natned!" Conlan motorun sesini duyabilmek için bağırdı.

Curran, "Kemirmek için bir geyik bacağı kemiğine ihtiyacı var," dedi. "Onlar benim favorimdi."

"Pişmiş bir bacak kemiği olabilir mi?"

"O bir şekil değiştirici," dedi Curran. "Bakteriler ve hastalıklar konusunda endişelenmemize gerek olmadığını biliyorsun."

"Peki ya bağırsak parazitleri?"

"Hayatım boyunca çiğ et yedim ve hiç parazit kapmadım."

"Pişmiş olsaydı daha iyi hissederdim."

Curran bir an beni inceledi, uzandı ve elimi sıktı. "Şekil değiştiren bebek konusunda hâlâ zorlanıyor musun?"

"Hayır. Kim ya da ne olursa olsun onu seviyorum. Ama on sekiz ayımı geceleri nefes almayı kesecek, hastalanacak ya da yaralanacak diye endişelenerek geçirdim ve çiğ geyik uyluk kemikleri buna uygun değil."

"Pişmiş kemikler parçalanır. Kendine zarar verecek."

"Bir tartışmada mantık kullanmanız ve bunun beni ikna edeceğini düşünmeniz çok komik."

"Hâlâ dış çıkarıyor. Kemirecek bir şeye ihtiyacı olacak."

"Bir yandan, mısır gevreği yiyen temiz bir Conlan. Diğer yanda

Diğeri, Conlan kanlar içinde bir geyik bacağını kemiriyor." "Hangisi senin çocuğuna daha çok benziyor?" Curran sordu. Ona ölüm bakışı attım. Güldü.

"Tamam," dedim ona. "Ama kurtlanırsa, sorumlusu sensin."

Curran Jeremiah Sokağı'na döndü. "Dün ormanda bir fare yemesine izin verdim."

"Tabii ki yaptın. Neden bebeğinin ormanda pis bir kemirgeni yemesine izin vermeyesin ki?"

"Kendisi yakaladı. Onun avını elinden almayacağım." Neden ben?

Park ettik. Curran motoru kapattı ve bana döndü. Gözleri kararmıştı. "Beni bırakma Kate." "Bu da nereden çıktı?"

"Ciddiyim," dedi. "Ben senin arkadayım."

Ve ben de onunla sahiptim. Bu yüzden babam sonunda ordusuyla bizimle savaşmak için ortaya çıktığında, onun ve Conlan'ın hayatta kalmasını sağlamak için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım. Bedeli ne olursa olsun.

"Seni seviyorum," dedim ona ve cipten indim.

- - -

Fare Klanı'nın ALPHA'sı Cutting Edge'in kapısından sanki eklemleri sıvı gibi kayarak geçti. Orta boylu Robert Lonesco'nun ince bir yapısı vardı. Saçları kömür karası, gözleri kahverengi ve kadifemsiydi ve odaya her girdiğinde baş döndürüyordu. Ayrıca kocası Thomas'la mutlu bir evliliği vardı ve bunu yakın zamanda değiştirmeyi düşünmüyordu.

Masaların etrafında daire çizerek koşan Conlan, Robert'ı gördü ve çömeldi.

Robert kaşlarını kaldırdı ve bir adım öne çıktı.

Değişim anıktı. Bir saniye normal - yani çoğunlukla normal - bir insan çocuğu, bir saniye sonra büyük boy siyah bir aslan yavrusu.

Robert'ın çenesi açık kaldı. Aslında iki kere çekti. Onu suçlamadım. Conlan çok sevimli bir aslan yavrusu olmuştu. En azından yine savaşçı formuna girmemişti.

Robert sonunda, "Tebrikler," demeyi başardı.

"Teşekkür ederim," dedi Curran, yüzü sanki kayda değer bir şey olmamış gibi kayıtsızdı.

Oğlum üzerindeki kıyafet parçalarını silkti ve Robert'a aslan dişlerini gösterdi. "Rawrrawrrr!"

"Bana meydan mı okuyor?" Robert'ın gözleri parlıyordu. Elimi yüzüme götürdüm.

"Rawrwrwa!"

"Bu hayatımda gördüğüm en sevimli şey." "Conlan," dedi Curran, sesine biraz hırıltı katarak.

"Buraya gel."

"Rawr."

Curran ayağa kalktı ve Conlan'a doğru yürüdü. Çocuğum yana doğru hamle yaptı ama Curran çok hızlıydı. Eli fırladı ve Conlan'ı ensesinden tutup kaldırdı. "Hayır."

Conlan babasının kollarına yerleşti, Robert'a bir kobraymış gibi bakıyordu. Şu anda bekleme modundaydık, babamın bizi istila etmeye karar verdiği zaman için güç topluyorduk, ama bir şekilde hayatta kalırsam ve oğlumu büyütürsem, cehennem gibi bir zaman geçirecektim.

"Ben de bir tane istiyorum," dedi

Robert. "Seni durduran ne?" Curran sordu.

"Bu konuyu konuşmuştuk." Robert masamın önündeki sandalyeye oturdu. "Evlat edinme mi yoksa taşıyıcı annelik mi yapacağımızdan emin değiliz. Her halükarda, zamanlama pek doğru değil."

"Zamanlama hiçbir zaman tam olarak doğru olmuyor," dedim ona. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?" Robert bana sordu.

"Dün gece kocam on üç aylık çocuğumun ormanda bir saat boyunca dere çamurunda yuvarlanmasına ve çiğ fare yemesine izin verdi ve sonra oğlum Grendel'e sarılarak köpek yastığının üzerinde sızdı."

Robert yüzünü buruşturdu. "Bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu anlayabiliyorum. O yaratığa dokunduktan sonra çocuğu sterilize etmek zorunda kaldınız mı?"

"Ha. Ha." Dün gece hazırladığım dosyayı aldım ve ona uzattım. "Elimizdeki her şey. Biohazard taşınabilir bir m-tarayıcı ile hızlı bir inceleme yaptı. Çıktıların kopyaları, benim ve Derek'in notlarının kopyalarıyla birlikte orada. Çok üzgünüm Robert."

"Teşekkür ederim." Robert dosyayı kabul etti. Yüz ifadesi ciddileşti. "Takas etmek istediğim bazı haberler var."

"Haberler iyi değil, değil mi?" Ben sordum.

Robert cebinden bir fotoğraf çıkardı ve masanın üzerine koydu. Yıkık bir binanın çatısında uzun boylu bir adam. Farklı deri ve post parçalarından bir araya getirilmiş trençkotu, dik bir inişin üzerinde çıkıntı yapan çelik bir kirişin üzerinden geçerken parlıyordu. Kirişin genişliği on santimden az olmalıydı. Rüzgâr adamın siyah saçlarını

kariştırdı.

"Razer," dedim. O yeşil tenli piçi nerede görsem tanırdım. Babam teyzemin uyandığını hissettiğinde, bir sorun haline gelirse onu öldürmek üzere yetiştirilmiş suikastçılardan oluşan bir tarikat kurdu. Tarikatına "hançeri kınından çıkarmak" anlamına gelen eski bir kelimedenden esinlenerek Sahanu Tarikatı adını verdi. Onlara kanımızın kutsallığıyla ilgili her türlü saçmalığı anlattı. Sahanu'lar tek bir amaç için yaşıyorlardı: babamın emriyle öldürmek, böylece öbür dünyada cennete gidebileceklerdi. En büyük amaçları kanımızdan birini öldürmekti. Teyzemi, ama onu ilk ben öldürdüm. Beni. Oğlumu.

Babam, ailemizdeki insanların geçmemesi gereken o görünmez çizgiye çok yaklaştı. Erra bana bunu en azından ayda bir hatırlatırdı: Ne yaparsan yap, tanrı olma. İnancın gücü vardı ve takipçileriniz size bir kez inandığında, düşünceleriniz ve eylemleriniz artık size ait değildi. Size ne kadar çok insan inanırsa, tanrılığa o kadar yaklaştığınızdan bahsetmiyorum bile ve tanrılar bizim gerçekliğimizde var olamazdı, kalıcı olarak değil. Tezahür etmeleri için büyüye ihtiyaçları vardı ve teknoloji değişimi onları yok edecekti. Roland şahsen kendisi yerine kanı ilahlaştırarak meseleyi geçiştirmişti ama sahanuların sayısı artarsa elinde ciddi bir sorun olacaktı. Dünyamızda özgürce hareket etme yeteneği tehlikeye girecek, inanç ve büyüye çok fazla bağımlı olacaktı.

Sahanu fanatikti, mantığa, rüşvete ve baskıya karşı bağışıklığı vardı. Neredeyse iki yıl önce onlardan birini Roland'ın elinden kurtarmayı başarmıştım. Adora hâlâ bir insan olmayı öğreniyordu. Son doğum gününde, sürpriz partisinden hemen önce ortadan kaybolmuştu. Onu bulmak için şehrin altını üstüne getirmiştik. Şimdiye kadar savaştığım en yetenekli katillerden biri olduğu için, başına kötü bir şey geldiğinden ya da onun yüzünden olduğundan emindim. Yirmi dört saat sonra çamura bulanmış bir halde ormandan çıktı. Yavru su samurları görmüş ve bütün gün onları derenin etrafında takip etmişti.

Adora sahanu sıralamasında dördüncü oldu. Razer birinci sırada yer aldı.

"Bu nerede çekildi?" Curran sordu.

"Sandy Springs."

Kahretsin. Razer burada olmak için emir almasaydı benim bölgeme girmezdi.

"Roland hareket ediyor mu?" Curran sordu.

Robert başıyla onayladı. "Jester Park'a olan trafiğin arttığına dair raporlar alıyoruz."

"Askerlerini geri çekiyor," dedi Curran.

"Öyle görünüyor," diye onayladı Robert.

"Babam savaşı yeniden başlatmak üzere." Sandalyede arkama yaslandım. Şimdi mi? Bunu şimdi mi yapıyordu, uğraşmamız gereken bunca saçmalık varken? Zamanlaması daha kötü olamazdı.

Conlan kendini topladı ve Curran'ın kucağından atlayarak masanın öbür ucundan bana doğru geldi. Onu yakaladım ama kırk kilonun etkisi beni geriye savurdu. Yanağımı yaladı.

Ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımızı biliyordum. Kumlar tükenmişti.

"Sürü nerede duruyor?" Curran sessizce sordu. "Jim ve ben bunu tartıştık," dedi Robert.

Jim'in ilk sadakati halkına idi. Sürü, Roland'la olan savaşta çok şey kaybetti. Altmış iki şekil değiştiren Keep'e asla canlı dönemedi. On dokuzu yirmi yaşın altındaydı. Cesetleri ve ağlayışlarını hatırladım, cesetler geri getirildiğinde Kale'den yükselen feryat seslerini. Hala bazen uykumda duyuyorum.

Sürünün yardımı olmadan babamla savaşmak çok zor olurdu.

Robert, "Doğrudan saldırıya uğramadıkça Sürü'nün Roland'a karşı durmayacağını söylemek için buradayım," dedi.

Mideme bir yumruk gibi indi. Bunun olacağından şüphelenmiştim ama yine de acıttı.

Robert sözlerine şöyle devam etti: "Atlanta metropolitan bölgesinin son sayıma göre yaklaşık bin sekiz yüz şekil değiştirene ev sahipliği yaptığı göz önüne alındığında, şehre yapılacak herhangi bir saldırıyı doğrudan Sürü'ye yapılmış bir saldırı olarak kabul ediyoruz."

Bekle, ne?

"İşte bu yüzden size Karşılıklı Yardım teklifinde bulunma yetkisine sahibim. Ailenizin ya da Sürü'nün Roland'ın istilası gibi şehir çapında bir tehditten haberdar olması durumunda birbirimize yardım etmeyi kabul ediyoruz."

Curran esrarengiz yüzünü takınmıştı.

"Canavar Lord bunu yazılı hale getirecek mi?" Ben sordum.

"Madem ısrar ediyorsun," dedi Robert. "Ama sözlü bir anlaşma yeterli olacaktır. Sürü Konseyi tarafından bir karar olarak kabul edildi, yani kayıtlara geçti."

Curran, "Bizimle uğraştıktan sonra sizin peşinize düşeceğini ve sizi tek başına ezeceğini fark ettiniz," dedi.

"Hemen hemen," dedi Robert. "Bizim size, sizin de bize ihtiyacınız var."

Curran'a baktım. "Bu tekliften memnun musun?"

Düşünüp taşındı. Conlan'ın tüylü başını okşadım. Esnedi. Ofiste koşturmak ve şekil değiştirmek onu gerçekten yoruyordu.

"Roland kararda özel bir tehdit olarak mı adlandırılıyor?" Curran sordu.

"Evet," diye onayladı

Robert. "Benim için sorun yok."

Robert bana baktı. "Kate?"

"Aynı fikirdeyiz," dedim ona.

"Mükemmel." Dosyayı masanın üzerinden aldı. "Bunun için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen. Ve, Robert? Lütfen Conlan'ın yer değiştirdiğinden bahsetmez misin?"

Robert gözlerini kıstı. "Heyecanlı şekil değiştirenlerin izdihamından kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Evet."

"Dudaklarım mühürlü." Dışarı çıktı.

Birkaç dakika sessiz kaldık. Şekil değiştirenlerin işitme duyusu mükemmeldi, Robert'inki ise alışılmışın dışındaydı.

"Beklediğimden daha iyi geçti," diye mırıldandım sonunda.

"Bize ihtiyaçları var." Curran yüzünü buruşturdu. "Keşke daha fazla zaman."

Kalbim kırıldı. "Benim de."

Yapmam gereken şeyler vardı. Cadı Kahini'ni ziyaret etmem ve onlara son çare planını uygulamak zorunda olduğumuzu bildirmem gerekiyordu. Kocam ve oğlum bundan kurtulacaktı.

Cutting Edge'in kapısı açıldı ve Teddy Jo kaşlarını çatarak içeri girdi.

"Kapı çalmak diye bir şey var," dedim ona. "Bir yumruk yaparsınız, kaldırırsınız ve içerideki kişiye orada olduğunuzu bildirmek için kapıya hafifçe vurursunuz."

Teddy Jo başını salladı. "Kate, dışarıda bazı gariplikler oluyor."

Tuhaflik beni takip ediyor gibiydi. Ayağa kalktım ve Conlan kollarımdayken dışarı çıktım.

Gün ışığı sokağı yıkıyordu ve on üç kişi kapımızdan yaklaşık otuz metre uzakta bekliyordu. Derin kukuletalı uzun beyaz cüppeleri yüzlerini gizliyor ve esintide salınarak yeri süpürüyordu. İki sütun halinde duruyorlardı, her iki tarafta altışar kişi, kollarını kavuşturmuş, ellerini kollarının içine sokmuş, aralarında mavi cübbeli yalnız bir figür bekliyordu.

Sihir bana sürtündü. Eski ve derin bir his.

Figürler hareket etmedi.

"Bu babandan bir hediye mi?" Curran sessizce sordu.

"Bilmiyorum." Yine de onun gibi hissettiriyordu. Eski, karanlık, ama

garip bir şekilde güzeldi. Belki de bu, Erra'nın bahsettiği telefon görüşmesinin onun versiyonuydu.

Curran elini koluma koydu. Gözleri tamamen altın rengine dönmüştü. Kolundaki tüyler diken diken olmuştu.

"Ne oldu?"

"Derek'in lup olmayan kokusu."

Ortadaki figür kollarını kaldırdı. Mavi cüppe aşağı kaydı ve bir çocuktan biraz daha büyük, genç, siyah saçlı bir adam ortaya çıktı. Çıplaktı ve bir Yunan heykeli gibi yapılıydı, her kası mükemmeldi. Koyu mavi gözler güzel bir yüzden bana bakıyordu. Göğsünde bir kesik vardı, etinin derinliklerine oyulmuştu ve kesiğin derinliklerinde altın kıvılcımlar parlıyordu, sanki içten içe yanıyordu.

"Nemrut'un kızı," diye seslendi çocuk, sesi aksanlıydı.
"Cevabını bekliyorum."

Kollarını iki yanına indirdi ve gülümsedi. Göğsündeki yara içeriden kıvılcım çıkarıp tutuştu. Ateş etini yalayarak yaradan yayıldı. Yanmış insan etinin pis kokusu üzerime çöktü.

Ne oluyor be?

Gülümsemeye devam etti. Cildi köpürüyordu ve gülümsemeye devam ediyordu. Teddy Jo'ya doğru döndüm ve Conlan'ı kollarına attım.

Teddy Jo'nun sırtından kanatlar fırladı. Rüzgâr beni savurdu ve sonra çatıda, yoldan çekilmiş, oğlumu tutuyordu.

Nicole'un Otomotiv Tamirhanesi'nin kapısı çarparak açıldı ve Bay Tucker elindeki pankartla dışarı fırladı.

"Yapma!" Curran ve ben aynı sesle bağırdık.

Bay Tucker en yakındaki kapüşonlu figürü yakaladı.

"Arkadaşınız yanıyor!"

Tüylü bir kol cübbeden dışarı fırladı. Pençeler Bay Tucker'ın nefes borusuna kilitlendi, sıktı ve Bay Tucker yere düştü, gözleri şoktaydı, kanlı etinden bir parça yaratığın pençelerinde sıkılmıştı. Her şey çok hızlı oldu; sadece bir saniyeden kısa sürdü.

Sarrat zaten elimdeydi ve hareket ediyordum.

On iki figür cübbelerini çıkardı. Beyaz kumaş uçuşarak kısa kahverengi kürkle kaplanmış bedenleri ortaya çıkardı. İki ayakları üzerinde durmuş, öne doğru eğilmişlerdi, kaslı kolları sallanıyordu, her parmaklarının ucunda bir pençe vardı. Yuvarlak başları öne eğikti, ağızlarında sarı dişlerini ele veren geniş yarıklar vardı.

Büyük yuvarlak gözler bana baktı, bir baykuşun gözleri gibi soğuk ve boş.

Teyzemden ödünç aldığım keskin ve canlı bir anı beni yumrukladı. Eski bir sarayda, tüllerle örtülü bir oda, bir çocuk cesedi ve amcamın boynunun kütüğünü çiğneyen, ürkütücü bir şekilde bunlara benzeyen bir iğrençlik.

Curran yanımdan geçti ve kükredi. Öfkesinin sesi gök gürültüsü gibiydi. Canavarları yumrukladı. Çığlık attılar ve hep bir ağızdan geri çekildiler.

Dünya kırmızıya döndü. Kafamdaki her içgüdü çığlık attı. Halkımdan birini öldürmüşlerdi. Onlar bir içgüdüydü. Bir yozlaşma. Arındırılmaları gerekiyordu. İçimde öfke kaynıyordu.

Canavarlar bize saldırdı.

İlk yaratık pençeleriyle havayı tırmıklayarak bana doğru hamle yaptı. Pençelerinden kaçtım ve ona doğru hamle yaptım. Sarrat eti tereyağı gibi keserek yaratığın göğsünü yarı. Üzerime kan sıçradı ve beni kötü büyüyle ıslattı.

Canavar çığlık attı ve bana doğru hamle yaptı. Sola doğru kaçtım, eğildim ve uzanmış kolunu keserek ekstansörlerini kopardım. Eli gevşedi. Sarrat'ı böğrüne saplayıp karnını ve karaciğerini deldim ve keskin bir çekişle kılıcı serbest bıraktım. Canavar dizlerinin üzerine çöktü ve tekrar ayağa kalktı. Sarrat'ı göğsüne gömdüm ve kılıcı tekmeledim. Sert piçler.

İkinci bir yaratık sırtımı parçaladı, pençelerinin uçları güçlendirilmiş deriyi dümdüz oyarak deriye girdi. Sırtım yandı.

Etrafımda döndüm, çılgınca kestim, şahdamarını kestim, tekrar döndüm ve tekrar ayağa kalkmaya çalışan ilk yaratığın omurgasını kopardım. İkinci yaratık yere yığıldı, boynundan kan akıyordu ve yerde kıvranarak pençeleriyle bana saldırdı. Kafasını kestim. İkisi öldü.

Bir ceset uçtu, yolumdan çekildi. Curran yaratıkları parçaladı, kemiklerini kırdı ve etlerini parçaladı, elleri pençeliydi ama geri kalanı hâlâ insandı.

Üçüncü bir canavar bana saldırdı. Yere düştüm, femoral arterini kestim ve düşerken dönerek yoldan çıktım. Bana doğru süründü. Boynunun arkasına vurduğum. Geber, seni lanet piç.

Çocuk hâlâ yanıyordu. Göğsünde kül oluşmuştu ama hâlâ gülümsüyordu, gözleri beni takip ediyordu. Nasıl oluyor da hâlâ hayatta olabiliyordu?

Arkamda keskin bir acı bakla hırıltısı havayı kesti. Derek elinde kısa bir kılıçla sağımdaki yaratığa doğru hamle yaptı ve acımasız bir savuruşla kolunu kesti. için

Julie sağı doğru döndü, elindeki ikiz baltaları doğruyordu. Çocuklar gelmişti.

Omuzlarım ve kalçalarım çiziklerden dolayı yandı ve sırtımdaki yaralar sanki biri yaralara tuz dökmüş gibi kaynadı. Sadece dört yaratık kalmıştı.

Bir büyü patlaması beni sarstı, neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Devasa bir güç az önce yukarıdan bölgemin sınırlarını aşmıştı.

Etrafımda döndüm. Kuzeybatıda bir ateş topu bulutları yırtıyordu.

Teddy Jo üzerimize çullandı, elleri boştu. Conlan neredeydi? Etrafımda döndüm ve Julie'nin onu tuttuğunu gördüm.

"Kate!" Teddy Jo ateş topunu işaret etti. "Bunu ben hallederim," diye hırladı Curran yanımda.
"Git!"

Belimi kavradı ve beni yukarı fırlattı. Üç metre havaya fırladım. Teddy Jo kollarımdan tutup beni kendine çekti, kollarını kaburgalarımın doladı ve sonra havada duman sütununa doğru süzüldük.

Kendime not: Bu iş bittikten sonra kocama beni bir daha asla böyle fırlatmamasını söyle.

Yıkık dökük sokaklar altımdan kaydı. Rüzgâr yüzümü yırttı. Duman sütunu yaklaştı. Üstündeki alan büyü ile kaynıyordu. Yukarıda korkunç bir şey oluyordu.

"Daha hızlı uç!"

"Seni düşürmek zorunda bırakma beni."

Saniyeler geçiyor. Çatılar altımızdan yuvarlandı, ardından yıkıntılar, sonra daha fazla çatı ve sonra İsimsiz Meydan'daydık. Duman sütunu sokağın ortasından yükseldi. Teddy Jo daldı. Yolun üç metre yukarısında beni bıraktı. Yere düştüm ve ayaklarımın üzerine yuvarlandım.

Sokak boştu. Etrafımda döndüm, düşmanı arıyordum. Hangi cehennemdesin, piç kurusu?

Büyü bana yukarıdan yumruk attı. Başımı yukarı kaldırdım. Yukarıda, kalın, alçak bulutların arasında parlak kırmızı bir şey parladı. Büyü dev bir çan gibi çaldı, titreşimler yeri sarstı.

"Kahretsin!" Teddy Jo hırladı. Ellerinde bir kılıç belirdi ve alevler içinde patladı.

Bir şey bulutları yırttı, kırmızı parlıyordu ve yere düştü. Yoldan çekildim. Teddy Jo yana savruldu. Cisim bir gülle gibi kaldırıma çarptı ve buhar çıkardı. Etrafındaki asfalt yumuşadı, eridi.

Parlayan şeye doğru koştum, Sarrat hazırды.

Bir ısı duvarı beni engelledi. Elimle gözlerimi siper ederek onu ittim.

Kırmızı parlaltı kayboluyordu. Bir ceset kaldırıma yayılmıştı. Genç, yirmi yaşlarında, erkek, muhtemelen Çinli, şok edici güzellikteki yüzü yırtılmış ve parçalanmıştı. Onu tanıyordum. Julie ile aynı okula gitmişti. Adı Yu Fong'du. Julie ve Ascanio'yla birlikte bir ya da iki kez ders çalışmak için eve gelmişti ve Ascanio'yla birlikte tüm çalışma seansını birbirlerine ters ters bakarak geçirmişlerdi.

En az beş saniye, belki de daha fazla düşmüştü. Ne haltlar dönüyordu?

Üzerimdeki bulutlarda büyü çatırdıyordu. Yoğunluğu nefesimi kesti. Kocaman bir el gibi üzerime bastırıyordu. Sadece eski değildi; dağların eski olduğu kadar eskiydi. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Bacaklarımı diktim ve etrafımdaki akıntıları çektim, toprağıma seslendim, soluduğı büyüyü bir kalkan haline getirdim. Hayalet rüzgâr etrafımda döndü. Kırılmış kaldırım parçaları titredi, hafifçe yükseldi, yükselen büyü akımı tarafından kavrandı.

Üstümde bulutlar çalkalanıyordu.

Sihir bana doğru aktı ve ben de onu üç kişinin üzerine inşa ettim.

Biz.

Bulutların arasından karanlık bir şekil süzüldü, zihnim o kadar büyüktü ki gerçek olduğunu kabul etmeyi reddetti. Oradaydı ve sonra gökyüzünde kayboldu, sisin içinde eridi.

Kendimi büyü girdabının içine bıraktım, ellerimi iki yanıma kaldırdım ve gökyüzüne sııttım. Haydi. Halletmem gereken bir hesap var.

Karanlık şekil üzerimde geziniyor, bulutlar tarafından gizleniyor ama bir deniz fenerinin ışık yayması gibi büyü yayıyordu.

Getir bakalım. Bakalım neyiniz varmış.

Tereddüt etti.

İyi. İttim. Üzerimize inşa ettiğim sihirli kalkan yarıldı. Bir güç fışkırdı.

Bulutların içindeki şey benden uzaklaştı, endişe verici bir hızla daha yükseğe tırmandı. Bir an sonra gözden kayboldu.

Bekledim.

Gergin bir dakika geçti. Bir dakika daha.

Gitmişti.

Teddy Jo yanıma indi. "Bu da neydi böyle?"

"Bilmiyorum."

Büyüyü serbest bıraktım, doğal haline geri döndürdüm ve Yu Fong'un yanına çömeldim. Sıcaklık azalmıştı. Hâlâ sıcak olan asfalta uzandım ve boynuna dokundum. Bir nabız.

Ne kadar yüksekten düştüğünü bile söyleyemedim: bin fit mi, iki bin fit mi, daha fazla mı? Tamamen kırılmış gibi görünmüyordu ve nefes alıyordu. Elimi uzatıp büyüsunü hissetmeye çalıştım. Sadece bir ipucu. Gücünün her damlası içe yönelmişti.

Teddy Jo yemin etti.

Ona döndüm. "Nefes alıyor. Lütfen Curran'a geri dön ve ona bir araca ihtiyacımız olduğunu söyle."

"Hayatta kal!" Teddy Jo kanatlarını açtı ve gökyüzüne doğru süzüldü.

≡ BÖLÜM ≡

6

Yu Fong'un vücuduna çarptı. Yüzündeki morluklar parlak kırmızıya dönmüştü, yaralar kapanıyor ve düzleşiyordu. O kadar hızlıydı ki etinin hareket ettiğini görebiliyordum. Sağ elinin parmakları garip bir açıyla çıkmıştı. Kırılmıştı. Kıyafetleri yanmamıştı. Feci bir yükseklikten düşmüştü, o kadar sıcaktı ki asfaltı eritmişti ama solmuş kot pantolonu ve gri tişörtü yanmamıştı bile.

Curran köşeden koşarak geldi ve bana doğru koştu. Ter saçlarını ve alnını ıslatmıştı. Arabayla uğraşmamıştı. Doğrudum. Neredeyse kayarak duracaktı ve beni yakalayıp kendine doğru çekti. Kemiklerim inledi.

"Tamam mı?" diye sordu.

"Tamam," diye ciyakladım. "Conlan?"

Beni bıraktı, öptü ve sanki bana inanmıyormuş gibi bana baktı. "Teddy Jo onu yakaladı. Kendini ofise kilitledi."

Oh iyi. Cutting Edge'e girmek için bir tank gerekirdi.

"Bak." Yu Fong'u işaret ettim.

Curran'ın gözleri kısıldı. "Bu çocuğu tanıyorum."

"Evet. Eve gelmişti. Eskiden Julie ile okula giderdi."

"Nedir o?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim ona. "Ama o da bir şeydir."

Uzaktaki su motorları kükredi.

"Çocuklar iyi mi?"

"İyiler."

Çevredeki ofis binalarından insanlar çıkmaya başladı. Meydanın doğu ucundaki morg soluk mavi renkte parlıyordu. Koruyucuları devreye girmiş olmalıydı ki bu pek de şaşırtıcı değildi. Üç mil yarıçaplı bir alanda en ufak bir büyü kırıntısına sahip olan herkes bu patlamayı hissedirdi. Tam altında olmak, rahipler ipleri çekerken o eski kilise çanlarından birinin içinde durmak gibiydi. Kafatasımı delip geçmişti ve Atlanta'daki insanların çoğundan daha iyi bir savunmam vardı. PAD yakında burada olacaktı ve o zaman cevaplayamadığımız rahatsız edici sorularımız olacaktı. Bu bir gün, belki de daha fazla zamanımızı alacaktı ve bizim ayıracak bir günümüz bile yoktu.

Yu Fong'u taşımak zorundaydık. Bulutlardan düşmüştü, bu yüzden onu itip kakmak durumu daha da kötüleştirmezdi.

İki cipimiz meydana girdi ve durdu. Tam zamanında.

Julie ilkinden atladı ve Derek de ikincisinden onu takip etti.

"Tatlım?" Ben sordum.

Curran uzandı, Yu Fong'u tişörtünden ve kot pantolonundan kavradı ve sıcak asfaltın üzerinden kaldırdı. Cesedi kısa bir an için yakaladım ve Curran sanki Yu Fong bir çocukmuş gibi onu kucağına alıp en yakındaki cipe taşıdı.

"Yu Fong!" Julie koşarak geldi. "O iyi mi?"

"Az önce bulutlardan düştü," dedim. "Nasıl hala hayatta?"

"O bir Suanni."

Gözlerimi kırptım. Çin efsanelerine göre ejderhanın dokuz oğlu vardı ve her biri farklı türden bir dişiyle birlikteydi. Bir Suanni, aslan ve ejderhanın meleziydi, ateşten bir varlıktı. Bu da Yu Fong'u Atlanta'da bulunabilecek ejderhaya en yakın şey yapıyordu.

"Julie. Eve gelmiş. Neden bana söylemedin?" Ellerini salladı. "Konu açılmadı."

"Ne demek ortaya çıkmadı?" Curran homurdandı.

Lanet olsun. "Bir dahaki sefere eve yarı ejderha getirdiğinde, bunu bilmek istiyorum. Bu çok önemli bir şey.

sahip olmam gereken bilgiler."

"O sadece okula birlikte gittiğim bir çocuk. Bu konuyu büyütüyoruz."

Argh. "Yeniden canlanabilir mi?"

"Bilmiyorum. Hiç sormadım. Sanırım öyle. Dali bilirdi. Daha önce tanışmışlar. Ona adı gibi Beyaz Kaplan diyor."

"Şekil değiştiriyor mu?" Curran Yu Fong'u yavaşça arka koltuğa bindirdi.

"Sayılır. Hiç sonuna kadar gittiğini görmedim. Genelde buna ihtiyacı olmaz. Ateş yakar. Ateş genellikle yeterli olur."

"Uçabiliyor mu?"

"Bilmiyorum!" Julie kollarını açtı. Ahh.

Jeep'e tırmandım. Curran direksiyona geçti ve gaza bastı. Cutting Edge'e doğru yuvarlandık. Arkamızda, Derek ve Julie diğer araca atladılar.

Sarrat'ı kavradım. Bıçaktan ince duman dalları uzanıyor, havayı yalıyordu.

"Konuş benimle," dedi

Curran. "Bay Tucker'ı öldürdüler." "Ödeyecekler," dedi Curran.

"O hiç kimseye bir şey yapmadı."

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum."

Jeep kaldırımdaki bir tümseğin üzerinden atladı. "Hiç böyle bir koku aldın mı?" diye sordum.

"Daha önce bu pisliklerden birini gördün mü?"

"Hayır."

Ama yapmıştım. Anı beni bıçakladı, soğuk ve keskin. Sarrat tısladı.

Curran bana baktı. "Anlat bana."

"Teyzem sana hiç ailemin nasıl öldüğünü anlattı mı?" Ben sordum. "Bir savaştan bahsetti."

"Bir ordu onları istila etti. Denizden gelmişlerdi. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen güçlü bir büyüleri vardı ve yanlarında bir yaratık sürüsü getirmişlerdi. O sırada babam ve Erra diğer krallarla bir zirveye gitmişlerdi,

ihanete uğradılar. Teyzem ve babam geri döndüklerinde, kardeşlerini öldürülmüş ve yaratıklar cesetlerini kemirirken buldular. Ben anılarımı Erra ile paylaştığımda, o da kendi anılarını benimle paylaştı."

Bir çocuğun başsız bedenini kavrayan ve boynunun kırmızı kütüğünü kemiren bir yaratığın görüntüsü gözümün önünden geçti. "Buna benziyorlardı. Benziyorlardı."

"Benzer ama aynı değil mi?" Curran sordu.

"Erra'nın yaratıkları gri ve tüysüzdü. Bunlar kahverengiydi ve kürkleri vardı. Ama aynı şeyi hissediyorlardı. Yozlaşma gibi. Geri alınması gereken bir şey gibi."

"Lup gibi kokan ve var olmaması gereken bir şey."

"Evet."

"Bir tanesini onun için saklamalıyız," dedi. "Ona bakmasını istiyorum. Sana onlar hakkında başka ne söyledi?"

"Batı Denizi'nden, Akdeniz'den geldiler.

Şinar daha önce denizden gelecek bir istiladan hiç korkmamıştı." "Neden?" Curran sordu.

"Sidonlular," dedim ona. "Eski Fenikeliler. Erra'nın anlattığına göre, denize baba derlermiş ve yağma yapmak ve mor boyalarını satmak için denize açılırlarmış. Sidonlular, istilacılara bir hedef vermek için iç kesimlerde, daha uzaklarda surlarla çevrili şehirler inşa ettiler. Saldıran ordu karaya çıktığında, Sidonlular yaylalarda erir ve en yakın şehre doğru ilerleyen düşmanı keser, bir parça oradan, bir parça buradan keser ve vahşi doğada kaybolurlardı."

Curran, "Onları kan kaybından öldürdüler," dedi.

"Evet. Ordu şehre ulaştığında moralleri yerle bir olmuştu. Eğer herhangi bir istilacı hayatta kalmayı ve denize geri dönmeyi başırırsa, gemilerinin yeni sahipleri olduğunu göreceklerdi.

Sayda'nın tek bir ana limanı vardı, büyük bir ticaret kenti olan Sur. Devasa surları, girişinde zincirleri ve suları koruyan deniz canavarları olan korunaklı bir limanı vardı. Bir kale. Zaptedilemez."

Durakladım. "Teyzem bana Sur'dan kaçan bir adamla tanıştığını söyledi. Ona yatmaya gittiklerini söylemiş.

Deniz berraktı ve uyandıklarında suyu göremiyorlardı çünkü liman yelkenlerle doluydu. Gemilerden canavarlar yağıyordu. İstilacılar bir ordu değil, bir sürüydü. Yozlaşma kokan sihirli yaratıkları, öldürülemez askerleri vardı ve ele geçirdikleri her şeyi yakıp yıkıyorlardı. Hiçbir şey ayakta kalmadı. Her şey kül oldu."

"Kutu gibi," dedi. "Kutu gibi."

Sessizce sürdük.

"Bir cevap istiyor," diye bağırdım.

Curran'ın gözlerinde altın parladı. Dişlerini gösterdi. "Oh, cevap vereceğiz. Belirsiz olmayacak ve bundan hoşlanmayacak, size söz veriyorum."

Güzel.

Curran cipin direksiyonunu Jeremiah Sokağı'na kırdı. Katliam Cutting Edge'in önündeki asfalta yayıldı. Grotesk cesetler, parçalanmış ve ezilmiş, kanla ıslanmış kaldırıma saçılmıştı. Bay Tucker caddede buruşuk bir şekilde yatıyordu, küçüktü ve bir şekilde tüm bu kan revan içinde neredeyse kaybolmuştu. Tüm bunların ortasında soluk gri külden insan şeklinde bir sütun yükseliyordu.

"Gülümsemeyi hiç bıraktı mı?" Ben sordum.

"Hayır. Gözleri kafasının içinde pişene kadar tuttum."

Bu benim boyumu aşıyordu. Bu tür bir büyüyle nasıl başa çıkılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sorun değildi. Çabuk öğrenen biriydim.

- - -

Biz park ederken BILL HORN tamirhanesinden çıktı. Bill tencereleri, gümüş eşyaları ve metalden yapılmış her şeyi tamir ederdi. Bıçakları da keskinleştiriyordu ve bir ayıyı öldürebilecek büyüklükte bir bowie bıçağı taşıyordu. Kısa boylu, geniş omuzlu, keldi ve kendini desteklediğinde hareket etmesi zor olacakmış gibi görünüyordu.

Bay Tucker'ın cesedinin yanında çömeldiğim yere doğru yürüdü. Eskiden bir adamdı. Bize merhaba demişti. Ona buzlu çay getirmiştım. Şimdi ise sadece bir ceset. Bir saniye ve bir hayat sona erdi.

"Senin hatan değil," dedi Bill.

"Evet, öyle. Sokağa ilk çıktığında ona yaklaşmaması için bağırabilirdim."

"Dinlemezdi. Adamda hiç akıl yoktu. Sorun sen değilsin. Sorun bu." Elinin yavaş bir hareketiyle kanlı sokağı gösterdi. "Bu Vardiya."

Ben bir şey söylemedim.

"O bir deliydi," dedi Bill bana nazikçe. "Evet, ama o bizim delimizdi."

Curran yanıma geldi ve elini omzuma koydu. Bill Bay Tucker'ın cesedine baktı, katliama baktı, sonra tekrar Curran'a baktı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Curran ona, "Biz hallederiz," dedi. "Teşekkürler. Dağınıklık için özür dilerim."

Bill tekrar başını salladı. "Gainesville'deki kızımı ziyaret etmeyi düşünüyordum."

Curran, "Orada iyi balık tutuluyor," dedi.

"Evet," dedi Bill. "Damadım bana Lanier Gölü'nden otuz kiloluk bir çizgili levrek çıkardığını söyledi. Benim rekorumu kırmasına izin veremem, biliyorsun."

"Ziyaret için iyi bir zaman olabilir," dedi Curran.

"Sence yaklaşık iki hafta yeterli olur mu?"

"Kulağa doğru geliyor."

Bill başını salladı ve dükkânına gitti.

Doğrudum. "Komşular tepelere kaçıyor." "Burada ofisinizin olduğu dört yıl boyunca kimse hiçbirinin dükkânına girmede," dedi Curran. "Hiçbiri büyülü saçmalıklardan zarar görmedi. Biz sokağı koruduk. Şimdi biz bu işi hallederken onlar da burayı boşaltarak bizi rahatlatırlar."

"Onu sokaktan kurtarmama yardım eder misin?" diye sordum.

Bay Tucker'ı kucağına aldı ve Cutting Edge'in önündeki kaldırıma taşıdı.

Ofisimin kapısını çaldım. Teddy Jo kapıyı açtı, kollarında insan gibi bir Conlan vardı. Onu kucağıma aldım. Oğlum esnedi ve halsizce eliyle yüzüme vurdu. I

Onu kucakladım, ofise girdim ve bir sandalyeye oturdum. Kendimi toparlamak için otuz saniyeye ihtiyacım vardı.

"Tüm bunların ne hakkında olduğunu bana söylemek ister misin?" Teddy Jo masanın üzerine eğildi.

"Birisi bana içinde gül ve bıçak olan kül dolu ahşap bir kutu gönderdi. Görünüşe göre, bir cevap istiyor."

Derek ofise girdi ve çamaşır suyu, benzin ve temizlik için kullandığımız diğer eğlenceli şeyleri sakladığımız malzeme kafesine gitti.

"Kim gönderdi? Neden? Kutu ne anlama geliyor?" Teddy Jo sordu.

"Muhtemelen savaş anlamına geliyor." "İstila mı ediliyoruz?" "Belki de."

"Bizi kim işgal ediyor?"

"Bilmiyorum."

"Ama bir fikriniz olmalı."

"Eğer bilseydim, bu konuda bir şeyler yapardım. Tecrübelerinize göre, birisi şehri tehdit ettiğinde genellikle elim kolum bağlı mı oturuyorum?"

"En azından bana bunun ne tür bir büyü olduğunu söyleyebilir misin?" "Neden bileceğimi düşünüyorsun ki?"

Teddy Jo İsimsiz Meydan'ın yönünü işaret etti. "Çünkü o yaşlı bir güçtü. Birisi yaşlı bir güçle sorun yaşadığında sana gelir. Sen eski kötü şeyler konusunda uzmansın."

"Gururumun okşanması mı yoksa aşağılanmam mı gerektiğine karar vermeye çalışıyorum." "Sana bir mesaj göndermişlerse, bunu anlayacağını düşünmüş olmalılar.

Eğer anlamadıysan, birine sor. Bu şehir cehenneme gidiyor. İnsanlar haşlanıyor, insanlar diri diri yakılıyor ve siz burada oturuyorsunuz. Sen Şinar'sın! Bir şeyler yap!"

Curran, Teddy Jo'nun yanında belirdi. Gözleri tamamen altın rengine dönmüştü. İçeri girdiğini bile duymamıştım.

"Uh-oh," diye teklif etti Conlan.

Teddy Jo şimdi konuşmayı kesmek için çok iyi bir zaman olduğunu fark etti ve ağzını kapattı.

Curran yırtıcı bir dikkatle ona baktı.
Teddy Jo doğruldu ve masadan bir adım uzaklaştı. "Ben In-Shinar'ım," dedim ona. "Her şeyi bilen ya da Her şeye gücü yeten. Ben bir tanrı değilim. Eğer teknik konulara girmek istiyorsak, bu sizin alanınız."

Hiçbir şey söylemedi.

Bir parça kağıt aldım ve üzerine kutudaki işareti çizdim.
"Bu sana nasıl görünüyor?"

"Sütyen mi?" Teddy Jo söyledi.

"Kutuyu kimin gönderdiğine dair tek ipucumuz bu. Al bakalım." İşarete bir süre gözlerini kırıştırdı ve kâğıdı ikiye katladı,

sonra bir daha, ve kot pantolonunun cebine soktu.

"Ceset otobüsü hâlâ sizde mi?" Ben sordum. Teddy Jo bir morg işletiyordu. Çoğu Yunan neo-paganlar olan belirli bir müşteri kitlesine hitap ediyordu ve gelirinin büyük bir kısmı yan işinden geliyordu: insan dondurucuları, otopsi masaları ve ceset taşıma arabaları yapıp satıyordu. Hurdalıkları araştırıyor, ekipmanlarını özelleştiriyor ve bunları şehre ve çevre ilçelere kiraliyordu.

Teddy Jo yüzünü buruşturdu. "Bu bir ceset otobüsü değil. Bu bir Çoklu Yakın Zamanda Ölen Etkili Kaldırma aracı."

"Bunun CİNAYET anlamına geldiğinin farkında mısınız?"

Derek sordu. Teddy Jo ona bir bakış attı. "Evet, farkındayım. Mesele de bu zaten."

Ölüm meleği mizahı, onsuz ne yapardık? "CİNAYET otobüsüne binip bu cesetleri yükleyip götürürseniz çok yardımcı olursunuz."

Teddy Jo'nun kaşları kalktı. "Nereye?"

"Her yere. Bir çiftini Biohazard'a, birini Sürü'ye, birini Kumarhane'ye, birini de Cadılara bırakın. Bu şeylerin varlığından haberdar olması gereken herkese. Bir tane de Tarikat'a ver, ne olaksa olsun."

"Onlara ne söylememi istiyorsun?" Teddy Jo sordu.

"Onlara bu şeylerin bize saldırdığını söyle. Orada Onlarda bir sorun var ve nereden geldiklerini bilmemiz gerekiyor. Yardım etmek ister misin? Bunu yapın lütfen."

"Otobüse bineceğim," dedi.

MUCİZEVİ BİR ŞEKİLDE TELEFON Curran'ın işine yaradı ve ilk denemede Sürü'ye ulaştı. Dali hemen orada olacağına söz verdi ve Doolittle'ı da yanında getirecekti. Bir sonraki araması Lonca'ya oldu. Medmage'ı aradı ve beni iyileştirmek için Cutting Edge'e gelmesi konusunda ısrar etti. Curran ve ben bir anlaşmaya varmıştık. Tehlikenin içine balıklama atladığımda itiraz etmedi, ben de yaralarımın üzerine bir sağlıkçı ekibi saldıığında itiraz etmedim. Tıp büyücüsü yarım saat sonra geldi, yaralarımı kapattı, sakın olmam konusunda beni uyardı, ikimiz de bunu dikkate almayacağımızı biliyorduk ve gitti.

Dali hâlâ yoldaydı, ki bu şaşırtıcı değildi. Vardiya sonrası Atlanta'da "tam orada" demek yaklaşık bir, belki de iki saat demektir. Bu süreyi cesetleri toplamak, öldükten sonra dirilmeleri ihtimaline karşı onları birbirine zincirlemek, külleri hava geçirmez plastik bir kutuya süpürmek ve Conlan'a ikinci kahvaltısını yedirmek için kullandık. Ona mısır gevreği vermeye çalıştım. Kaseyi ters çevirdi ve kafasına koydu. Gülmek gibi ölümcül bir hata yaptık ve kaseyin vazgeçilmez bir aksesuar olduğuna karar verdi ve onu bırakmayı reddetti. Ayrıca mısır gevreğinin kendisine yakışmadığına karar verdi ve çeşitli yaratıcı şekillerde tükürdü. Derek sokağa koştu ve bir satıcıdan aldığı tütsülenmiş hindi budunu geri döndü. İki seçenekle karşı karşıyaydım, aç Conlan ya da hindi etiyle dolu Conlan, ikincisini seçtim.

Teddy Jo otobüsle döndü. Julie sokağı temizlerken Curran, Derek ve ben cesetleri yüklemeye başladık. Üç cesede indiğimizde bir kamyonet köşeyi döndü ve yanımızda durdu. Dali sürücü tarafından atladı, arka kapıları açtı, katlanmış bir tekerlekli sandalye çıkardı ve Doolittle'ı kucağına aldı. Bir an için biraz komik bir figür oluşturdular; kalın gözlüklü, ufak tefek Endonezyalı bir kadın, kendisinin yaklaşık iki katı büyüklüğünde orta yaşlı siyah bir adamı taşıyordu. Sonra onu nazıkçe sandalyesine oturttu ve Doolittle bizi inceledi.

Curran ve Derek iki tüylü bedeni tutuyordu. Teddy Jo ve ben ayaklarına kelepçe takıyorduk. Julie sokağı benzinle ıslatmış ve ateşe vermişti, kontrolden çıkma ihtimaline karşı hortumu hazır tutuyordu. Conlan ise ofisin kapısındaki sandalyesinde, çırılçıplak, elinde yarısı yenmiş bir hindi budu ve kafasında plastik bir kâse ile tüm bu olanları izliyordu. Doolittle'ı gördü ve hindi budunu ona doğru salladı.

"Baddadda!"

Neden ben?

Dali gözünü bile kırpmadı. "Yu Fong nerede?"

"İçeride," dedi Julie. "Ben de seninle geleceğim."

Bana hortumu verdi ve aceleyle ofise girdiler. "Bada!"

Conlan sandalyesinde kıpırdandı.

"Kal," dedim ona.

"Dadbadaa!"

Curran ona "Annene cevap verme," dedi. Ateş kendi kendine söndükten sonra son cesedi de yükledik, Jeep'imizde zincirlerle sarılı olan ve ofisimizdeki ceset dondurucusuna zincirlenmiş olarak sakladığım yedeği hariç. Teddy Jo arabayı sürdü, ben de içeri girdim.

Yu Fong da hemen hemen aynı görünüyordu. "Prognoz nedir?" diye sordum.

Doolittle bana döndü. "Durumu stabil. İyileşme komasında."

"Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum," dedi Doolittle. "Bir saat, bir gün, bir yüzyıl. Torunlarımız yaşlandığında uyanabilir." Harika. "Onu uyandırmanın bir yolu var mı?"

"Evet," dedi Doolittle. "Onu boğabilir ya da boğabiliriz. Uyanabilir ya da ölebilir. Eğer uyanırsa, iyileşme süreci geri dönülmez bir şekilde kesintiye uğrayabilir ve yine de ölebilir."

"Ölmeyeceği bir senaryo var mı?" Julie sordu. "Evet," dedi Doolittle. "Bırakın uyusun."

Yüzümü ovuşturdum. Tek tanığım Uyuyan Güzel'in bir versiyonunu yapmaktı. Belki bir Prens bulabilirim.

Onu uyanıkken öpmek çok hoş.

"Onun içinde bir şey var," dedi Doolittle. "Ne demek istiyorsun?"

"İçinde yabancı bir cisim var. Bununla bıçaklanmış olabilir ya da belki de saklamak için kendi vücudunun içine koyduğu bir şeydir."

Şekil değiştirenler zaman zaman hızlı yenilenmelerinden tuhaf şekillerde yararlanırlardı. Andrea gerçek doğasını kabul etmeden önce vücuduna, gücünü engelleyen bir tılsım yerleştirmişti. Yu Fong da aynısını yapmış olabilir.

"Onu komada tutuyor olabilir mi?"

"Muhtemelen," dedi Doolittle.

"Çıkaralım mı?"

"Onun hayatını riske atmak istemiyorsan, hayır." Argh.

"Onu uyandırmayacaksın," diye ilan etti Dali. Bu bir emir gibi gelmişti.

Ona baktım. Gözlüklerinin arkasından gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. İrislerinin üzerinde yeşil bir parlaklık vardı. Hükmetmeye çalışıyordu. Beast Lady olarak geçirdiği iki yıl onu çok yıpratmıştı.

Gözlerimi diktim. "Bana haber ver."

"Ne?"

"Benim bir sürü üyesi olmadığımı hatırladığında. Sen benim alfam değilsin, Dali. Farları kıs."

Bana ters ters baktı. Bekledim. Eski bir Canavar Lordu ile yaşıyordum. Kocam daha bu sabah, eski tişörtünü atacağımı söyledikten sonra bana alfa bakışıyla vurdu. Görünüşe göre, yakası sağlam olduğu sürece, kaç deliği olursa olsun, kullanılabilir bir giysi olarak görüyordu.

"Onu uyandırmayacaksın," diye tekrarladı, bu kez daha yumuşak bir sesle.

"Hayır, yapmayacağız." Bulutlarda neyle savaştığını anlamak için hayatımın bir yılını verebilirdim ama bunun için onun hayatını riske atmaya değmezdi. "Ailesi var mı? Aramamız gereken biri?"

"Ailesi onu yıllarca bir kaçak avcının kafesinde çürümeye bıraktı, onlar da karaborsada satmak için ondan parçalar kopardılar. Umurlarında olacağını sanmıyorum. Onunla Keep'te ilgileneceğiz," dedi Dali.

"Hayır," dedi Julie.

Dali onu görmezden geldi. "Bunu halledebilecek en iyi donanıma sahibiz." "Ben öyle düşünmüyorum," dedim ona.

"İzninize ihtiyacım yok," dedi Dali.

"Onu almak için hiçbir gerekçeniz yok. Birincisi, o Sürü'nün bir üyesi değil, Dali. Atlanta'nın bir vatandaşını kaçırmış olursun. İkincisi, Yu Fong bulutlarda bir şeyle savaştığı için düştü ve o güzel krateri yaptı. Sınırların ve benim gücümün farkında olan kadim ve sihirli bir şey, çünkü ortaya çıkıp bizi korumak için sihri değiştirdiğimde, havalandı. İş bitirmek için geri gelecektir. Yu Fong'u barındırmak Keep'i hedef haline getirecek ve senin buna karşı koyacak gücün yok. Jim onu tutmanıza izin vermez."

Ağzını açtı.

"Üçüncüsü, Doolittle az önce onun için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyledi. Haksız mıyım?"

Medmage başını salladı. "Onu sadece rahat ettirebiliriz."

"Yani, onu Kaleye götürmek için acil bir ihtiyaç yok."

Dali gözlüklerini burnuna geri itti. "Bazen senden gerçekten nefret ediyorum."

"Kulübe hoş geldin."

"O özel biri," dedi. "Kutsal."

Evet, aynı şekilde o da öyleydi. "Bunun farkındayım. Bu yüzden onu eve götürüyorum."

Beni destekleyecek koşuşlarım ve cinayete meyilli dost komşularım vardı.

"İstediğin zaman ziyaret edebilirsin, ama onu Keep'e götürmeyeceksin, çünkü oraya vardıktan bir saat sonra beni arayıp onu almamı isteyeceksin.

Onu gereğinden fazla hareket ettirmeyelim. Zaten çok fazla stres altında."

Bu konu hakkında düşündü. "Ona kim göz kulak olacak?"
"Adora."

Dali burnunu kırıştırdı. "Onu izleyebilecek durumda mı?
Onun nasıl olduğunu bilirsin. Ya bir kelebek
görürse?" "Ben öderim."

Birkaç ay önce Adora, Lonca için bir iş yaptığında para
kazandığını ve bu parayı istediği gibi harcayabileceğini
anlamıştı. Parayı bana defalarca gösterdikten ve ben de
bunun gerçekten kendi parası olduğunu birkaç kez teyit
ettikten sonra, ilk kez alışverişe çıktı ve 1.200 dolarlık
şekerlemenin neye benzediğini öğrendik. Üç gün boyunca
aralıksız şeker yedi, ardından haftanın geri kalanını mide
ağrısıyla kanepemizde geçirdi. Şimdi Lonca'daki en yüksek
iş tamamlama oranına sahip bir paralı asker olarak
çalışıyordu. İşlerini saçma bir şekilde ciddiye alırdı. Yağmur,
çamur, karla karışık yağmur, dolu, kanalizasyondan fışkıran
mor aşındırıcı balçık ya da metale çarptığında kıvılcım
çıkaran gizemli kara kar demeden Adora işini bitirirdi. Dali
bunu biliyordu.

"Tamam," dedi Dali. Ses tonundan bundan hoşlanmadığı
anlaşılıyordu.

Bu iyiydi. Pek çok şeyi beğenmedim ama evrenin
umurunda değildi, bu yüzden Dali'nin hesabına neden
eğilmesi gerektiğini anlamadım.

"Ona en iyi şekilde bakacaksın, değil mi?"

"Hayır, onu en yakın kanalizasyona atacağım ve kafasına
toprak atacağım."

İç çekti. "Her gece idare etmem gereken neredeyse iki bin
ukala var. Bana sadece onunla ilgileneceğini söyle, Kate."

"Julie ile aynı okula gitti. Evimize geldi. Yabancı biri değil.
Elbette onunla ilgileneceğim." Yabancı olsa bile onunla
ilgilenirdim ama daha fazla güvenceye ihtiyacı varmış gibi
görünüyordu.

"Seni bu konuda tutacağım," dedi.

"Ciddi olduğunu anlamam için biraz hırlamalısın," dedim
ona. "Ne olur ne olmaz, konuyu kaçırđımı düşünebilirsin."

Beni tersledi.

"Ben de seni seviyorum." Doolittle'a döndüm. "Lütfen Conlan'a bir bakabilir misin?"

Doolittle bana bir bakış attı. "Onu gelirken gördüm. Sağlığı gayet yerinde görünüyordu."

"Biliyorum, ama-"

Doolittle elini kaldırdı. "Kate, onu en son getirdiğinde ayağı kayıp düşmüştü."

"Kafasında bir şişlik vardı."

"Ondan önceki sefer kızarıklığı suçüçeğı sanmıştın."

"Anlıyorum, ama bir şey oldu-"

"Her zaman bir şeyler olur. Oğlunuz sağlıklı, aktif bir çocuk. Koşması, düşmesi, tırmanması ve ara sıra yememesi gereken şeyleri yemeye çalışması gerekiyor. Sizin göreviniz onu en kötü şeylerden uzak tutmak. Onun çocuk olmasına izin verir ve zamanımı boşa harcamayı bırakırsanız, hem sizin hem de onun için çok iyi olur." Dali'ye döndü. "Ben gitmeye hazırım."

Dali burnunu havaya kaldırdı ve kapıyı açtı.

Doolittle kendini dışarı attı. Curran ve Conlan onların gidişini izlediler.

Minibüs uzaklaşırken Curran'a, "Doolittle'a verdiği destek için teşekkürler," dedim.

Bana sırttı.

Bir şey çatırdadı. Döndüm. Conlan ağzından yarım bir hindi uyluk kemiğı tükürdü.

"Söylemiştim," dedi kocam. "Pişmiş kemikler parçalanır."

Argh.

≡ BÖLÜM ≡

7

"T Şapkalı çocuk manyak gibi araba kullanıyor," dedi Curran.

Cutting Edge'den iki ciple aynı anda yola çıkmıştık ama Julie ve Derek bizi geride bırakmıştı. Araçlarını bile göremiyordum. Araba yarışı tutkunu, vejetaryen, yarı kör bir kurt kaplanın çocuğunuza sürüş dersleri vermesine izin verirsiniz olacağı buydu.

Bizim sokağa giden yola saptık. "Şimdiye kadar hiç kaza yapmadı," dedim ona.

Sol tarafımızdaki ağaçların üzerinden kan kırmızısı bir ateş patlaması yükseldi.

Curran ateş etti.

Lütfen bizim evimiz olmayın, lütfen bizim evimiz olmayın.

Dönüşü tehlikeli bir hızla aldık.

Ev görünür hale geldi. Önündeki kaldırımda kömürleşmiş metal bir enkaz duruyordu, eskiden cip olan şeyin içi yanıyordu. Derek yüzünde kaderci bir ifadeyle enkazın yanında duruyordu.

Lanet olsun.

"Üç dakika," diye homurdandı Curran. "Üç dakika boyunca gözetimsiz kaldılar."

Görünüşe göre, üç dakika bir şeyleri havaya uçurmak için yeterli bir süreydi.

Curran direksiyonu garaj yoluna kırdı, su motorunu kapattı ve cipten dışarı atladı. Ben de onu takip ettim.

Yanan et ve kumaş kokusu havayı dolduruyordu. Küller esintide hafifçe süzülüyordu.

"Ne oldu böyle?" diye sordum.

"Teyzen oldu," dedi Derek. Olamaz.

"Çıldırdı," dedi Derek. Gözlerinde kehribar rengi bir ışık parlıyordu. Mutlu değildi. "Julie ve ben dışarı çıkar çıkmaz kırmızı bir ateş topu yaptı ve cipi havaya uçurdu."

"Yaratığın cesedi cipte miydi?" Curran sordu. "Evet. Ve benim eşyalarım. Ve Julie'ninki."

Cipi patlatmıştı. Ve muhtemelen bu süreçte kendini de tüketmişti. İyileşmesi birkaç gün sürer. Yaratığı tanıyıp tanımayacağını merak etmiştim. Sanırım bu soruyu cevapladı.

"Kimse yaralandı mı?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Derek, sesi düzdü. "Tek kayıp cip oldu."

"Özür dilerim."

En azından arabadan inmelerine izin vermişti. "Nerede o?" "Hançerinin içinde. Dışarı çıkmıyor. Julie onunla birlikte." Derek enkaza doğru uzandı ve geri çekildi. "Ne yapıyorsun sen?" Curran hırladı.

"Bıçaklarım orada."

Curran ona, "Hortumu getir," dedi.

Derek eve doğru yürüdü.

Uykulu Conlan'ı araba koltuğundan çektim. "Onu alır mısın? Gidip Erra'ya ağzının payını vermem gerek."

Curran kollarını açtı ve ben de Conlan'ı kollarına bıraktım. Bu işi bitirdikten sonra Yu Fong'u alt kattaki yatak odasına yerleştirmemiz gerekecekti ve ona bakabilmesi için Adora'yı bulmam gerekecekti.

Merdivenlerden ikinci kata çıkarken telefon çaldı.

Curran içeri girdi ve mutfığa yöneldi. Telefonu açtığını duydum ve kendimi hazırladım. Pavlov'un köpeği kadar kötü olmaya başlamıştım.

"Eğer beni bir daha ararsan, bu Sunshine Realty'yi bulur ve kafanı kışına sokarım."

Yanlış alarm.

Erra'nın odası evin kalbinde, ikinci katta, tüm girişlerden eşit uzaklıkta yer alıyordu. Gün ışığı

Gümüş parmaklıkların kafes şeklinde kestiği tek bir pencereden akıyordu. Bir esinti uzun tül perdeleri karıştırıyordu. Odanın ortasında, Erra'nın hançeri masanın üzerindeki ahşap bir tutucuda duruyordu ama teyzem içinde değildi. Hançerin içinden çekildiğinde, hançer sıcak bir ocak gibi büyü yayıyordu.

Julie duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu.

"Nerede o?"

Balkon kapısına doğru başını salladı.

Oraya baktım ve Erra'yı kapalı balkonda, ellerini kendine sarmış bir şekilde dururken gördüm. Genellikle kan zırhı içinde görünürdü ama son zamanlarda onu uzun elbiseler içinde görüyordum, bazen yakut, bazen beyaz ya da derin, zengin zümrüt renginde. Şimdi kırmızı olanı giyiyordu.

Odadan çıktım ve onunla birlikte balkona çıktım. Beş Yüz Dönümlük Orman önümüzde uzanıyordu, yemyeşil ve hayat doluydu, ağaçlar geyik çitinin hemen ötesinde sağlam bir duvar halinde yükseliyordu. Teyzem yorgun görünüyordu, bakışları ufuktaki uzak bir şeye sabitlenmişti.

Bir süre hiçbir şey söylemeden yan yana durduk.

"Babanı aramalısın," dedi. "Hayır."

Bana döndü. "Savaş yaklaşıyor. Düşmanımız geliyor."

"Roland beni öldürmek istiyor. Çocuğumu öldürmek ya da kaçırmak istiyor, henüz hangisine karar verdiğini sanmıyorum. Güçlerini harekete geçirdiğini daha bu sabah öğrendim."

"Bu ondan daha büyük bir şey."

"Hiçbir şey bundan daha büyük değildir. Bugün Razer'ın bir fotoğrafını gördüm. Sadece birkaç mil kuzeyde, şehir sınırları içindeydi. O burada, çünkü babam öyle olmasını istiyor. O fae öldürdüğü yaratıkların ve insanların derilerinden yapılmış bir palto giyiyor. Gardırobuna Conlan'ın derisinden bir parça eklemeyecek-"

Uzandı ve yüzüme dokundu. Yarı saydam parmakları yanağımı okşadı, sihir yanaklarımı karıncalandırdı.

Derimi. Neredeyse her hafta beni gücüyle yumrukluyordu ama okşamaları o kadar nadirdi ki parmaklarımla sayabilirdim. Çenemi kapadım.

"İnatçı çocuk," dedi Şinar Kraliçesi. "Her şey küle dönene kadar dünyanın yanacak. Tarifsiz dehşetler yaşayacaksın. Sevdiğin herkesin düştüğünü göreceksin ve ölmüş olmayı dileyeceksin ama ölmeyeceksin çünkü sen Şinar Prensesi'sin, halkının umudunun ışığı'sın ve eğer yenik düşersen, bu umut da seninle birlikte yok olacak. Anıların senin işkencen olacak. Kan denizinde ilerlerken bu yükü yanında taşıyacaksın ve ortaya çıktığında ben olacaksın, zaferin içi boş bir biblo olacak. Acı çekmeni izleyemem. Sen ve o çocuk sahip olduğum her şeysiniz. Kaybettiğim ve bulduğum ailemsiniz. Babanı ara. Ona yarattığı göster. Ona Yeddimur'un burada olduğunu söyle. Birlikte bir şansımız var. Bunu benim için yap, İn-Shinar. Bunu yap çünkü ben senin teyzenim ve beni seviyorsun."

- - -

Sırt çantamı taşıyarak evden çıktım. Curran hâlâ Conlan'ı tutuyordu. Derek cipi hortumla yıkarken Julie yüzünde şüpheci bir ifadeyle beni izliyordu. Dördü de bana baktı.

"Erra ile konuştun mu?" Curran sordu.

"Evet. Benimle gel," dedim Derek'e. "Yardıma ihtiyacım var." "Ne konuda?"

"Bir metrik ton odun taşıyarak. Babamı arayacağım ve bunu yapmak için bölgemin dışına çıkmam gerekiyor."

"Ona bir parça akıl verdin, değil mi?" Curran sordu. "Bu senin için nasıl sonuçlandı?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum." Julie kıs kıs güldü.

Curran Conlan'a "Annen kışına tekme yedi," dedi.

"Konuşmaya devam et, bakalım senin için nasıl sonuçlanacak."

Curran sıırttı. "Al bakalım, Conlan. Eğer annen sana kötü davranırssa, onu büyük teyzene ispiyonla ve o da bunu düzeltsin."

Conlan kıkırdadı.

Homurdandım ve cipime bindim.

- - -

Alçak bir tepenin üzerinde durdum ve Derek'le birlikte üç metre yüksekliğinde bir koni şeklinde dizdiğimiz çalı çırpı ve ölü dal yığınıını gözden geçirdim. Arkamda, güneş batıya, şehrin arkasına doğru ilerlerken gün batımı yavaş yavaş kayboluyordu. Batan güneşin ışınları dünyayı aydınlatıyordu ve ışık perdesinin ardında Atlanta'nın kalıntıları karanlık ve gölgeli, daha güvenli bir zamanın serabı olarak göze çarpıyordu.

Merhaba baba, benim. Beni, kocamı ve oğlumuzu öldürmeye çalıştığını biliyorum, ama tahmin et ne oldu, her şey affedildi, yardımına ihtiyacım var. Ugh. Kırık camların üzerinde yürümeyi tercih ederim.

Oyalanıyordum. Buraya geldim, bu lanet ateşi inşa ettim, bu işi bitirmeliydim.

"Daha fazla oduna ihtiyacımız var mı?" Derek sordu.

On fit yüksekliğinde ve yaklaşık altı fit genişliğinde. Yeterince iyi. "Hayır."

Elimi cebime attım, bir paket kuru ot çıkardım, birkaç dalı kenara ittim ve ateşin ortasına serptim. Dalları yerine koydum, bir kibrit çaktım ve gazeteyi yaktım. Ateş kâğıdı yalayıp yuttu, daha küçük dallara sıçradı ve dalları yemeye başladı.

Gökyüzü soğuyor, turkuaza yakın bir renkten daha koyu bir çivit rengine doğru koyulaşıyordu. Üstümüzde ilk yıldızların ipuçları belirdi.

Ateşe konsantre oldum ve büyümü ona yönlendirdim. Alevler otları yakaladı ve çatırdadı. Ateşten mavi kıvılcımlar yükseldi ve yoğun aromatik duman havaya karıştı.

Kemerimdeki keseden küçük bir şişe kan çıkardım ve ateşe birkaç damla döktükten sonra şu sözleri mırıldandım

büyü. Alevin içinde parlak bir kıvıllık patladı ve tüm ateşini doğal olmayan kırmızı bir alevle sarmak üzere yayıldı. Büyü titreşti. İşte oldu. Tamamlandı.

Kadim kelimeler dilimden döküldü. **"Nimrod.**

Baba. Yardımına ihtiyacım var. Lütfen cevap ver."

Şuna bak. Boğulmadım bile.

Hiçbir şey.

Derek geri çekildi. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu.

"Baba, konuş benimle."

Hiçbir şey.

İngilizceye geçtim. "Baba, korkunç bir tehditle karşı karşıyayız. Yeddimur burada. Seninle konuşmam gerek. Bu çok önemli. Lütfen."

Alevler sessiz kaldı.

Çimlerin üzerine oturdum.

"Belki de hissedemiyordur," dedi Derek.

"Ailem binlerce yıldır iletişim kurmak için bu yöntemi kullanıyor. Ateşini hissedebiliyor. Çalan bir telefon gibi, görmezden gelmek zor. Sadece açmamaya karar verdi."

Derek yanımdaki çimlerin üzerine yayılmış, alevlere bakıyordu. Çoğu zaman ona baktığımda bir adam görürdüm ama şu anda gözlerinde dans eden ateşle o bir kurttu.

"Onu özlüyor musun?" diye sordu.

"Evet. Ne kadar canavar olursa olsun, o hala benim babam. Onunla konuşmayı özlüyorum. Yakınımızda yaşarken ona kızgındım ama sadece konuştuğumuz anlar da oluyordu."

O anlarda bir fatih ve bir tiran olduğunu unuttu. O sadece bir babaydı, çocukluğum boyunca hiç tanımadığım bir baba. Ve benimle gurur duyardı, özellikle de ona kafa tutmayı başardığımda. Canavar bir aileden gelen bir canavarın çocuğuydum. Teyzem eski Mezopotamya'yı yakıp yıkmıştı. Zalimlikler yapmıştı ve ben de onu sevmeyi öğrenmişim. Erra'da ışık vardı. Karanlık da vardı ve her ikisine de derinlemesine baktığımda kendimi tanıdım.

"Roland beni bir çocuğu sevebileceği kadar çok seviyor. Sadece kendini daha çok seviyor."

"Babamı özlüyorum," dedi Derek. "Loup'a dönüşmeden önceki halini."

Derek'in babası loup'a dönüştüktan sonra karısına ve kızlarına tecavüz etmiş, onları öldürmüş ve yemişti, ta ki genç Derek sonunda kendini kaybedip onu öldürene kadar. O katliamdan sağ kurtulan tek kişi oydu ve işi bittiğinde evi ateşe verdi. Sürü onu bu şekilde buldu, ailesinin evinin için için yanan enkazının yanında dilsiz ve tepkisiz bir şekilde. Curran'ın onu tekrar hayata döndürmesi aylar sürdü.

"Nasıl biriydi?" Ben sordum.

"Katı. İnsanlar onun iyi bir adam olduğunu söylerdi. Korkuyordu." "Neyden korkardı?"

"Her şeyden." Derek alevlerin içine baktı. "Benim büyüdüğüm dönemde bir Hristiyanlar vardı, bir de dünya. Dünya kötü ve kötülük doluydu, sadece Hristiyanlar iyi ve güvendeydi. Sanki onları ele geçirmek isteyen yabancı bir güçmüş gibi konuşurlardı. Bir keresinde bir dağ panayırına gitmiştik ve orayı ziyaret eden bir vaiz bir vaaz verdi. Kendinizi dünyadan ayrı tuttuğunuzda Hristiyan olmanın kolay olduğunu, ancak bunu yaparsanız ayartılmayacağınızı, mücadele etmeyeceğinizi ve tanıklık edecek kimsenin olmayacağını söyledi. Görevimiz, inancımızın ışığını bir meşale gibi tutarak dünyaya gitmek ve başkalarına yardım etmektir."

"Babanla aranız pek iyi değildi, değil mi?" Tahmin ettim.

"Hayır. Bizi kalabalığın arasından çekip çıkardı ve adamın sahte bir peygamberdi. Dünyadaki her şey kötüydü: kitaplar, oyuncaklar, okul. Temiz bir yaşamla çelişen her şey."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Bunu yapan tek insanlar Hristiyanlar değil. Keep'te asla şehre inmeyen şekil değiştiriciler var. Şekil değiştiren olmayan kimseyle etkileşime girmek istemiyorlar. Bazı insanlar kabilelerine bağlı kalır, Derek. Sana çok iyi bakmış. Seni sevmiş olmalı."

Derek omuz silkti. "Bunun aşktan çok ikinci bir iş olduğu hissine kapıldım. Bir erkek çalışır ve

Bu yüzden babam bunu yaptı, çünkü yapması gerekiyordu. Bizler onun sorumluluğundaydık ve iyi ve Hristiyan olmamızı sağlamak onun göreviydi. Plana göre ben de büyüyecek ve babama benzeyecektim.

Bir kağıt fabrikasında çalışmak ya da hırs yaparsam kaynak yapmayı öğrenmek ya da tesisatçı olmak. Bir kızla evlenmek, ailemin arazisine bir karavan koymak.

Çocuklarım olur. Diğer iyi Hristiyanlarla birlikte dağlarda kalmak. Güvende olurdum. Ben güvende olmak istemedim. Denizci olmak istiyordum."

"Neden bir denizci?"

Yüzünü buruşturdu. "Böylece dağlardan uzaklara yelken açabilirdim. Daha fazlasını istedim."

Şimdi daha fazlasını elde etmişti. Pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını.

"Babamın hiçbir zaman çok fazla sabrı olmadı," dedi Derek. "Maggie, ablam, onunla tartıştı. Sonsuza kadar tartışabilirdi. Bir süre devam ederdi, ta ki Maggie onu sinirlendirene kadar ve ona odasına gitmesini emrederdi. Sonra da kendini kaybettiği için utanarak odun kırmaya giderdi. Ama bize hiç el kaldırmadı. Döndükten sonra onu Maggie'nin cesedini sikerken gördüm."

Midem bulandı. "Loupizm insanları delirtir. Bunu sen de biliyorsun."

"Belki de içinde her zaman karanlık vardı. Loupizm onu açığa çıkardı."

"Eğer içinde hep bir karanlık varsa, bunu görmenize asla izin vermezdi. Bu onu iyi bir adam yapmıyor mu zaten?"

Derek bana döndü. Gözleri boştu. Üzüntü ya da öfke yoktu, sadece bir avcının dikkatli boşluğu vardı. Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm. Bununla böyle başa çıkıyordu. Kurdun derinliklerine inmişti.

"Voron sahip olduğum babaya en yakın şeydi," dedim ona. "Beni besledi, bana öğretti. Yaşamamı ya da ölmemi önemserdi. Cadılar bana bunları yapmasının tek sebebinin annemin onu büyüyle kızartması olduğunu söylediler. Onu her şeyden çok sevene kadar pişirdi. Babam onu öldürdüğünde, Voron bununla başa çıkamadı.

Roland'a karşı bir silah olmam için beni yetiştirdi. Voron babama zarar vermek istedi. Ya ben babamı öldürecektim ya da o beni öldürecek ve her iki durumda da Voron sebep olduğu acıdan tatmin olacaktı."

Derek sessizce bekledi.

"Bu konuda endişelenmemeyi seçtim," dedim ona.
"Dünya'nın bir küre olduğu ve buzun yüzdüğü gibi şeyleri sakladığım yere koydum. Bunun farkındayım ve ihtiyacım olduğunda çıkarıp tozunu alacağım ama o zamana kadar Voron'un benimle ilgilendiği çocukluğuma dair anılarım var. Onlar benim anılarım. Onları nasıl göreceğime ben karar veririm, bu yüzden onu beni büyüten ve bana hayatta kalmayı öğreten adam olarak hatırlamayı seçiyorum. Bu şekilde hatırlamak beni daha mutlu ediyor."

"Ama bu gerçek mi?"

"Bilmiyorum. O öldü, bu yüzden ona soramam. Babanı içinde karanlığı saklayan bir adam olarak hatırlayabilirsin ya da onu ailesini seven ve lupizm onu ele geçirdiğinde ölen kusurlu bir adam olarak hatırlayabilirsin. Neyle yaşayabileceğine kendin karar vermelisin ..."

Beyaz bir ışık parıltısı ateşin yakut alevlerini böldü. Ayağa kalktım. Bir de ne göreyim, sevgili babacığım telefonu açmaya karar vermiş.

Işık birleşerek bir adama dönüştü. Kapüşonlu uzun bir cübbe giyiyordu. Hayır, cübbe değil, kurt kürküyle astarlanmış ve göğsüne kalın bir altın zincirle tutturulmuş bir pelerin. Beyaz kumaş geniş omuzlarına dökülüyor ve alevlerin içine düşüyordu.

Ve o benim babam değildi. Azıcık bile değildi.

Adam kapüşonunu indirdi. Uzun boyluydu, en az altı, belki altı-yedi yaşındaydı. Kafkasyalıydı. Sarı saçları uzun bir yele halinde omuzlarına dökülüyordu. Boynunda altınla süslenmiş bir tork vardı. Yakışıklı bir yüz, geniş, kare bir çene, belirgin elmacık kemikleri, düz bir burun ve kalın sarı kaşların altında keskin gözler. Gözler bana muhteşem bir kibirle bakıyordu. Soluk mavi irisler hafifçe parlıyordu. Alevlerden mi yoksa büyüünün onları ışılatmasından mı kaynaklandığını anlayamadım.

Ağzını açtı.

Teknik bize çarptı. Adam ve kızıl ateş yok oldu. Alevler söndü ve odun yığını bir kül yığına dönüştü.

Tamam o zaman.

Derek arkasına yaslandı ve güldü. Ona sert bakışlarımı attım.

Fark etmedi bile. "Bu sihirli ateşin garantisi var mı, çünkü sanırım arızalı."

"Kusurlu değil."

Kahkahalarla sarsıldı.

"Devam et, kıkırdamaya başla."

"Buraya bir buçuk saat yol geldik, iki saat boyunca odun aradık ve bu ateşi yaktık ve yanlışı adamı yakaladık. Alan kodunu mu karıştırdın?"

"Şovunu yola çıkarmalısın. Tüm bu şakalarla biraz daha para kazan."

Daha sert güldü.

"Bu düzenli bir şey mi? Sadece merak ediyorum, aileniz genellikle Hun Attila'yı aramaya çalışır ve onun yerine Cengiz Han'ı mı bulurdu?"

"Bunu bir cevapla onurlandırmayacağım."

Derek, "Belki de onu normal bir telefondan aramayı denemelisin," diye önerdi. "Numaraları çevirmene yardım edebilirim. Bilirsin, ağır işleri ben yaparım."

"Bırakacak mısın?"

Sırt üstü çimlere yayıldı ve homurdandı. "Hayır." "Eğer susarsan sana yeni bıçaklar alırım."

"Yeni bıçak istemiyorum. Eski bıçaklarımı istiyorum." Başını kaldırdı. "Torpido gözüne sakladığın kuru pastırmayı verirsen duracağım."

"Anlaştık."

Ayağa kalktı, cipin arkasından bir bidon su getirdi ve küllerin üzerine boşalttı. Cipe bindik ve kurutulmuş etleri uzattım. Aç bir şekil değiştirenin yemek yerken çıkardığı sesler aracı doldurdu. Cipi Atlanta'ya doğru sürdüm.

Derek ığnemeye ara verdi. "Yine de o biriydi.
Bir tanrı ya da kral ya da öyle bir şey."

Başımı salladım. O mavi gözlerde güç vardı. Teyzeme yangın çağrısının engellenip engellenemeyeceğini ve bunu yapacak sihre kimin sahip olduğunu sormam gerekecekti.

Kıkırdadı. "Şimdi
ne var?"

"Bütün konuşmasını hazırladığı belli oluyor. Şimdi muhtemelen bir yerlerde öfkeleniyordur."

"Beni endişelendiren de bu."

"Her zaman arkamı kollayacağım," dedi Derek. "Ürkütücü büyülerle bile."

"Biliyorum. Teşekkür
ederim." "Bir şey değil."

Atlanta'ya doğru ilerledik, burada izole edilmiş elektrik ışıkları güvenlik yanılması vaat ederek bizi çağırıyordu.

- - -

Curran, "Bana şu sarışın adamı bir daha anlat," dedi.

"Uzun boylu. Kaslı. Kürkle kaplı pahalı bir pelerin
ve

Altın bir zincirle bağlanmış. Kendini beğenmiş. Mükemmel taranmış saçlar." Çayımı içtim.

Mutfakta oturduk. Ben yokken Curran oğlumuzu yatırmıştı. O ve Julie akşam yemeğini çoktan yemişlerdi. Ben de geç bir şeyler atıştırdım. Julie masada karşıma oturmuş, kendi çayını içiyordu. Derek bıçaklarını cipin yanmış enkazından çıkarmış, masanın üzerine uzun bir branda örtmüş ve özenle temizliyordu. Bıçakların çoğu yangından kurtulmuştu ama birkaç sentetik sap erimişti.

"Köpek tasmaını unutma," dedi Derek.

"Yaka değil, tork," dedim. "Yakalar arkadan açılır.
Bu önden açıldı."

"Ne tür bir tork?" Julie sordu. "İskit mi?
Trakyalı mı?"

"Ağır, süslü, üç stilize altın pençeli."

"Kılık değiştirenin baban olmadığından emin misin?"
Curran sordu.

"Evet. Gözler farklıydı."

Kocam kollarını kavuşturdu. "Gözlerinin içine tam olarak ne kadar baktınız?"

"Yaklaşık üç saniye, ben konuşmasını beklerken." ay kaşığımı ona doğrulttum. "Ne düşündüğünü biliyorum. Düşünmeyi bırak."

Julie suratını asmadı ama gözleri fincanının kenarından bana gülüyordu. Derek soğukkanlı görünüyordu.

"Ne düşünmem gerekiyor? nce biri sana kırmızı bir gl gönderiyor."

"Ve bir bıçak. Ve kl dolu bir kutu."

"Aynen yle. Bu bir tehdit mi? şartlı bir savaş ilanı mı?"

Omuz silktim. "Belki de sosyal açıdan beceriksiz bir bahçivanın hediyesidir."

Julie ayının içine doğru güldü. Derek duymamış gibi davrandı ama ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

"Tabii ki yle. Sonra babanı ararsın ve altın saçlı güzel bir ocuk, etkilemek için giyinmiş olarak ortaya çıkar."

Kaşığımı salladım. "Bu konuda sana katılıyorum. Kimse Atlanta yazının ortasında kürklü bir pelerinle ve mükemmel taranmış saçlarla etrafta dolaşmaz. Sanki benim ateş ağrımı hissetmiş, tüm kraliyet eşyalarını giymiş, bir konuşma hazırlamış ve ancak ondan sonra araya girmiş gibi görünüyordu."

"Ve sonra teknoloji vurdu." Derek hızlıca gülümsedi.

Curran masaya yaslandı. "Peki, bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini sen söyle. Her şey bir yana, teyzen cipi havaya uçurdu ve kendini aşırı zorladı."

Teyzem teknoloji sırasında kendini göstermekte çok zorlanıyordu ve gücünün çoğunu o yangın bombasına harcadığı için bir süre uyuyacaktı. Eve geldiğimizde hançerini denedim ve sadece sessizlik elde ettim.

Kollarımı açtım. "Bu nasıl benim hatam oluyor?"

"yle olduğunu hiç söylemedim. Bu durumla ilgili genel hayal kırıklığımı ifade ediyorum."

"Ben de hayal kırıklığına uğradım. Serenbe elimde. İki yüz kişi öldü ve ailelerinin hiçbir cevabı yok. Bay Tucker öldü, Yu Fong komada, teyzemin kabuslarından fırlayıp bize saldıran kadim yaratıklar var, babam seferber oldu ve bunların da ötesinde şehrimizde muhtemelen seni, beni ya da oğlumuzu, tercihen üçünü birden öldürmeyi uman bir fae suikastçısı dolaşıyor. Bardağım taşıyor ve verecek hiçbir cevabım yok. Zilch. Nada."

Birbirimize baktık.

"Dövüşmeliyiz," dedi. "İkimiz de daha iyi hissedeceğiz."

Evet. Yumruk atmaya, tekmelemeye ve bir şeyler yapmaya çok ihtiyacım vardı, uzuvlarım ağrıyordu. "Bu iyi bir fikir. Hayır; bu şimdiye kadarki en iyi fikir."

Birisi ön kapıyı çaldı. Derek havayı kokladı, büyük bir bıçak aldı ve eline geçirdi.

"Ne?" Ben sordum.

"Sapık," dedi Derek ve kapıya doğru ilerledi.

Hayır, yapamazsın. "Ben bakarım."

Derek'ten önce davranıp kapıyı açtım. Kapının eşiğinde gri pantolonlu, açık gri düğmeli gömleği dirseklerine kadar kıvrılmış ve yorgun siyah ayakkabılar giymiş bir adam duruyordu.

Kel. Ortalama boy, ortalama yapı, dikkat çekici olmayan özellikler, ne yakışıklı ne de çirkin. Kalabalıkta yanından geçseniz bile ona ikinci kez bakmazsınız. Saiman nötr haliyle, gezegendeki herhangi bir insanın kılığına girebilen bir polimorf için temiz bir sayfa. Arkasında, renkli camlı koyu renkli bir minibüs garaj yolumuzda bekliyordu.

Her zamanki keskin zekâ için gözlerini kontrol ettim. Oradaydı, endişeyle birlikte.

"Acil durum nedir?"

"Acil durum mu?" Saiman kaşlarını kaldırdı.

"Evet. Ne gibi kötü bir şey oldu da buraya geldin? Ne yaptınız?"

"Hiçbir şey."

Alnımı ovuşturdum. "Kocam genelde sinirli olur, ben de öyleyim, bu yüzden neden burada olduğunuzu bir an önce söylemeniz herkesin yararına olacaktır."

Saiman bir an tereddüt etti. "Benim bir bedenim yok."
Uzandım ve işaret parmağımla omzuna dokundum. "Az önce bir saha testi yaptım ve görünüşe göre bir cesediniz var. İyi geceler."

"Ben bir ceset almadım. Biohazard, Tarikat ve Sürü bir ceset aldı. Ben Atlanta'daki en iyi gizem uzmanıyım, son teknoloji bir laboratuvarım var ve siz bana bir tane bile göndermediniz."

Oh. "Size bir ceset göndermedim çünkü bunun için benden bir kol ve bir bacak isteyecektiniz." Bu cümlede benim hoşuma gitmeyecek kadar çok kelime oyunu vardı. "Hizmetlerinle ilgilenmiyorum. Fiyatınız çok yüksek."

Saiman sanki uçurumdan atlayacakmış gibi derin bir nefes aldı. "Ücretsiz olarak inceleyeceğim."

Kolumu çimdikledim.

Yaşlı Saiman'ın kibrinden bir parça gözlerine süzüldü. "Gerçekten Kate, bu çok çocukça."

Mutfağa döndüm ve "Saiman burada ve bize ücretsiz yardım etmek istiyor" diye seslendim.

Derek ellerini göğsünde kenetledi ve yere düştü.

"Aman Tanrım!" Julie ellerini salladı. "Çocukları saklayın. Kıyamet yaklaşıyor. Kurtadamlar bayılıyor!"

Saiman onlara tek bir bakış attı. "Daha önce gayet makullerdi. Bu uzun süre maruz kalmanın bir sonucu ve teorimi kanıtlıyor."

"Peki bu ne olabilir?"

"Bulaşıcısın."

Julie koşarak Derek'in yanına gitti. "Hayır, hayır, sorun yok. Bayılmadı. Sadece buharı var! Yanlış alarm."

Saiman fiziksel acı çekiyor gibi görünüyordu. "Bunların hiçbirisi komik değil."

"Tüm bu dönüşüm yeteneğine rağmen mizah anlayışını geliştiremiyorsun. Neşelen, Saiman. Jotunheim'ın buzları çok uzakta. Gülümsersen ailen bunu anlamaz."

Saiman içini çekti, ağzını açtı ve bakışlarını arkamda sabitleyerek dondu kaldı. Omzumun üzerinden baktım. Curran koridorda belirmişti. Kocamın etrafa bir şeyler yaymak gibi bir yeteneği vardı.

Sadece hareketsiz durarak tehdit oluşturuyordu ve şu anda bu yeteneğini sonuna kadar kullanıyordu. Tehdit ısı olsaydı, etrafımdaki duvarlar alev alırdı.

Saiman sessizce, "Yardım etmek için buradayım," dedi. Derek ayağa kalktı.

"Bunda ne var?" Ben sordum. "Ne istiyorsun? Sana hiçbir şey borçlu olmak istemiyorum."

"Hiçbir şey. Bağlanmak yok."

Bu dünyada çok az mutlak gerçek vardı ama Saiman'ın bir karşılık beklemeden hiçbir şey yapmadığı gerçegi kesinlikle bunlardan biriydi.

"Teknoloji sırasında dönüşebilir misin?" Curran sordu. Saiman kendini tam boyuna çekti.

"Evet." "Güzel. İçeri gel."

"Affedersiniz." Saiman koridora çıktı ve yanımdan geçerek mutfağa doğru yürüdü.

Kürklülüğü sarışın adama o kadar odaklanmıştı ki Saiman'la çalışmaya hazırды. Ve bunun sonu kötü bitmeyecekti. Hem de hiç.

"Kate bu gece babasını aramaya çalıştı," dedi Curran.

"Yangın ihbarı mı?" Saiman bana sordu.

"Sonra," dedim ona.

"Biri araya girdi. Neye benzediğini bilmek istiyorum," dedi Curran. "Bunu yapabilir misin?"

Saiman gülümsedi. "Tabii ki."

"Güzel. Julie, Polaroid kamerayı getir."

Saiman ellerini birbirine sürttü. Yüzünün derisi sanki altında bir bilardo topu yuvarlanıyormuş gibi ürperdi. Midem alarm çığlıkları atarak kendini boşaltmaya çalıştı.

"Gerçekten mi?" Derek kaşlarını kaldırdı.

"Tuhaf bir sapık ama o bizim tuhaf sapığımız ve buraya yardım etmeye geldi. Bırakın yardım etsin," dedim.

Derek kaşlarını çattı.

Curran ona sert bir bakış attı. "Mecbur kaldığınızda, elinizdeki tüm kaynakları kullanın."

Saiman, "Siz hazır olduğunuzda," dedi.

Bundan kaçış yoktu. İçimi çektim ve başladım. "Kare çene ..."

Beş dakika sonra, yangın çağrısı yapan ziyaretçim karşımızda duruyordu. Hâlâ Saiman'ın kıyafetlerini giyyordu ama yüzü ve saçları yangındaki adama aitti.

"Evet," diye gönüllü oldu Derek. "Bu o."

Curran onu inceledi, çenesi sabitti. Julie birkaç fotoğraf çekti. "Yakışıklı olduğunu söylememiştin."

Teşekkürler, tam da ihtiyacım olan şey. "Yakışıklıydı ama onda bir sorun vardı."

"Ne şekilde?" Saiman sordu.

"Gözleri . . ." Onları tarif etmekte zorlandım. "Soğuktu. Tam olarak düz değil, ama uzak. Bir timsahın gözlerinin içine bakmak gibiydi."

"İlginç," dedi Saiman.

"Tanıdığınız bir antikacıya benziyor mu?" Derek sordu.

"Nimrod ve Astamur bildiğim tek kadim insanlar. şahsen tanıştım," dedi Saiman. "Sokak kedileri gibi ortalıkta dolaşmıyorlar."

Ayağa kalktım. "Hemen döneceğim. Geri döndüğümde misafirimiz yaralanmış olursa çok üzülürüm."

Julie gözlerini sonuna kadar açtı. "Yaralamak mı? Biz mi?"

Yukarı çıktım ve kutuyu aşağı indirdim. "Buna bakmanı istiyorum."

Saiman nötr haline büründü ve uzun ince parmaklarıyla kapağı kaldırarak kutuyu inceledi. "Bu bir obje mi?"

"Kapımın önüne bırakılmıştı." Ona yanan çocuğu anlattım. Ben konuştukça kaşları daha da çatıldı.

"Bir bedeni canlı canlı yakmak ama insanı acıya karşı bağışıklı kılmak..." diye mırıldandı. "Bunu nasıl yapmaya başlarsınız ki?"

"Bilmiyorum."

"Eğer bu bir mesajsa, ona atıfta bulunmanın bir yolu olmalı. Tabii bu varlığın kibri çok büyük değilse, anında tanınacaklarına inanıyorlar."

"Teyzem kutunun savaş ilan etmenin genel bir yolu olduğunu belirtti," diye açıkladım.

"Peki kutuda ya da bıçağın üzerinde hiçbir şey bulamadınız mı?" "Bu şekil dışında hiçbir şey." Onun için sembolü çizdim. "Arsenik mi? Merak ettim," diye mırıldandı.

"Hâlâ ilgileniyorsan senin için bir cesedim var," dedim ona. "Babama göstermek için bir tane aldım." Yolculuğun bu kadar uzun sürmesinin nedenlerinden biri de buydu. Ofise uğrayıp yedeği dondurucudan çıkarmamız gerekti.

"yleyim."

Curran bizi cipe kadar takip etti ve zincirlere sarılı ceset torbasını Saiman'ın karanlık minibsne taşıdı. Saiman ve ben onu izledik.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

"İnişlerimiz ve çıkışlarımız oldu. Biz ortağız.

Bazen de iş ortağı. Babana göre ben sihirli bir kan torbasıyım. Beni parmaklıklı, dar bir penceresi olan taş bir hücreye zincirledi. Her gün güneş doğarken babanın askerleri hcreme girip bacaklarımin kemiklerini ekile kırıyordu, böylece yeniden canlanmamdan tam olarak faydalanabiliyordu. Onu yavaşlatamazdım. Vücudum kemiklerimi yeniden inşa ediyor ve daha fazla kan üretiyordu ve her akşam askerler kanı boşaltmak için geri dönüyordu. O hücrede oturup gökyüzüne bakıyordum ve kimsenin benim için gelmeyeceğini biliyordum. lene kadar orada kalacaktım."

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık ama hatırlatmak için araya girmek istemedim.

"Sonra Curran geldi ve beni o hücreden çıkardı, çünkü sen istedin." Saiman bana bakmıyordu, bakışları uzakta bir şeye sabitlenmişti. "Hâlâ kâbuslar görüyorum. Sanki bir çocukmuşum gibi işığı açık tuttuğum geceler oluyor. I."

Onu ultramodern dairesinde, laboratuvarı, sanatı ve zenginliğinin ziynetleriyle, büyülü bir kulenin en st katında, lambayı yakarken hayal ettim. Oh, Saiman.

Saiman bana baktı ve gözlerinde keskin yeşil bir buz vardı. İnsana benzemiyordu. Bir yaratığa benziyordu.

Eski buzların hiç erimediği bir yerden yükselen bir adam.
"Şehirden ayrılamam. Eğer çıkarsam, baban beni bulur.

Bu
onu durdurmazsanız asla bitmeyecek, bu yüzden size
yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

Curran cesedi Saiman'ın minibüsüne doldurdu.

Saiman, "Ne bulduğumu size bildireceğim,"
dedi. Onun uzaklaşmasını izledik.

"Sence tüm bunlar neyle ilgiliydi?" Curran sordu.

"Sanırım babamdan korkuyor. İntikam almak istiyor."

"Sence bizi satacak mı?"

"Hayır. Ayrıca, içinde ceset olan bir sürüngen minibüsü
kullanan bir buz devine güvenemiyorsan, kime
güvenebilirsin?"

Curran kıkırdadı.

"Bütün bu sokakta şekil değiştirenlerin yaşadığını biliyor
ve hiçbirisi onun hayranı değil. Gecenin bir yarısı arabayı
canavarın ağzına sürdü. Tuhaf. Önceden haber vermemesine
şaşırdım."

"Yapamadı," dedi Curran. "Telefonu ben kırdım."

"Nasıl kırdın?"

"Onu ezdim."

Döndüm ve ona baktım. Curran kontrolüyle gurur
duyardı, özellikle de baba olduktan sonra. Duvarları
yumruklamaz, mobilyaları kırmaz ya da çığlık atmazdı.
Kükremesi bile genellikle hesaplıydı. Onu ne kadar zorlasam
ve kızdırsam da, kontrolünü tamamen kaybettiğini sadece
bir kez görmüştüm. Onu bir dağdan dev kayalar fırlatırken
izlemek unutulmaz bir deneyimdi. Ama daha önce bize ait
hiçbir şeyi kırmamıştı.

"Telefonu neden kırdın?"

"Conlan'ı yatırmaya çalışıyordum ve telefon çalmaya
devam etti." "Bu hiç iyi değil."

"Biliyorum. Bir dürtüydü."

"Dürtülerine boyun eğmiyorsun. Neyin var senin?"

"Kim bilir."

"Curran?"

"Baban bize saldırmaya hazırlanıyor, o lanet olası fae suikastçısı Atlanta'da dolaşıyor, insanlar haşlanıyor, birileri sana çiçek ve bıçak dolu kutular ve berbat canavarlardan oluşan heyetler gönderiyor, oğlumuz ağlıyordu ve Sunshine Realty'den o salak yine arayıp evimizi satmak isteyip istemediğimizi sordu. Ben de telefonu sıktım ve kırıldı. Bize yeni bir tane alacağım."

"Fikrimi değiştirdim," dedim. "Antrenman yapmak yerine, çocuk uyurken gidip uzun ve güzel bir banyo yapalım."

"Mmm." İfadesi spekülatif bir renk aldı. "Şansımız yaver giderse, biz yukarı çıkarken uyanacaktır. merdivenler."

"Seni ben taşıyacağım," dedi bana. "Daha sessiz olur." "Hayır, olmaz."

"Gergedan gibi tepiniyorsun." "Sessiz bir katil gibi süzülüyorum." Gözleri parlıyordu. "Sevimli bir gergedan." "Sevimli mi?"

"Mm-hm."

"Bak, şimdi kaderini mühürledin. Seni öldürmek zorundayım. . ."

Beni öptü. Yumuşak ve sıcak başladı, karanlık ve soğuk bir gecede dolaşıp sıcak bir ateş bulmak gibi. Sevgi ve sıcaklık vaadiyle baştan çıkarılarak içine daldım ve birden derinleşti, ısındı, ısındı, kavurdu. Eli saçlarıma kaydı. Ona yaslandım, sıcaklığı arzuluyordum.

"Bir oda bulun!" George sokağın karşısından seslendi.

Lanet olsun. Birbirimizden ayrıldık. Göz ucuyla George'un çöp poşetini kutuya attığını gördüm. Sırıtiyordu.

Curran'ın gözlerinde altın kıvılcımlar parlıyordu, o kadar parlaktı ki gözleri parlıyordu. Buna ne dersin?

"Yukarı çıkıyoruz ve banyo yapıyoruz," dedi.

"Yalvaracak kadar gururlu değilim."

Ben de değildim ve beni bir daha öperse bunu öğrenecekti. "Ya biz küvette meşgulken oğlumuz uyanıp banyonun kapısına vurmaya başlarsa?"

"Onu yıkamakla tehdit edeceğim ve o da hemen uykusuna geri dönecek."

Elimi tuttu, parmaklarımı öptü ve yukarı çıktık.

≡ BÖLÜM ≡

8

TŞekil değiştiren biri olduğunu keşfeden bir oğula sahip olmanın iki sorunu vardı. Birincisi, Conlan hiperaktif bir çocuktur.

yürümeye başlayan çocuk. İkincisi, aslanlar kedidir ve kediler saldırmayı sever. Özellikle de mutlu bir şekilde uyuyan ebeveynlerinin üzerine atlamayı ve ardından pençelerini esneterek yatakta bir aşağı bir yukarı zıplamayı severler.

"Saat sabahın altısı." Zıpla. "Akşamları avlandığını sanıyordum."

"Biz ..." zıpla "uyarlanabiliriz." Zıpla. "Aslanlar krepusküler . . . alacakaranlıkta aktiftir."

"Onu daha az aktif hale getirebilir miyiz?"

Curran Conlan'ı yakaladı ve yere yatırdı. "Anneni kızdırmayı bırak."

"Rawrarawara!"

"Neden sürekli yer değiştiriyor? Her yirmi dört saatte bir ya da iki kez yer değiştirip sonra bayılması gerekmez mi?"

Curran bir eliyle Conlan'ı tutarken, "O özel biri," dedi.

İnledim ve yüzüme bir yastık koydum. Geç bir gece geçirmiştik ve buna değmişti. Ama gerçekten bir saat daha uyuyabilirdim. Ya da beş.

Curran, "Onu arka bahçeye götürebilirim," diye teklif etti.

"Hayır, ben kalktım." Sürünerek yataktan çıktım. "Dün gece şekil değiştirmekten uyanamayacak kadar yorgun olmalı. Şimdi bunun bedelini ödüyoruz."

"Gördün mü? Yer değiştirmenin bazı faydaları var."

"Elbette..." Kendimi banyoya sürükledim. Sabahı atlatmak için büyük bir fincan kahveye ve en az iki aspirine ihtiyacım olacaktı.

Aşağıya indiğimde Derek ve Julie mutfaktaydı. Kutu, birkaç sembol ansiklopedisiyle birlikte hâlâ masanın üzerinde duruyordu. Derek'e gözlerim kararmış bir şekilde baktım. "Neden ayaktasın?"

"Curran Lonca'ya gelmemi istiyor."

Bir fincan kahve aldım ve Julie'nin yanına oturdum. "Bir şey var mı?"

"İslam mistisizminde aklın bir sembolü olabilir. Sembolü alev sembollerine ayırırsanız, Çok İyi-Şüpheli-Çok İyi anlamına gelir. İlluminati şifresinin bir parçası olabilir de olmayabilir de. Bunun bir serseri işareti olmadığından oldukça eminim."

İç çektim. Öldürülen insanlar ve sokaklarda koşturan antik iğrençlikler vardı ama en azından berduşlar istila etmek üzere değildi.

Julie'nin notlarına baktım. Sembol bir şeye benziyordu. Sadece nerede gördüğümü hatırlayamıyordum.

Curran, Conlan'ı insan-bebek formunda taşıyarak mutfağa girdi. Çocuk sayamayacağım kadar hızlı şekil değiştirdi.

"Roland bir istilaya hazırlanıyor," dedi Curran. "Dün öğrendik."

Hem Julie hem de Derek durakladı.

"Peki, bu ne anlama geliyor?" Julie sordu. "Savaş mı? Ne zaman?" "Bilmiyoruz," dedim. "Nasıl gittiğine bağlı Bu konuda. Hugh'u sürgünden geri getirmedi, yoksa haberimiz olurdu, yani en azından bu konuda kazanıyoruz."

"D'Ambray hâlâ bir sorun teşkil edebilir," dedi Curran.

"Bundan şüpheliyim. D'Ambray'in ne yapacağına dair herhangi bir işaret vermeyeli yıllar oldu.

Hayat," diye mırıldandım sayfaları çevirirken. Julie'nin çizimlerinden biri, ortasında iki nokta bulunan dairelerin içinde dalgalı bir çizgi gösteriyordu. Bunu kesinlikle daha önce görmüştüm ama nerede?

"Belki de evlidir ve bir yerlerde bir şatoda mutlu mesut yaşıyordur," dedi Julie.

Kısa bir kahkaha attım. "Hugh?"

Cevap vermedi, ben de yukarı baktım. Julie'nin yüzünde inatçı bir ifade vardı, çenesinin çizgileri sertti. Doğru ya. Ben ve benim koca ağzım. Julie'nin bana bağlı olduğu gibi Hugh da babama bağlıydı. Kanımızla bağlı olan biri için geleceğin neler getirebileceğine dair onun tek örneğiydi. Ne zaman Hugh'dan söz açılrsa, söylediklerime dikkat etmem gerektiğini unutuyordum.

"Onun kefaretni ödemesini istediğinizi biliyorum ama Hugh öyle biri değil. O bir yıkım topu. Yok eder. Şimdiye kadar beni ya da herhangi birimizi öldürmek için geri gelmediyse, muhtemelen ölmüştür. Evlilik ve yuva kurmak ona göre değil. Bu senin için olmadığı anlamına gelmiyor ama onun için değil."

"Bazen gerçekten kapalı fikirli olabiliyorsunuz," dedi.

"Bazen yanlış kişiye taparsınız ve sizi hayal kırıklığına uğrattıklarında, bu acı verir."

Çayının geri kalanını yuttu ve ayağa kalktı. "Warren'a gitmeliyim. Birileri duvarlara bu işaretleri çiziyor. Dün bazı duyumlar aldım, bu yüzden gidip işe yarayıp yaramadıklarına bakmalıyım."

"Bekle. Peki ya bu?" Ona dalgalı çizimi gösterdim.

Julie yüzünü buruşturdu. "Sihir gördüğümde, bazen berrak ya da ışıltılı, bazen de puslu, daha çok sis gibi oluyor. Kutunun üzerindeki sihir sis gibiydi. Değişti, dalgalandı ve dairelerin içinde kıvrılıp bir desene dönüştü. Bunun kasıtlı mı yoksa sadece büyü müdahalesi mi olduğunu bilmiyorum." Kapağı doğru döndü.

"Dikkatli ol," dedim ona.

"Hiçbir hazırlık yapmadan doğrudan tehlikenin içine dalmayı planlıyordum, ama şimdi bana söylediğine göre, kesinlikle dikkatli olacağım."

"İstedğin kadar gaf yap," dedim ona. "Başın belaya girdiğinde seni ben kurtarmayacağım."

"Ha! Beni kesinlikle kurtaracaksın." Dilini bana doğru uzattı ve mutfak kapısından çıkıp atını almak için ahıra yöneldi.

"Sapık haklı," dedi Curran. "Bulaşıcı bir hastalığınız var." "Mm-hm." Sembol kesinlikle bir şeye benziyordu. Şimdi. Dalgalı desene baktım. Bunu nerede görmüştüm?

. . . ?

Curran elini omzuma koydu. Ben de onun eline dokundum.

"Bugün için planın nedir?" diye sordu bana.

"Ofise gideceğim ve kendimi telefona zincirleyeceğim. Serenbe ile ilgili herkesi ve annelerini aradım, bu yüzden temasa geçeceğim ve benzer bir olay bulan olup olmadığını göreceğim. Sonra Yeddimur'u arayacağım ve yaratıklarımızdan herhangi bir bilgi alan olup olmadığına bakacağım. Sonra da PAD'a uğrayıp sarışın dostumuzu tanıyıp tanımadıklarına bakacağım."

"Jeep'i al. Ben Derek'le gideceğim ve bu öğleden sonra bize ikinci bir araba alacağım."

"Teşekkürler." Skor, cipi aldım. "Adora bu sabah bir konserden dönüyor olmalı."

Dün gece Lonca'yı aramıştım ve Kâtip bana Adora'nın bir Harpy gözetiminde olduğunu ve bu sabah Lonca'ya döneceğini söyledi.

"Yu Fong'a göz kulak olması için buraya gelmesini söyleyeceğim. George ve Martha bugün dışarıda olacaklar," dedi Curran. "Çocuğu yanımda Lonca'ya götürebilirim."

"Bütçe toplantınız yok mu?" "Benim için fark etmez."

Lonca bütçe toplantıları İspanyol sarayındaki entrikalar gibiydi: karmaşık, gerilim dolu ve sıklıkla dramatik. İhtiyacımız olan son şey Conlan'ın tüm bunlara tepki göstermesiydi. Hayal gücüm oğlumu, bir grup paralı asker onu ağlarla kovalarken yarı formda koşuştururken resmetti.

"Onu yanımda Cutting Edge'e götürebilirim, sonra da seninle Lonca'da buluşuruz. Bu size toplantı için biraz zaman kazandıracaktır."

"Nasıl isterseniz," dedi Curran.

- - -

Cutting Edge'e geldiğimde telesekreterimin ışığı yanıp sönüyordu. Play tuşuna bastığımda parazitler tısladı ve bana Luther'in sesiyle "Beni görmeye gel. Elimde

Senin için bir şey." Tecrübelerim bana Luther'i aramanın anlamsız olacağını söylüyordu. Başka kimse bana aydınlatıcı bir mesaj bırakmadığı için Conlan'ı tekrar araba koltuğuna yerleştirdim ve Luther'in inine doğru yola çıktık.

Biohazard ya da resmi adıyla Sihirli Sınırlama ve Hastalıkları Önleme Merkezi, yerel gri granitten inşa edilmiş büyük bir binada hizmet veriyordu. Üstü jiletli tellerle kaplı ve gümüş çivilerle süslenmiş uzun bir taş duvar, merkezin arka tarafındaki geniş bir alanı çevrelemek için yanlardan uzanıyordu. Çatının tepesinde birkaç obüs ve büyülü balistalar vardı. Burası bir kale gibi görünüyordu. Biohazard işinin koruma kısmını ciddiye alıyordu.

Conlan'ı araba koltuğundan aldım ve büyük kapılardan geçerek kavernöz lobiye girdim. Conlan elini ağzına soktu ve iri gözlerini kocaman açarak yüksek granit duvarlara baktı. Resepsiyondaki görevli ikinci bir bakış atmadan bana el salladı. Sık sık gelen bir ziyaretçiydim.

Conlan'ı taş merdivenlerden yukarı taşıdım, ileri geri koşuşturan insanların yanından geçtim ve sağa dönerek uzun bir koridora girdim. Luther'in laboratuvarı sağdaki ikinci kapıdan geçiyordu. Uzun, ağır kapısı ardına kadar açık duruyordu. Esen rüzgârda David Bowie'nin yangını benzinle söndürmekle ilgili şarkısı çalıyordu. Conlan ellerimde kıvrandı.

Büyü üzerimizden akıp gitti. Müzik öldü, notaların ortasında kesildi. Granite gömülü siyah turmalin zerrecikleri enerjiyle vızıldadı ve sihir içlerinden geçerken parladı. Conlan başını şaşkın bir kedi yavrusu gibi çevirdi.

"Baddadada . . ."

"Parlak."

"Shaaai."

"Bu doğru. Parlak."

Duvara doğru yürüdüm ve dokunmasına izin verdim. Üzerindeki koyu parlak lekeleri kazımaya çalıştı, sonra duvara doğru eğildi ve yaladı.

Önlük giymiş bir kadın yanımdan geçti ve bana tuhaf bir bakış attı.

"Bu iyi bir şey," diye mırıldandım Conlan'a. "Artık mikroplar konusunda endişelenmemize gerek yok."

Luther çok fazla sihir gücüne sahipti, kendi adına düşünürdü ve risk almaktan korkmazdı. Çalışma alanı da bunu yansıtıyordu. Duvarları çevreleyen birkaç yangına dayanıklı laboratuvar masası, mikroskoplar, santrifüjler ve diğer tuhaf ekipmanlarla doluydu ve sürekli büyü ve teknoloji tahterevalli aracılığıyla araştırma yapma ihtiyacından doğmuştu. Uzak köşede bir dekontaminasyon duşu bulunuyordu. Sol taraftaki duvarda bir av tüfeği, bir yangın söndürücü, bir alev makinesi ve Viking tarzı bir balta bulunuyordu. Garip koleksiyonun üzerindeki tabelada PLAN B yazıyordu.

Genellikle odanın ortasında metal bir muayene masası bulunurdu. Bugün ise kenara itilmişti. Büyük bir tebeşir ve tuz çemberi mühürlü beton zemini işaretliyordu. Luther çemberin içinde duruyordu, gözleri kapalı, elleri önünde havadaydı. O kadar çok yıkanıp ağartılmış önlükler giymişti ki, ciddi bir kehanet olmadan kimse orijinal rengini belirleyemezdi.

"Bu Luther," dedim Conlan'a. "Kendisi önemli bir büyücüdür."

Ayrıca tuhaf biri. Gerçekten garip."

"Seni duyabiliyorum, kâfir," dedi Luther. "Ya kılıcını kutuya sokar ya da girmez."

İçimi çektim, Sarrat'ı sırtımdaki kılıfından çıkardım ve girişteki metal masanın üzerindeki ahşap kutuya yerleştirdim. Bu, hamile kaldığımdan beri değişmeyen bir ritüel olmuştu. Luther, Sarrat'ın emisyonlarının teşhis cihazlarını etkilediğini iddia ediyordu.

"Ve bıçak."

"Neden bıçak? Bu sihir değil."

"Bunun sihir olmadığını düşünüyorsun. Günlük olarak kullandığın her şey senin sihrinle lekelenmiş durumda. Göremiyor olmanız orada olmadığı anlamına gelmez."

Ona kaşlarımı kaldırdım.

"Kutu," diye mırıldandı Luther, sanki bir Budist duasıymış gibi.

Bıçağımı çıkardım ve kutunun içine attım. Ardından kemerimle birlikte köpekbalığı dişi fırlatma bıçaklarım geldi.

"Tatmin oldun

mu?" "Evet."

"Bebeği de kutuya koyayım mı?" "O sığmaz."

İçimi çektim.

"Ne yapıyorsun?"

"Çalışma alanımı temizliyorum. Keşke insanlar Unicorn Lane'den garip şeyler alıp sonra da çocukları yemeye çalıştığında panikle bizi aramayı bıraksalar."

"Haklısın, yavrularını yemesine izin vermeliler." "Har-har. Çok komik. Ne olduysa oldu.

Dün her şeyi bir araya getirip çocukları tehdit eden bir maddenin acil analizini yapmam gerekiyordu ve teknisyen sözümü kesti, bu yüzden bu muhafaza alanında her türlü kalıntı dağınıklığı yaşadım."

Ellerini yumruk şeklinde sıktı. İçinden bir büyü dalgası fırladı ve çemberi ıslattı. "İşte oldu. Başlamaya hazır."

Sihirli sınırı aştı ve bakışları Conlan'a sabitlenmiş halde dondu kaldı. Bir an geçti. Luther tükürdü ve işaret etti.

"Evet, bu bir insan bebeği," dedim ona.

"Ver!"

"Merlin'in sakalı üzerine yemin edersen onu tutmana izin veririm." Çünkü komik olurdu.

"Merlin'in sakalı adına, her neyse, ver."

Conlan'ı ona uzattım. Luther onu sanki oğlum camdan yapılmış gibi dikkatle kucağına aldı. Conlan büyük gri gözleriyle ona baktı.

"Merhaba," dedi Luther, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Sen bir mucize değil misin?"

Mucize osurdu.

Ben de güldüm.

"Ne zaman uyandı?" Luther sordu. "Bu sabah altı civarı."

"Sorduğum şey bu değil! Büyüsü ne zaman ortaya çıktı?"

"Birkaç gün önce. Bir şey onu korkuttu ve o da tepki verdi."

Luther hayranlıkla çocuğuma baktı. Kedi yavrusu gözleri ve yumuşak siyah saçlarıyla bebeğim ve biraz dağınık, eksantrik bir büyücü olan Luther çok sevimli görünüyordlardı.

"Nükleer bomba tutmak gibi bir şey," dedi

Luther. "Onu mahvettin."

"Sihirle dolup taşıyor. Onunla parlıyor. Bunun onun içinde olduğunu hiç bilmiyordum."

"Henüz nasıl gizleneceğini bilmiyor."

Luther gözlerini kısarak bana baktı. "Böyle mi görünüyorsun? Göster bana."

Evet, bir sonraki numaramda dans edip şarkı söyleyeceğim.

"Hayır."

"Ölü serserinizi sizin için analiz ettim. Hem de ücretsiz."

"Bir kamu görevlisi olarak bu senin görevindi. Bunu zaten yapacaktın."

"Kate! Zorluk çıkarma."

"Tamam."

Sihirli pelerinimi düşürdüm. Luther gözlerini kırıştırdı. Dikkatle öne çıktı, Conlan'ı ellerime bıraktı ve geri çekildi.

Önlük giymiş sarışın bir kadın kapıda belirdi. "Bu sihir sıçramaları da neyin nesi? Lanet olsun Luther, kendine hakim olamıyor musun?" Bizi gördü ve durdu. Gözleri büyüdü.

"Vay canına," dedi usulca.

"Biliyorum, değil mi?" Luther sessizce söyledi.

Bir süre sadece bize baktılar. Conlan kollarımda kıvranıyordu.

"Bir gün böyle mi olacağız?" diye mırıldandı kadın.

"Gelecekteki biz mi?"

"Geçmişteki halimiz buydu." Luther iç çekti. "Allen buraya koşmadan önce kaldırsak iyi olur. Bütün günü onu göndermeye çalışarak geçireceğiz."

Sihrimi sakladım.

Kadın birkaç dakika oyalandı, başını salladı ve gitti. Conlan'ı yere oturttum. Tebeşir çemberine koştu, çizginin üzerinde şaşkın şaşkın dolaştı ve elini yüzünün önünde sallayarak uzandı.

Luther'a "Sınırı hissediyor," dedim.

"Bu mide bulandırıcı derecede sevimli." Luther duvardaki kare metal kapılardan birinin kolunu tuttu ve bir ceset rafını dışarı çekti. Üzerinde benim canavarımın kalıntıları duruyordu.

Conlan tebeşir çizgisinin yanındaki yerine zıpladı ve yaklaşık bir inçlik bir yükselme elde etti.

"Atlamak ister misin?" Luther söyledi.

"Onu cesaretlendirme."

"Denemesi onun için iyi bir şey. Bu önemli bir gelişimsel dönüm noktası. Yeni yürümeye başlayan çocuklar iki yaş civarında minik sıçramalar yapmayı öğrenirler. Bu onlar için çok heyecan verici."

"Bunu nereden biliyorsun ki?"

Luther bana bir bakış attı. "Yeğenlerim var. Zararı yok. Tek yapabileceği bir zıplama." Conlan'a el salladı. "Anneni dinleme. Yapabilirsin. Atla!"

Conlan kendini sıkı bir top haline getirdi. Curran'ı bunu yaparken yüzlerce kez görmüştüm.

"Yapabilirsin!" Luther sordu.

Conlan üç metre havaya sıçradı, tam on iki metreyi geçti ve çemberin içine indi. Luther'in çenesi açık kaldı.

Conlan kıkırdadı ve çemberin dışına atladı. Sonra tekrar içeri. Sonra dışarı.

"Yani," dedi Luther. "O bir şekil değiştiren." "Ah evet. Kayıyorsun, Luther."

"Kaymıyorum. Her türlü sihri yayıyor ve ben başkalarının çocuklarını koklamam ya da yalamam, sihirlerini teşhis etmek için bile olsa. Bu ürkütücü olurdu."

Gir ve çık. Gir ve çık. Eve gittiğimizde Conlan için bir daire çizdim. Bu onu birkaç dakika meşgul ederdi.

Luther tekrar, "O bir Çekil Değiştiren," dedi. "Bu gerçeği tespit ettik."

Benimle yüzleştirdi. "Kate. O büyülü bir şekil değiştiren."

"Dali aynı zamanda sihirli bir şekil değiştirici."

"Dali kutsal bir hayvandır. Tamamen farklı. Tüm büyüü ilahi temellidir. Lanetler ve arındırır. O bir şekil değiştirici ve büyüü var. Büyü dağları. Büyü okyanusları. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

Bir de bana sor. "Serenbe ile ilgili bir gelişme var mı?"

"Yani konuyu açıkça değiştireceksin." "Evet. Bir gelişme var mı?"

Luther başını salladı. "Hayır." "Hiçbir Gey mi?"

"Size gönderdiğimden başka bir şey yok. GBI hayatta kalan akrabalarla görüşüyor. Kimse karanlık tanrılara kur yapmıyordu. Kimse bir şey çağırmıyormuş. Çoğunun çok az büyüü vardı. Birkaç bitki büyücüsü ve ateşböceği varmış. Olağan şeyler. İçlerinden biri eski bir polismiş. Onu tanıyor olabilirsin. Adı Shock'tu."

"Shock Collins?"

"Evet."

"İflasın eşiğine geldiğinde Lonca'dan ayrıldı. Oraya taşındığından haberim yoktu. Ortadan kaybolduğundan emin misin?"

"Evet. Evinde cüzdanını bulduk, içinde ehliyet ve Guild kimliği vardı."

Bu kötü bir haberdı. Shock Collins köşeye sıkıştığında çirkinleşen, dikkatli ve yetenekli bir paralı askerdi. Onu öldürmesi gereken birkaç kötü işten sağ kurtulmuştu ve bir saldırganı anında elektrikle öldürebilirdi. Üzerine atlanmasına izin vermezdi.

"Evde boğuşma izleri var mı?"

"Hayır."

"Bu da ne?"

Luther gözlüklerini indirdi ve bana baktı. Omzumun üzerinden Conlan'ı işaret ettim. Annelik ağzından çıkana dikkat etmeni sağlıyor.

"Tüylü canavar arkadaşınızla ilgili bir şey buldum," dedi Luther. "İlk bakışta yeni bir tür gibi görünüyordu."

Bu iğrenç örneği kesip içini açana ve iç organlarıyla biraz oynayana kadar, Vardiya sonrası çirkinliğinden eser yoktu."

Metal bir masayı ceset rafına doğru itti ve metal kapıyı yukarı çevirerek bir tutamağı ortaya çıkardı. Kolu tutup çekti ve ceset düzgünce muayene masasının üzerine kaydı. Luther masayı öne doğru yuvarlayarak feyÇan bir fenerin bulunduğu sehpağa götürdü. Ben de onu takip ettim.

Çarşafı geri çekti ve düzgün otopsi izlerini ortaya çıkardı. Ölü olduğu için etkisi o kadar güçlü değildi ama tiksinti yine de içimde kıpırdandı.

"Ona baktığında ne hissediyorsun?"

"Açlık," dedi Luther.

"Yardıma ihtiyacın var," dedim ona.

"Bugün ne kahvaltı ettim ne de öğle yemeğı yedim."

"Cidden Luther, bir yanlışlık hissine kapılıyor musun?"

"Hayır."

İçimi çektim.

"Bıçakla kesip ketçapla servis edebileceğiniz kadar kalın yolsuzluk miazmasından bahsetmiyorsanız tabii. Kiminle konuştuğunu sanıyorsun sen? Elbette miazmayı hissediyorum. Buna tepki vermemek için kör, sağır ve anosmik olmanız gerekirdi ve o zaman bile yine de hissederdiniz."

"Bunu neden yapıyor?"

"Çünkü insan olarak başlamış olabilir."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Julie mavi olduklarını söyledi, yani muhtemelen bir insan ataları vardı."

"Hayır, ata değil." Luther yüzünü buruşturdu. "O insan olarak doğdu."

Tüylü, çarpık yaratığı işaret ettim. "Bu insan olarak mı doğdu?"

Luther öksürdü. "Evet. Muhtemelen."

"Ne yani, garip bir lupizm türü mü?"

"Bir süre bu teori üzerinde çalıştık ama vücudunda Lyc-V bulamadık."

"Emin misiniz? Çünkü onları öldürmek gerçekten zordu."

"Eminim. Vücut derin değişimler geçirdi. Bütün insan organları hala orada, ama her şey

değişmiş. Fasya, yani ..." Luther tekrar öksürdü. Sesi boğuk geliyordu. "... organları ve kasları çevreleyen lifli bağ dokusu ... güçlendirildi ..." Öksürerek iki büklüm oldu.

Arkasından, zümrüt yeşili bir toz bulutu kapı aralığından odaya döküldü. Toz çemberin sınırını yaladı ve geri tepti.

Luther doğruldu. Ağzından yeşil bir toz püskürdü. Gözleri cam gibi ve soğuk, bana bakıyordu.

Çemberle aramda dört ayak vardı. Onları tek bir sıçrayışta aştım, Conlan'ı sıçrayışının ortasında yakaladım ve koğuşun ortasına doğru geri çekildim.

Toz şimdi odayı doldurmuş, etrafımızdaki saydam zümrüt perdeler gibi değişiyordu. Sadece dairenin yüzeyi temiz kalmıştı. Sarrat ve tüm silahlarım, Luther'in aptal kutusunda, yeşil tozun derinliklerinde uygun bir şekilde istiflenmişti. Harika.

Luther, iplerinden çekilen bir kukla gibi kaskatı kesilerek çemberin içine girdi. "Hain," diye tısladı ıslıklı bir sesle.

Conlan kollarımda hırladı.

Güzel, konuşmak istiyordu. "Kime ihanet ettim?" "Aptal hain kaltak. Değersiz."

Bu bir kutu olayı mıydı? "Onca hakaret varken, aklına gelen bu mu? Acınası."

"O senin için her şeyi yaptı. Onun çizmelerinin tabanından bok yalamaya uygun değilsin."

"Bok yemek senin işin." Onu ne kadar kızdırırsam, o kadar çok konuşacak ve ben de neler olduğunu o kadar hızlı anlayacaktım. "Daha sıkı dene."

Luther kısa sarsıntılarla hareket etti. Her neyse onunla savaşıyordu. Aynı zamanda dikkat dağıtıcıydı. Sürpriz bir saldırı yapmak istiyorsanız, hedefinizin dikkatini başka birine vermesinin faydası olurdu. Luther beni meşgul etmek içindi. Saldırı geldiğinde, arkamda olacaktı. Conlan'ı hâlâ tutuyordum. Bizi savunması için onu bırakmalı ve çemberin içinde kalacağına güvenmeliydim. O sadece

bir yaşındaydı. Hiç mantığı yoktu. Duvarları yalıyor ve sabun yiyordu, Tanrı aşkına.

"O sana hayat verdi."

Kutu olayı değil. Roland olayı.

"O Tanrı'dır. O hayattır. O kutsaldır. Sen iğrenç bir şeysin."

Sadece bir grup insan Roland'ın kutsal olduğunu ve cennete giden yol olduğunu düşünüyordu. Toz bir sahanuya aitti.

Adora'nın bana bahsettiği sahanuların zihnimdeki listesini karıştırdım. Belirli biriyle eşleşmiyordu ama sahanuların güçlerini gizli tuttuklarını söylemişti.

"Babam bir yalancı." Kürek kemiklerimin arasındaki nokta kaşınıyordu. Sahanu tam arkamda olmalıydı.

"Küfür!"

Dini fanatikler. Gerçekler ve mantıklı argümanlarla kolayca ikna edilebilen makul ve anlayışlı insanlar.

"Seni bekleyen bir cennet yok. Seni yalanlarla besledi ve sen de onları yalayıp yuttun. Babam bir tanrı olamayacak kadar akıllıdır. Tanrılığı kabul ettiğinizde, düşünceleriniz ve eylemleriniz artık size ait değildir. Kör ve sağır olmasaydınız bunu bilirdiniz. Kendin için düşünmeyi dene. Yardımı olacaktır."

Babamın suikastçılara karşı güç sözcüklerini kullanmak riskliydi. Bazıları babamın kanının avantajına sahipti, bu da geri tepme olasılığını artırıyordu. Birçoğu güç sözcüklerini kendileri kullanıyordu. Luther enfekte olduğu için, kullandığım herhangi bir güç sözcüğünün onu da vurma ihtimali yüksekti.

Luther dişlerini göstererek öne eğildi. "Seni öldüreceğim. Etini yiyeceğim ve sonra bebeğini yiyeceğim. Onun yumuşak etini yutacağım ve sonra ben de bir tanrı olacağım."

İçimde soğuk bir öfke patladı. Dünya kristal berraklığına büründü. "Peki babam torununu yemeye çalıştığını öğrendiğinde ne yapacak?"

"Beni övecek. Ölüm emrini o verdi. Oğlunun ona getirilmesini istiyor ama onun yerine ben yiyeceğim."

Sonunda babama ulaştığımda, konuşurduk.

"Bebeğinin kemiklerindeki iliği emeceğim ve onun büyüünü tüketeyeceğim. O zaman daha da güçlü olacağım."

Hayır, yapmayacaksın. Luther'a dudak büktüm. Alay etme konusunda harika bir rol modelim vardı. Kimse Dicle'nin Gülü Eahratim gibi küçümseyemezdi.

"Siz ve hangi ordu, efendim? Ben Shinar Prensesiyim, Atlanta'nın Kanlı Kılıcıyım. Soyum binlerce yıl öncesine uzanıyor. Senin ataların çamur kulübelerinde sürünürken benim ailem saraylar inşa ediyordu. Sen zayıfsın, aptalsın ve daha azsın. Nasıl bir tehdit olabilirsin ki? Zaten sahip olduğum gücün hayalini kuruyorsun. Bir kaplan pençesinin altında ezdiği bir solucanı fark etmez. Kay, küçük solucan. Kayabildiğin kadar hızlı kay."

Sisin içinden çıkıp çemberin içine girdiği anı tam olarak hissettim. Conlan'ı bıraktım ve geri adım atarak yoldan çekildim. Beynim saldırıyı bir saniyeden kısa bir sürede kaydetti: zayıf sarışın bir kadın, benim cüssemde, benim boyumda, genç, her iki elinde birer hançer.

Sağ hançer göğsümden sekiz santim uzakta havaya saplandı. Sağ elimle bileğini kavradım ve sol avucumla dirseğini parçalamayı hedefledim. Çömeldi ve diğer hançerini sağ pazıma sapladı. Sıcak bir acı çizgisi kolumu yırttı, sanki ısınmış bir lastik bant derime çarpiyordu. Bir tekme savurdum. Kollarını kaldırdı, son anda siper aldı ve geri yuvarlandı. Ayağım ona zar zor değdi. Ayağa yuvarlandı ve yeşil sisin içine geri sıçradı.

Conlan'a doğru geri adım attım. Onu bıraktığım yerde duruyordu, yere sarılmıştı. Yukarıda her kimsen, bu mucize için teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Conlan ayaklarımın dibine oturdu. Kıpırdamadan durdum. Sağ kolum acıyla yanıyordu. Çok hızlıydı ve hançerleri jilet gibi keskindi. Kanama ağır değildi. Mühürleyebilirdim ama uzun sürmezdi. Kolumu kullandığım an kanayacaktı. Bu iyiydi. Kanı kullanabilirim.

Sis ileri geri akıyor, parıldayan desenlerle değişiyordu. Bekledim, her duyum bir ipucu için zorlanıyordu

bir hareket, bir ses fısıltısı. Bir şeyler.

Anlar sürünerek geçti.

Conlan başını hafifçe sola çevirdi. Bakışlarımı sisin üzerinde tuttum ve çevresel görüşümle onu izledim. Biraz daha döndü. Biraz daha.

Oğlum bir şekil değiştirici ve yırtıcıydı. Doğaüstü duyma yeteneği vardı.

Sağa, Luther'a doğru bakmaya devam ettim. Bir an.

Bir tane

daha. Başka

bir . . .

Sisin içinden soluma doğru sıçrayarak hücum etti. İvme kazanmak için sağ ayağımla hızlı bir adım attım ve ona bir sidekick vurdum. Ayağım kaburgalarına çarptı. Kemikler çatırdadı. Darbe onu sisin içine geri savurdu.

Bekledim. Conlan şimdi sağa dönüyordu. Bu canını yakmış olmalı. Şimdi o tarafını örtmeye çalışacaktı.

Luther'den alçak, hayvani bir homurtu geldi. Yarı hayvani, yarı müstehcen bir sestti. Homurtular gelmeye devam etti. Gürültü ekranı. Ayak seslerini bastırmaya çalışıyordu.

"Seni hâlâ duyabiliyorum solucan." Elimi kaldırdım ve sesime sahip olduğum tüm kibir damlalarını yükleyerek çağırdım. "Bana gel. Ölümünü zarafetle kabul et."

Luther sustu ama sahanu saklandı. Lanet olsun.

Nedense alay etmek teyzemde bende olduğundan çok daha fazla işe yaradı. Daha fazla pratiğe ihtiyacım vardı.

Conlan sağa döndü. Vuruşun alçaktan geleceğini nereden bildiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Görmemiştım ya da duymamıştım ama içimden bir ses hedefin o olduğunu söylüyordu. Çömeliş onu kendime çektim ve vücudumu ona siper ettim. Hançer tozun içinden fırladı ve sol omzuma saplandı, sadece bir santim içerideydi.

Moron. Fırlatmak sadece filmlerde işe yarardı.

Bıçağı çekip çıkardım ve çemberin içine doğru hücum ederken savurduğu darbeyi engellemek için tam zamanında ayağa kalktım. Bıçağı sapladı ve ben de kolunu kestim. Kan hançerimi ıslattı. Bıçak için teşekkürler, pislik.

Sahanu bir kesik ve bıçak telaşına kapıldı. Mesafeyi kapattım, hızlı ve akıcı bir şekilde ona çalıştım.

Renkler, sesler, onun hareketleri, mavi gözleri; her şey o kadar net ve keskin hale geldi ki, neredeyse acıtiyordu.

Sekiz yaşındayken Voron beni Nimuel adında bir adama götürdü. Adı Tagalog dilinde "barış" anlamına geliyordu ve rakipleri ona bıçakla saldırdıklarında tam da bunu buluyorlardı. Onunla uğraşırken, kollarını kendi kollarımla bloke ederken, parmaklarımı bileklerine sararken, bileklerimi onun vuruşlarını yönlendirmek için kullanırken, ön kollarını keserken, kafamın içinde onun sakin sesini duydum. Köprü'nün altında, köprü'nün üstünde, köprü'nün üzerinde, içeride, dışarıda ...

Oğlumun saçının teline bile dokunmazdı.

Sahanu hırladı, bıçakladı, bıçakladı ve sadece hava buldu. Onu bir düzine kez ısırardım ama o çok hızlıydı.

Köprü'nün üzerinden. Pencereyi aç.

Bir an için çok yavaş karşılık verdim. Hançeri sol koluma parlak kırmızı bir çizgi çizdi. O kesmekle meşgulken ben de hançerimi onun böğrüne sapladım.

Hançeri de yanına alarak benden uzaklaştı.

Kolumu yaramın üzerine kapattım ve kanımı ona doğru fırlattım, damlalar uçuşun ortasında iğneye dönüştü. Yüzüne battılar.

Sise doğru koştu. Peşinden atıldım ama o yeşilin içine daldı. Kahretsin.

Arkamda büyü değişti.

"Benim evimde olmaz!" Luther kükredi.

Büyü içinden patladı ve odayı yırtarak yeşil duman perdesini dondurdu. Toz patladı, her zümrüt nokta küçük beyaz bir çiçeğe dönüştü. En ufak bir cereyanla kıpırdayan, şok edici güzellikte bir yağmurla aşağı süzüldüler ve sahanu'yu benden on adım ötede gördüm, yüzü sersemlemişti, keskin insanlık dışı dişlerle dolu ağzı açıktı.

Dişler.

Laboratuar tezgahından ağır bir mikroskobu aşırarak hücum ettim.

Özellikle sırtınız duvara dayalıyken, üzerinize tüm gücüyle saldıran birini durdurmak çok zordur.

Bana doğru hamle yaptı ve ben de mikroskobu onun hançerine doğru savurdum. Bıçak yere çarptı. Savuruşumu tersine çevirdim ve mikroskobu çenesine sapladım. Kan aktı. Darbe onu geriye savurdu. Bana doğru pençelerini savurdu. Mikroskobu yüzüne indirdim. Bu onu yere düşürdü. Ayağa kalkmaya fırsat bulamadan üzerine indim ve mikroskobu bir çekiç gibi indirdim. Kan aktı, kalın ve kırmızı.

Ye şunu, seni kaltak.

Ona tekrar tekrar, metodik bir hassasiyetle vurdum, elimdeki ağırlığı gözlerinin arasındaki vuruş bölgesine sürdüm. Yüzü kan ve kemik yığınının dönmüştü ama gerçekten öldüğünden emin olmalıydım.

"Kate!"

Bir darbe daha. Kanının kırmızı püskürmesi etrafımızda dönen küçük beyaz çiçekleri lekeledi.

"Kate!" Luther yanımda havladı, sesi keskindi. "O öldü."

O haklıydı. Kadın ölmüştü. Emin olmak için ona bir kez daha vurdum, doğruldum ve kanlı mikroskobu ona uzattım.

Conlan ağladı.

Olamaz.

Ona doğru koştum ve onu yerden kaldırdım. "Tuttum seni. Tuttum seni. Annen seni tutuyor."

Feryat etti. Ellerimin kanlı olduğunu fark ettim.

Kıyafetlerine sahanu kanı bulaştırdım.

Conlan ağladı, sesi yükseliyor, gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu. "Şşşt." Onu salladım. "Geçti artık. Her şey yoluna girecek. Ben hallederim.

Sen. Annen seni aldı. Kimsenin seni yemesine izin vermeyeceğim. Her birini öldürecek.

Kadının onu yemek üzere olduğunu anlaması mümkün değildi. Ağzımdan ne çıkıyordu öyle?

İleri geri sallandım. Conlan feryat etti, feryat etti, gri gözlerinden yaşlar döküldü. Aman Tanrım, bebeğimi travmatize etmişim.

çocuk. Onun önünde bir insanı öldüresiye dövmüştüm. Ömür boyu yara izi kalacaktı.

"Yiyecek bir şeyiniz var mı?"

Luther buzdolabına doğru koştı ve kapağını açtı. Salata, bir sürahi çay, bir kavanoz bal.

"Tatlım," dedim ona.

Kavanozu getirdi. Conlan'ın elini uzattım. "Üzerine biraz dök."

Luther bir kaşık aldı ve Conlan "ın eline büyük bir parça bal koydu.

Conlan burnunu çekti ve elini yaladı. Bir an için bunun kirli bir oyun olmadığından emin olamadı ve sonra elini ağzına soktu.

Luther, "Bebekler bal yememeli," dedi, sesi hafif çatlaktı. "Clostridium botulinum içerebilir. Bu bir bakteridir ve-"

"Botulizm. Biliyorum. Daha bir yaşında. Güvenlidir. Ayrıca o bir şekil değiştiren ve eşek arısı büyükanne ve büyükbabası, ne dersem diyeyim, elinde ballı kek tutabildiğinden beri onu balla besliyor ve sonra da bu konuda yüzüme karşı yalan söylüyor."

"Botulizmi nereden biliyorsun ki?" Luther sordu.

"Hamileyken pek bir şey yapamıyordum, o yüzden her şeyi okudum.

Kitaplar. Olabilecek tüm kötü şeyleri biliyorum." Conlan'ı kendime doğru çektim. "Roseola, RSV ve gastroenteriti biliyorum. Onun en büyük sorunu boğmacaya yakalanmak değil. Hayalperest megaloman büyükbabasının onu öldürmeye çalışması."

Conlan'ın saçlarını öptüm. Kimse oğluma dokunamazdı. Saçının bir teline bile.

Conlan bana yaslandı ve cesedi işaret etti. "Kötü."

"Evet," diye onayladım. "Kötü. Çok kötü."

O iyiydi. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmüştüm ve o iyiydi. Şimdi her şey yoluna girecekti. Sadece nefes almam gerekiyordu. Öfke beni boğuyordu.

Bana suikast emri vermişti. Torununun hayatını tehlikeye atmıştı. Kehanet ve aldığım tüm gelecek vizyonları bana babamın onu öldürmeye çalışacağını söylemişti ama onu evcil suikastçılara yem etmek Roland'ı bile aşan bir şeydi.

Luther bana bir tabure itti.

Oturdum.

Ölü sahanuya baktı. "Kendi evimde bana bitki büyüleriyle saldırma cüretini gösterdin."

"Böyle bir zamanda 'cüret' gibi bir kelimeyi ancak sen kullanırsın."

Onun harap olmuş kafasına baktı. "Seni daha önce hiç korkmuş görmemiştim."

"Daha önce zihin kontrol eden sporlarla dolu bir odayı bir çiçek kar fırtınasına dönüştürdüğünü hiç görmemiştim."

Luther gözlerini kırıştırdı.

"Miasma mı?" Ona söyledim. "Bana yaratığın vücudundaki değişikliklerden bahsediyordun."

Sanki Çince konuşuyormuşum gibi bana baktı, sonra kendini salladı. "Yaratık. Doğru ya. Neden başka birinin kusmuğunu gördüğünde ya da kokladığında kusuyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Bu biyolojik bir hayatta kalma mekanizması. İlkel insanlar aile grupları halinde yaşarlardı. Aynı yerde uyuyor ve aynı şeyleri yiyorlardı."

Parçalar kafamda bir araya geldi. "Yani bir kişi kusarsa muhtemelen zehirlenirdi, bu yüzden ölmek için herkesin kusması gerekiyordu."

"Evet. Aynı şey miasma için de geçerli. Vücudunuz size o kadını o tüylü yaratığa dönüştüren şeyin sizin için kritik bir tehlike olduğunu söylüyor. Yok edilmeli."

Aklıma korkunç bir düşünce geldi. "Sence bulaşıcı olabilir mi?"

"Öyle olmadığını teyit edemem."

Curran ve Derek bağışıklık kazanacaktı. Lyc-V istilacı patojeni öldürecekti. Julie'de benim kanım vardı. Onun da bağışıklığı olmalı. Peki ya diğer insanlar?

"Tucker'ın cesedi döndü mü?"

"Hayır. Dün gece morgda ve bu sabah tekrar kontrol ettim. Bu böcek her neyse, canlı bir konaĝa ihtiyaç duyuyor olmalı."

"Bu Şeylerin bulaşıcı olması halinde tüm Şehre bulaŐabileceĝini mi söylüyorsunuz?"

"Oldukça fazla. Elimizde kendi zombi kıyametimizin bir versiyonu olabilir."

Birbirimize baktık.

"İçecek bir Şeye ihtiyacım var." Luther taburesinden atladı, buzdolabından bir matara çıkardı ve bana uzattı. Başımı salladım. Dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Yüzündeki çizgiler hafifledi.

"Bu da ne?" Ben sordum.

"Zanaatkar Hollanda kakaosu. Hacim olarak yüzde elli Şeker.

Acil bir durum olursa diye bu sabah yaptım. Ne kaırdıĝınızı bilmiyorsunuz." ŐiŐeyi kaldırdı. "Parlak bebeĝe ve  ld r lmemeye."

Parlak bebek. Conlan gizlenemiyordu. Karanlık bir gecenin ortasında bir deniz feneri gibi büyü yayıyordu. Bunu fark etmemiştim bile. İlk kez yer deĝiŐtirdiĝinde ortaya çıkmıştı ve ben de hiç düşünmeden kabul etmiştim. Bir Şekilde çok doĝal ve normal hissettirmiŐti. Eĝer herhangi bir sahanu büyüyü algılayabilseydi, onu g r rlerd . Onu takip edebilirlerdi. Bana ve babama o kadar benziyordu ki imzayı anında tanıyabilirlerdi. Burada kolay hedeftik.

Tabureden atladım ve kutuya doĝru koştum. "Ne oldu?"

"Gitmem gerek." Kapaĝı sarsarak açtım, Conlan'ı yere bıraktım ve kemerimi kaptım. Conlan pantolonumu tuttu ve bacaĝıma sarıldı.

"Kanaman var."

"Gitmem gerek
Luther." "Kate? Kate!"

Bıaĝımı kınına soktum ve Sarrat'ı sırtımdaki kılıfına yerleştirdim. K pekbalıĝı diŐleriyle uĝraŐmadım. Onlar çok uzun sürerdi. Conlan'ı aldım ve havalandım.

koridordan aŖađı koŖuyorduk. Biohazard'ın geri kalanı bir Ŗeylerin ters gittiği gerçeğine uyandığı için insanlar bize doğru koŖuŖturuyordu. Onların yanından geçtim, merdivenleri ikiŖer ikiŖer çıktım, kapıdan fırladım ve meydanı tehlikeye karŖı tarayarak arabaya doğru koŖtum.

Araçtan yirmi metre uzakta ilahi söylemeye baŖladım, Conlan'ı araba koltuğuna ittim, kemerini bağlamak için değerli bir saniye ayırdım ve emniyet kemerimi kilitleyerek sürücü koltuğuna geçtim.

Büyülü su motoru ısınırken dakikalar geçiyordu. Anahtarı çevirip buradan gidebilmek için sol kolumu verirdim.

Sonunda sihirli motor alıŖtı. Otoparktan hızla çıktım ve neredeyse baŖka bir araçla arpıŖıyordum, bir arabadan çok bir tankla ortak noktası olan zırhlı bir SUV. Sağa kırdım ama yine de sürücüye bir göz attım.

Ŗvalye niŖancısı Norwood. KŖeyi tehlikeli bir hızla döndüm. Ŗu anda ihtiyacım olan son Ŗey, Tarikat'ın Ŗvalyelerinin aptalca sorular sormasıydı.

Güvenli bir yere, Conlan ve benim korunacağımız bir yere, yakın bir yere gitmeliydim. Trafiğe takılmayı göze alamazdım. Lonca çok uzaktı. Ofisim deyle. Geriye tek bir yer kalıyordu. Güvenli, emniyetli ve benden sadece üç mil uzaktaydı. Üç yıl önce biri bana güvenli bir sığınak için oraya koŖacađımı söyleseydi, yüzlerine gülerdim. Kendimi bildim bileli dŖmanım onlardı. Hayat ironik bir kaltaktı.

Gaza bastım.

≡ BÖLÜM ≡

9

| Kanlar içinde ve oğlumu kucagımda taşıyarak kumarhaneye girdim. Sol tarafımda geniş bir oyun alanı kart oyunları sunuyordu.

masalar ve kumar makineleri, sihir sırasında çalışacak şekilde yeniden yapılandırıldı. Erkekler ve kadınlar yanıp sönen ışıklar arasında jetonları makinelere atıyor; top rulet çarkının etrafında dönüyor; kartlar mor kadifenin üzerine düşüyor, hepsi de çoğu siyah pantolon ve mor yelek giymiş, People'ın çırağı olan Casino çalışanlarının dikkatli gözleri altında. Sağ tarafta bar ve üzüntülerini boğan ya da beklenmedik bir galibiyeti kutlayan müşteriler yer alıyordu. Sağır ve kör de olabilirlerdi. Tam karşıda, yukarı ve aşağı inen merdivenleri çevreleyen ev tezgâhı vardı.

Havada bir kakofoni, sesleri ve ayak seslerini bastıran bir ses örtüsü asılı duruyordu. Kısa bir an için kimse beni fark etmedi. Sonra tezgâhtaki genç kalfa başını kaldırdı. Adı aklıma geldi - Javier. Onunla daha önce Casino'ya yaptığım ziyaretler sırasında tanışmıştım. Ghastek onu Porto Riko'da bulmuştu.

Kalfanın bakışları benimkilerle birleşti. Javier konsolunda bir şeye vurdu.

Kepenkler inerek pencereleri korudu. Arkamda devasa kapılar gıcırdayarak kapandı. Kimse aldırış etmedi. Tavandaki bir panel kayarak açıldı ve dört vampir içeri düştü. Sıska, tüysüz, kuru kaslar ve sıkı bir deriyle sarılmış iskeletlerden biraz daha fazlası olan bu vampirler dört bir yanıma sarmış, adımlarımla eş zamanlı olarak tuhaf sarsıntılı yürüyüşleriyle ilerliyorlardı.

Her biri bir navigatör tarafından yönetilen zihinleri, kafamın içinde dört keskin kırmızı ışık noktası gibi yanıyordu. Beni kontrol altına almak istiyorlarsa, çok daha fazla kan emiciye ihtiyaçları olacaktı.

Vampirler düzene girdiler; biri önümde, sırtı bana dönük, biri arkamda ve ikisi de yanlarımda. Işık doğdu. Beni zapt etmek için orada değillerdi. Onlar benim korumalarımdı.

Javier bana doğru hızlandı. "Size revire kadar eşlik edebilir miyim, In-Shinar?"

"Revire ayıracak vaktim yok. Ghastek'i görmem gerek."

"Lütfen beni takip edin." Mırıldanarak merdivene doğru yöneldi. "Sihhiyeyi ana katta bekletin. Legatus'ta sihhiyeye ihtiyacım var. In-Shinar ve varis yolda."

Merdivenlerden topukların mermere hızlı hızlı vuruş sesleri geliyordu. Rowena sahneye fırladı. Ateşli saçları sırtından aşağıya doğru uzun ve ustaca bir çağlayan halinde dökülüyordu. Dumanlı kuvarsın koyu kahverengisindeki elbisesi mükemmel vücudunu sarıyor, profesyonel ve baştan çıkarıcı arasındaki çizginin sadece sağ tarafında kalıyordu. Topukları on beş santim yüksekliğindeydi. Eteği dardı. Benden on yaş büyüktü ve uzun savan otları arasında aslan görmüş bir ceylan gibi merdivenlerden aşağı koştu.

"Şükürler olsun. Çok endişelendim."

Yeşil gözlerini kocaman açarak bana doğru koştu, Conlan'ı kanlı ellerimden aldı ve mırıldandı. "İşte, işte. Rowena Teyze artık yanınızda. Hepiniz güvendesiniz." Arkasını döndü ve oğlumu Casino'nun derinliklerine taşıyarak merdivenlerden hızla indi.

Bir an için kanlı ellerime baktım, sonra Javier'e göz attım. "Benim için endişelenmesi iyi oldu. Biz uzaktan kuzeniz. Aile sevgisini görebilirsin."

"Evet, hanımefendi," dedi kalfa.

En azından bana "hanımefendi" demedi. Küçük iyilikler için şükürler olsun.

Rowena'ya yetişmek için acele ettim. Merdivenlerden aşağı indik, kıvrımlı, dallı budaklı labirentten geçtik.

koridorlar ve kavernöz bir oda. Sıra sıra dizilmiş vampir hücreleri zemini dolduruyor, odanın ortasındaki yuvarlak platformdan yayılan genişleyen bölümlere yerleştiriliyordu. Kalın zincirlerle bağlanmış kan emiciler biz yanlarından geçerken bize bakıyorlardı, gözleri parlıyordu, iğrenç büyüleri camdaki kirli lekeler gibi zihnimi kirletiyordu.

İleride Rowena durdu, Conlan'ı tutuyordu. Oğlum vampirleri kokladı ve yüzünü buruşturdu.

"Daa phhhf!" Conlan ilan etti.

Evet, phhhf haklı.

Rowena'yı merdivenlerden yukarı, yerden yüksek bir odaya kadar takip ettik. Üçte ikisi renkli camdı. Burası Ghastek'in ofisi olarak kullanılıyordu ve Ghastek oradan tüm vampir ahırını gözetleyebiliyordu. Selefi Gazino'nun kubbesinde altın bir tahtta oturuyordu ama Ghastek özünde bir bilim adamıydı. Konularından asla çok uzaklaşmazdı.

Vampir refakatçilerim uzaklaştı ve merdivenlerin dibinde bir sıra halinde dizildiler, mutant tüysüz kediler gibi kalçalarının üzerinde oturuyorlardı. Javier bir el hareketiyle beni merdivenlerden yukarı davet etti. Rowena'nın ardından Ghastek'in alanına tırmandım. Kollarını kavuşturmuş, bir pencereye karşı siluet halinde duruyordu; siyah gömlek, kömür rengi pantolon ve pahalı koyu renk ayakkabılar giymiş uzun boylu, zayıf bir adamdı. Tüm Ölülerin Efendileri sanki sürpriz bir yönetim kurulu toplantısıyla pusuya düşürülmeyi bekliyorlarmış gibi giyinirlerdi ama Ghastek benim Legatus'um olduğundan beri takım elbiselerden ve kurumsal kayganlıktan uzaklaşıp bir endüstri kaptanından çok zengin bir akademik araştırmacıya yakışan temiz ve rahat kıyafetlere yönelmişti. İçeri girdiğimde, bir vampir yan taraftaki küçük mutfaktan çıktı ve Ghastek'in masasının cilalı siyah granitinin üzerine bir fincan kahve koydu.

Legatus'um bana baktı, dar yüzünde keskin gözleri vardı. "Ne oldu?"

"Sahanu."

Ghastek kalfaya doğru döndü. "Karşı-İstila Protokolü Bir'i başlatın, Sierra Delta, Hedef Grup Charlie."

"Evet, efendim. Sağlık ekibi ofise yaklaşıyor. Onlardan beklemlerini isteyeyim mi?"

"Evet," dedim.

"Hayır," dedi Ghastek. "Onları derhal içeri gönderin. Onlar dışında rahatsız edilmek istemiyorum."

"Evet, efendim."

"Hepsi bu kadar Javier."

Kalfa yüzeysel bir selam verdi ya da derin bir baş sallamasıydı, bunu söylemek zordu ve kapıyı yavaşça arkasından kapatarak çıktı. Camdan onun merdivenlerden inip vampirlerin yanına park ettiğini gördüm.

Ghastek bana döndü. "Hatırladığım kadarıyla bu olasılığı on üç ay önce tartışmıştık. İkimiz de Roland'ın çocuğunuzu elde etmeye çalışıp çalışmayacağını değil, ne zaman çalışacağını önemli olduğu konusunda hemfikirдик."

"Bize saldıran sahanu Conlan'ı ele geçirmek istemedi. Onu yemek istedi."

"Ne?" Rowena geri çekildi. "Kendi torunu mu?"

Ghastek, "Bunun planın bir parçası olmadığına eminim," dedi. "Bu hiç mantıklı değil. Oğlunuz bu şekilde harcanamayacak kadar önemli."

"Babam bir grup çocuğu kaçırdı, onları bir kaleye hapsetti ve fanatik suikastçılara dönüştürmek için beyinlerini yıkayarak kendisinin bir tanrı olduğuna inandırdı. Sonra da onları hiçbir denetim olmadan intihar görevine gönderdi. Haklısınız, bu planda bir şeylerin ters gideceğini tahmin edemezdi. Onu aramam gerekiyor."

Bir kadın elinde bir çantayla kapıya doğru koştu, arkasında iki adam vardı. Ghastek başını salladı. Kadın ve adamlar merdivenlerden inip Javier'in yanına gittiler.

"Bunu konuşmuştuk," dedi Ghastek. "İnsan babasını öylece aramaz. Özellikle de şimdi ve buradan."

"Ona ihanet ettik," dedi Rowena. "Tüm bağlantılarımız kesildi."

"Aptal gibi mi görünüyorum?" diye sordum. Ghastek kaşlarını kaldırdı.

"Babamı da seni de tanıyorum. Halkının arasında casusları var ve sen onların kim olduğunu yıllar önce öğrendin ve şimdi de onların üzerine oturuyorsun."

Rowena gülümsedi. Conlan onun kollarından kurtuldu ve Ghastek'in masasının yanında hareketsizce oturan vampire doğru ilerledi. Oğlum ve kan emici birbirlerine baktılar, burunları birkaç santim açıktı.

Ghastek yüzünü buruşturdu. "Seni bir paralı asker olarak daha çok sevmiştim." "Çok yazık, çünkü iki yılımı dizlerimin dibine kadar Politikacıları topla ve nasıl çalıştığını biliyorum. Bana bir telefon numarası bul, Ghastek."

Ghastek nefes aldı. "Hayır."

Yanlışı anlaşılma olmasın diye sözlerime tehdit katarak yavaşça konuştum. "Ne demek hayır?"

Ghastek masasına yaslanmış, uzun parmaklarını tek bir yumruk haline getirmişti. "Roland'a rapor veren üç kişiden haberdarız. Bu üç kişiden biri ikinci sınıf bir kalfa ve ikisi de çırak, her ikisi de tanrıça rutininizle onları kişisel olarak seçtiğinizden beri babanıza olan bağlılıklarında tereddüt ediyorlar."

Tanrıça rutini, bir teknoloji dalgası sırasında büyü yaymamı içeriyordu. "Tanrıça rutinde ısrar ettin. Morali yükselteceğini iddia ettin."

"Öyle oldu. Bu üçünden herhangi birinin babanla doğrudan bir bağlantısı olduğunu gerçekten düşünüyor musun? Öyle bir şey yok. Birine rapor veriyorlar ve o biri de bir başkasına rapor veriyor ve böylece babana ulaşabilecek ya da Altın Lejyon Legatus'u veya Roland'ın yakın çevresindeki yarım düzine insandan herhangi biriyle son bulabilecek çok yüksek bir merdivene çıkıyor. Bu bağlantılar en iyi hile ve dezenformasyon için kullanılır. Ailene bağırarak için onları bir kenara atmana izin vermeyeceğim."

"İzin vermek' gibi kelimelere çok dikkat et," dedim ona. "Eğer her zaman evet diyen birini istiyorsan başka birini seçmeliydim."

"Yaptığım hatayı gözden geçiriyorum," dedim ona. "O ucubelerden birinin oğlumu yemeye çalışmasıyla sonuçlanan bir emir verdi. Conlan muhtemelen ömür boyu travma yaşayacak çünkü gözleri önünde bir kadını öldürdüğümü gördü."

Rowena, "Öldürmelerin genellikle hızlı oluyor," dedi. "Belki de fark etmemiştir."

"Fark etti."

Conlan elini kaldırdı, parmaklarını pençeleri varmış gibi uzattı ve vampirin suratına bir tokat attı.

Ölümsüzler kıpırdamadan durdu.

Ghastek, "Oğlunuz bana travma geçirmiş gibi görünmüyor," diye gözlemledi.

"Eminim bu on beş yıl sonra bastırılmış bir anı olarak ortaya çıkacaktır."

Conlan vampiri tekrar tokatladı. "Dur," dedim ona.

"Ne yazık," diye mırıldandı Ghastek. "Pilotluk yapmaya bile çalışmıyor."

Conlan elini kaldırdı.

"**Har.**" Hayır. Kadim kelime dilimden yuvarlandı, büyüyle doldu. Çok heyecanlıydım.

Conlan elini bıraktı, vampirden uzaklaştı ve ellerini kaldırarak bana doğru geldi. "Kalk."

Onu kalçama doğru salladım. Sağ kolum çığlık attı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Rowena. "O anladı."

Tabii ki anladı. "Erra ona her gece Şinar dilinde şarkı söylüyor. Şu anda İngilizce'den daha iyi konuşuyor." Saçlarını okşadım. "Babamla konuşmam gerek, Ghastek. Sen benim Legatus'umsun. Bunu gerçekleştir."

Ghastek pencereye doğru eğildi ve cama vurdu. Kadın koşarak merdivenlerden çıktı ve kapıyı açtı.

Ghastek ona, "Sadece sen, Eve," dedi.

Kapıyı arkasından kapattı ve yanıma çömeldi. "Seni tedavi edebilir miyim, In-Shinar?"

Kollarımın ateş gibi yandığını düşünürsek, bu muhtemelen iyi bir fikirdi. Rowena'ya döndüm, o da Conlan'ı benden aldı ve ona gülümsedi. "İşte benim küçük prensim."

Conlan Rowena'nın ateşli saçlarını okşadı ve sevimli bir ses çıkardı.

Gömleğimi çıkarmaya çalıştım. Acı omzuma kadar vurdu. Hayır.

"Kesmek zorunda kalacaksın," dedim.

Eve çantasını açtı ve bir makas çıkardı.

Conlan mırıldandı, en sevimli çocuk gibi görünüyordu, tüm masumiyeti ve ışıyla. Asla bir canavara dönüşmeyecek ve babasıyla birlikte ormanda çiğ fare yemeyecek türden bir çocuk. Oğlum bir dolandırıcıydı.

Eve sağ kolumu kesti. Parçalandı. Kumaşın içinden bir büyü darbesi gönderdim ve siyah toz yere yağdı. İsteyeceğim son şey pıhtılaşan kanımın her yerde olmasıydı.

Rowena'nın nefesi kesildi.

Pazumdaki kesik oldukça derindi. Garip bir yeşil renge de dönüşmüştü. Bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünmüştüm. Kaltak beni zehirlemişti.

Eve'e "Devam et," dedim.

Makas kolumdan yukarı kaydı. Tişörtüm düştü ve beni spor sütyeniyle bıraktı. Yeşile çalan bir düzine sığ kesik kollarımı kapladı. Kürek kemiğim hançerin saplandığı yerden yanıyordu.

Rowena elini ağzına götürdü.

"Neden bir şey söylemedin?" Ghastek talep etti. "Sağlık görevlisi yoldaydı."

Rowena, "Bir bıçak kasırgasının içinden geçmiş gibi görünüyorsun," dedi.

"İki hançeri vardı. Benim silahım yoktu çünkü Biohazard laboratuvarlarına girmeden önce silahlarımı teslim etmemi istiyordu. Güç sözcükleri kullanamazdım çünkü Luther risk altındaydı. Onu çıplak ellerimle ve mikroskopla öldüresiye dövdüm."

İki Ölülerin Efendisi bana baktı.

"Oğluma dokunmayacaktı," dedim onlara. Ghastek büyücüye döndü. "Durum ne kadar kötü?"

"Sağ kolundaki kesik derin. Bu durumda en iyisi yavaş iyileşme. Sihirli dalga devam ederse önümüzdeki yirmi dört saat boyunca üç seans sürecek."

"Bu benim işime yaramaz," dedim ona. "Kolunu düzeltebildiğin kadar düzelt. Tek ihtiyacım olan bu."

Bakışlarına karşılık verdi. "Bunu bir kerede yaparsam çok acı verici olur."

"Sorun değil."

"Yaraları temizlemem gerekecek. Çoktan kapandılar. Zehir içeride hapsolmuş durumda."

Kanımı çağırarak büyümle kesiklerimi çektim. Yaralardan kırmızı akıyordu. Eve sanki canlı bir telle vurulmuş gibi geri çekildi.

"Bu yeterli mi?" Ben sordum.

Yutkundu ve ellerini kaldırdı. "Evet. Lütfen dur."

Kanamayı durdurdum. Bir büyü kıvılcımıyla derime bulaşan kan toza dönüştü.

Kolumu ona uzattım. Eve yanıma oturdu, koluma dokundu, parmakları tenimde soğuktu ve ilahi söylemeye başladı. Yaramdaki yanık buza dönüştü ve kaslarıma bir düzine keskin iğne batırdı. O bir sıhhiyeciydi. Çoğu büyücü büyülerini sabit bir akım halinde vücuda akıtır ve doğal yenilenmeyi güçlendirirdi. Çok daha nadir bulunan patlama büyücüleri ise büyülerini hastalarının içine akıtır, onları cansız bir nesneymiş gibi onarırlardı. Acil durumlarda mükemmeldirler çünkü en kötü yaraları bile hızla iyileştirirler, ancak acı dayanılmazdır.

Buzdan dişleri olan korkunç bir yaratık yaramı ısırды ve kemirmeye başladı.

Çeneme herhangi bir zarar vermeden önce dişlerimi sıktım. "Babamla konuşmam gerek. Bize saldıran tek sahanu değil. Razer şehirde, yani daha fazlası olacak."

Ghastek'in yüzünde bir kas gerildi. "Razer'ın Atlanta'da olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sürü, birkaç gün önce Sandy Springs yakınlarındaki bir çatıda zıplarken samimi bir fotoğrafını çekti."

Acı artık neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. Kolumun hâlâ bağlı olup olmadığını kontrol ettim. Hâlâ bağlıydı.

Ghastek telefonundaki bir tuşa bastı.

"Evet, efendim?" dedi bir erkek sesi.

"Bugünden önce şehirde herhangi bir sahanu olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır, efendim."

"Razer iki gün önce Sandy Springs yakınlarında Sürü tarafından görüldü. İstihbarat için Sürü'ye güvenmek artık bizim geleneğimiz mi?"

"Hayır, efendim."

"Görevimiz nedir?" Ghastek'in sesi neredeyse yumuşaktı.

"In-Shinar'ı ve varisi savunmak," diye cevap verdi adam, Sesi kesikti.

Kolum şimdi gerçekten kopuyordu. Keşke ısırarak bir şeyim olsaydı.

"Doğru istihbarat olmadan bu görevi başarabilir miyiz?"

"Hayır, efendim."

"Sürünün sahanuyu bilip bizim bilmememizin nedenini söyleyebilir misiniz?"

Sessizlik.

"Bekliyorum," dedi Ghastek, sesi buz kesmişti.

"Uh-oh," diye durumu değerlendirdi Conlan.

"Uh-oh!" Rowena ona gülümsedi. "Ne kadar akıllı bir çocuk." Oh hayır. Şimdi de onu cesaretlendiriyordu.

"Uh-oh!" dedi oğlum ona.

"Uh-oh!" Rowena dedi.

"Uh-oh!"

Ghastek ona bir bakış attı. Arkasını döndü ve birkaç adım atarak cam pencereye doğru yürüdü. "Şuraya bak. Şu vampirlere bak."

Telefon hâlâ sadece işkence gibi bir sessizlik sunuyordu.

"Bunun neden böyle olduğunu bana söyleyebilecek biri var mı?" Ghastek sözlerini tamamladı.

Sessizlik.

"Bu, neden yaralı bir In-Shinar'la karşı karşıya olduğumu ve başarısızlığımızı açıklamak zorunda kaldığımı anlamama yardımcı olmanız için bir fırsat. Bana istihbarat bölümünden birinin en ufak bir zekâ kırıntısına bile sahip olduğunu gösterin, yoksa hepinizi değiştiririm."

"Sahanu devriyelerimizin bir düzenini tespit etmiş olmalı," dedi farklı bir ses.

"Kim bu?" Ghastek sordu. "Journeyman Wickert, efendim."

"Wickert, kalıbı bul ve sonuçları bana getir." Ghastek telefonu kapattı.

Acı beni serbest bıraktı. Güzel, derin bir nefes aldım ve kolumu kontrol ettim. Yara izini bile göremiyordum. Eve mucizevi bir işçiydi.

Buz sol omzumdaki oyuğa saplandı. Dişlerimi sıktım. İşte yine başlıyoruz.

Ghastek yanımda diz çöktü, keskin yüzü ciddiydi. "Bu benim hatam. Bu başarısızlığın tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Özür dilerim."

Başını eğdi. Buradan başka bir yerde olmak isterdim. Şimdi ne yapacağım?

Eve'e el salladım ve o da geri çekildi. "Dur, Ghastek. Anlaşmıştık. Diz çökmek yok, eğilmek yok. Bunu yapamam."

Olduğu yerde kaldı. "Sizi ve oğlunuzu korumak bizim işimiz. Bu amacı yerine getirmek için varız. O kızın burada olduğunu bilmiyorduk. Razer'ın burada olduğunu bilmiyorduk. Bu bir liderlik hatası. Adamlarım beceriksizse, bunu fark etmedim. Astlarım üzerinde beni serbest bıraktınız. İnsanları yeniden yapılandırdım, personel atamalarını denetledim, devriyeleri onayladım. Bunun nihai sorumluluğu bana aittir."

Sonunda anladım. Ghastek yetkinliği her şeyin üstünde tutuyordu. Çok utanıyordu. Şu anda Kate'i, arkadaşını istemiyordu. Onu yanlış bir şey yapmadığına ikna etmek işe yaramayacaktı. Bağışlanmaya ya da cezalandırılmaya ihtiyacı vardı. In-Shinar'ı istiyordu.

İçimde bir şey biraz öldü. Önce Raphael, sonra Teddy Jo, şimdi de Ghastek. Bir daha asla sadece Kate olamayacaktım. Sen Shinar'ın Prensesisin, halkının umut ışığısın ve eğer yenik düşersen, bu umut da seninle birlikte yok olacak.

Er ya da geç, yaşadığım her ilişkide kendimi In-Shinar olarak buluyordum ve bunu bir kez yaptığımda, sadece birkaç dakikalığına bile olsa, bu ilişkiyi sonsuza dek değiştiriyordu. Loncadaki askerler, babamın izdüşümüyle eski dilde konuştuğumda binayı titreten sesimi hatırlıyorlardı.

Roland'a karşı savaşan şekil değiştiriciler In-Shinar'ın öfkesini hatırlıyordu.

Bir kez gerçek yüzümü gösterdiğimde, insanlar bunu asla unutmadı.

Son üç yıl boyunca çok mücadele ettim ama sonunda bunun bir önemi kalmamıştı. Atlanta'yı ve içindeki herkesi sahiplenmişim. Onların güvenliği için sorumluluğu kabul ettim. Ben Sharratum na Shar'dım. Hükmetmeyen kraliçe, ama yine de bir kraliçe.

Pelerinimi indirdim ve ruhumun derinliklerinden büyüyü çektim. Bir gayzer gibi yüzeye çıktı. Eğer bir sesi olsaydı, "Uyandım" diye fısıldardı. Yaşıyorum.

Eve yanımda diz çöktü.

"Anne!" Conlan, Biohazard'ın parlak duvarlarının güzel olduğunu bana anlatmaya çalıştığı gibi söyledi.

Ghastek'e uzandım ve tenim soluk altın rengiyle parladı. Yavaşça çenesinin sağ tarafına dokundum ve bana bakmasını sağladım.

"Seni affediyorum."

Ghastek'in gözlerindeki hürmet beni neredeyse kırıyordu. Doğuştan şüpheciydi ama o anda beni uçurumdan aşağıya kadar takip edebilirdi. Bu istediğim son şeydi.

"Seni affediyorum," diye İngilizce tekrarladım. "Oğlumu güvende tut.

Sana güveniyorum."

Ghastek birkaç kez hızlıca başını salladı.

En azından hala Curran vardı. Curran beni hep isteyecekti Kate. Benimle insan olacaktı. Ben yeterliydim.

"Kalk," dedim ona.

Ghastek ayağa kalktı. O hareket ederken Javier ve diğer adamların camın arkasından bana baktıklarını gördüm, gözlerinde hayranlık vardı. Ah kardeşim. Tam da ihtiyacım olan şey.

Büyüyü geri çektim, kapanan bir çiçeğin taç yaprakları gibi içimde kıvırdım. Ghastek'in gözlerinde garip bir duygu titreşti, sanki beni durdurmak ister gibiydi. Evet, In- Shinar bağımlılık yapıyordu ve eğer içimdeki benliği etrafımdaki insanlara göstermeye devam edersem, yakında ben de babam kadar kötü olacaktım.

Eve'e "Yardımanız için teşekkür ederim," dedim.

Tıp büyücüsü sanki bir trans halinden uyanıyormuş gibi irkildi. "Tabii ki."

Çantasını topladı ve dışarı çıktı. Merdivenleri çıkana kadar bekledim.

"Babamın casuslarından biri değildi, değil mi?"

"Hayır," dedi Ghastek.

"Conlan nasıl gizleneceğini bilmiyor. Eğer büyüyü hissedebilirsiniz onu takip etmek son derece kolaydır."

"Mantıklı," dedi Ghastek, sesi ve ifadesi nötrdü.

"Büyükannesi ve büyükbabasının onu Keep'te izlemesine izin vermeyi düşündüm."

Rowena arkamdan, "Bu iyi bir fikir olmayabilir," dedi.

"Neden olmasın?"

Ghastek masaya doğru yürüdü, bir çekmeceyi açtı ve bana bir fotoğraf getirdi. Alacakaranlıkta ormanlık bir yolun fotoğrafı. Kırk yaşlarında bir adam, tuzlu ve biberli saçlar, güçlü bir profil, savaşçı formundaki iki şekil değiştiren, bir wasjaguar ve bir bouda arasında yürüyor. İkisini de tanıdım. Render'lar, Sürü'nün elindeki en ölümcül savaşçılar. Jim işini şansa bırakmıyordu.

"Bu Avag Barsamian," dedi Ghastek. "Landon Nez'in ikinci komutanı."

Landon Nez, Ghastek'in muadili, babamın sağ kolu büyücü ve Altın Lejyon'unun başıydı. Nez ne zaman işe karışsa, işler kötüye giderdi.

Fotoğrafı inceledim. Avag bir evrak çantası taşıyordu. Sıkıntı içinde görünmüyordu. Yanındaki iki şekil değiştiren pençelerini ona geçirmemişti. Vücutlarının hatları dikkatli olduklarını gösteriyordu ama gardiyanlar tehlikeli bir mahkûmu taşırken dışarıdan gelebilecek tehditleri, kurtarma girişimlerini vb. izlerlerdi çünkü sorumlu oldukları kişi uygun şekilde zaptedilmişti ve kaçma ihtimali yoktu. Bu ikisi onun yerine Avag'ı izliyordu. Kendi özgür iradesiyle oradaydı.

Fotoğrafa dokundum. "Bu meşeyi tanıyorum. Burası Keep'e giden yol."

"İki gece önce Keep'i ziyaret etti," dedi Rowena. "Onu vampirimin gözlerinden gördüm. Orada iki saat kaldı ve sonra ayrıldı, ama bu sefer evrak çantası yoktu. Yolun kenarına park ettiği arabasına kadar ona eşlik ettiler."

Ve ertesi gün Robert bize ittifak teklifiyle geldi.

"Bana babamın harekete geçtiği söylendi. Bu doğru mu?"

"Evet," diye yanıtladı Ghastek ve Rowena aynı anda.

İlginç değil miydi? "Asıl altmış dört bin dolarlık soru, çantada ne vardı?"

Rowena, "Bilmiyoruz," dedi.

Ghastek'in masasındaki vampir ayağa kalktı, pencerenin üzerindeki kumaş rulosundan sarkan bir ipi kavradı ve aşağı çekerek büyük bir ekran açtı. Üzerinde, özenli ayrıntılarla hazırlanmış bir Atlanta haritası vardı. Haritanın ortasında küçük kırmızı bir nokta vardı. Mavi renkle çizilmiş şehir bloklarından oluşan düzensiz bir halka noktayı çevreliyor, ardından yeşil renkte bir halka daha geliyordu. Dalgalı çizgiler her şeyi kesiyor, bir tür Gordion düğümü gibi görünüyordu. Renkli noktalar diğer ilgi çekici noktaları işaretliyordu: Kumarhane, Lonca ve diğerleri. Her şey rahatsız edici bir şekilde ... merkezli çarpık bir hedef tahtası gibi görünüyordu.

"Neden evimin üzerinde kırmızı bir nokta var?"

Ghastek, "Hazırlanmak için iki yılım vardı," dedi. "Mavi ölüm bölgesi, yeşil ise dış çevre. Yaklaşık" -duvardaki saate baktı- "yirmi iki dakika önce

Devriyelerimizi iki katına çıkardık ve her biri veri tabanımızdaki yirmi bir sahanunun dosyasını ezberlemiş olan altı saldırı grubu konuşlandırdık. Büyü imzalarını, hareket şekillerini biliyorlar ve onları görür görmez tanıyacaklar. Günün her saati vardiyalı olarak çalışacaklar ve OPS odasının yanındaki Casino'da uyuyacakları için her an aktif hale getirilebilecekler. İdeal olmayan bir başlangıç yaptığımızın farkındayım ama hiçbir sahanunun savunmamızı aşip size ulaşamayacağını şahsen garanti ediyorum."

Ve eğer taraf değiştirirse, Casino vampir ahırlarının tamamı evimde toplanabilir ve ben dışarıdayken Conlan'ın güvende ve korunuyor olduğunu düşünerek çocuğumu öldürebilirdi. Taraf değiştirmesi pek olası değildi ama sürünün de bize ihanet etmesi aynı derecede olası değildi.

Ghastek ve Rowena bana bakıyorlardı.

"Tamam," dedim. "Senin yönteminle yapacağız."

"Seni yüzüstü bırakmayacağım," dedi Ghastek. Bu bir yemin gibi geldi ve hoşuma gitmedi.

"Sana gönderdiğim yaratığın bedeni hâlâ sende mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Ghastek.

"Yaratıklar yakın bir tehdit oluşturuyor. Onlarla karşılaşsanız takip edilmelerini, takip edemezseniz de yok edilmelerini istiyorum. Teyzem onları tanıdı ve onlara yeddimur dedi."

Ghastek, "Anlaşıldı," dedi.

"Cesedi analiz edebilirsiniz çok anlamlı olur. Luther bu yaratıkların insan olarak başladığına inanıyor ve hayattayken bulaşıcı olabilirler. Ayrıca cesedi inceleyebilirsiniz ya da belki de kalfalar tarafından gözlemlenebileceği bir yerde sergileyebilirsiniz çok yardımcı olursunuz."

"Ve muhtemelen çıraklar?" Rowena sordu.

"Evet. Belki de birileri yaratıktan bahsederken 'yeddimur' kelimesini kullanırken duyulabilir."

Ghastek kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü babamın bunu bilmesini istiyorum."

Ghastek bunu düşündü. Kafasında dönen çarkları görebiliyordum ama sormadı. Bir şeyleri kendi başına keşfetmeyi tercih ediyordu ve ben de onu kazmaya devam etmesi için motive edecek kadarını verdim. Kılıcı iğrençliğim şimdi Halkın diseksiyon partisinde en üst sırada yer alacaktı.

Ayağa kalktım. "Bu fotoğrafın bir kopyası var mı sizde?" "Başka fotoğraflarımız da var," dedi Rowena.

"Bunu alabilir miyim?"

"Elbette," dedi.

Avag'ın fotoğrafını cebime koydum ve oğlumu ondan aldım. Conlan esnedi ve bir bez bebek gibi omzuma yığıldı.

"Evime kadar bana eşlik edecek birine ihtiyacım var."

Ghastek, "Bu bizim için bir zevk olur," dedi.

Telefon çaldı. Ghastek açtı, dinledi ve bana döndü.

"Kocanız Gazino'ya gidiyor. Üzgün görünüyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Kaçıyor. Onu takip eden iki Guild aracı var ve yetiştirmekte zorlanıyorlar."

Curran paralı askerleri beklemek istemedi. Ortalama bir insandan çok daha hızlı koşardı ama o bir aslandı, kurt değil. Uzun mesafe koşmak ona göre değildi. Ya kötü bir şey olmuştu ya da Biohazard'daki savaşı öğrenmiş ve bir şekilde beni takip etmişti. İnsanlar artık benim için çalışıyordu ama o kadar uzun süredir karşıt taraflardaydık ki, son aylarda onlarla çok zaman geçirmiş olmama rağmen, Casino'ya her girdiğimde alarm moduna geçiyordum. Saldırıya uğramayı beklemiyordum ama rahat da değildim. Curran insanlara hiç ısınamamıştı. Biohazard'da olanları öğrendiyse ve Conlan'la benim yaralandığımızı düşündüyse, Gazino'ya öylece gelmezdi. Bomba gibi inerti.

Conlan'ın sırtını sıvazlayarak kapıya doğru döndüm.

"Olay çıkarmadan önce gidip babanla dışarıda buluşalım."

Ghastek, "Bu adamda ne bulduğunuzu asla anlayamayacağım," dedi.

"O beni seviyor," dedim ve kaçtım.

== BÖLÜM ==

10

Kendimi Shiva çeşmesinin önüne park ettim. Curran koştuğunda garip bir şekle büründü, ne bir aslan ne de bir insan. ama garip bir yaratıktı: küçük, güçlü, hız için yaratılmış. Şekil değiştirenlerin çoğunun hayvan ve insan olmak üzere iki şekli vardı. Yetenekli olanlar savaşçı formuna da bürünebilirdi. Vücudunun bir kısmını bir şekle dönüştürürken geri kalanını başka bir şekilde tutabilen biriyle hiç karşılaşmamıştım. Curran hariç. Uygun gördüğü her amaç için vücudunu yeniden yapılandırırdı.

Omzumda yapışkan, sıcak bir su birikintisi oluştu. Conlan uykusunda salyasını akıttı.

Araba kornaları çaldı. Bir adam trafik ışıklarında duran araçların üzerinden atladı. Hiçbir şey yokmuş gibi üzerlerinden süzüldü, yere indi ve uzun bacaklarını sallayarak koşmaya devam etti. Bu olamaz. Evet, bal tavşanım insan formunda koşuyordu.

Bekledim. Beni gördü. Yavaşlamadı; sadece rotasını değiştirdi.

Yüz metre. Yetmiş beş. Elli. Kahretsin, çok hızlıydı. O kadar hızlı olmamalı, kilometrelerce koştuktan sonra olmaz.

Ter, saç çizgisini kayganlaştırarak sarı saçlarını koyulaştırdı. Uzun sarı saçlarını. Saçları bu sabahkinden en az iki santim daha uzundu. Belki daha fazla.

Ne oluyor be? Saçlarının yele şeklinde uzadığı tek zaman bir alevlenme dönemi idi. İki yıl daha böyle bir şey olmayacaktı.

Yirmi beş metre.

Omzunuzda salyaları akan bir çocukla seksi görünmek zor ama elimden geleni yaptım. "Buraya sık gelir misin?"

Yavaşladı. Bir an duracağını sandım, ama yavaş ve emin adımlarla ilerledi, yürümüyordu, adım adım ilerliyordu. Saçları kesinlikle daha uzundu. Sert ve yakışıklı yüzünü çerçeveliyordu. Gri gözleriyle beni süzdü, yaralarımı kontrol etti. Bakışlarımız birleşti. Bir aslan bana baktı ve kalbim hızlandı. Birdenbire aramızdaki her santimlik mesafenin farkına vardım.

Aradaki mesafeyi kapattı, tehlikeli, vahşilik sınırında bir hareketle ilerliyordu. Kocama benziyordu, kocamdı ama kendini tutuşunda endişe verici bir şey vardı. Onu görebilmek için döndüm.

Saldırdı. Şimşek hızındaydı ve kaçmak isteseydim hızına yetişebileceğimden emin değildim. Kaçmak istemedim. Kollarını bana doladı ve beni öptü. Öpücük beni yaktı, o kadar yoğun ki neredeyse bir ısırık gibiydi. Nefesim kesildi.

"Tamam mı?" diye sordu bana.

O beni öpene kadar öyleydim. "Evet."

"Conlan?"

"İyiyim. Sadece yorgunum."

Beni kendine doğru çekti. "Ne oldu?"

"Biohazard'da bir sahanu ile karşılaştım. Beni eziyorsun."

Gitmeme izin verdi.

"İki günde iki kez oldu bu. Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız," dedim ona.

"Kavgalara karışmaya devam etmeyi mi planlıyorsun?" "Ben onunla karşılaşmadım. O beni avladı."

İki Toyota Land Cruiser trafikten çıktı ve kükreyerek otoparka doğru ilerledi. Her biri sekiz kişi taşıyordu. Harika. Önce dramatik bir şekilde üzerime koştu, sonra herkesin içinde dünyanın sonu gelmiş gibi beni öptü ve şimdi de yanında küçük bir kuşatmaya yetecek kadar paralı asker getirmişti. Kumarhanenin duvarlarında vampirlere pilotluk yapan tüm navigatörler bu gösteriyi seviyor olmalıydı.

"Yanınızda iki et arabası mı getirdiniz? Bir orduyla savaşmayı mı bekliyordun?"

"Beni takip ettiler." Dişlerini göstererek bana sırıttı.
"Sahanu'ya ne oldu?"

"O öldü. Ben ölmedim. İnsanlar beni iyileştirdi. Seninle konuşmam gerek. Ve Barabas'la."

"Güzel, çünkü bensiz hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim." Yavaşça Conlan'ı omzumdan aldı.

"Bırakmak mı?"

"Beni duydun."

En yakın et vagonunun kapıları açıldı ve insanlar bize el salladı.

"Nereye park ettiniz?" diye sordu.

Sol taraftaki cipimizi gösterdim.

"Ben arabayı getireyim," dedi ve Conlan'la birlikte yola koyuldu. Tamam.

En yakın et arabasına doğru koştum. Yüzler bana baktı, bazıları kirli, bazıları kan sıçramış. Douglas, Ella, Rodrigo ... Curran'ın seçkin ekibi. Büyülü su motorunun gürültüsü sağır ediciydi, bu yüzden bağırarak zorunda kaldım.

"Hepiniz burada ne halt ediyorsunuz?!"

"Onu takip ettik!" Ella bağırdı.

"Ne yani, ne zaman kışına bir diken batarsa arabalara doluşup onu şehirde kovalıyor musunuz?"

Ramirez bana bas sesiyle "İşteydik," dedi. "Konseri bitirmek üzereydik ki karısının başının dertte olduğunu söyledi ve gitti."

"Onu Panthersville'e kadar kovaladık," diye ekledi Ella.

Daha meraklı ve daha meraklı.

"Geldiğiniz için teşekkürler!" Onlara söyledim. "Dövüş nerede?" Douglas sordu.

"Ben zaten herkesi öldürdüm," dedim. "Bir dahaki sefere daha hızlı olmalısın."

Benimle alay ettiler, ben de cipe doğru koştum. Beş dakika sonra otoparktan çıktık.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"İçimde bir his vardı," dedi.

"Bu kadar mı? Bir his mi?"

Başını
salladı.

Tuhaf.

Belki de bendim. Belki de dövüşürken bilinçaltımda onu aramıştım. Bunun mümkün olup olmadığını Erra'ya sormalıydim.

"Saçına ne oldu?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Uzamaya devam ediyor."

"Başka bir parlama daha mı olacak?"

"Bilmiyorum. Kavga ne kadar
kötüydü?" "Kötü değildi."

"Benimle kafa bulma," dedi sessizce. "Kumarhaneye gittin."

"Çok korktum. Oğlumuzu öldüreceğini ve yiyeceğini söyledi. Yüzünü dağıttım. Aşırıya kaçtım."

Uzandı ve elimi sıktı.

"Curran, o gizlenemez. Dönüştüğünden beri bir yıldız gibi parlıyor. Onun yanımda olmasına o kadar alışmıştım ki, takip edilebileceği aklıma bile gelmedi. Bizi bu şekilde buldu. Çocuğumuzu tehlikeye attım."

"Sorun yok." Elim tekrar sıktı. "Onu korudun. Onu her zaman koruyacaksın. Sen onun annesisin. Ona ulaşmak için ikimizi de öldürmeleri gerekirdi. Bunu bir düşün."

İkimizin içinden geçmek zorundaydılar. Daha önce birçok kişi denedi ve hepsi başarısız oldu. Babam bile.

"Bu iş bizde," dedi. "Hepsini öldüreceğiz."

Oğlumuz araba koltuğunda hiç umursamadan horluyordu. Olması gerektiği gibi.

Curran haklıydı. Hepsini öldürecektik.

- - -

BİR ZAMANLAR Lonca, Buckhead'in kenarındaki lüks bir otelde yer alıyordu. Yüksek binalar büyüye pek dayanıklı değildi ve otel de bir istisna değildi. Parlak kulesi kırılmış ve beş katlı bir saplama bırakarak devrilmişti.

Lonca üzerine geçici bir çatı koydu, biraz temizledi ve günü sonlandırdı.

Birkaç yıl önce, Lonca iflasın eşiğindeyken, bir dev yumruklarıyla çatıda bazı heyecan verici değişiklikler yapmış ve bu da yeniden modellenmesini zorunlu kılmıştı. O sıralarda Curran ve Barabas Loncaya katıldılar ve sonunda devraldılar. Barabas yönetici tarafını yönetti, Curran Lonca Ustası olarak görev yaptı ve bir buçuk yıl önce, mercilerin oybirliğiyle beni Vekilharç olarak seçtiler, bu da mercilerin herhangi biriyle ilgili sorunları veya şikayetleri olduğunda bana koştukları ve benim düzelttiğim anlamına geliyordu. Bu ek sorumluluğa kafamda bir deliğe ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı. Aslında toplantıda bile değildim, çünkü yerel bir ortaokuldan bir boggart çıkarmakla meşguldüm. Mercanlar benim yokluğumda uygun bir şekilde oy kullandılar ve sonra sümük damlayarak ve saçımdan çöp toplayarak geldiğimde bana Steward'ın parşömenini sundular.

Dört Atlı'dan Bob, benden önce gayri resmi olarak Komiserlik görevini yürütmüş ve görünüşe göre kendini aday göstermişti, ancak emeklilik fonunu yağmalamaya çalıştıktan sonra sokaktaki itibarı sarsıldı. Ne benim ne de Curran'ın varlığına hiç ısınmadı. Kaynaklarını asla boşa harcamayan Furriness, onu yepyeni uydu Loncasını yönetmesi için Jacksonville'e gönderdi. Üç ay içinde Bob bir darbe yapmaya ve bağımsızlığını ilan etmeye çalıştı ve Jacksonville Loncası onu kovdu. Nerede olduğu ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Üçümüzün yaptığı ilk şeylerden biri Lonca'nın kendisini düzeltmek oldu. Curran sık sık işgal ettiği her yeri güçlendirdi. Alt bölümümüze duvar örmemesi için onunla konuşmak zorunda kaldım. Ama Lonca'da Barabas ve ben onu serbest bıraktık. Bazı savaşlar savaşmaya değmezdi.

Duvarlar güçlendirilmiş, yeni duvarlar otelin iskelet kalıntılarıyla kusursuz bir uyum sağlamıştı. Üst katta ok yarıkları bulunuyordu. Dört obüs ve dört büyülü balistayla donatılmış yepyeni bir çatı binayı taçlandırıyordu. Devasa bir metal kapı otelin girişini

Girişin arkasında da, biri ön kapıdan girerse diye ikinci bir kapı vardı. Evin etrafına bir hendek kazmamış olması bir mucizeydi.

Arabayı park ettik ve içeri girdik. Conlan hâlâ dışarıdaydı, bu yüzden Curran onu araba koltuğunda taşıdı. Lonca'nın içi de dışıyla uyumluydu: temiz, işlevsel, profesyonel. Tezgâhının başındaki Kâtip'e başımla işaret ettim ve Barabas'ın ofisinin cam duvarlarına doğru sola döndük.

Eski Sürü avukatı ve şimdiki Lonca yöneticisi masasının arkasında oturuyordu. Zayıf, sıırım gibi, solgun Barabas akla tek bir kelimeyi getiriyordu: keskin. Keskin gözler, keskin dişler, keskin bir zihin. Kafasının üzerinde dimdik duran ve iğnelerden oluşan bir ormana benzeyen parlak kıvıll saçları bile keskinlik izlenimi veriyordu.

Christopher bir sandalyede oturmuş kitap okuyordu. Onu ilk gördüğümde bir kafese kapatılmıştı. Kırılgan ve kırılgan görünüyordu, bir adamın hayaleti gibiydi, saçları o kadar solgundu ki renksiz görünüyordu. Hem Barabas'ın hem de benim onu beslemeye çalışmamıza rağmen, yaklaşık iki yıl önce güçlerini hatırlayana kadar böyle görünüyordu. Christopher bir teofajdı. Babam onu Yunan dehşet tanrısı Deimos ile birleştirmeye çalışmıştı. Christopher direnmiş ve son bir umutsuz meydan okuma eylemiyle kendi zihnini paramparça etmişti. Ceza olarak Roland, Christopher'dan geriye kalanları savaş lordu Hugh d'Ambray'in şefkatli bakımına teslim etmişti.

Şimdi geniş omuzlu ve kaslıydı, güçlü bir atletik yapısı vardı. Barabas'ın keskin hatlara ve hızlı, kesin hareketlere sahip olduğu yerde, Christopher bir tür sessiz sakinliğe sahipti. Elinde bir kitapla sandalyede otururken neredeyse kımıldamaz görünüyordu. Tabii ki bu sakinlik sadece Barabas ya da bizden biri tehdit edilene kadar sürüyordu ve o zaman Christopher kanatlarını ve dişlerini çıkarıp çılgına dönüyordu.

İnsani ve ilahi olan Christopher'ın içinde birleşmiş, insan ilahi olana üstünlük sağlamıştı. Barabas insanların Christopher'a tapmaya başlayacağı paranoyasına kapılmıştı.

Christopher ve denge diğerk tarafa kayacaktı ama şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı.

Çok farklıydılar. Christopher Barabas'a aşıktı. Barabas da onu seviyordu ama diğerk adamın zihni parçalanmışken Christopher'a baktığı için etik bir ikilemle karşı karşıyaydı. Bu konuyu en son konuştuğumuzda, Christopher'ın duygularının aşk değil de, bir bakıcıya duyulan yersiz sevgi olmasından endişelenmişti. Barabas bundan faydalanmak istemedi. Aynı evde yaşamaya devam ettiler. Bir çift gibi görünüyorlardı. Bir çift gibi davrandılar. İkisi de ilişkileri hakkında gönüllü olarak bilgi vermedi. Mahremiyetlerine saygı duyduk ve kimse sormadı.

İki adam da bize baktı. "Kötü haber mi?" Barabas sordu.

"Evet." Kapıyı arkamızdan kapattım. Curran Conlan'ı yavaşça yerdeki büyük bir yastığın üzerine koydu. Şekil değiştirenlerin yer yastıklarına karşı kutsal olmayan bir sevgisi vardı ve Barabas gününün çoğunu sandalyesinde geçirmesine rağmen, yastığından vazgeçmeyi reddediyordu.

Diğerk sandalyeye oturdum.

Barabas Conlan'a doğru burnunu çekti. "Farklı olan ne? Farklı bir şeyler var."

Curran sessizce, "Yer değiştirdi," dedi.

Barabas daha dik oturdu. Christopher'ın soluk kaşları yukarı kalktı.

"O da senin gibi sıra dışı biri mi?" Barabas

Curran'a sordu. "O daha kötü," dedim.

"Nasıl daha kötü?" Christopher sordu.

Curran, "Savaşçı formunu koruyabilir," dedi.

Barabas boş havaya boğuldu. "Savaşçı formunu koruyabilir de ne demek? Ne kadar süreyle?"

Curran, "Ne kadar isterse o kadar," dedi.

"Ayrıca gizlenemiyor," dedim. "Yani benim ya da Roland'ın özel büyü imzasını bilen herkes onun izini sürebilir. Bu sabah bir sahanu tarafından saldırıya uğradık. Onu öldürdüm ama Robert'a göre Razer şehirde. Babam

oğlumu öldürmek için genel bir emir vermiş olmalı. Yani daha fazlası olacak."

Christopher öne doğru eğildi ve elini benimkinin üzerine koydu. "İyi misin?" diye sordu sessizce.

"Ben iyiyim," dedim ona.

Christopher kalktı, çaydanlıktan bir fincan sıcak çay doldurdu ve bana getirdi.

"Teşekkür ederim." Çayı aldım ve içtim.

"Sürü Roland'ın harekete geçtiğini söylüyor," dedi Curran. "Gözcüler ne diyor?"

Gözcüler mi? "Roland'ı izleyen adamlarınız mı var?" "Biz," dedi Curran bana. "Roland'ı izleyen Roland."

Barabas, "Bir yıl önce yaptığı şeyin aynısını yapıyor," dedi. "Komşu eyaletlerden personel çekiyor. Geçen sefer bir şey çıkmadı. Bu sefer bir şey söylemek için çok erken."

"Nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Çok sayıda askeri Orta Batı'dan Atlanta'ya taşımak zorunda. En son ley hattı güzergâhını değerlendirmek üzere birilerini göndermişti," diyor Curran.

Mantıklı. Ley hattı sizi yüksek bir hızla ileriye taşıyordu, ama bir kez sona erdiğinde, sizi ley noktasında, orada sizi pusuya düşürmek isteyen her kimse onun bekleyen kollarına fırlatıyordu. Bundan kaçış yoktu.

"Bana söylemedin mi?"

Curran, "Doğum sancısı çekiyormuşsun," dedi.

"Doolittle bunu kesinlikle yasakladı," dedi Barabas. "Her neyse, bundan bir şey çıkmadı. Rotanın çok savunmasız olduğuna karar vermiş olmalı. Bu sefer kamyonlarla gidiyor. Yerel teamster loncalarıyla flört ediyor ve makinistleri işe aldığına dair söylentiler var."

Curran, "Eğer aktif olarak mekaniker ve sürücü satın almaya başlarsa, bunu bilmek isterim," dedi.

Barabas başını salladı.

"Ve kamyonlar," dedim. "Etrafta yeterince kamyonu yok ve herhangi bir kamyonla da yetinmeyecektir. En iyisini alacak, muhtemelen doğrudan

Böylece hepsi birbirine uyacak. Hatta onları altın rengine bile boyayabilir."

"Onları çalar mıydı?" Barabas sordu.

"Hayır," dedi Christopher. "Bu ona yakışmaz. Onları savaş ganimeti olarak alabilir ama hırsızlığa tenezzül etmez."

"İki acil sorunumuz daha var." Onları kutu ve yanan adam geçit töreni hakkında bilgilendirdim. Christopher öne doğru eğilmiş, dikkatle dinliyordu. Bitirdiğimde Barabas ona baktı. Christopher başını salladı. "Bir şey çağrıştırmıyor."

"Peki, soru nedir?" Barabas sordu.

"Fark etmez. Bay Tucker'ı onlar öldürdü. Cevabım hayır," dedim ona.

Barabas Curran'a baktı. "Bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Curran. "Bu pislik elini gösterene kadar bekleyeceğiz."

"İki sorun olduğunu söylemiştin," dedi Christopher.

"Conlan'ı korumak zorundayız," diye açıkladım. "O bir tür Gecenin içinde parlayan deniz feneri. Sahanu ona doğru çekilecek. Curran ve ben şehirde hareket edebilmeliyiz."

Curran, "Onu ayı klanının evine götürebiliriz," dedi.

Bu kısmı sevmezdi. Elimi cebime attım, katlanmış fotoğrafı çıkardım ve masanın üzerine koydum. Üçü de bakmak için eğildi.

"Avag Barsamian," dedi Christopher, gözleri kararmıştı. "Landon'ın ikincisi."

"Ne kadar tehlikeli?" Curran sordu.

Christopher bir bacağını diğerinin üzerine atarak arkasına yaslandı ve uzun parmaklarını dizinin üzerinde tek bir yumruk haline getirdi. "O Altın Lejyon'dan biri, yani müthiş bir denizci. Diploması konusunda çok az insanın sahip olduğu bir yeteneğe sahip. Avag müzakere ederken ustalıktan sanata geçer. Kurnaz ve temkinlidir ve neredeyse yanılmaz içgüdülere sahiptir. Onu birkaç kez kullandım. İşler karıştığında onu gönderiyorlar."

"Keep'e bir evrak çantasıyla girdi ve çantasız çıktı," dedim.

"Ne kadar eminsin?" Curran sordu.

"Fotoğrafları Rowena'nın vampiri çekti. Ellerin de başkaları da var. Ertesi gün Robert bize Sürü'den ittifak teklifi getirdi."

Kimse bir şey söylemedi. Barabas kaşlarını çatı. Curran'ın yüzü esrarengiz bir hal aldı. Christopher duvarı düşündü.

"Ayrıca, bununla ilgili olabilir de olmayabilir de," diye ekledim, "ama Raphael benden Ascanio'yu bırakmamı istedi."

"Ne zaman?" Curran sordu.

"Aynı gün Avag onlara bir teklif getirdi." "Sen mi getirdin?"

"Ben yaptım. Bu benimle ya da Bouda Klanı'yla ilgili değil. Ascanio'nun istediği buydu."

Yine sessizlik çöktü.

Parmaklarımı masaya vurdum. "O çantanın içinde önemli bir şey vardı."

"Bir hediye olabilir," dedi Barabas. "Bir hediye getirdiler, Jim bibloyu aldı, söyleyeceklerini dinledi ve onları yollarına gönderdi. Curran'ın bunu yaptığını onlarca kez gördüm."

"Babam incik boncuk göndermez. Bahçenizdeki çiçekleri zehirler ve çocuğunuz bir tanesini koklayıp hastalandığında, iyi niyet ve dostluk göstergesi olarak panzehiri ametist taşından oyulmuş bir şişe içinde ve bir elmasla mantarlanmış olarak gönderir. Her neyse, Jim onu aldı."

Barabas kaşlarını çatı. "Robert'ın zamanlamasının şüpheli olduğu açık."

Başımı salladım. "İki olasılık var: Ya Roland'a evet dediler ve bize ihanet edecekler ya da Roland'a söylediklerinde ciddi değillerdi ve bize ihanet etmeyecekler."

"Üç," dedi Barabas. "Düşünüyor olabilirler." "Bize karşı savaşmak zorunda bile değiller. Onlar sadece ortaya çıkmaz ve bu bizi zayıflatır."

"Sürü babanla aramızdaki çatışmadan uzak durursa ve Roland kazanırsa, sıradaki sürü olacak."

Barabas dedi ki.

Christopher kıpırdandı. "Gallia est omnis divisa in partes tres . . ."

"Galya'nın tamamı üç parçaya mı bölünmüş?" diye sordum. "Julius Caesar'ın Galya Savaşları'nın açılış cümlesi."

Christopher dedi ki. "Sezar Galya'yı kabile kabile fethetti. Başından beri birleşmiş olsalardı, Roma'nın ilk imparatoru Roma'ya asla geri dönemezdi. Sürü'nün kütüphanesinde bu kitabın bir kopyası var. Jim'i okurken gördüm. Bölünürsek düşeceğimizi biliyor."

Barabas, "Jim aptal değil ve on yılı aşkın bir süredir Curran'ın arkadaşı," dedi. "Ben bunu anlamıyorum."

"Roland'ın dostlukları yıkmak gibi bir yöntemi var," dedi Christopher. "Bu bir tecrit politikası. O sizin aileniz, arkadaşınız, sırdaşınız oluyor."

Gözlerinin üzerinden bir gölge geçti.

"O zaman sana ihanet ediyor," dedim. "Bunu sana yaptı, Erra'ya, Hugh'ya, bana. Liste uzayıp gidiyor."

"Hugh özel bir durumdu," dedi Christopher. "Biz yetişkindik. Hugh ise bir çocuktuk."

"Hugh çekip gidebilirdi. Bunun yerine birbiri ardına vahşetler işledi."

"O kadar basit değil." Christopher başını salladı.

Orada daha fazlası vardı ama şimdi onu aramanın zamanı değildi. Curran'a döndüm. Yüzünde taş bir duvarın tüm değişken duyguları vardı. Canavar Lord moduna girmişti.

"Jim'in bize ihanet etmeyeceğinden emin olmamızın bir yolu var mı?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Curran.

Ben de öyle düşünmüştüm. Onunla resimlerle yüzleşirsek, her şeyi inkar edecek ve gerçek olup olmadığını anlayamayacaktık. Eğer bizimle oyun oynuyorsa, öfkelenmiş gibi yapacaktı; eğer oynamıyorsa, ona güvenmediğimiz için öfkelenenecekti. Her iki durumda da bize hiçbir şey söylemezdi.

"Jim'in bize ihanet ettiğini varsaymalıyız. Plan yapmanın tek güvenli yolu bu." Barabas yüzünü ovuşturdu.

Curran'a baktım. "Zırhında hiç boşluk var mı?"

Kocam bana döndü ve yüzünde saf bir Canavar Lord ifadesi vardı. "Herkesin boşlukları var. Bizimki yastığın üzerinde uyuyor.

Jim'in canını yakmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır ama Roland bir basınç noktasına baskı yapıyorsa bunu bilmek isteriz."

Curran arkasına yaslandı, sesi sakın ve ölçülüydü. "Kısa vadede Roland'ın yanında yer almak Jim'in yararına olacaktır. Çok fazla insan kaybettiler ve bir ittifak daha fazla kan dökülmesini önleyecektir. Sürü içinde bu çözümü memnuniyetle karşılayacak olanlar var. Bu açıdan bakıldığında, hiç ortaya çıkmamak onun için en iyi seçenek. Ancak Jim uzun vadeli düşünüyor. Bizi desteklemezse Roland'ı galip olarak bırakır. Baban ittifak yapmaz. O itaat istiyor. Jim ve diğerlerinin çoğu bundan rahatsız olacaktır. Ayrıca Jim bize ihanet ederse Ayı Klanı, Bouda Klanı ve Kurt Klanı isyan eder."

"Kurt Klanı'nı bilmiyorum," dedim.

Barabas bana "Desandra her zaman senin lehine oy kullanır," dedi. "Sık sık ortalığı karıştırmak için kışkırtıcı şeyler söyler ama her zaman seni destekler."

Bouda Klanı, Ayı Klanı ve Kurt Klanı sürünün yarısına yakınıni oluşturacaktı. Jim bir iç savaşla karşı karşıya kalacaktı.

Christopher, "Belki de Jim daha uzun vadeli düşünüyordur," dedi. Curran ona döndü. "Açıkla."

"İnsanlar her zaman eski güzel günlerin özlemini çeker," dedi Christopher, hafif düşünceli gözleriyle. "Geçmişe pembe gözlüklerle bakarız."

Curran, "Sürüyü Jim'den geri almak gibi bir planım yok," dedi. "O bunu biliyor. Jim paranoyak ama o daha etkili bir Canavar Lordu."

"Ama onda sizin cazibeniz yok," dedi Barabas. "Neredeyse hiç kükremiyor ve herkesin yüzünü buruşturuyor."

Christopher, "Birey olarak insanlar zekidir," dedi. "Siyasi bir organ olarak insanlar titizdir. Birey olarak insanlar

güç ve kudret sembolleri. Jim'den daha büyük bir varlığınız var."

"Yani sence Roland'ın beni saf dışı bırakacağını mı umuyor?" Curran sordu, sesi neredeyse kayıtsızdı.

"Sen değil." Christopher Conlan'a baktı.

Hayır. Jim'in kavgaya karışmayacağına inanabilirdim ama o kadar ileri gitmezdi. "Yapmaz," diye bağırdım.

Christopher, "Şimdiye kadar muhtemelen Conlan'ın şekil değiştirebildiğini biliyor ya da gelecekte yapabileceğinden şüpheleniyor," dedi. "Şekil değiştirenler şimdi senin hakkında hikâyeler anlatıyorlar. Birkaç on yıl içinde efsane olacaklar. Conlan'ın büyümesine izin verilirse, ilk Canavar Lordu'nun, Sürü'yü yaratan adamın, hükmettiği süre boyunca eşi benzeri olmayan adamın oğlu olacak. Bir ilk'in fiziksel gücüne ve gelişmiş şekil değiştirmesine sahip olacak. Doğal bir lider olacak. Bahçenizde bir yabancı ot görseniz, onu küçük ve zayıfken şimdi mi koparırsınız, yoksa büyüyene kadar bekler misiniz?"

"Bu delilik," dedim ona.

"Önceki hayatımda Altın Lejyon'un Legatus'u idim," diye hatırlattı Christopher bana, sesi nazikti. "Varlığım, rakiplerimi tam güçlerine ulaşmadan önce ortadan kaldırmaya bağlıydı. Şimdi de oğlunu ortadan kaldırabilirim, hem de izi bana kadar sürülemeyecek bir şekilde. Belki de Roland'ın gizli ekibi, oğlunuz oradayken büyükanne ve büyükbabanın klan evine bir baskın düzenler. Herkes öldürülür. Büyük bir trajedi, bir vahşet. Korkunç. Elbette öfke uyandırır ama aynı zamanda korku da doğurur. Korkmuş insanlar tanıdık liderlere sarılır. İkinize gelince, bir evlilik için bir çocuğun ölümünden daha büyük bir zorluk yoktur."

Bundan nefret ediyordum. Burada oturup arkadaşımız olan insanların çocuğumu öldürmeyi planladıklarını hayal etmekten nefret ediyordum. Dünyada yanlış giden bir şeyler vardı ki böyle bir ihtimal bile vardı.

"Ne yapacağız? Onları bunun olabileceği konusunda uyarmalıyız ve Mahon'a söyleyemeyiz," dedim. "Eğer bundan şüphelenirse, kükreyerek kaleye saldırır ve kendini ya da bir başkasını öldürtür."

Curran bana, "Martha'ya söyleyeceğiz," dedi.

Martha son nefesine kadar Conlan'ı savunacaktı. Hayal gücüm onun parçalanmış, kanlı bedeninin oğlumun etrafında yerde kıvrılmış halini canlandırırdı. Bu çok fazlaydı. Ayağa kalktım.

Curran bana bakıyordu, gözlerinde endişe vardı. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Kapıyı açtım ve Lonca'nın ana katına adım attım. Merc'ler orada burada hareket ediyordu, bazıları yorgun ve kir içindeydi ya da bir konserden gelen kana bulanmışlardı; diğerleri ise temiz ve sıkılmış bir şekilde birini bekliyordu. Curran'ın seçkin ekibinden bir grup yükseltilmiş platformda oturmuş karınlarını doyuruyordu. Lonca yemekhanesindeki yemekler artık efsane olmuştu. Şekil değiştirenler güç için birbirlerine ölümüne meydan okuyorlardı ve psikopat birer seri katile dönüşme potansiyelleri vardı ama onlara kötü yemek verdiğinizde ölümcül derecede rahatsız oluyorlardı. Curran eski yemekhanenin yemeklerini ilk kokladığında öğürmüştü. Fırsatını bulur bulmaz yemekhaneyi elden geçirdi.

Askerler sırtıyordu. Minyon ve güzel Ella bir şeyler söyledi. Charlie gözleri kısık bir şekilde cevap verdi. Douglas King 1.85'lik devasa gövdesini sandalyesinde geriye doğru salladı ve güldü, ışık kel kafasından ve orada dövme olan glif ve rün karmaşasından yansıyor. Adam "sihirli rünler" konusunda takıntılıydı. Atlanta çevresindeki silah satıcıları bunu biliyordu ve her zaman ona ıvır zıvır satıyorlardı, çünkü üzerinde gizemli bir yazı olduğu sürece her şeyi satın alıyordu. Son aldığı kılıcın üzerine Elder Futhark dilinde bir kelime kazınmıştı. Okumam için bana getirmişti. İskandinav rünleriyle fonetik olarak hecelenmiş DICKHEAD yazıyordu. Hayal kırıklığından zar zor kurtuldu.

Birkaç yıl önce olsa gidip onlarla birlikte otururdum. O zamanlar dünya umurumda bile değildi. En büyük endişem yetersiz faturalarımı ödemek ve yeni bir çift ayakkabı alacak kadar para kazanmaya çalışmaktı.

Birdenbire evimi özlediğimi hissettim, ev için değil ama farklı bir zaman ve farklı bir ben için. Kimseden sorumlu değilim

Ben. Şehri korumayan ben. Karısı olmayan ben. Anne olmayan ben. Sadece ben.

Voron da benim böyle olmamı istemişti. Ben onun yalnız silahlı adam versiyonuydum. Bağlarım yoktu, köklerim yoktu, arkadaşlarıma ya da eşyalarıma bağlı değildim. O zamanlar bir anda ortadan kaybolabilirdim ve kimse endişelenmez ya da umursamazdı. Kendi işine bakan, isimsiz bir paralı askerdim. Ama içimde hâlâ aynıydım. Hâlâ bir katil, hâlâ Roland'ın kızıydım. Ellerim hâlâ kanlıydı ve hiçbir büyü bu kanı toza dönüştüremezdi.

O zamanlar Curran'a bir konuşma yapmıştım. Tam olarak ne dediğimi hatırlayamıyorum, bitkin haldeki cesedimi karanlık ve boş bir eve sürüklemekle ilgili bir şeydi. Eve varıp varmamam kimsenin umurunda değildi. Kimse beni beklemedi, kimse yaralarımı tedavi etmedi, kimse bana bir fincan kahve yapıp günümün nasıl geçtiğini sormadı. Şimdi düşündüğümde, o döneme ait anılarım gri görünüyordu, sanki tüm renkleri içlerinden süzölmüş gibiydi.

Şimdi evimi düşündüğümde, sıcaklık ve ışıkla doluydu. Her zaman kızarmış et, taze turta ya da taze kahve kokardı. Benim küçük dünya parçamdı, misafirperver ve rahattı, Curran'la birlikte inşa ettiğim bir yerdi. Conlan için bir yer. Ait olduğum bir yer.

Christopher haklıydı. Geçmişe pembe gözlüklerle baktık.

Bu yeni hayatı ben seçmiştim. Gün be gün inşa ettim. Arkadaşlarım vardı, beni seven bir kocam vardı, oğlum ve korumam gereken bir şehir vardı. Burada durup kendime acımak ve bir sonraki ihanetin kimden geleceğini ve bununla nasıl başa çıkacağımı düşünmek bana hiçbir şey kazandırmadı.

Serenbe'de hiçbir ilerleme kaydedememiştim. Kutuyu bana kimin gönderdiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Conlan'ı nasıl koruyacağımı bulmalıydım. Bu anı değerlendirecek, tüm "vah vah "larımı sistemimden atacak ve yapmam gereken diğer şeyleri yapabilmek için işimi bitirecektim.

Masada Douglas sağ kolunu açtı ve esneterek beyzbol topu büyüklüğündeki pazusunu gösterdi. Evet, evet, sen

Büyük ve güçlü. Yeni dövme de var.

Bekle bir dakika.

Duvarı ittim ve Douglas'a doğru bir adım attım. "Hey, Daniels." Ella bana sırttı.

"Adım Lenna-a-a-art," diye seslendi Charlie. "İki yıldır Lennart. Aklını başına topla, Elle."

"Yeni mürekkep mi?" Douglas'a sordum.

Beyaz dişlerini bile gösterdi. "Evet." İğne yüzünden hâlâ kırmızı olan kolundaki deriye dokundu. Yanlamasına S şeklinde bir yılan. Yılanın halkaları arasında, kırık bir ok bir Z oluşturuyordu, yivli kısım dikey, okun geri kalanı çapraz olarak halkaları deliyor ve son parça, ok başıyla birlikte aşağı bakıyordu. Yılan ve Z çubuğu.

Kafamda parçalar bir araya gelirken neredeyse bir tık sesi duyuyordum.

"İskoçça," dedi. "Pictish,"

dedim ona. "Güzelmiş."

Döndüm ve küçük ofisime doğru yürüdüm.

"Bütün bunlar da neydi böyle?" Charlie arkamdan sordu.

"Onu biraz rahat bırak," dedi Ella ona. "Bugün biri bebeğini öldürmeye çalıştı. Onu elleriyle döverek öldürmüş. Biohazard'a bir paket bırakıyordum ve cesedi gördüm. Hatunun hiç yüzü kalmamıştı. Sadece çiğ hamburger vardı."

Kapıyı açık bırakarak ofisime girdim ve referans kitaplarımla dolu kitaplığa yöneldim. Ya burada ya da Cutting Edge'deydi. Parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirdim.

O değil. Hayır, hayır, hayır. Şuradaki. Raftan yeşil bir cilt çıkardım. V. A. Cumming, Pictish Sembollerinin Şifresini Çözmek.

Göz gezdirdim. İşte orada. Birleştirilmiş iki daire, içlerinde dalgalı çizgiler, ortada iki nokta ve bir Z çubuğu, kırık bir ok. Çift disk ve Z çubuğu. Doğru görünüyordu. Orantı, iki diski birleştiren dikdörtgen parçanın kalınlığı. Doğru hissettiriyordu.

Sandalyeme çöktüm, kitap önümdeydi. Kimse Piktler hakkında pek bir şey bilmiyordu. Herkes Hadrianus'un duvarını biliyordu, ama Romalılar bir tane daha inşa etmişlerdi, Antonine

duvar, MS 142'de. İskoçya'yı ikiye bölmüştü. Romalılar bu duvarın diğer tarafındaki "boyalı" insanlara Pikt diyorlardı. Daha sonra onlara Kaledonyalılar denildi. Kimse onların kim olduğunu ya da İskoçya'da ne kadar yaşadıklarını kesin olarak bilmiyordu. Bazıları Kelt olduklarını iddia ederken, diğerleri Galya'dan geldiklerini savunuyordu. Pikt mitleri İskitya'ya atıfta bulunur ve İskoçya'ya Anno Domini'den bin yıl kadar önce geldiklerini söyler. Kimse kesin olarak bilmiyordu.

Arkalarında metal takılar ve Pikt taşları bırakmışlar. Gizemli oymalarla kaplı düzinelerce antik taş stel. Çoğu İskoçya'nın doğu yakasında meydana gelmiştir. Ama en eski Pikt taşları altıncı yüzyıla tarihleniyordu. Erra'nın istilacıları için çok geç.

Kutunun üzerinde Z çubuğu yoktu ama bıçak uyuyordu. Bıçak Britanya Adaları'ndan gelmiş gibi görünüyordu.

Piktler tork takmazdı. Onlara ait olduğu tespit edilen bazı arkeolojik buluntularda ağır hizmet tipi zincirler bulunsa da kimse bunların ne işe yaradığını bilmiyordu. Ancak Keltler kesinlikle tork takıyordu ve sonunda Britanya Adaları'na yayılmışlardı.

Piktler konusunda bir uzmana ihtiyacım vardı. Ne yazık ki böyle bir şey yoktu. Bir sonraki en iyi seçenek Druidlerdi. Druidler benden hoşlanmadı. Kimseyi sevmezlerdi. İnsan kurban etme hayaleti üzerlerinde dolaşıyordu ve bu yüzden yardımsever bir imaj çizmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Beyaz cübbeler giyiyor, ağaç dalları sallıyor ve bir şeyleri kutsuyorlardı. Ama tanıdığım hiç kimse bir druid toplantısına davet edilmemişti. Ritüelleri ya da ataları hakkındaki sorulara da asla cevap vermezlerdi. Kapılarına gidip Pictish sembollerini çözmeme yardım etmelerini istediğimde sırtımı sıvazlıyorlar, ardından da kapıyı yüzüme kapatıyorlardı. O kapının eşiğinin nerede olabileceğini bile bilmiyordum.

Yardıma ihtiyacım vardı. Paganlarla ilişkisi olan biri. Eski büyülere aşina biri. Druidik tarihten korkmayan ve saçmalayamayacakları biri.

Romalı. O bir pagandı, siyah bir volhvdu ve annesi Cadı Kahini'nin üyelerinden biriydi.

Babam saldırıya geçtiğine göre Coven'ları ziyaret etmem gerekiyordu. Birlikte bir plan yapmıştık: Covenler, teyzem ve ben. Ama cadılar planı uygulamakta ayak sürüyor gibiydiler.

Curran kapıdan içeri girdi. Masanın yanına geldi ve ona yaslandı.

"Cadı Kahin'i görmeye gitmeyi düşünüyorum," dedim ona.

Kaşlarını çattı. "Bu kötü bir fikir."

Berbat bir fikirdi. Cadı Kahin'den ateşten kaçır gibi kaçtım. Bir kahine danıştığınızda zarar atardınız. Söyledikleri her şey izleyeceğiniz yolu değiştirirdi. Her zaman doğruydı; her zaman duruma uygundu ama asla sizin düşündüğünüz şekilde değildi. Bir kahin sizi gelecekte suyun eviniz için bir sorun olacağı konusunda uyarabilirdi, bu yüzden bir sel için hazırlandınız, ancak daha sonra eviniz yandı ve söndürmek için yeterli suyunuz yoktu. Kahinin haklı olması evinizi geri almanızı sağlamaz. Zamanın yüzde doksan dokuzunda en başta kehaneti almanız daha iyiydi. Ne yazık ki ben çaresizlik ölçeğinde yüzde bire düşmüştüm. Kutuyla ilgili cevaplara ihtiyacım vardı, Roman'ın yardımını sağlamalıydım ve babamla savaşmak için son stratejimiz konusunda harekete geçmek için Kahin'le konuşmalıydım.

Ayrıca, ikinci bir Serenbe'nin olmasını engellememiz gerekiyordu ve Kahin bu konuda yardımcı olabilirse ayaklarını öperim.

"Roman'la Druidler hakkında konuşmam gerek. Ve Cadı Kahin'e Serenbe'yi sormak istiyorum." Ve birkaç şey daha. "Öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam Curran. İnsanlar öldü. Bu konuda bir şeyler yapmalıyız."

"Ben çocuğa bakarım," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Bu gece eve gelecek misin?"

"Geleceğim."

"Güzel," dedi. "Çünkü planlarım var."

"Ne tür planlar?"

Gri gözleri ısındı. "Eve gel de göstereyim."

"Doyumsuzsun," dedim ona. "Belki de sadece karşı konulmazsın."

"Elbette öyleyim."

Eğilip beni öptü ve içime bir ürperti gönderdi. Beni öptüğünde dünyanın durması çok komikti. Her seferinde.

Bakışlarımı kendi bakışlarıyla sabitledi. "Git ve işini yap. Sen yokken kimse Conlan'a zarar veremez."

Ona gülümsedim ve Roman'ın numarasını çevirdim. İkinci çalışta açtı.

"Üç ay. Aramadın, yazmadın," dedi Roman'ın aksanlı sesi telefonda. "Kırıldım."

"Hayır, değilsin."

Güldü. "İyi, değilim. Ne istiyorsun?"

"Cadı Kahin'i görmem ve seninle bir konu hakkında konuşmam gerekiyor."

"Bir vizyona ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Bunu bir kez söylediğimde geri dönüşü olmayacaktı ve hangi kehanette bulunurlarsa bulunsunlar bununla yaşamak zorunda kalacaktım. "Evet."

≡ BÖLÜM ≡

11

"W "Kaplumbağa olmak zorunda mı?" Mırıldandım, ormanın içinden geçen dar bir patikada ilerliyordum.

Centennial Park olacak.

Roman, "Bir vizyon istediğini söylemiştin," dedi.

Her zamanki siyah cübbesini giyyordu. Slav panteonunun karanlık ve aydınlık olmak üzere iki tarafı vardı ve volhvs tanrılar ile inananlar arasında bir kanal görevi görüyordu.

Rahip, büyücü ve zaman zaman da terapist olarak hizmet etmişlerdir. Romanlar Ölüm Tanrısı, Kara Yılan, Nav'ın Efendisi, ölümler diyarı Chernobog'a hizmet ederlerdi.

Görünüşte Chernobog kötü ve şeytani, kardeşi Belobog ise iyi ve aydınlıktı. Gerçekte ise işler karıştı. Birinin Karanlık Tanrı'ya hizmet etmesi gerekiyordu ve Roman da o kişi olmuştu. Bir keresinde bana bunun aile işi olduğunu söylemişti.

Roman, karanlık rahip kısmını halletmişti. Cübbesi siyahtı ve eteklerinde gümüş işlemeler vardı. Yanlardan tıraş edilmiş, tepesi ve başının arkası uzun, vahşi bir atın yelesine benzeyen saçları da siyahtı. Siyah kaşlarının altındaki gözleri bile o kadar koyu kahverengiydi ki neredeyse siyah görünüyorlardı.

"Biliyorum. Ben genel olarak sormuştum."

"Kaplumbağalar çok eskidir. Gerçekten uzun süre yaşarlar ve bilgece büyürler."

"Kaplumbağanın neyi sembolize ettiğini biliyorum," diye homurdandım. Yol döndü ve büyük bir kaplumbağanın bulunduğu bir açıklığa girdik.

taş kubbe yeşil çimenlerin üzerinde duruyordu.

Roman asasıyla uzandı ve kubbeye dokundu.

Kubbe bir kez ürperdi ve yavaşça yukarı doğru süzüldü, yükseldikçe yükseldi. Donuk siyah bir burun ortaya çıktı. Yemek tabağı kadar büyük iki göz bana baktı. Devasa sürünge ağızını açtı.

Süngerimsi diline basarak içine tırmandım. "Demek istediğim, Kahin neden bir binada toplanamıyor? Bilirsiniz, güzel bir tapınak gibi bir yerde?"

"Çünkü her Tom, Dick ve Harry gelip bir sonraki golf maçları için kehanette bulunmak isterdi," dedi Roman, arkamdan tırmanarak. "Bu şekilde, kehanetlerini sormak için dev bir kaplumbağa tarafından yenme riskini almak zorunda kalacaklardı. Bunu sadece iki tür insan yapar: çaresizler ve aptallar."

"İkisi de olduğumu söylersen, koluna yumruğu yersin." "Eğer ayakkabı uyarsa . . ."

İçimi çektim ve boğazdan geçerek eğimli tünelden aşağıya, dipteki bulanık su havuzuna doğru ilerledim. Duvarlardan uzun yosun telleri sarkıyordu. Sıvı, çiçek ve havuz suyu kokuyordu. Kaşlarımı çattım. Genellikle çok daha derindi. Bir keresinde Ghastek'in vampiri benimle gelmişti ve ayağı kayarak tamamen suya batmıştı.

Neredeyse kurumuş tünelden geçtim. "Kaplumbağa tükürüğüne ne oldu?"

Roman, "Güzel bornozumu giyiyorum," dedi.

Annenizin Kahin'in üç cadısından biri olarak hizmet etmesinin avantajları vardı.

Tünel döndü. Onu takip ettim ve büyük bir odaya girdim. Önümde, geniş koyu yeşil yastıkların arasında narin zambak çiçekleri sunan bir gölet uzanıyordu. Üzerinden su akacak kadar alçak bir taş köprü göletin üzerinden geçiyordu. Üstümüzde büyük bir kubbe yükseliyordu, akşam güneşinin ışığı yarı saydam tepesinden parlıyor, onu ateşli kırmızılar ve sarılarla ışılatıyordu. Duvarlar yavaş yavaş karardı, önce yeşil, sonra siyah ve zümrüt rengini aldı.

Köprü üç kadının oturduğu bir platformda son buluyordu. İlki, yaşlı ve solmuş, sandalyesinde sessizce uyukluyordu, saçları o kadar hafifti ki tüy gibi görünüyordu. Onu ilk gördüğümde kan dökmeye hazır yırtıcı bir kuş gibi vahşiydi. Şimdi Maria çoğunlukla uyuyordu. Yine de benden hâlâ nefret ediyordu. Kahin'i ilk ziyaret ettiğimde beni bir büyü halkasına kilitlemişti ve ben de onu kırmıştım. O zamandan beri beni öldürmek istiyordu. Evdokia onun yanında, tombul, orta yaşlı, kahverengi parlak örgüsünü başına tutturmuş, sallanan sandalyesinde bir şeyler örüyordu. Küçük siyah bir kedi bacaklarının etrafında dolanıyordu. Sarışın ve zayıf olan üçüncü kız bana gülümsedi. Onu ölümden kurtarmıştım ve Sienna da karşılığında bana hep yardım etmeye çalışırdı.

Kadınların arkasında duvarı Hekatē'nin uzun bir duvar resmi kaplıyordu. Üç yolun kesiştiği yerde duran büyük bir kazanın önünde duruyordu. Kocakarı, anne ve bakire, cadı-tanrıçalarının tüm yönleri.

"Bir imgelem mi arıyorsunuz?" Sienna sordu.

O zaman tüm töreni gözden geçiriyorduk. "Evet."

"Sorunuzu sorun."

Evdokia eğildi ve örgü şişiyle Maria'yı dürttü. Yaşlı kadın irkildi, gözlerini kırptırdı, beni gördü ve gözlerini devirdi.

Bunu dikkatlice ifade etmek zorundaydım. "Serenbe halkı kemikleri için öldürüldü. Bunu kimin ve neden yaptığını bilmek istiyorum."

Sienna arkasına yaslandı. Diğer iki kadından ona doğru bir büyü akımı yayıldı. Ellerini kaldırdı, uçmak üzere olan bir kuğu gibi görünüyordu. Gözleri parladı. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sihri kullanmak Sienna'ya gerçek bir keyif veriyordu.

Geriye doğru sallandı. Uzak duvar soldu.

Önümüzde bir savaş alanı uzanıyordu, mavi-siyah zırhlı insanlar modern teçhizatlı insanlara karşı savaşıyordu. Ateş tarlada uzun izler bırakıyor, üç metre yükseklikte alev alev yanıyordu. Kömürleşmiş et kokusu burnuma saldırdı. Kanın metalik kokusu havayı doyuruyordu. İçime çektim ve insan kanının tadını aldım.

dil. Bir an içindeydim, katliamın tam ortasıındaydım. İnsanlar birbirlerini parçalıyordu, yüzleri öfke ve dehşetten çarpılmıştı, duygular o kadar ilkeldi ki, savaşçılar grotesk bir oyundaki maskeli oyunculara benziyorlardı.

Ter, kan ve gözyaşı etrafımdaki boşluğu doyurdu ve ötesinde ateşten bir duvar vardı.

Savaş alanının diğer ucunda bir şey kükredi. Ona doğru ilerledim. Bıçaklar güneşte parlıyor, kesiyor ve doğruyordu. Üzerime kan sıçradı. Etten arınmış insan kemikleri önümde parçalanarak toza dönüştü.

Keşke daha yüksek bir yere çıkabilseydim.

Savaşçılar ayrıldı. Önümde bir ceset tepesi yükseldi. Kuruyan kanla yapış yapış olmuş cesetlerin üzerinden tırmandım. Neredeyse varmışım. Neredeyse.

Tepeye tırmandım. Uzakta altın bir savaş arabası savaşçılarının arasından geçiyordu. Baba . . . Bir kükreme daha geldi, alçak ve korkunçtu, daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Döndüm ve iki göz gördüm, parlak kehribar rengi ve yakıcı, arbedenin üzerinde yükselen karanlıktan bana bakıyorlardı. Karanlık bir şekil iki büyük kanadıyla sağ tarafıma doğru süzüldü. Belli belirsiz tanıdık geliyordu, sanki ...

Ateş her şeyi boğdu, sıcaklığı beni kavurdu.

Işık kayboldu ve duvar yeniden ortaya çıktı. Sienna hareketsizdi.

Bekledim.

Kimse bir şey söylemedi. "Bu kadar mı?" diye sordum. "Tek görebildiğim bu."

"Yani büyük bir savaş, kan, alevler, insan kemikleri ve herkesin yanması mı?"

Başını salladı.

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor." Sienna kollarını iki yana açtı. "Bir kehanet mi var?" "Bana hiçbir şey gelmedi."

Saçmalık. Her zaman bir kehanet vardı. "Paramı geri istiyorum," dedim.

Maria bana, "Bize hiçbir şey ödemedin, nankör," dedi.

"Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Üzgünüm," dedi Sienna. "Bu kesin bir bilim değil. Başka bir şey bulursam size haber veririm."

Kafamı sert bir şeye çarpmak istedim ama etrafta hiçbir şey yoktu.

"Babam güçlerini harekete geçiriyor. İşgal planlarını ilerletiyor olabilir."

Evdokia örgü örmeyi bıraktı. "Ne kadar eminsin?"

"Hem Sürü gözcüleri hem de bizimkiler tarafından rapor edildi. Beyaz Büyücü ile nasıl gidiyor?"

Sienna koltuğunda kaykıldı.

Evdokia dudaklarını büzdü. "Bazı komplikasyonlar var," dedi.

"Karışıklıklar olamaz. Bana bu ayini yapacağına söz vermiştin. Oğlumu ya da kocamı öldürmeyecek. Eğer istila ederse ve kendimi öldürmek zorunda kalırsam, bunun boşuna olmadığından emin olmak istiyorum. Oraya gidip bu büyücüyle kendim mi konuşmalıyım?"

"Hayır!" Evdokia ve Sienna aynı sesi çıkardı.

"Neden olmasın?" Bir şey saklıyorlardı.

"Bu bir cadı işi," dedi Evdokia. "Eğer kılıcını sallayarak içeri dalarsan her şeyi mahvedersin. Sana ayin sözü verdik ve yerine getireceğiz. Ben ne zaman sözümü tutmadım ki Katya?"

Rus ismi ortaya çıktı. Vay be. "Sadece en kötüsü olursa bir hiç uğruna ölmeyeceğimden emin olmak istiyorum."

Sienna bana, "Biz hallederiz," dedi.

Maria kıkırdadı. Diğer iki cadı ona baktı.

Hackledi ve yere tükürdü. "Sen şeytani bir pisliksin. Her zaman da öyle kalacaksınız. Umarım hepiniz bir yangında ölürsünüz."

Evdokia bir iç çekti.

"Harika," dedim. "Güzel sohbetti. Verimli toplantı için teşekkür ederim. Bir sonraki toplantımızı dört gözle bekliyorum."

"Bir şey daha var," dedi Evdokia. "Tarikat'tan bazı şövalyeler bizimle konuşmak istedi."

"Yerel mi?"

"Hayır, şehir dışından."

Şövalye-abisi Norwood etrafta dolaştı. "Nick Feldman'ı bölüm başkanlığı görevinden almaya çalışıyorlar. Benim varlığıma işaret edip duruyor ve bu onların hoşuna gitmiyor."

Sienna, "Bununla ilgileneceğiz," diye söz verdi.

Döndüm ve kaplumbağadan dışarı çıktım. Dışarıda havanın tadı taze ve tatlıydı. Gün batımının ardından gökyüzü soğurken ağaçlar alacakaranlık esintisinde parılıyordu.

Yıldırım böcekleri, çivit mavisini havada küçük ışık noktaları olarak orada burada uçuşuyordu.

Roman kendini önüme attı. "Kendini öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Saçmalık. Ben ve koca ağzım. "Hayır."

"Açıkla."

İçimi çektim. "Babam cadı büyüsüne karşı hassas. Ondan bile eski, bir bakıma ilkel ama çok güçlü. Erra bana, ailemizin çoğunu öldüren savaş dışında karşılaştığı en zorlu rakibin bir cadı olduğunu ve o kadının neredeyse onu öldürdüğünü söyledi. Plan, Coven'leri savaş alanında bir araya getirmek ve birleşik güçlerini tek bir kişiye yönlendirecek bir ritüel gerçekleştirmek. Ben o kişi olamam. Birincisi, yeterince eğitilmiş değilim. İkincisi, bu senaryodaki nokta kişi bir prizma gibi davranır, gücü yoğunlaştırır ve dışa doğru yönlendirir. Ben berbat bir prizma gibiyim. Vücudum tüm sihri biriktiriyor."

"Dur tahmin edeyim," dedi, sesi kuruydu. "Beyaz Büyücü iyi bir prizma mı?"

"Bildiklerinin en iyisi. Plan onu ikna etmek. Annen ve diğer cadıların denedikleri ve bir yere varamadıkları hariç."

"Sen ve baban bağlısınız. Onu öldürürlerse sen de ölersün," dedi Roman. "Bu aptalca bir plan."

"Cadılar onu öldürmeye çalışmıyor. Onu uyutmaya çalışıyorlar. Her şey amaçlandığı gibi giderse Roland savaş alanında uyuyakalacak ve umarım

Onlarca yıl ya da daha uzun. Bunu Merlin'e de yaptılar. O hâlâ dışarıda bir yerlerde uyuyor."

Roman bunu düşündü. "Tamam. Kendini öldürme kısmını açıkla."

"Coven'ların gücü yeterli olmayabilir. Babam çok güçlüdür. Eğer aşağı inmiyorsa, onu kendim öldürmem ya da en azından büyüünün etkisi altına alacak kadar zayıflatmam gerekebilir.

Bunun sonuçları olacaktır."

Roman asasını bana doğru salladı. "Tekrar ediyorum, bu aptalca bir plan!" Asanın tepesindeki kuzgun tahta gagasını açtı ve bana doğru çığlık attı.

"Kızdığınızda Rus aksanınızın kaybolduğunu biliyor muydunuz?"

"Bu çok aptalca. Senin bir kocan ve bir oğlun var. Babanı öldürmeyeceksin ve bu yüzden ölmeyeceksin. Bunu yasaklıyorum."

"Tamam, Papa Hazretleri."

"Ben ciddiğim. Ölüm sonsuzdur. Biliyorum. Benim Tanrım Nav'ın Efendisidir."

"Başka bir yolu olmayabilir," dedim nazikçe. "Kendimi öldürmenin babamı öldüreceğinden yüzde yüz emin olsaydım, hiç tereddüt etmeden bunu yapardım. Haklısınız. Bir kocam ve bir oğlum var ve ben olmasam bile ikisinin de uzun ve mutlu bir hayat yaşamasını istiyorum. Ama babam benden çok daha yaşlı ve güçlü. Eğer kendimi öldürürsem, o hala hayatta kalabilir. Cadıların güç yükseltmesiyle, en azından onu alt etme şansımız daha yüksek."

"Hayır. Buna izin vermeyeceğim."

Uzandım ve kolunu okşadım. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

"Curran biliyor mu?"

"Hayır ve sen de ona söylemeyeceksin. Bu son çare planı. Eğer ona söylersen, o savaş alanına girmemi engellemek için aptalca bir şey yapar ve babama karşı koymak için en iyi şansımız benim. Eğer savaşmazsam, kesinlikle kendimi öldürmek zorunda kalacağım."

Nefesinin altında bir şeyler hırladı. Tahta kuzgun çığlık attı.

"Bir fikrim var. Kızıp kuşunu üzerime salmak yerine bana yardım etsen nasıl olur?"

"Ne yapmana yardım edeyim?"

"Druidlerle Piktler hakkında konuşmam gerek."

"Piktlerin ne alakası var?"

Kutuyu ve sembolü açıkladım. Öfkelendi. "Peki. Yarın." "Teşekkür ederim."

Uzaklaşmak için döndüm. "Kate," diye seslendi.

Arkamı döndüm.

"Sen benim arkadaşımsın. Yaptığım şey yüzünden çok fazla arkadaşım yok. Tanrım beni her çağırdığında, tanımadığım insanları hayatta tutmak için onunla pazarlık yapıyorum. "Ya sadece beş kişiyi öldürürsek? Ya üç kişi yaparsak? Bu şekilde yaparsak, belki de kimseyi öldürmek zorunda kalmayız. Onların hayatları için savaşıyorum. Ve işte buradasın, denemiyorsun bile. Başka bir yolu olmalı, beni duyuyor musun? Başka bir yol bul."

"Deneyeceğim," dedim ona. "Bunu sen yap."

- - -

Eve dönerken sihir bozuldu. Garaj yolunda hiçbir yeni araç durmuyordu ve kimse kapıya gelmiyordu. Curran genellikle ben daha garaj yoluna girmeden beni duyardı.

Kendimi içeri attım. Curran bugün yeni bir araba alacağını söylemişti. Yolunu kesmiş olabilirler.

"Alo?" Ben aradım. "Evde kimse var mı?"

"Ben geldim!" Adora alt kattan seslendi.

Bodruma indim. Tamamen bitmiş, derme çatma bir hastane odasına dönüştürülmüştü ve Yu Fong bir hastane yatağında dinleniyordu. Kolundan bir serum uzanıyordu. Yanında, büyük pelüş bir sandalyede Adora bir kitapla kıvrılmış yatıyordu.

Zayıf, sert, omuzlarına dökülen siyah saçlarıyla arkadan tanıdık görünüyordu. Omuzlarım daha geniş, vücudum daha

büyüktü ve boyum ondan birkaç santim uzundu.

Bunun dışında, onun katanasını Sarrat ile değiştirin ve o genç, ergen ben olabilir.

"O nasıl?"

"Aynısı," dedi.

Yu Fong hiçbir yaşam belirtisi göstermedi. Ona doğru eğildim ve elimin tersini burnuna dayadım. Hafif bir hava püskürmesi tenime dokundu. Hâlâ nefes alıyor.

"Çok güzel," diye gözlemledi Adora.

"İşte o." Güzel bir tabloya benziyordu. "Ben olsam onu öpmeye çalışmazdım. O Uyuyan Güzel değil."

Bana karşı burnunu kırıştırdı. "Bunu planlamıyordum."

"Ödemeyi Cutting Edge'den mi yoksa

"Lonca'yı konser için mi çağırdınız?"

Çenesini eğdi. "Ücretsiz çalışıyorum." "Ne zamandan beri?"

"Bu bir aile meselesi," dedi. "Onunla ben ilgileneceğim çünkü sen ve Curran bir ailesiniz ve yardıma ihtiyacınız var."

"Sen kimsin ve Adora'ya ne yaptın?" Bana sırttı.

"Sandığın kadar komik değilsin." "Yeterince komiğim.

Uyanırsa gel beni al." "Bugün kız kardeşlerimden birini öldürdün," dedi.

Haberler hızlı yayılırdı. "Ben yaptım. Conlan'ı öldürüp yemek istedi."

"Acı çekti mi?"

"Evet."

"Güzel." Adora bana göz kırptı. "Curran'ın eşofmanlarını merdivenlere koydum. Senin aşk yuvana gitmeyeceğim."

"Aşk yuvası mı?"

"Seks yaptığınız yatak odanız." Vay be.

"Hiç seks yapmadım," diye gönüllü oldu Adora. "Ama denemeye karar verdim."

"Bunu denemek istediğin belirli bir kişi var mı?" "Hayır. Düşünüyorum."

"Seks güvenle ilgilidir," dedim ona. "En savunmasız halinizde olacaksınız. İyi seçim yapmaya çalış."

Bana yine burnunu kırıştırdı.

Merdivenlerden yukarı çıktım. İlk sahanlıkta büyük bir kâğıt torba duruyordu. İçine baktım. Gri Sürü eşofmanları. Curran onlarla büyümüştü ve artık Sürü'nün bir parçası olmamamıza rağmen onları giymeye devam ediyordu. Bir, iki . . . Beş çift mi? Tuhaf. Dolapta iki yığın eşofman altı vardı.

"Hey," diye seslendim bodruma. "Eşofmanları kim getirdi?"

"Bir kurtadam sürüsü."

Yukarı çıktım ve dolabın kapağını açtım. Bütün eski eşofmanlar gitmişti. Garipti. Çantayı banyonun zeminine boşalttım ve yeni eşofman altlarını gözden geçirdim, bel bandını ve her pantolonun paçasının altındaki lastiği gizli bir şey var mı diye kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Tamam. Eşofmanları katladım ve çantaya geri koydum. Diğer eşofmanları nereye gitti?

Sepette yaptığım aramada hiçbir şey bulamadım. Artık bu gizemin içine girmiştim. Aşağı indim ve çamaşır odasını, çamaşır makinesini ve kurutucuyu kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

Çöp kutusu dışarıda kaldı. Dışarı çıktım ve kapağını açtım. Üstünde büyük bir çöp torbası duruyordu, sanki biri battaniyeyi katlayıp içine doldurmuş gibi gerilmişti. Onu çıkarıp iplerini çektim ve açtım. Eşofman altı. Hâlâ temiz ve katlanmıştı. Bu hiç de garip değildi. Hiç de değil. Neden tüm eşofmanlarını atıp yenilerini alsın ki? Kötü mü kokuyorlardı? Eşofmanları kokladım. Bana pamuk gibi koktu.

Bir çift eski eşofman altı aldım ve bodruma indim.

"Bunlar sana da tuhaf kokuyor mu?"

"Curran'ın eşofmanlarını koklamamı ister misin?"

"Temizler. Çöp kutusundan çıkardım." Adora bana göz kırptı ve bir parmağını kaldırdı. "Hayır."

"Tamam." Eski eşofmanları yukarı çıkardım, yenilerini poşetten çıkardım, rafa dizdim ve yatağın üzerine, boş poşetin ve temiz beyaz tişörtün yanına bir çift eski temiz eşofman koydum. Tuzak yemlenmişti. Şimdi tek yapmam gereken aslanın eve gelmesini beklemektir.

Yirmi dakika daha sürdü. Conlan'ı kucağında taşıyarak kapıdan içeri girdi. Conlan beni gördü, kollarından kurtuldu ve merdivenlerden son sürat yukarı fırladı. Anlık bir karar vermem gerekiyordu: hareket etmek ya da darbeyi almak. Vuruşu kabul ettim. Sırtım ahşap zemine çarptı. Ahh. Bana sarıldı. "Anne!"

Ayaklarımın üzerinde yuvarlandım. "Bu ani aşk şüpheli." "Kokulu mumları yemeye çalıştığı için başı belaya girdi."

Curran merdivenlerden çıktı.

"Kokulu mumları nereden bulmuş?"

"Lonca'nın malzeme dolabında. Corinna onlardan bir yığın satın aldı. Onları soyunma odasında yakıyor. Islak köpek kokusuna iyi geldiğini söylüyor."

Corinna Lonca için bir paralı asker olarak çalışıyordu ama aynı zamanda bir Wasjackal'dı ve kokusuna takıntılıydı.

Conlan'ı yatak odasına taşıdım. "Martha'yla konuştun mu?"

"Henüz değil."

"Sürü senin için birkaç eşofman altı gönderdi. Onları dolaba koydum. Eskilerine ne oldu?"

"Onları yıprattım."

Saçmalık. Eski bir tişörtü saklamak için alfa bakışını kullanmaya başvuran bir adamdan geliyorsa, bu sadece saçmalık değil, leş gibi kokuyordu.

Başımı salladım.

"Cadılarla işler nasıl gitti?"

Curran tişörtünü çıkardı ve ben de dünyanın en iyi göğsünü gördüm, altın sarısı ve kaslı. Mmm.

"Büyük savaş, ateş, insan kemikleri, kan, daha fazla ateş." "Hepsi bu mu?" Beyaz tişörtünü giydi ve ceketini çıkardı.

Kot pantolon. Mmmm.

"Evet. Pek aydınlatıcı değil. Ama iyi haber, Maria hala benden nefret ediyor."

Eşofman altını çekti. Bacaklarının ortasında bitiyordu. Bu da ne böyle?

"Dayan bebeğim. Annenin bir şey yapması gerekiyor." Conlan'ı yere bıraktım, yan döndüm, bacağımı kaldırdım, bükerek

Dizimi kırdım ve uzattım. Antrenman yaparken Curran'ın boğazına vurmak için bunu yüzlerce kez yapmıştım. Genelde tutturamazdım ama yüksek tekme o kadar otomatikti ki otomatik pilota yaptım. Ayağım kısa geldi.

"Ooo, ön sevişme." Curran bileğimi yakaladı.

Bacağımı onun elinden çektim. "Dik dur." "Bu da ne?" Kollarını açtı.

Ona yaklaştım. Burnum göğsüne değdi. İnsan formundayken Curran benden iki buçuk santim daha üstündü. Ben beş-yedi yaşındaydım, o ise on-beşe yakındı. Şimdi ona bakıyordum.

"Sen daha uzunsun."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama artık büyümüyorum." "Daha uzunsun ve daha uzun olduğunu biliyorsun. Senin boyunu buldum.

eşofmanlarını çöpe at." Geri çekildim ve kafasına nişan alarak hızlı bir tekme attım. Geriye yaslandı ve tekmemin uçup gitmesine izin verdi.

"En az altı-iki yaşındasın."

"Beni tekmenle mi ölçtün?"

"Evet. Ve saçın bu sabahkinden bir santim daha uzun. Neler oluyor?"

"Anladığım bir şey yok."

"Bu neden oluyor?"

Kollarını kaldırdı. "Güçlenmeye çalışıyorum."

Bulduğu her fırsatta egzersiz yapıyordu.

"Daha uzun boylu olmak için çalışmıyorum. Saç meselesi tuhaf, katılıyorum."

"Bu normal mi? Bu yaşadığın hayatın bir tür ilk şekil değiştiren aşaması mı?"

"Babam buralarda değil, bu yüzden ona soramayız."

"Doolittle ile bu konuyu konuştunuz mu?"

Bana gülümsedi. "Benim yapmamı ister misin?" "Evet. İsterim. Bu kadar komik olan ne?" "Sağlığım için endişeleniyorsun."

"Beni korkutuyorsun." Yatağa oturdum. Birden çok yorulmuştum.

Önümde yere çömeldi. "Ben iyiyim."

"Bugün daha önce nasıl olduğunu düşünüyordum." "Daha önce . . . ?"

"İşaret fişeginden önce."

Sırıttı. "Yani evine girip sana ilk kez kahve yapmadan önce mi?"

"Evime zorla girmediniz. Kapıyı açık bırakmıştım."

"Detaylar."

"Ghastek bugün In-Shinar'dan af diledi. Sahanu'dan haberi yoktu ve bunu kişisel olarak algıladı. Beni bütün olarak istemedi. Benim In-Shinar parçamı istedi. Raphael bana In-Shinar olduğumu söyledi. Bazı insanlar beni asla başka bir şey olarak görmeyecekler."

"Bütün seni istiyorum," dedi bana. "Merc'i, In- Shinar'ı, karımı, hepsini. Benim Kate'im."

"Biliyorum. İçimde berbat bir şeyin üzerimize düşmek üzere olduğuna dair korkunç bir his var. Sana bir şey olmasını istemiyorum. Böyle bir yumruğa dayanamam Curran."

"Bana hiçbir şey olmayacak. Ben hallederim." Beni yataktan çekip kucakladı ve öptü. "Hiçbir yere gitmiyorum," diye kulağıma fısıldadı. "Hepsi senin. Her zaman."

Ona inandım ama midemdeki hastalıklı his geçmeyi reddetti.

- - -

Telefon beni uyandırdı. Curran'ın kolunun altından sıyrıldım ve kendimi telefona doğru sürükledim. Saat sabah 6:20'yi gösteriyordu.

"Kate Daniels. Yani Lennart. Kate Lennart."

Curran bıyık altından güldü.

"Selam Kate," dedi Şerif Beau Clayton telefonda. Sesi donuktu, sanki unutmak istediği bir şey görmüş gibiydi. Bu aramayı sevmezdim.

"Serenbe için aramıştın."

"Aradım."

"Sizin için bir şeyim olabilir."

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Telefonu kapattım. Dün gece kendimizi toparladıktan sonra Curran Martha'yı aramış ve bugün Conlan'a bakmaya gelmesini ve kitap kulübünü de getirmesini istemişti.

Martha ona tüm kitap kulübünü m  kastettiğini sormuş, o da evet demiş. Ona dokuzda burada olacağını söylemiş.

Dokuza kadar beklersem büyü bozulabilirdi. Büyü aktifken şimdi gitmem gerekiyordu.

"Gitmem gerek," dedim

Curran'a. "Ben yetişirim,"

dedi.

- - -

Ruby'nin küçük yerleşimi Milton İlçesinin kalbinin derinliklerinde yer alıyordu. İki sokak, on yedi ev, bir postane, bir benzin istasyonu ile küçük bir d kk n ve bir Kırsal Savunma Kulesi. Ulusal Muhafızların bir uzantısı olan Kırsal Savunma, küçük yerleşim yerlerini korumakla görevliydi. Milis kuvvetlerinin bir adım  tesiydi.

Arabayı Julie'nin kullanmasına rağmen oraya varmamız yaklaşık iki saat sürmüştü ama büyü hâlâ devam ederken varmıştık. şimdi sokakta duruyorduk, sessiz evler bizi  vreliyordu. Sol tarafımda  l  bir Labrador retriever yatıyordu. Birisi sokağın sonuna bir odun yığını inşa etmişti. Bir metre boyunda ve koni şeklindeydi.

Arkamızda Beau Clayton ve iki yardımcısı bekliyordu,     de hâlâ at sırtındaydı: sağdaki yardımcının elinde yaylı tüfek, diğerinin elinde pompalı tüfek vardı. Bunlar her şeyi düşünen tedbirli insanlardı.

Bir dağ kadar büyük olan Beau, her zamanki neşesinden hiçbir şey kaybetmemişti. Gözleri donuklaşmış ve kararmıştı. Bir posta dağıtıcısı dün gece köyün boş olduğunu bildirmişti ama Beau başka bir işle uğraşıyordu ve mesajı bu sabaha kadar almamıştı. O ve yardımcıları köyü taramış ve terk edilmiş evler, yapılmamış yataklar ve  l  köpekler bulmuşlardı.

"Ateş hakkında ne düşünüyorsun?" Beau bana sordu.

"Bilmiyorum. D n Cadı Kahin'den bir kehanet aldım. İçinde çok fazla ateş vardı. Yerlilerin kendi başlarına inşa etmediklerinden emin misin?"

"Bunu söylemenin bir yolu yok," dedi Beau. "Bu tarafa çok sık gelmiyoruz."

Bekledik.

Sonunda Julie bana baktı. "Mavi."

"Genel olarak mı?"

Başını salladı. "İnsan büyüü."

İnsanları aldılar. Tıpkı Serenbe gibi. Durması gerekiyordu. Şimdi durması gerekiyordu.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve mavi renkli bir zırh giymiş bir adam sokağı girdi. Koyu metal pullar vücudunun hatlarını takip ediyor, göğsünde genişliyor ve belinde küçülüyordu. Zırh akıyordu, esnekti, hareketini engellemeden koruyordu, her bir pul doğru boyuttaydı, sanki özel yapılmış gibiydi. Sienna'nın imgeleminde o zırhı gördüğüm d ne kadar hiç böyle bir şey görmemiştim.

Savaşçıyı dikkatle inceledim. Sağ omzundaki bir pul altınla parıldıyordu. Miğferi kafatasını koruyor, yüzünü açıkta bırakıyordu; aşına olmadığım bir Kalkidya miğferi eşidiydi. Yüzü tuhaf bir şekilde boş görünüyordu. Kafkasyalıydı, mavi gözlüydü ve miğferin altından dökülen saç tutamları sarıydı. Omuzlarının üzerinden iki kılıç kabzası çıkıyordu. Elinde bir meşale taşıyordu. Ucunda ateş dans ediyordu.

"Bir tarama yaptığınızı söylediğini sanıyordum,"

dedim sessizce. "Yaptık," dedi Beau.

Savaşçı meşaleyi ateşin üzerine bıraktı. Alevler dallara sıçradı.

"Benzine falan mı batırmış?" Julie sordu. "Baktığımda hiç koku almadım."

Polisler ona söylemiş.

Savaşçı ateşin önüne geçti, sırtı ateşe dönüktü ve bize bakıyordu.

"Şerif departmanı," diye seslendi Beau, sesi sertti. "Yere yatın."

Savaşçı arkasına uzandı ve iki kılıcını çekti.

Oh iyi. Görünüşe göre, kesme zamanıydı.

Bıçaklar yaklaşık yirmi bir ya da yirmi iki inç uzunluğunda ve İspanyol kılıcı ile geleneksel garab bıçağı arasında bir şey olan modern Filipinli espada'ya benzer, süpürülmüş bir profile sahip görünüyordu. Canlı ve hızlı olmalarının yanı sıra, kesik ya da itiş gücüne sahipti.

Savaşçının arkasındaki ateş yükseldi. Bekle, bana söyleme.

Alevlerin arasında bir figür belirdi, altın pullu zırh giymiş uzun boylu bir adam. Omuzlarında, kenarları kurt kürküyle süslenmiş beyaz bir pelerin vardı; sarı saçları taranmış bir dalga halinde pelerinin üzerine dökülüyordu. Altın bir tork boynunu yakalamıştı.

Kutum ve Serenbe birbirine bağlıydı.

O sonovabitch. Öfke içimde kaynadı ve koyu buza dönüşerek katılaştı. Bütün o insanlar öldü. Senin için geliyorum.

Bekle biraz.

"Bu da ne?" dedi diğer şerif yardımcısı.

"İstila ediliyoruz," dedim. "Bu onların kralı ve bu da onun şampiyonu."

"Büyü yapabiliyor mu?" Beau sordu.

"Mavi bir iz bırakıyor," dedi Julie.

"Kenny," dedi Beau, sesi hesaplanmıştı, "vur şu piçi."

Kenny arbaletini kaldırdı. Sürgünün ucunda küçük mavi bir kıvılcım patladı. Nişan aldı ve ateş etti. Savaşçı ağzını açtı. Ağzından ateş fışkırdı. Sürgünün yanmış kalıntıları yere düştü.

Harika. Ateş tükürdü. En sevdiğim.

"Sanırım bu benim işaretim." Sarrat'ı kınından çıkardım.

Kenny, "Biz beş kişiyiz ve o da bir kişi," diye belirtti. "Bu kazanmakla ilgili değil," dedi Beau. "Bu korkuyla ilgili. Bu pislik köylerimize geliyor ve insanlarımızı çalıyor. İsteddiği her şeyi yapabileceğini sanıyor."

Hiçbirimiz onu durduramayız. Bizimkilerden birinin onunkilerden birini yenebileceğini bilmesi gerekiyor. İyi eğlenceler, Dan ... şey, Lennart."

Sokağın ortasına doğru yürüdüm.

Savaşçı hafif bir adımla ilerledi. Ayak parmağıyla yürüyen. Çoğu insan önce topuklarına basardı. Modern ayakkabıların rahat avantajlarına sahiptik ve çoğunlukla asfalt sokaklarda yürürdük. Önce ayak topuklarına basar, tüm ağırlığını vermeden önce ayak parmaklarıyla zemini hissedirdi. Bunu hala çıplak ayakla dolaşan kültürlerin dışında neredeyse hiç görmezsiniz.

Savaşçı bıçaklarını döndürerek bileklerini ısıttı. Ben de aynısını yaptım. Eldiven yok. Zırhlı bir eldivenle bir kılıcı etkili bir şekilde tutmak zordur. Bu da parmak eklemlerini çıplak bırakıyordu.

Yavaşça dönmeye başladım. İki metre boyunda, en az iki yüz kiloydu, zırhıyla birlikte muhtemelen daha fazlaydı. Altmış dört bin dolarlık soru şuydu: Zırhı ne kadar kalındı?

Bakalım iki kılıcınla ne kadar hızlısın.

Kılıcıma baktı ve sol kılıcını yere düşürdü. Akıllıca. Çift kılıçların kullanım alanları vardı. Kalabalığın arasından sıyrılmak ya da çok daha ağır bir kılıcı engellemek için etkiliydiler. Ama teke tek dövüşlerde tek kılıç hüküm sürerdi. Bundan giderek daha az hoşlanıyordum.

Ondan bir metre kadar uzakta durdum. O beni izledi. Ben de onu izledim.

Elinde ne var göster bana.

Hızla saldırdı, bıçağı sağ tarafımdan indirdi. Bıçağının benimkinden sıyrılmasına izin verecek kadar savuşturdum ve geri çekildim.

Güçlü. Onunla vur-kaç oyununa girmek beni yorardı.

Vuruşunu tersine çevirdi. Darbenin bıçağımın düz kısmından kaymasını sağlamak için Sarrat'a açı verdim ve tekrar geri çekildim.

Savaşçı saldırdı ve kılıcını yıkıcı bir darbeye indirdi. Sola doğru hamle yaptım, eğildim ve Sarrat'ı koltuk altına sapladım. Kayayı delmeye çalışmak gibiydi. I

bıçağı geri çekti ve yolundan çekildi. Bir adım geri çekildi, mavi gözleri kırışmıyordu ve soğuktu.

Sarrat'ın bıçağının ucunu kan kapladı. Zırhı olmasaydı kan kaybından ölecekti. Onu kesmek imkansızdı. Bıçak içeri giremezdi. Ona güç sözcükleri söyleyebilirdim ama bu kurallara aykırı olurdu. Beau haklıydı. Bu adamı kılıcımla teke tek dövmeliydim. Bunun dışında hiçbir şey ateşin içindeki pisliği durduramazdı.

Savaşçı tekrar saldırdı, darbeler yağdırdı, sol, sağ, sol.

Savuştur, kaç, savuştur, geri çekil, savuştur. Çok güçlüydü ve hayatı için birçok kez savaşa girmiş gibi dövüşüyordu. Gösteriş yoktu. Hiçbir hareket boşa gitmedi. Her darbe acımasız ve hesaplıydı.

Vur, vur, güzel numara ama ben bunu gördüm, vur.

Parry, parry, parry . . . Bıçağının ucu sağ ön kolumda bir yol açtı. Kahretsin.

Ayrıldık.

Bunu kazanmak zorundaydım. Eğer beni yenerse, bu bizi kolay bir av olarak gösterecekti.

Saldırdı. Yolundan döndüm. Yine sağdan vurdu, kaçmamı bekliyordu. Onun yerine darbeye doğru adım attım, ayaklarımı diktim ve bileğini yakaladım. Şok ayak parmaklarıma kadar yankılandı ve hala içimde hareket ederken Sarrat'ı karnına doğru sürdüm. Bıçağı eliyle yakaladı. Ona sırttım ve Sarrat'ı geri çektim. Bıçak elini tereyağı gibi kesti.

Acı içinde hırladı. Gözleri kehribar rengi parladı. Cadı Kahin'den gelen görüntü gözümün önünden geçti. Kehribar gözler ve sonra ...

Döndüm ve kaçtım.

Ağızından bir koni şeklinde alevler fışkırıyor, peşimden kükrüyordu.

Isı beni yıkadı. Yere düştüm. Kavurucu sıcaklık üstümü yırttı.

Ayaklarımın üzerine yuvarlandım. Aramızda bir duman perdesi vardı, içinde alevler parlıyordu. Kuralları çiğnedi ve büyüüne gitti. Oh ne güzel.

Sarrat'ın bıçağının düz kısmını ön kolumdaki kesiğin üzerinde kaydardım ve kıpkırmızının onu ıslatmasına izin verdim.

Duman ve ateşin arasından geldi, gözleri parlıyordu, kılıcı havadaydı.

Kanıma bir büyü dalgası gönderdim. Sarrat'ın bıçağında kıldan ince kırmızı bir kenar kristalleşti.

Gözleri alev alev, kocaman bir şekilde bana saldırdı.

Onu karnından bıçakladım. Bıçak zırhını, etini ve organlarını kesti ve omurgasını sıyrarak sinirleri kopardı. Bacakları kesildi. Dizlerinin üzerine düştü.

Duman dağıldı. Boynunu kestim. Neredeyse hiç direnç yoktu. Kafası omuzlarından yuvarlandı. Onu aldım, ateşe doğru yürüdüm ve alevlerin içindeki sarışın pisliğe fırlattım. Ateşin içine düştü.

İşte. Bu senin için. Sende kalsın.

Ateşin içindeki adam ve ben birbirimize baktık. Zırhı şampiyonununkiyle aynıydı ama savaşçının zırhı mavi renkliken, onun vücudundaki pullar koyu kırmızımsı altın rengindeydi. Altın bir zincir pelerinini yerinde tutuyordu, tokası muhtemelen gerçek yakutlarla süslenmişti. Üzerinde o kadar çok altın vardı ki, dizleri ağırlıktan titriyor olmalıydı. Eğer görüntüsü gerçek boyutundaysa, en az bir buçuk metre boyunda devasa bir adamdı. Elbette, bir metre boyunda olabilirdi ve sadece kendini daha büyük gösteriyordu.

Isı beni yandan yıkadı. Savaşçının vücudu içten dışa yandı, zırhı eridi. İşte kanıtım gitti.

Ateşin içindeki adam bana başını salladı.

Sabırlı olun. Atıp tutmak yok. Size ne istediğini ve kim olduğunu söylemesini bekleyin ve sonra ona kafasını keseceğinizi söyleyin. Zen. Diplomasi. Yapabilirim.

"Sen benim halkımı öldürdün." Gücün dili dilimden yuvarlandı. Muhtemelen bununla başlamamalıydım.

"Sınırlarınızın dışından aldım."

Derin ve yankılanan bir sesi vardı. İçindeki güç köyün içinde yuvarlanıyordu, hayal edilemeyecek kadar eskiydi. Ensemdeki küçük tüyler diken diken oldu. Arkamdaki yardımcılardan biri boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Hepsi benim halkım."

"O zaman tüm dünya üzerinde egemenlik mi iddia ediyorsun, Nemrut'un Kızı?"

"Ben egemenlik iddia etmiyorum; akrabalık iddia ediyorum. Bu dünyaya her girişinizde ve öldürdüğünüzde, benden birini öldürmüş olursunuz."

Kıkırdadı. **"Sen kibirlisin. Klanının geri kalanı gibi."**

Alevlerin içine uzanabilmeyi diledim. Ellerim kaşınıyordu. Nefes borusunun parmaklarımın altında kırılma sesini neredeyse duyabiliyordum.

"Cevabınızı hiç düşündünüz mü?"

Sarrat'ı kaldırdım ve kenarına baktım. Bıçaktan beyaz buhar bukleleri yükseldi. Sarrat ondan hoşlanmamıştı.

Diplomasi, dedi Curran'ın sesi kafamın içinde. Ne istediğini ve ne kadar büyük bir tehdit olduğunu öğren.

"Özetleyelim. Bana içinde bıçak ve gül olan bir kül kutusu gönderdin."

"Evet." O da İngilizceye geçti ama bunun bir faydası olmadı. Sesi boşluğu doldurdu, derin ve baskındı.

"Bununla ne yapmam gerekiyor? Bu ne anlama geliyor? Bu bir hediye mi?"

Durakladı. "Anlıyorum. Anlamıyorsun."

"Anlamıyorum. Aydınlat beni."

"Dünya benim. Kısa bir erteleme oldu ama şimdi geri döndüm. Çok şey değişti."

"Devam et."

"Bir kraliçeye ihtiyacım olacak."

Ona kaşımı kaldırdım.

"Sana bir taç teklif ediyorum. Yanımda otur ve gücümü paylaş. Yeni çağda benim rehberim ol."

"Peki ya yapmazsam?"

Gözlerinde kehribar parladı. "Dünyanı yakacağım."

"Evlenme teklifini sunma konusunda çalışmalısın. Önce çiçekler ve hediyeler, sonra buluşma ve ancak ondan sonra evlilik teklifleri gelir."

Bakışlarını bana dikti, sert, gözlerini kırpmadan. "Benimle alay ediyorsun."

"Oldukça zeki bir çocuksun, değil mi?" Eski hikayeden bir alıntı yaptım. O anlamadı ama ben komik olduğunu düşündüm.

"Ne teklif ettiğimi anlamıyorsunuz."

"Bu teklifin tam olarak nasıl gideceğini düşünüyordun? 'Merhaba, işte buradayım, bir grup insanı korkunç bir şekilde öldürdüm, benimle evlen yoksa her şeyi yakıp yıkarım. Bunu kim kabul eder ki? Sen evlenilecek biri değilsin. Sen ortadan kaldırılması gereken bir tehditsin."

"Teyzen de bir keresinde kardeşime aynı şeyi söylemişti," dedi.

Hay aksi. "Kardeşin için nasıl gitti?"

Gülümsedi. Dişlerinde bir sorun vardı. Tam olarak diş sayılmazlardı ama insan dişlerinin olabileceğinden daha keskin ve koniktiler.

"Teyzen ve baban onu öldürdü. Ama ben kardeşim değilim."

"Yani kardeşin benim ailemden dayak yedi. Bunun senin lehine olmadığını görebilirsin."

Güldü. "Kardeşimin neden senin ailenin topraklarına yelken açtığını biliyor musun? Çünkü benim topraklarım için benimle savaştı ve kaybetti.

Birleşik güçleriyle gerçek gücün zayıf bir taklidiyle karşı karşıya kaldılar ve o neredeyse onları bitiriyordu."

"Dur tahmin edeyim, gerçek güç sensin."

"Öyleyim. Tanrıları tutsak eder, zevkim için onlara eziyet ederim. Savaş ve dehşet getiririm. Ben Neig'im, Ölümsüz. Ben bir efsaneyim. Beni tanıyan herkes önümde eğilir."

"Efsane" deyişi tüylerimi diken diken etti. Omuz silktim. "Adını hiç duymadım."

"O zaman buna bir çare bulmam gerekecek."

"Neden şu ateşten dışarı çıkmıyorsun, ben de senin efsaneni kısa keseyim."

Güldü. Etrafında küçük duman çizgileri dönüyordu. "Sana bir gösteri yapacağım Nemrut'un Kızı. Sonra tekrar konuşuruz."

Ateş sönmüş bir mum gibi söndü. Julie'ye ve kanun adamlarına döndüm.

"Pekâlâ," dedi Beau, sesi sakindi. "Kenny, Meredith'in üzerinden in, bir telefon bul ve istasyonu ara. Onlara elimizde yeni bir istila olduğunu ve tahliye alarmı vermelerini söyle."

Benzin istasyonuna gittim.

"Nereye gidiyoruz?" Julie bana yetiştı. "O ateşı yeniden yakacağız. O olduğundan emin misin? İnsan mı?"

"Evet, eminim. Ateşı neden yeniden yakıyoruz?" "Çünkü elimizde kadim bir ateş büyücüsü var, ve aileme karşı bir kan davası var. Babamla konuşmam gerek. Telefonu kontrol et ve eğer çalışıyorsa, evi ara ve telesekretere Erra için duyduğın her şeyi içeren bir mesaj bırak. Sonra Roman'ı ara ve ona planlarımızda bir değişiklik olduğunu söyle. Eve uğrayıp kutuyu almasını söyle. Adora evde olmalı ve onu içeri alacaktır. Bu geceye kadar bekleyemeyiz. Druidlerle hemen konuşmamız gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü Neig bana gücünü göstereceğine söz verdi. Şu ana kadar yaptığı hiçbir şeyi uygun bir gösteri olarak görmüyor. Ona göre, iki yüz kişiyi ortadan kaldırmak ve bir mesaj iletmek için yanarak ölen bir insanı göndermek sayılmaz."

"Kahretsin," dedi Julie.

"Telefonu bul. İşin bittikten sonra Curran'ı ara ve buraya gelmeye zahmet etmemesini söyle. İşim biter bitmez doğruca Druidlere gideceğim ve onu içeri alacaklarından şüpheliyim."

Tezgahın arkasına koştu. Ben de pompaya yöneldim. Erra bana kendimi ateşe ne kadar çok verirsem babam için o kadar gürültülü olacağını söylemişti. Bu sefer Roland

Bana cevap ver. O ateşin içine bağırdım ve o cevap verene kadar onu büyüyle beslerdim.

≡ BÖLÜM ≡

12

"Her şey yoluna girecek," dedi Roman yolcu koltuğundan bana.

Dönüşü çok hızlı aldım. Cip çıkıntı yapan bir kökün üzerinden atladı. Yolun her iki tarafındaki ağaçlar o kadar sıkı ki, yeşil bir tünelden geçiyor gibiydim. Cadı ormanı sihirli dalgalar sırasında geliyordu.

"İki saat boyunca o lanet ateşin başında oturdum. Ölüler uyandıracak kadar büyü yaptım. Sesim kısılana kadar çığlık attım."

"Ailem," dedi Roman. "Onlarla birlikte yaşayamam. Onları öldüremezsin. Arıyorsun, açmıyorlar. Aramazsın, kırılırlar. Sonra da kötü bir evlat olduğun için kafanda bir delik açarlar."

"O kötü bir baba!" Hırladım.

"Tamam," dedi Roman, sesi yatıştırıcıydı. "Elbette öyle. Mantıklı ol. Bu adam kendi torununun öldürülmesini emretti. Kimse onun iyi bir baba olduğunu söylemiyor. Tek söylediğim, ebeveynler kendilerine bağırılmasından hoşlanmazlar. Üzgün olduğunuzu biliyor ve telefonlarınıza cevap vermek istemiyor."

"Bu aile meselesi. Bu bize saldıran bir yabancı. Bu farklı!"

Roman iç çekti. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Yalvarmayı denedin mi? Belki biraz ağlarsın? Böylece telefona cevap vermenin güvenli olduğunu anlar ve bir kurtarıcı gibi devreye girerdi.

Ebeveynler kurtarıcı rolü oynamaya bayılır." Ona ters ters baktım.

Ellerini kaldırdı. "Tek söylediğim, babamla konuşmam gerektiğinde onu arayıp bağırıyorum çünkü o

Perun'un volhv'u ile sarhoş bir kavgaya karıştı ve Perun'un aptal çocuk takipçileri tapınağındaki Çernobog'un idolünü şoklamaya karar verdiler, çünkü yıldırım düşmesine en çok bu kadar yaklaşılabiliyorlardı ve şimdi tanrım hepsinin öldürülmesini istiyor. Arayıp "Baba, meşgul olduğumu biliyorum ama elimde ciddi bir durum var ve tavsiyene ihtiyacım var" diyorum. Sadece benim yöntemimi dene. Eminim işe yarayacaktır."

"Nerede bu lanet kamp?" "Bir sonraki çataldan sağa dön."

Bir sonraki sapağa girdim. Cip gıcırdayarak engebeli yolu protesto etti. Sadece ben, orman ve siyah volhv vardı. Julie'yi geri göndermiştim. Onu da getirmek istemişim ama Roman ayak diremişti. Ona göre, tüm iyiliklerini nakde çevirmek zorundaydı ve bu sadece onu ve beni kapsayacaktı.

"Daireler çiziyormuşuz gibi hissediyorum."

"Giriyoruz. Bizi içeri alıp almayacaklarına karar veriyorlar." Cipi durdurdum ve park ettim.

"Ne yapıyorsun?"

"Druid saçmalıkları için zamanım yok."

Motoru kapattım, yolcu kapısını açtım ve dışarı çıktım.

Roman bana "Bu bir hata," dedi.

Ağaç tepelerine baktım. "Beni tanıyorsunuz," diye seslendim. "Kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyorsun. Bugün sana bir isim getirdim. Neig. Ölümsüz Neig. Efsane. Onunla konuştum ve hepimiz için geliyor. Kim olduğunu bilmem gerek."

Ağaçlar cevap vermedi.

Bekledim. Orman hayatla çalkalanıyordu. Sincaplar birbirleriyle uğraşıyordu. Bir ağaçkakan solda bir yerde sabit bir staccato çalışıyordu. Çalılıklarda bir şeyler hışırdıyordu.

Hiçbir şey.

Cipe geri döndüm. Cadı ormanı sınırlarımın dışındaydı. Toprak beni çağırıyordu. Sahiplenilmesi ve korunması gerekiyordu. Tüm o büyü, bana doğru uzanıyordu. Tüm bu yaşam, dış tehditlere karşı savunmasızdı. Oraya sahip çıkabilir ve Druidleri su basmış yuvalarından çıkan tilkiler gibi kovabilirdim.

Bu müthiş bir düşünceydi.

Şehri sahiplenmenin üstesinden gelmek için iki yıldan fazla zamanım olmuştu. Daha fazlası için duyduğum arzuyla başa çıkmayı öğrenmiştim ama bazı günler toprak alma, onu kendime ait kılma dürtüsü beni ele geçiriyordu. Teyzem buna Shar derdi. Tutma ve koruma ihtiyacı. Bizi daha iyi yöneticiler yapmak için ailemize aşılarmıştı. Şimdi ölmüş olan akrabalarımın çoğuna çocukluklarında bununla nasıl başa çıkacakları öğretilmişti. Bir yetişkin olarak bununla başa çıkmak zorunda kaldım ve neredeyse beni uçurumdan aşağı sürüklüyordu. Onu yenmiştim ama arada bir çirkin yüzünü gösterdiğinde onu tekrar yenmek zorunda kalıyordum.

Bugün hiçbir şey talep etmeyecektim. Motoru tekrar çalıştırırdım ve Roman'la birlikte eve giderdik.

"Huh," dedi Roman. "Söylediklerimi geri alıyorum. Senin yolun daha hızlı."

Yukarı baktım. Biraz önce sık bir orman olan yerin ortasında bir çit yükseliyordu. Devasa ağaçlar duvarını oluşturunuyordu, gövdeleri mükemmel bir şekilde düz ve birbirine değiyordu. Girişi demirle güçlendirilmiş ve sivri uçlu bir kapı koruyordu. Dört metrelik dikenlerin uçlarında koyu kan lekeleri vardı.

Kapı titredi ve yana kaydı.

"Fikirlerini değiştirmeden önce acele etmeliyiz," dedi Roman, bir spor çantası kaparak.

Kapıya doğru yürüdük. Kırk yaşlarında Kafkasyalı bir adam ortada durmuş, bir asaya yaslanmıştı. Düz bir pantolon, çizme giymiş ve gömlek giymemişti. Mavi mürekkeple boyanmış mavi kıvrımlar ve semboller kaslı gövdesini süslüyordu. Bir boz ayının kafasından yapılmış başlığı, boyuna altı santim daha ekliyordu. Yüzü ayının çenesinin arasına tam oturuyordu. Onunla dövüşseydim, yandan yaklaşırdım. O kadar kürke rağmen çevresel görüşü berbat olmalıydı.

Adam kükreyip bir Pikt sürüsünü serbest bırakacakmış gibi bakarak bize dik dik baktı. Onu son gördüğümde bembeyaz bir cübbe giymişti ve beyaz kravatlı bir davete katılacakmış gibi bakımlıydı. Gündönümü Festivali'nde bazı çocuklara gülümsüyor ve diğer druidlerle birlikte topluma yardımlarının bir parçası olarak şekerlenmiş meyve

dağıtıyordu.

Merhaba, biz druidleriz. Güzel beyaz kıyafetler giyer, tatlılar dağıtır, ağaçları ve ormanları onurlandırmayı öğretiriz. Bize bakın, nazik ve tehditkâr değiliz. Asla çırılçıplak soyunmayız, kendimizi savaş sembolleriyle boyamayız ve vahşi silahlar ve kürk başlıklarla ormanda dans etmeyiz. Evet, doğru. Ormandaki maskeli balolarına kimsenin gelmesini istememelerine şaşmamalı.

"Bu Grand Druid Drest mi?"

"Uh-huh," diye mırıldandı Roman. "Ne söylediğine dikkat et." "Ne söylediğime her zaman dikkat ederim."

"Eğer dudaklarından 'Süslü bir parti verdiğinizi bilmiyordum, ne yazık ki davetli değildim' sözleri dökülürse, arkamı döner ve eve giderim. Ve bu bir sözdür."

"Killjoy."

"Bunlar benim iş arkadaşlarım. Bu insanlarla iyi bir ilişkim olmalı."

"Tamam, tamam."

Büyük Druid'in yanında bir kadın duruyordu. Benden yaklaşık iki santim kısaydı, bronz teni ve kalın dalgalı kahverengi saçları vardı. Kürkten bir kıyafet giymiş ve bir mızrak taşıyordu.

Kollarındaki tanıma bakılırsa o da kullanabilirdi. "Peki ya o?"

Mırıldandım.

"Jennifer Ruidera." "Ruidera "yı "Rivera" gibi telaffuz etti, ama "D" sesiyle.

"Ne iş yapıyor?"

"Öğrenmek istemezsin. Ve ona Jenn de."

Jennifer isimli kadınlarla şansım pek yaver gitmedi, o yüzden "Jenn" gayet iyi iş görürdü.

Çiftin arkasında bir kamp uzanıyordu. İnsanlar ileri geri yürüyordu, bazıları çıplak, bazıları giyinik, çoğu da boyalıydı.

Silahlar raflarda bekliyordu. Büyü o kadar yoğunlu ki sis olsa bir metre ötesini göremezdik. Burada hasır adamların olmamasını umuyordum, çünkü eğer birini ya da bir şeyi canlı canlı yakarak kurban etmeye kalkarlarsa, profesyonel ilişkim olsun ya da olmasın elim kolum bağlı oturamazdım.

Drest bakışlarımı karşıladı. "Neig dedin."

"Evet."

Jenn'e baktı. Omuz silkti. "Her şey mümkün."

İki adam bize katıldı, biri yaşlı ve kamburdu, bileklerine kadar uzanan bir tunik giymişti, beyaz sakalı beline kadar iniyordu. Diğer otuzlu yaşlarındaydı ve eğlenmek için inekleri havaya fırlatarak egzersiz yapıyor gibi görünüyordu.

Roman eğildi. Ben de öyle yaptım.

Drest bir parmağını bize doğru kaldırdı ve yaşlı adama döndü. "Bu kadın Neig ile konuştuğunu söylüyor."

"Ah?" diye sordu yaşlı adam.

"Neig!" Drest tekrarladı.

"Seni duyamıyorum. Mırıldanmayı kes."

Drest bir ciğer dolusu hava çekti. "NEIG'LE KONUŞTUĞUNU SÖYLÜYOR!"

İnsanlar yaptıkları işi bırakıp bize baktılar. Drest onlara el salladı.

"Neig?" Yaşlı druid ona baktı. "Oh, bu hiç iyi değil."

Drest kendini tokatlamak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Brendan, ayinlere gelirken işitme cihazını takmak zorunda."

Brendan kürek büyüklüğündeki ellerini kaldırdı. "Ne yapmamı istiyorsun? Üzerine oturup kulağına mı sokayım? O çıkarır. Doğayla bir olmak istediğini söylüyor."

"Aha!" diye seslendi bir erkek sesi.

Döndüm. Bir adam bize doğru yürüyordu. Zayıf ve mavi boyalı, karga tüyünden bir pelerin giymiş ve büyük siyah bir tavuk taşıyordu.

Drest'in yüzü düştü.

"Sana bu konuda bir öngörü gördüğümü söylemiştim," diye açıkladı tavuk adam. "Sana geçen Perşembe söylemiştim. Neig geliyor dedim. Ve sen de, 'Alpin, tavuklarını kurban etmeyi bırak. Kendini transa sokmayı bırak, bağırsaklara bakmayı bırak ve gecenin bir yarısı beni aramayı bırak' dedin. Eğer uyuyamıyorsam bir bira içip sineye çekmem gerektiğini söyledin."

"O haklı," dedi Jenn. "O tavukları rahat bırakmalısın. Bu doğal değil."

Alpin, "Son kez söylüyorum, ben tavuk kurban etmem," dedi.

Brendan ona, "Geçen hafta mutfağınızda ölü bir tavuk gördüm," dedi.

"Akşam yemeği için pişirecektim. Marketten almıştım! Ben arkadaşlarımı yemem. Onlara sahip olmayı seviyorum, çünkü astral seyahatte bana yardımcı oluyorlar. Ciyaklamaları beni rahatlatıyor."

Jenn elini yüzünde gezdirdi. Roman boğazını temizledi.

Drest ona baktı.

Roman spor çantasının fermuarını açtı ve bana doğru tuttu. Kutuyu çıkardım.

Druidler hep birlikte bir adım geri attılar. Sadece Jenn kaldı. Uzandı, kutuya dokundu ve elini geri çekti.

"Aç şunu," dedi Drest.

Kapağı açtım.

İçindekilere baktılar. Yaşlı büyücü yavaşça uzandı, kadim eli titriyordu, parmaklarının arasındaki külü kavradı ve tekrar kutunun içine düşmesine izin verdi. Yüzü gevşedi. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Her şey yoluna girecek büyükbaba," dedi Drest nazikçe.

"Her şey yoluna girecek."

"Her şey yanacak," dedi yaşlı adam. "Dünyayı ateşe verecek."

"Hayır, yapmayacak." Drest, Brendan'a başını salladı ve iri adam yaşlı druidi nazikçe uzaklaştırdı.

Drest bana döndü. "Kaldır onu."

Ben de kaldırdım.

"Benimle gel."

Bizi kampın derinliklerine götürdü. "Onunla konuştuğunda Neig ne dedi?"

"Bana dünyaya bir süre ara verdiğini ama şimdi geri döndüğünü ve onu fethedeceğini söyledi. Morrighan'ın sisleri gibi zamanın dışında bir yeri olduğunu düşünüyoruz. İnsanlar kayboldu, bütün yerleşim yerleri. Serenbe ve Ruby

Milton County. Onları aldı, öldürdü ve kemiklerini çıkarmak için kaynattı. Bunu neden yaptığına dair bir fikriniz var mı?"

Jenn başını salladı. "Hayır. Ama o kurnaz, yaşlı bir piç. Eğer bunu yapıyorsa, iyi bir şey için yapmıyor demektir."

Alpin her an yere yığılacakmış gibi görünüyordu.

Kampın arka tarafına ulaştık. Yerden büyük bir kaya parçası çıkıyordu, bir tarafı cilalanmış ve Pikt sembolleriyle kaplanmıştı. Kudzu ona tırmanmış ve üstünü kaplamıştı. Köşede İrlanda ve Britanya Adaları'nın bir taslağı oyulmuştu. Drest İrlanda'yı işaret etti.

"Önce büyücü Cessair ve halkı geldi. Adada bir süre yaşadılar, sonra öldüler. Sonra Partholon ve halkı geldi. Çiftçilik yapmaya, balık tutmaya, evler inşa etmeye başladılar. Sonra bir hafta içinde hepsi vebadan öldü."

"Sonra Nemed geliyor," dedim. İngiliz büyü tarihi hakkında bilgi edinmiştim. Çoğu insan bunun onda birinin tarih, geri kalanının da eşit derecede efsane, hüsnükuruntu ve saçmalık olduğunu düşünüyordu ama ben yine de okumuştum.

Roman bana temkinli bir bakış fırlattı.

"Doğru isim N-e-i-m-h-e-a-d-h," dedi Jenn. "Doğru telaffuz ettiğinizde kulağa ... gibi geliyor."

"Neig," diye bitirdi Drest.

Sadece Keltler bir sesi çıkarmak için dokuz harf kullanırdı. "Kendisine bu ismi verdi çünkü insanların kutsal olduğunu düşünüyorum." Jenn alay etti. "Göklerin Neig'i. Öldürülemez Neig. Kudretli Neig."

Drest homurdandı. "İrlanda'yı fethetti ve İskoçya'ya geçti."

"Efsane böyle anlatılmıyor," dedim.

"Efsaneler genellikle yanlıştır. Bu efsane değil," dedi Alpin yumuşak bir sesle. "Bu bizim tarihimiz."

"Bebekleri çalıyor ve onları ordusuna katıyor," diye devam ediyor Drest. "Piktler onunla savaşıyor, ta ki onları İskoçya'nın doğu ucuna kadar itene kadar. Denizden ve İskoç kayalıklarından başka gidecek yer yoktur. Böylece onu alt ederler.

Dikili taşları inşa ederler. Birçok çeşidi var. Bazıları

Etraflarındaki büyüü çarpıtırlar; kıvrılan türdendirler. Diğerleri alarm çalar; onlar uyarı türündendir. Ve böyle devam eder."

Taşın yüzeyindeki oymaları işaret etti. "Kıvrımlı taşlar köyleri gizliyor. Neig'in birlikleri yerleşim yerlerini bulamaz, bu yüzden yerleşim yerlerini bulamaz ve eğer bulursa, kalkan taşları insanlara kaçacak kadar uzun süre koruma sağlar."

"Bu semboller ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Disk ve dikdörtgen," dedi Alpin. "Yerleşimde Neig geldiğinde diğerlerine haber verecek bir uyarı taşı var. Hilal ve V-çubuk, kalkanın yerleşimin üzerinde durduğu anlamına gelir. Neig geliyor olsa bile ona ok atmayın çünkü oklar onu delmeyecektir. Disk ve dikdörtgen, yerleşimin yardım sinyali vermek için güneş diskine sahip olduğu anlamına gelir."

Açıklayıcı işaretlerdi. Trafik işaretleri gibi. Çok basit.

"Çift disk ve Z-rod?" Ben sordum. "Kutuyu bununla imzaladı."

Alpin yüzünü buruşturdu. "Bu sembolü kendisi için seçti. Askerleri, ona itaatsizlik ettiğinizde başınıza gelecekleri hatırlatmak için her şeyi bununla işaretlerdi."

"Ne oldu?"

"Prangalar," dedi Jenn. "Neig'in hizmetkârları yoktur. Sadece köleleri var."

Alpin taşın üzerindeki sembolün ana hatlarını izledi. "Kırık okla birlikte gördüğünde, bunun anlamı burada Neig seni göremez. Burada özgürsün."

"Peki ya bu?" Roman, belli belirsiz bir çiçeğe benzeyen başka bir sembolü göstererek sordu.

"Gayda," dedi Drest.

"Gaydanın ne alakası var?" diye sordum. Omuz silkti.

"Gayda savaş müziği idi."

Jenn bize "Eninde sonunda herkesi öldürecekti," dedi. "Ama sonra Fomorianlar istila etti ve onu meşgul etti. Karısını öldürdüler. Çocukları ya kendini öldürdü ya da kaçtı."

"Rekabeti sevmez." Drest yüzünü buruşturdu. "Kardeşi onunla savaşmaya çalıştı, kaybetti ve ordunun kendi bölümüyle birlikte yelken açtı. Avrupa'da bir yerde kıçlarına tekmeyi yediler. Sadece bir gemi geri döndü."

"Peki ya Tuatha Dé Danann?" Ben sordum.

"Neig ile bir pazarlık yaptılar," dedi Drest. "Ona haraç verdiler. O zamana kadar zaten İskoçya'ya taşınmıştı. Daha büyük bir yer. Daha fazla toprak. İş bitmeden iki adaya da sahip oldu."

"Atalarınız onu nasıl yendi?" Roman sordu.

"Dövmediler." Drest'in yüzü asıktı. "Onlar daha uzun ömürlü

onu. Sonunda büyü bozuldu ve bir gün ortadan kayboldu. Kendine bizim dünyamızın dışında bir sığınak buldu ve hazinesini ve ordusunu da yanına aldı. Büyü devam ederken ara sıra baskın yapıyordu. Ne zaman ve nerede ortaya çıkacağını asla bilemezsiniz.

Halkımız ondan o kadar korktu ki, o uykuya daldıktan yüzyıllar sonra bile kıvrımlı taşlar inşa etmeye devam ettiler."

"Bunca zaman boyunca kimse ona zarar verecek kadar yaklaşmayı başaramadı mı?" diye sordum. "Ateş büyüü olduğunu anlıyorum ama Morfran'la savaşım ve Morrighan'la tanışım. Bana kimsenin bu adama ulaşamadığını mı söylüyorsun?"

"Anlamıyorsun," dedi Drest.

Jenn ona "Göster ona," dedi.

Drest kudzuya dokundu. Geri yuvarlandı, yukarı ve aşağı süründü. Taş çıplak kaldı. Tepesindeki oymaya baktım. İçim buz kesti.

"Neig bir insan değil," dedi Alpin usulca. "O bir ejderha," diye fısıldadım.

Devasa bir ejderha savaş alanında şaha kalktı, savaşçıların figürleri onun yanında küçücük kaldı. Ağzından çıkan çalkantılı bir alev konisi surları parçaladı.

Üstümdeki bulutlarda hissettiğim kişi buydu. Yu Fong'u bu yüzden öldürmeye çalışmıştı. Tüylerim diken diken oldu.

"Ama onun büyüü mavi," dedim. "Bir insan gibi." "Bütün ejderha büyüleri mavidir," dedi

Alpin. "Bunu herkes bilir," dedi Jenn.

"Neig bizi asla bulamayacak," dedi Drest bana. "Bizim kıvrımlı taşlarımız var. Ama sen, sen boku yedin."

- - -

ROMAN VE ben şehre varana kadar hiç konuşmadık. "Mecazi olabilir," dedi sonunda.

"Öyle değil." Ona Yu Fong'u anlattım. "Ejderhalar hakkında okuduğumuz her şey onların son derece bölgeci olduklarını gösteriyor. Yu Fong'u hissetti ve rakibini ortadan kaldırmaya çalıştı."

"Ama onu gördüğünüzde insan şeklindeydi. Ne yani, şekil değiştirebiliyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Aspid şekil değiştiremez," dedi Roman. "Bu da bir nimet, yoksa beni her yerde takip eder, yalardı. Bu çok tuhaf olurdu."

Chernobog'a ait devasa bir siyah yılan-ejderha olan Aspid, Roman'a karşı derin ve her şeyi kapsayan bir köpek sevgisine sahipti ve bunu dilini siyah volhv'un etrafına sararak ifade ediyordu.

"Acil bir toplantı düzenlememiz gerekiyor," dedim.

Konsej, Sürü ve Halk arasındaki çatışmaları önlemek için başlamıştı ama acil bir durumda şehirdeki her büyülü grup bu toplantıya katılırdı. Böyle bir şeyle savaşmak için herkes gerekliydi.

Roman kara kaşlarını kaldırdı. "Ve onlara bir ejderha tarafından istila edilmek üzere olduğumuzu mu söyleyeyim?"

"Evet."

Roman, "Elimizde herhangi bir kanıt yok," dedi.

O haklıydı. Yu Fong hâlâ komadaydı, Beau Clayton ve yardımcıları Neig'i sadece bir insan olarak görüyorlardı ve Druidler beni halkın önünde desteklemiyorlardı. Toplantıya bile zar zor geldiler. Kanıta ihtiyacım olacaktı. Ateş görüntüleri ve oyulmuş kayalardan daha fazlasına.

En azından Sürü'yü ve Halk'ı uyarmak zorundaydım. Bu ikisi için benim sözüm yeterli olurdu. Nick'i de aramalıyım.

Roman, "Beni burada bırak," dedi. Kenara çektim.

"Volhv'larla ve cadılarla konuşacağım," dedi Roman.

"Ama konuşmak ucuzdur. Bize kanıt lazım. Tanıklara."

"Biliyorum. Onun bir ejderha olduğuna inanıyor musun?"

"Evet," dedi Roman. "Sana inanıyorum. Ama Piktler ve taşlar yüzünden değil. Sana inanıyorum çünkü sen sensin. Onu görmeme gerek yok. Onun bir ejderha olduğuna inanman benim için yeterli. Ama başkaları için yeterli olmayacaktır."

"Biliyorum."

"Her şey yoluna girecek."

Bundan şüpheliydim ama yine de başımı salladım. "Kendini öldürme."

Oh, aşkına ... "Şunu keser misin?"

Parmağını bana doğru salladı. "Sakın yapma. Seni izliyorum."

"Arabamdan çık."

Doğruca Cutting Edge'e gittim. Neig bir konuda haklıydı: O bir efsaneydi. Yıllar geçtikçe efsaneler çarpıklaştı. Bir nesilden diğerine aktarıldıkça büyüdüler ve geliştiler. Herkes ejderhaların hazine biriktirdiğini, dağ mağaralarında yaşadığını, ateş püskürttüğünü ve rakiplerini öldürdüğünü "biliyordu". Ama bunların ne kadarının doğru olduğu herkesin tahminiydi.

Araştırma yapmaya çalışmanın bir anlamı var mıydı? Drest'in bize anlattıklarının çoğu efsane olarak kabul ediliyordu. Ve Hristiyanlık tarafından çarpıtılmıştı. Hristiyanlık Orta Doğu ve Avrupa'da yayıldıkça, rahipler eski pagan fikirlerle savaşmanın yeni dini mahvedeceğini fark etmişlerdi. Bunlar çok derinlere kök salmıştı. Bunun yerine Hristiyanlık onları benimsemiş, ayinlerine dahil etmiş, Noel ve Paskalya'dan ölüm anında fiziksel bedenden ayrılan ölümsüz ruh fikrine kadar her şeyi ödünç almıştı. Hristiyanlık eski İrlanda'nın zaman çizelgesini Nuh'un soyuna ve tufana bağladı. Bunların hiçbiri Neig'i anlamamıza yardımcı olmaz.

Park yerimize girdim ve cipi park yerine doğru manevra yaptım. Tek araba benimkiydi. Çocuklar ve Curran gitmişti.

Kapının kilidini açtım ve içeri girdim. Yıllar geçtikçe Cutting Edge benim kalem haline gelmişti. Evim gibi, kılıcımı da sırtımdan çıkarabildiğim bir yerdi. Kılıfı çıkardım ve masamın üzerine bıraktım. Buzdolabını açtım, bir sürahi buzlu çay çıkardım ve kendime bir bardak doldurdum. Bunu daha önce yüzlerce kez yapmıştım. Ritüelde rahatlık vardı ve bugün rahatlamaya ihtiyacım vardı çünkü ejderha beni adımlarımdan alıkoymuştu.

Bir ejderhayla nasıl dövüşülür ki? Tam olarak ne kadar büyüktü? Eğer taşın üzerindeki oyma ölçekliyse, başımız büyük beladaydı. Meclis masasındaki konuşmaları hayal edebiliyorum. Peki bu ejderhayla ilgili elinizde ne kanıt var? Büyücü Druid kampında büyümüş bir kaya var. Bu kayayı göremezsin ya da büyücü kampını bulamazsın ama benim sözüme güven. Ugh.

Biri kapımı çaldı. "İçeri gel," diye seslendim.

Kapı açıldı. Şövalye Başrahibi Norwood içeri girdi, onu diğer iki şövalye izledi. Tam da ihtiyacım olan şey.

Dirseğime yaslandım. "Kutsal Üçlü. İçeri gelin, utanmayın. Bir sandalye kapın."

Hispanik kadın bana "Saygısızlık ediyorsun" dedi. "Çok özür dilerim, isimlerinizi kullanmalıydım. Çok kabaydı. Ben. Sen sağdaki sandalyeye otur Larry, Moe ve Curly de şuraya."

Hispanik kadın ağzını açtı. Şövalye Kaymakamı Norwood ona baktı ve kadın çenesini kapattı.

Doğru. Yani bir senaryo vardı. Ne yapabileceğimden emin değillerdi ve öğrenmek istediler, bu yüzden beni yemlemesi için onu seçtiler. Kötü bir fikirdi.

Şövalyeler oturdu.

"Lütfen meslektaşlarımı tanıştırmama izin verin. Şövalye-diviner Younger ve Şövalye-striker Cabrera."

Vasim Greg Feldman, hayatı boyunca bir şövalye kâhiniydi. Her zaman kehanette bulunmazlardı. Psikiyatristler ve rahipler arasında bir görev yaparlardı ve insanları "okuma" konusunda eşsiz bir yeteneğe sahiptiler. Tarikatın itirafçıları ve bireysel şövalyelerin savunucularıydılar. Şövalye vurucu, Tarikat'ın bazukasına eşdeğerdi. Güzel. Diplomasi ve güç, şövalye nişancısı her iki tarafı da idare ederdi.

"Kate Lennart."

Norwood, "Bence yanlış bir başlangıç yaptık," dedi.

"Nasıl?"

"Tarikat Atlanta'daki durumu öğrenmekle ilgileniyor."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" "Sen

Atlanta'da bir güçsün."

"The."

Gözlerini kırptırdı.

"Atlanta'daki güç benim," dedim ona. "Şehri kendime mal ettim."

"Vay canına," dedi Cabrera. "Alçakgönüllüsün, değil mi?"

"Buraya açıklık aramaya geldiniz. Senin için bazı şeyleri açıklığa kavuşturuyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Norwood öne doğru eğildi ve bana odaklandı.

"Bu, babamın istila etmeye çalışması gibi yeterince büyük ve tehlikeli bir şey şehri tehdit ettiğinde, onu korumak için Atlanta'nın büyüünü kullanacağım anlamına geliyor."

"Yani Atlanta'nın kişisel büyüü mü var?" Cabrera homurdandı. Onu görmezden geldim.

"Peki, öyle mi? Atlanta bir insan mı?" diye sordu.

"Sizi eğitmek için ne zamanım ne de isteğim var," dedim ona. "Büyücü Koleji caddenin yukarısında ve köprünün üzerinde. Oraya giderseniz, eminim sizi bilgilendireceklerdir."

"Atlanta'yı siz mi yönetiyorsunuz?" diye sordu sarışın kâhin. "Hayır."

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Atlanta benim liderliğim olmadan da kendi başına gayet iyi gidiyor. Demokratik yollarla seçilmiş bir hükümetimiz var ve benim buna müdahale etmek gibi bir niyetim yok."

"Madem Atlanta'yı sahiplendiniz, neden buradaki suçları durdurmuyorsunuz?" Cabrera sordu. Gözleri hesap yapıyordu. Cevaplarını zaten bildikleri yönlendirici sorular soruyordu. Her şeye gücü yeten ve her şeyi bilen biri olmadığıнын teyidini istiyorlardı.

"Çünkü suçu durdurmak benim sorumluluğum değil. İyi finanse edilen bir polis departmanımız, GBI merkezimiz ve yerel şerif departmanlarımız var; buna Lonca, Kızıl Muhafızlar ve tabii ki Tarikat gibi bir dizi özel kuruluş dahil değil."

"Ama tüm suçları durdurabilir misiniz?" Younger sordu. "Hiç kimse tüm suçları durduramaz, şövalye-diviner. Siz, hepiniz insanlar bunu bilmeli."

Norwood beni inceledi. "Tarikat bir işbirliği ve karşılıklı anlayış ilişkisi kurmakla ilgileniyor."

"Tarikat ile zaten karşılıklı anlayışa dayalı bir ilişkim var."

"Gerçekten mi?" Norwood sordu.

"Evet. Nick benim zehirli bir ağacın meyvesi olduğumu düşünüyor ve ailemden nefret ediyor, ben de onun pisliklerine göz yumuyorum çünkü zaman zaman Tarikat'ın yardımına ihtiyacım oluyor. Nick ve ben birbirimizi çok iyi anlıyoruz."

Norwood, "İnsanların daha az düşmanca bir ortamda daha üretken olma eğiliminde olduklarını görüyoruz" dedi.

İçimi çektim. "Tamam, Tarikat daha arkadaş canlısı olmak istiyor."

Harika. Ejderhalar hakkında ne biliyorsun?"

"Ne hakkında?" Cabrera sordu.

"Ejderhalar. Zayıflıkları, alışkanlıkları, bir tanesini öldürmek için nasıl bir yol izlenebilir?"

Norwood, "Bu bilgi gizlidir," dedi.

"Ve işte buradayız. İşin özüne indiğinizde, yapabileceğiniz pek bir şey yok çünkü sizi bağlayan kurallarınız var. Dünyanızı insanlar ve insan olmayanlar olarak ikiye

ayırıyorsunuz,

ve insan tanımınız o kadar sınırlı ki, etkiniz çöküyor. Sizi anlıyorum. Kollarınız arkadan bağılyken savaşmak zor ama bu benim sorunum değil. Kendini sorun haline getirmedığın sürece benim sorunum değilsin."

Cabrera ağzını açtı.

Onu beklemedim. "Kurt Kapanı'na geri dön. Nick ve benim bir iş ilişkimiz var. Mükemmel değil ama öyle olmak zorunda da değil. Arkadaşım olmasına ihtiyacım yok. Önemli olduğunda sahaya insan gücü koymasına ihtiyacım var."

Norwood, "Nikolas Feldman'ın yeri doldurulacak," dedi.

"Benim bildiğim Order bu. Her zaman görünüşe göre şövalyelerinin refahından üstündür."

"Feldman görevden alınırsa ne gibi adımlar atacaksınız?" diye sordu şövalye-diviner.

"Tarikatın Atlanta'da bir şubesi olmasını

yasaklayacağım." Cabrera, "Bunu yapamazsınız," dedi.

"Yapabilirim ve yapacağım. Senin devir sorunlarından bıktım. Nick'le çalışmayı tercih ederim. Moynohan'ın ona yaşattıklarından sonra kendi bölümünü hak ediyor. Performansı örnek teşkil ediyor. Politik olarak uygunsuz olduğu için ondan kurtulmak istiyorsanız, devam edin. Ama domuza ruj sürüp benim yüzümdenmiş gibi davranmayın. Eğer onu çıkarırsanız, size söz veriyorum, Tarikatın yeni bölümü Atlanta'da hoş karşılanmayacaktır."

Cabrera kelimeleri ısırarak, "Sen bir hiçsin," dedi. "Sadece konuşuyorsun. Sihrini hissedebiliyorum. Hiçbir şey değil."

Telefon çaldı. Elimi kaldırıp telefonu açtım. "Kate Lennart."

"Conlan kaçtı," dedi Curran. "Ne?"

"Yer değiştirdi ve Martha'dan kaçtı. Şimdi onu kovalıyorlar ama çok geride kaldılar. Sana doğru geliyor."

Oğlumuz şehrin her yerinde sahanu ile açıktaydı.

Etrafımdaki büyüye odaklandım, şehri saran gizemli gücün içinden geçtim. Neredesin bebeğim? Nerede . . .

Büyünün içinden parlak bir kıvılcım geçti. Conlan! Uzakta değildi.

Kılıcımı kaptım ve kapıdan dışarı fırladım. Üç şövalye peşimden koştu.

Hayatımda daha önce hiç koşmadığım gibi koştum. Sokaklar uçup gitti. Döndüm, büyü'nün rehberliğinde, parlayan parlak büyü damlasına odaklandım. Neredeyse onun tepesindeydim. Önümde ıssız bir sokak uzanıyordu. Sol tarafta, ilk katı boş tuğla kemerlerden oluşan bir bina kabuğu bekliyordu. Binanın tamamı açıkta duruyordu, çatısı uzun zaman önce gitmişti, en uçtaki kemerler karanlık ve gölgeliydi.

Conlan oradaydı.

Birisi enkazın çoğunu temizlemiş, en uçta büyük bir yığın ve sağda, binanın dışında daha küçük bir yığın oluşturmıştı. Saklanacak pek fazla yer yoktu.

Binaya doğru yürüdüm. Arkamda şövalyeler köşeyi döndüler.

"Conlan?" Seslendim. "Ben annen."

Yığının içinden küçük bir yaratık fırladı ve kollarıma atladı, sıçramanın ortasında bir insan bebeğine dönüştü. Onu kendime doğru çektim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

"Anne!"

"Ne düşünüyordun, seni küçük aptal?" Onu kendime doğru çektim.

Büyük gri gözler bana baktı, gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Kötü." Burnunu çekti. "Kötü."

Olamaz. "Nerede? Kötü şey nerede, Conlan? Göster bana."

Yüzünü göğsüme gömdü.

Binanın içinde, diğer taraftaki gölgeli kemerlerin derinliklerinde bir şey hareket etti.

Sahanu oğlumu takip etmişti. Onu bulup korkutmuşlar, o da şehrin öbür ucundan bana doğru koşmuş.

Oğlumu benim bölgemde korkutmuşlardı. Bir daha asla. Bir sihir sıçraması kemerlerin içine indi ve öldü. Seni görüyorum.

Üzüm moru güneş kremine bulanmış bir vampir yanıma indi. Javier'in sesiyle, "Sahanu'yu bulduk," dedi. "In-Shinar, yardıma ihtiyacınız var mı?"

İkinci bir vampir diğer tarafıma düştü.

"Evet." Conlan'ı Javier'in vampirinin kollarına attım. "Çocuğumu koru."

Vampir oğlumu aldı.

İkinci vampirin zihnini kavradım. Navigatör bıraktı. Sarrat'ı kınından çıkardım, kılıfı yere bıraktım, ve binaya doğru yürüdüm, ölümsüzler peşimdeydi. Sahanu kemerlerde beni bekliyordu. Onları hissettim. Lanet binada çok fazla delik vardı.

"Seni görüyorum." Sesim binanın içine yayıldı. İçimde kaynayan öfke diğer her şeyi bastırdı. "Hepinizi görüyorum."

Büyüyü kendime çektim. Dudaklarımdan güç sözcükleri döküldü, acıyı zar zor fark ettim. Çok fazla pratik yapmıştım.

"Ranar kair." Bana gel.

Büyü benden bir gelgit dalgası gibi koptu. Kemerler sahanu yağdırdı, gücüm onları saklandıkları deliklerden çıkarıp yere fırlattı. O saniyede tanıdık yüzler gördüm: Gust, solgun, yeşil saçlı, hava büyülü, ikiz kılıçlı; Carolina, bir metre boyunda, kahverengi tenli, zincir zırlı, çekiçli, şampiyon bir halterci gibi kaslı; Arsenik, parlak kızıl saçlı, mumya gibi şeffaf bir kumaşa sarılmış, dokunulduğunda zehir saçan. On dört sahanu. Hepsi oğlum için gelmişti. Razer hariç hepsi.

Sol ön kolumun arkasını kestim ve kesiği binanın yan tarafına çarptım. Kanım kıl kadar ince bir akıntı halinde dışarı fırladı, duvarlar boyunca, kemerlerin açık alanları boyunca, tuğlalar ve delikler boyunca akararak kendine değdi ve çemberi tamamladı. Yarı saydam kırmızı bir duvar ortaya çıktı ve yok oldu, kan koğuşu kendini mühürledi.

Sahanulardan biri, zayıf, siyah saçlı bir adam, kemerlerden birinden kaçmayı hedefleyerek sıçradı ve koğuştan geriye düştü. Suikastçılar bana doğru döndü. Sonunda gerçeği anladılar: burada benimle birlikte kapana kısılmışlardı.

"Kaçış yok." Vampirin zihnini parçaladım. Kafatası patladı. İçindeki ölümsüz kan, çağırma uyarak benimkiyle karışıp dışarı aktı.

"Zırhı giymesine izin vermeyin!" Carolina çığlık attı. Bana saldırdılar.

Bir güç kelimesi kustum. **"Osanda!"**

Yere çakıldılar. Carolina bana doğru sürünmeye çalıştı ama büyüm onu sıkıştırdı.

Hortlak kanının buğusu üzerime çöktü, aktı, irademle şekillendi, zırha dönüştü. Kollarımı, karnımı, sırtımı kapladı, aşılmaz ama esnekti, yakut rengindeydi, kanımın rengindeydi. Sis Sarrat'ın üzerinde birleşerek bir kan kenarı oluşturdu. Tüm zincirlerimin koptuğunu hissettim. Tüm frenler gitmişti.

Tükenmiş vampir yanıma düştü. Saldırdım.

İlk sahanu karşı koymaya çalıştı ve ben onu bir vuruşta ikiye böldüm. Carolina çekicini savurarak üzerime geldi. Yanından sıyrıldım ve kolunu dirseğinden kestim. Çığlık attı ve onu yere sermek için göbeğine ikinci bir ağız ekledim. Bir kadın mızrağını sırtıma sapladı. Zırh darbeyi emerken bir acı sarsıntısı içimi parçaladı. Döndüm ve kafasını kestim.

Gust yukarıdan bıçaklarıyla dalarak düştü.

Ona odaklanmış bir büyü patlaması tükürdüm. **"Hessad."** Benimkini.

Zihni baskı altında çatlamış bir ceviz gibi kırıldı.

Yere indi, ayakları yere değmeden önce benimkini çıkardı.

"Amehe," diye emrettim ve ona keskin bir güç oku gönderdim. İtaat et.

Arsenik önüme bir güç sözcüğü tükürdü. Büyümü bir kalkan haline getirdim ve sıyrıldı. **"Öldür!"** Gust'a söyledim.

Yeşil saçlı sahanu Arsenik'e doğru koştu, ikiz bıçaklarını öldürmek için kaldırdı. Diğer suikastçı kollarında dikenler filizlenerek yoldan çekildi.

Gust bir derviş gibi döndü. Sol kılıcını Arsenik'in göğsüne gömdüğü anda dikenler onu delip geçti.

Birlikte yere yığıldılar ama ben çoktan hareket etmeye başlamıştım. Dünya, savaşın canlı hassasiyetine doğru soldu. Her an önemliydi. Her adım önemliydi. Burası gibi başka bir yer yoktu. Bu benim görevimdi. Yaptığım şey buydu ve savaş alanında, kan ve kaynayan büyüün arasında dans ettim, büyükannemin kemiklerinden gelen kılıç yaşam ve ölüm arasında köprü kurarken bir şarkı söylüyordu.

Onları parçalara ayırdım. Karınlarını deştim ve sakat bıraktım. Oğlumu bir daha asla korkutamayacaklardı.

Son sahanu da çöktü.

Ayaklarımın altındaki toprak kanlıydı. İnsan bedenlerinin parçaları etrafa saçılmıştı.

Arkamı döndüm.

Şövalyeler sokakta duruyordu, yüzlerinde aynı ifadeler vardı: kaşlar kalkık, gözler faltaşı gibi açık, ağız gergin bir şekilde yarı açıktı. Korku.

Vampir donmuştu, Conlan kollarındaydı. Oğlum doğrudan bana bakıyordu.

Kahretsin, Javier. Bu Conlan'ın görmesi gereken bir şey değildi. Bunu hafifletmek zorundaydım. Korumayı çözdüm ve kan zırhımdaki büyüü öldürerek onlara doğru yürüdüm. Toz haline geldi. Ona doğru yürüdüm, büyülerim etrafımda dönüyordu. Pelerinim yoktu ve umurumda da değildi.

Cabrera ve Norwood bir adım geri çekildi. Younger kaldı, yüzünde huşu vardı. Elini bana doğru kaldırdı, parmakları titriyordu ve Norwood onu geri çekti.

Kollarımı kaldırdım. Conlan bana uzandı ve ben de bebeğimi vampirden aldım, sihrim içimden serbestçe akıyordu.

Conlan boynuma sarıldı ve saçlarımı okşadı. "Shai."

Keşke parlak olsaydım da katil olmasaydım.

Bir Jeep, köşeyi çok keskin bir şekilde dönerek caddeye fırladı. Onu bir başkası, sonra bir SUV, sonra da bir kamyon takip etti.

İlk cip gıcırdayarak durdu ve Martha içinden atladı, benim iki katım yaşındaki tombul bir kadının hareket etmesi gerekenden çok daha hızlı hareket ediyordu.

Altı vampir, sanki biri bir paket Skittles dökmüş gibi, çeşitli renklerde güneş kremi sürünerek çatıya çıktı. Ölümsüz gökkuşağının tadına bakın.

"Çevreyi emniyete alın," diye havladı baştaki, Javier'in vampirinin yanına inerek. "Durum raporu?"

Yanımda Javier'in vampiri sola baktı, sağa baktı ve çenesini açtı. "Sahanu'nun ilk nesli öldü. Sahanu'nun ikinci nesli öldü. Sahanu Tarikatı öldü. Herkes öldü." Javier durakladı. "Merhametli In-Shinar'a şükürler olsun."

"Kes şunu," diye hırladım ona.

"Tamam," dedi ekip lideri. "Birinci Takım Liderinden Anne'ye, on dört haydut öldürüldü, nabız yok, olay yeri sıcak, Dove ve Chick güvende. Tavsiye?"

Güvercin mi? Kate Lennart, Güvercin? Tam olarak ne zaman güvercine benzer bir şey yaptım ki?

Vampirler cadde boyunca yayılmış, binaların üzerinde pozisyon almışlardı.

"Anlaşıldı. Birinci Takım, temizlik tamamlanana kadar pozisyonunuzu koruyun." Vampir bana doğru döndü.

"Temizlik ekibi yolda, hanımefendi."

Martha bana ulaştı, George da peşindeydi. "Çok özür dilerim. Kestirmeye gittiğini sanmıştık. Pencere parmaklıklarının mandalını açamaması gerekirdi."

Oh, ama o yaptı. Yaşayan en zeki çocuğun annesiydim. Ona sarıldım. Hâlâ hayattaydı. Ölebilirdi. Curran arayıp kayıp olduğunu söylemeseydi ölebilirdi.

Bana bir ton tuğla gibi çarptı. Dizlerim neredeyse çöküyordu ve onları yerlerine kilitledim.

George kolunu bana doladı. "Sorun yok," dedi. "O hayatta ve güvende. Her şey yolunda."

Bana bir an daha tutundu ve sonra bıraktı.

Arabalar gelmeye devam etti. Sokak dişi şekil değiştirenlerle doldu. Tanıdıklarım Ağır Klan'dandı. On, hayır on iki . . .

"Kim bu insanlar?" George'a sordum.

"Kitap kulübü," dedi bana.

Sihrimi tekrar içime çektim. "Curran'dan haber alan var mı?"

"Conlan kaybolduğunda onu Lonca'dan aradım," dedi George.

"Hanımefendi," dedi Javier. "Devriyelerden bir rapor aldım. Lonca saldırı altında. Yardım etmemizi ister misiniz?"

"Evet!"

"Üçüncü Ekip, In-Shinar Lonca'dan yardım istiyor." Javier'in vampiri hızla uzaklaştı.

Martha döndü ve kükredi, "Geri dönün! Herkes arabalara geri dönsün! Oğlumun Lonca'da yardıma ihtiyacı var."

Ağır Klan arabalarına geri koştu.

Şövalyelere döndüm. "Ya yardım edin ya da yoldan çekilin." Norwood kenara çekildi ve ben de en yakındaki arabaya koştum, Conlan kollarımda.

≡ BÖLÜM ≡

13

DLİSE'NİN YENİDEN MODELLENMESİ SIRASINDA, mimar binadaki hasarın bir kısmını azaltmaya karar verdi. en üst katta küçük bir balkon. Cumbalı Fransız kapılarla çerçevelenen gömme balkon, kuzey duvarına sıkışmış, Lonca otoparkına bakıyordu ve yerden görünmüyordu. Askerler buraya Christopher'ın Tüneği diyordu. Bazen şafak vakti ya da alacakaranlıkta buraya gelir ve kan kırmızısı kanatlarını açıp havaya yükselmeden önce parmaklıkların üzerinde durup güneşi seyrederdi. Gündüzleri buraya gelmeyi severdim. Birkaç bitki getirmiştım - süslü bir şey değil, birkaç sarmaşık, bambu ve pothos - üç sandalye ve talaşla doldurulmuş büyük bir puf.

Şimdi sandalyemde oturuyordum, Conlan pufun üzerinde uyuyordu ve aşağıdaki hareketliliği izliyordum. Cesetler park alanını doldurmuştu. Neig, Lonca'ya saldırımları için bir düzine yaratığını göndermişti. Curran'ın sonuncusunu ikiye böldüğünü görmek için tam zamanında otoparka girdik. Canavarı boynundan ve kolundan kavradı ve bir kâğıt parçasını yırtar gibi onu parçalara ayırdı.

Şimdi aşağıdaydı ve temizliği denetliyordu. Biohazard'a haber verilmişti ama ne zaman gelecekleri belli değildi. Bu arada cesetlerin emniyete alınması, otoparkın tuzlanması ve ateşle dezenfekte edilmesi ve yaralıların tedavi edilmesi gerekiyordu. Tüm bunlardan kendimi muaf tutmuştum. Kavgamı vermiştim.

Birisi arkamdan merdivenlerden yukarı doğru yürüdü. Sessizce hareket ettiler, ama tüm duyularım hala tetikteydi ve ben

sesi tanıdı. "Merhaba,
Martha."

Yaşlı kadın yanımdaki sandalyeye oturdu ve bana bir fincan çay uzattı. Yudumladım. Yarısı baldı.

"Özür dilerim," dedi.

"Sorun değil. Sürprizlerle doludur."

Martha bana baktı ve çayını içti. "Uyuması için onu odasına yatırdık."

George yeğenini o kadar çok seviyordu ki, evinde onun için bir oda ayırmıştı. Onu her gördüğümde, beni neşelendirirdi.

"Odada bir pencere var," dedi Martha.

"Biliyorum." Yerden yaklaşık bir metre yükseklikte, gümüş parmaklıklarla tutturulmuş küçük bir pencereydi.

"Izgaranın bir mandalı var," dedi Martha.

Başımı salladım. Çoğu yatak odasının kilidi açılabilen izgaraları vardı, aksi takdirde yatak odası bir yangında ölüm tuzağına dönüşürdü.

"Bir aslan yavrusu mandalı açamaz. Karmaşıktır." Çayını yudumladı. "İnsan becerisi gerektirir."

Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

"Ancak insan formundaki bir şekil değiştiren çocuk parmaklıklara tutunamaz, çünkü ellerini yakacak gümüşleri vardır."

Durakladı.

"Aha," dedim bir şeyler söylemek için.

"Conlan mandalı açtı ve kaçtı. Duvarda ve mandalda pençe izleri vardı. Bunu çok hızlı yaptı. George onu uyuması için yatırdı ve on beş dakika sonra onu kontrol etmeye geldiğimde gitmişti."

Gümüşten bu şekilde kurtuldu. Savaşçı formuna büründü, yukarı tırmandı ve pençeleriyle kilidi açtı.

"Curran bana her şeyi anlatmadı." Sesinde nazik bir azarlama vardı.

"Sana ne söyledi?"

"Torunumun bir şekil değiştiren olduğunu ve suikastçıların onun peşinde olduğunu. Başka ne bilmem gerekiyor?"

Conlan'a göz kulak olması için ona ihtiyacımız olacaktı. İtiraf etmeliydim. "Savaşçı formunu koruyabilir," dedim.

Martha irkildi. "Bebek mi?"

"Evet."

"Ne kadar süre için?"

"Ne kadar isterse o kadar." İçimi çektim.

Martha sessizliğe gömüldü.

Çayımı bitirdim.

"Başka ne yapabilir ki?" diye sordu usulca.

"Bilmiyoruz." Fincanımı aramızdaki küçük masanın üzerine koydum. "Büyüsünü kontrol edemediğini biliyoruz ve bu onu büyüü hissedebilen insanlar için görünür kılıyor. Babam başına ödül koydu. Babamın ortaklarından biri Keep'e bir evrak çantası getirirken görülmüş. Ona renderlar eşlik etti. Çantayı almadan gitti. Ertesi gün Robert bize bir dostluk ve ittifak teklifi getirdi."

Martha arkasına yaslandı. "Jim sana asla ihanet etmez." "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü taşaklarını kesip ona yedirirdi," dedi Desandra arkamdan.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kurt Klanı'nın alfası ışığa doğru yürüdü ve duvara yaslandı. "Arabayla geçiyordum. Gösteriyi gördüm. Bir uğrayayım dedim. Otoparktaki şu tüylü, pis kokulu ölü şeyler de ne?"

"Neig adında bir adama aitler. Kadim, güçlü ve bir ejderha olabilir."

"Bu Neig ne istiyor?"

"Dünyayı fethetmek için. Ve babama karşı ona yardım etmem için. Bu onun gücünün bir göstergesiydi."

Desandra park yerine bakarak alay etti. "Pek etkileyici sayılmaz. Çoğu erkek ön sevişme konusunda sorun yaşar."

Haklıydı. Güç gösterisini o kadar abartmıştı ki, daha büyük havai fişekler bekliyordum.

Martha, "Kimse torunuma zarar veremeyecek," dedi.
"Heavy Klanı buna izin vermeyecektir."

Ben bir şey söylemedim. Heavy Klanı güçlüydü ama sadece bir klandı.

"Biz kurtlar hakkında bir sürü aptalca şey söylüyorlar."

Desandra tırnaklarındaki cilayı inceledi. Tırnakları uzundu,

Bir noktaya kadar sivriltilmişti ve sırtına düşen sarı saç yelesi gibi parlak sarıydı.

"Ömür boyu çiftleştığımızı, acı bakla asaletine sahip olduğumuzu, metanetli ve asık suratlı olduğumuzu söylüyorlar. Saçmalık. Ama bir şey doğru. Hiçbir şeyi unutmuyoruz. Dostlarımızı ve düşmanlarımızı hatırlarız. Eğer Çirkin Lord arkadaşlarına ihanet etseydi, lider olmaya uygun olmazdı. Eğer Martha onun taşaklarına saldırırsa, birinin de onun boğazına saldırması gerekecek."

Turuncu ışık Desandra'nın gözlerinin üzerinde yuvarlandı. Gülümsedi. "Zavallı Canavar Lord," diye mırıldandı. "Neden, nereye döneceğini bilemezdi."

Bir vampir otoparka doğru koştu. Üzüm moru.
Şimdi ne olacak?

"Beast Lady koltuğunu mu hedefliyorsun?" Ben sordum.

"Diz çöküp kabul etmem için yalvarsalar bile kabul etmezdim." Desandra keskin dişlerini göstererek sırıttı. "Çok fazla güçlük çıkar. Ben bekâr bir anneyim. Tek istediğim çocuklarımı huzur içinde büyütmek."

"Ve en büyük klanı demir pençeleriyle yönetiyor," dedim ona. "Bunlar plastik." Desandra tırnaklarını bana doğru salladı. "Jim neyle karşılaşacağını biliyor," dedi Martha.

"O bir aptal."

"Yine de Conlan'ı Kale'nin yakınında istemiyorum. Ben de onu senin klan evinde istemiyorum. Herkes için çok fazla risk var."

"Conlan'ın icabına bakacağız," dedi Martha. "Bunu senin sokağında yapacağız. Bu konuda endişelenme."

"Ya Mahon?" Ben sordum.

"Yaşlı ayının bilmediği şey ona zarar vermez," dedi Martha.

"Siz yapmanız gerekeni yapın," dedi Desandra. "Biz üzerimize düşeni yapacağız."

Bir zombi balkonun üzerinden atladı. "In-Shinar!" Javier'in sesinde umutsuz bir nota titreşiyordu.

"Ne oldu?"

"Rowena giriş yapmadı. Onu ya da vampirini bulamıyoruz."

Lanet olsun.

Ayağa kalktım ve gözlerimi kapattım. Büyü önümde yayıldı. Tanımadığım birini bulamıyordum. Önemli bir güç sınırlarımı ihlal ettiğinde bunu tespit edebiliyordum ama sahanu benim için görünmezdi. Yeterli güçleri yoktu. Onları iyi tanı mıyordum ama Rowena benimle kan bağıyla akrabaydı, dostluk ve sadakat yeminiyle güçlenen bir bağ. Bu zayıf bir bağdı ama yeterli olmalıydı.

Büyü denizi beni bekliyordu. Onu harekete geçirmeliydim. Gücümü içeri çektim ve serbest bıraktım. Büyünün nabızı, dev bir sessiz çanın gongu gibi şehrin içinde yuvarlandı. Altımdaki zemin titredi.

Nabız.

Bir nabız daha.

Nabız.

Orada, zayıf bir iz, zayıf, küçük ve önemsiz bir şey ama Rowena'nın büyüünün izlerini taşıyordu. Onun vampiri.

Bölgemin en ucunda, sınırın hemen içindeydi ve bulmam için bana bırakılmıştı. Ve başka bir şey daha vardı. Kadim ve kavurucu, sanki biri büyüünün dokusunu beyaz sıcak pençeleriyle tırmıklamıştı. Neig.

Gözlerimi açtım. Javier'e "Ghastek'i getir," diye bağırdım. "Saldırı ekiplerinizi getirin. Otobüsü getirin. Herkesi alın."

- - -

TEDDY JO beni havaya taşıdığında, bunu "askı" adını verdiği bir düzencele yaptı ve ben de eski bir

oyun alanı salıncağı. Christopher beni taşırken, sanki bir çocukmuşum gibi kaldırırdı. Seyahat etmek için en sevdiğim yol bu değildi ama hıza ihtiyacım vardı ve o da avına atlayan bir şahin gibi havada hızla ilerliyordu.

Güneydoğuya, Panthersville'e doğru gidiyorduk. Şehir altımızdan kayıyordu, o kadar küçüktü ki gerçek dışı görünüyordu. Vardiyadan önce insanlar düzenli olarak uçaklara nasıl biniyordu? Pek çok şeyi iyi yapardım. Yükseklik ve uçmak bunların arasında değildi.

"Daha alçaktan uçmamı ister misiniz?" Christopher sordu. "Hayır."

Tek istediğim Rowena'nın güvende ve sağlam olmasıydı. Yuvarlanan dev bir kayadan kaçmaya çalışıyormuşum da her yanımdan üzerime daha fazla kaya düşüyormuş gibi hissediyordum. Beni bir arada tutan her neyse zayıflıyordu ve kırıldığında bunun bedelini cehennemde ödeyecektim.

Sadece Rowena'yı bulmalıydım. Onu canlı bulmalıydım, kaynayan insanların içinde değil.

Sihrin kıvılcımı neredeyse tam altımızdaydı.

Christopher'a "Buradayız," dedim.

Büyük kırmızı kanatları katlandı. Dalışa geçti. Rüzgar beni yırttı. Gözlerimi kapattım.

Havalandık ve mucizevi bir şekilde düşmeyi bıraktık. Tek gözümü açtım. Christopher bir merada durmuş, bana sarılıyordu. Kalın dalları yukarı doğru kıvrılan manolya ağaçları önümüzde bekliyordu, bölgemin sınırı sadece birkaç metre ötede, ağaç çizgisinin ötesindeydi.

Christopher beni dikkatlice yere bıraktı.

Mera sessizdi. Böcekler cıvıldıyordu. Kuşlar dallarda cıvı cıvı melodiler söylüyordu. Yazın sıcaklığı o kadar güzel mavi bir gökyüzünden akıyordu ki, bakmak neredeyse acı veriyordu. Rowena'nın büyüünün zayıf "parıltısı" tam önümdeydi. Sarrat'ı kınından çıkardım ve yoğun gölgelik altında ileriye doğru yürüdüm.

Birinin boğuk nefes alışının sesi ormanda yankılanıyordu, kâbus görmeme neden olacak kadar ürkütücüydü.

Önümde devasa bir ağaç dallarını açmıştı. Gövdesine kanlı bir zincir sarılmıştı.

Bir ayağım diğerinin üzerinde, ağacın etrafında dönerek dikkatlice ilerledim.

Adım. Bir adım daha.

Sandığın arkası göründü. Ölü bir vampir, kalbine saplanmış devasa bir kargı ile zincirin halkasına yaslanmıştı. Onun yanında, aynı zincirin halkaları tarafından yerinde tutulan bir yeddimur gövdeye yaslanmıştı. Zincirden kurtulmak için kemirmeye çalıştığı yerdeki kürkü kanla boyanmıştı. Üstlerinde, ağaç kabuğuna kazınmış tek bir kelime vardı. Krallar.

"Krallar mı?" Christopher kaşlarını çatı.

Kan emicinin hâlâ hayatta olsaydı bakacağı yöne doğru döndüm. Mantıklı gelmişti.

İki vampir ormandan çıkıp otlakta dörtnala koşmaya başladı, ikisi de çok yaşlıydı, dik durduklarına dair hiçbir iz kalmamıştı. Dört ayak üzerinde koşuyorlardı, grotesk çirkin yaratıklardı, o kadar çarpıktilar ki kimse insan olarak başladıklarını tahmin edemezdi. Koyu kırmızı olan güneş kremleri taze kana benziyordu.

"O burada değil," dedi ölümsüzler hep bir ağızdan, kelimeleri kesecek kadar keskin olan Ghastek'in sesiyle.

"Rowena'nın etkili menzili nedir?" "Dört nokta altı yedi mil."

Bitki örtüsünü iterek diğer tarafa geçtim. "Kate!" diye bağırdı.

Çalılıklar sona erdi. Alçak bir tepenin zirvesinde duruyorduk, tarlalar ve ormanlar ufka doğru uzanıyordu. Güneydoğu yönünde siyah bir duman sütunu gökyüzüne saplandı.

"Kings Row," dedim Ghastek'e.

Kuzeybatıdan su motorlarının uzak uğultusu geliyordu - Curran ve askerler yetişiyordu.

Ghastek'in kan emicileri tepeden aşağı süzüldü. Christopher koşmaya başladı, beni havaya kaldırdı ve gökyüzüne uçtu.

Nüfusu bin civarında olan KING'S ROW, parçalanmış Decatur'un kalıntılarından doğdu. İnsanların çoğu sihirli steroidlerle beslenen doğayla savaşmaktan vazgeçip şehrin içine çekildi, ancak birkaç mahalle kaldı ve küçük kasabalara dönüştü: Chapel Hill, Sterling Forest ve Kings Row. Kendi postanelerini, su ve bekçi kulelerini kurdular ve topraklarını ellerinde tuttular.

Christopher yerleşim yerini dolaştı. Kings Row artık yoktu. Kömürleşmiş bir harabeden başka bir şey kalmamıştı. Kara kül zemini kaplamıştı. Yarım düzine yerden dumanlar yükseliyor, yağlı ve keskin kokulu dumanlar yukarıda tek bir büyük bulut halinde birleşiyordu. Orada burada yanan ateşin kalıntıları, siyah kabukta kırmızı damarlar oluşturunuyordu. Yangında bazı yapılar ayakta kalmış olmalıydı: şömineler, tuğla duvarlar, harap olmuş aletler, yanmış arabalar... Hiçbir şey yoktu. Sokakların ana hatları bile yoktu. Sadece siyah kül.

Binlerce insanı kaçırmıştı. Yangında mı öldüler yoksa onları kaçırdı mı bilmiyordum ama gitmişlerdi ve bunun suçlusu Neig'di.

Daha fazla değil. Onu hemen ele geçirmem gerekiyordu.

Peki bulduğumda ne yapacaktım? Kan koğuşunun buna karşı durup durmayacağını bile bilmiyordum.

Christopher bir dönüş daha yaptı. Dumanların arasından bir şey parlıyordu, lekeli turuncu bir parıltı.

"İşte orada!" Elimle işaret ettim ama o çoktan görmüştü. Dumanların arasından geçip küllerin üzerine indik. Isı yüzümü kavurdu.

Harap olmuş tarlanın ortasında on iki ayak yüksekliğinde bir sütun yükseldi, küllü tozlanmış yarı saydam bir sütun. İçinde turuncu, parlayan bir sıvı akıyordu. Cam olduğunu fark ettim. Sütun camdı, dış kabuğu katı ama içi erimişti.

Christopher boğulur gibi bir ses çıkardı. Yukarı baktım.

Sütunun içinde bir insan vardı. Aman Tanrım.

Ceset omuzlarına kadar camla kaplanmıştı. Baş ve boyun serbestti, isle lekelenmişti, tüm saçlar yanmıştı ama bedeninin kendisi erimiş camın içinde yüzüyordu. Yanmamıştı. Erimiş camın etleri kemiklerden ayırması gerekirdi ama parlayan sıvının içinde sallanan soluk bacakları görebiliyordum.

Ne oluyor lan? Kafa
gözlerini açtı. Hala
yaşıyor. Nasıl?

Kuru, çatlak dudaklar kıpırdadı. "O ..."

Ghastek'in vampirleri kayarak yanımda durdular ve donup kaldılar. "O ..." dedi camdaki kişi. "Yardım edin."
Rowena.

Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Sütuna konsantre oldum, içimdeki büyüü ona bir ışık gibi parlaması için çektim. Julie gibi göremiyordum ama parlayan güç damarlarının karmaşık bir ağ gibi sütunun içine dolandığını hissediyordum. Rowena sanki dar bir elbise giymiş gibi ağın içindeydi. Ağ onu sarmış, sütunun her santimini sarmıştı. Her şey birbirine bağlıydı. Kahretsin.

Ghastek'in sol vampiri cam sütuna doğru hücum etti. "Hayır!" Bağırdım.

Bana döndü.

"Eğer camı kırarsan, yanarak ölür." "Emin misiniz?" Ghastek sordu, sesi kısıktı. "Evet."

Bir cip yolun dönemecini döndü. Julie ve Derek atlayıp bize doğru koştular.

"Alttan boşaltabilir miyiz?" Christopher sordu. "Bir büyüyle sarılmış. Bir büyü gibi ona yapışmış. ikinci deri. Deri sütuna bağlı. Herhangi bir parçasını kırarsak, anında ölür."

Vampir etrafında döndü. "Çıkarın onu oradan." Ghastek'in sesi çelik gibi titriyordu. "Kate!"

"Sessiz ol."

Eğer sütunu kırarsak, ölürdü. Eğer onu kaldırmaya çalışırsak, ölürdü. Eğer teknoloji vurursa, öldü.

Vampirler kasabanın kuzey ucundaki ormandan fırladılar. İnsanlar Ghastek'e yetişiyor.

Julie bana ulaştı, sütuna baktı ve elini ağzına kapattı.

Ben ne yapacağım?

İnleyen ahşabın korkunç sesi havada yuvarlandı.

Döndüm. Güney tarafındaki ağaçlar titriyordu. Yeşil dallar büküldü ve düştü. Bir şey onlarca yıllık çamları kürdan gibi kırmıştı.

Kocaman bir şey. Druid oyması önümde parladı. Sarrat'ı kılıfından çıkardım.

"In-Shinar'da form alın!" Ghastek tersledi.

Ölümsüzler arkamda bir kama gibi dizildiler.

Bir meşe yarıldı, gövdesi üzerinde döndü ve aşağı düştü.

Devasa bir burun ışığa çıktı, altı fit genişliğinde. Onu kahverengi kürküyle tüylü, devasa bir kafa izledi. Bir arabayı şişlemeye yetecek büyüklükteki iki kıvrık diş, burnu çevreliyor, ardından üç çift daha kısa diş geliyordu. Canavarın kafatasından kısa çivili boynuzlar çıkıyordu.

Tabii ya. Bu partide eksik olan şey buydu. Kocaman, sinirli bir domuz. Hay sikeyim.

Arkamda Lonca jipleri yolun virajını dönerek yanmış arazide hızla ilerledi ve bir kül bulutu kaldırdı.

Devasa yaban domuzu bir adım öne çıktı. Derisinde soluk yara izlerinden oluşan bir ağrı kesen düzensiz yarıklar vardı. Orada burada çivili toplar derisini delmiş, etine yarı gömülmüştü. Birisi bu domuza işkence etmişti.

Canavar başını bana doğru salladı. Boynunda bir aydınlatma direği kadar kalın, kırık bir zincir sallanıyordu. Ucunda devasa bir metal sembol asılıydı, Neig'in prangaları.

"Bu bir tanrı." Julie bir adım geri çekildi. "Onun büyüğü gümüştür."

Tanrıları tutsak eder, zevkim için onlara eziyet ederim.

Neig bir tanrıyı yakalamış, onu bin yıl esir tutmuş, ona işkence etmiş ve şimdi de serbest bırakmıştı.

Bize. Britanya Adaları'nda Neig'in yakalayabileceği tek bir yaban domuzu tanrısı olabilirdi.

"Bu Moccus," dedim. Kelt Yaban Domuzu, avcılarının ve savaşçıların koruyucusu, Kaledonya Canavarı. Bir tanrı ya da daha doğrusu onun tezahürü. Onu öldürmek tanrıyı öldürmezdi ama gerçekliğimizden kovardı. Bir teknoloji değişimi onu anında varoluştan koparır. Rowena'yı da öldürür.

"Herhangi bir zayıflığı var mı?" Ghastek sordu.

"Hayır."

Yaban domuzu ağzını açtı ve kükredi. Kükreme kulak zarlarımı tokatladı, çılgın bir öfke patlamasıydı. Yanmış kasabada yankılandı. Kül titredi.

Tam da ihtiyacımız olan şey.

Moccus yeri eşeledi. Bir böğürtü daha

Biz

. Kan emiciler kımıldamadan bekledi.

Elimdeki hiçbir şey

tek vuruşta. Moccus'un kanını akıtmamız gerekecek. Bu saatler sürer. Onunla savaşacak zamanımız yoktu.

Gözümün ucuyla üç Jeep'in bize doğru hızla geldiğini gördüm. Kaldırıma çıktılar ve kül bulutları yükselterek yaralı kasabayı yardılar.

"Onu hemen öldürmeliyiz," dedim.

"Hızlı olmak bir seçenek değil," diye cevap verdi Christopher, sesi titreyerek. "O çok büyük ve o bir tanrı. Yeniden canlanacaktır."

"Denemek zorundayız. Rowena'nın zamanı yok."

Moccus bizi gördü. Derin gözleri öfkeyle parladı.

Yaban domuzu sonunda hapsedilmekten kurtulmuştu. Cezalandırmak için özgürdü. Neig onu delirtmişti.

"Protokol Devi," dedi Ghastek, sesi sakindi. "Ölümsüz kayıplar yerine hasara öncelik verin."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye fısıldadı Rowena sütundan. "Git. Git."

Moccus ilerlemeye başladı.

İşte başlıyoruz. Sihri kendime çektim.

Öndeki cip kayarak durdu. Tek bir adam atladı ve domuza doğru koşmaya başladı. Bu koşuyu nerede görsem tanırım.

Merhaba tatlım, biz buradayız ama lütfen bizi görmezden gel ve sihirli yaban domuzuna tek başına koş. O sadece öfkeli dev bir hayvan tanrısı. Endişelenmenize gerek yok. Böyle durumlarda asla kötü bir şey olmaz.

"Curran!"

Çok hızlı bir şekilde yanımızdan geçti. Sanki orada değilmişiz gibi.

"Lanet olsun." Sarraf'ı kınından çıkardım. "Aptal," diye gönüllü oldu Ghastek.

Moccus acı ve delice öfkesini dile getirerek böğürdü ve tam bir hücumla geçti. Yer ayaklarımı yumrukladı ve dengemi korumak için tökezledim.

Yaban domuzu kaçak bir tren gibi Curran'a doğru hücum etti.

Koşmaya başladım. Desteğe ihtiyacı olacaktı. Ölümsüzler beni takip etti.

Kocam atladı. İnsan derisi yırtıldı. Sihir beni yumrukladı, ufuktan gelen gün doğumunun ilk ışını gibi. Kürkleri döküldü, bir bulut dolusu, siyah ve kocaman. Devasa bir aslan domuza çarptı.

Göz kırptım. Hayır, dev aslan hâlâ oradaydı.

Ne oluyor be? Bu da ne böyle? Nasıl?

Moccus kadar büyüktü, simsiyahtı, görkemli yelesi rüzgârda süzülüyor, sihir çizgileriyle parlıyordu.

Ne . . .

Aslan çenesini açtı, dişleri güneşte parlıyordu ve Moccus'un boynuna sapladı. Yaban domuzu ve aslan yuvarlandı. Yer titredi.

"Kate!"

İki devasa yaratık hırladı ve kükredi, birbirlerini ısırmaya ve parçalamaya çalıştı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? "Kate!"

Kıpırdamadan durduğumu fark ettim. Vampir ordum durma noktasına gelmişti.

"Rowena!" Ghastek'in vampirleri yüzüme doğru bağırdı.

Rowena benim arkadaşım dı. Rowena daha dün Conlan'ı kucağına almıştı ve bugün yanarak ölebılrı. Ölmesine izin veremezdim. Ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Sadece yapmak zorundaydım. Ya bunu yapacaktım ya da canlı canlı haşlanacaktı.

Kamyon büyüklüğünde bir toprak yığını yanımdan uçtu. Eğildim ve sütuna doğru döndüm. "Odun getir. Getirebildiğiniz kadar. Ateşe ihtiyacımız var. Büyük bir ateş."

Vampirler etraflarında döndüler. Uzaktaki ağaclar dışında yakacak bir şey yoktu. Onlar çok uzun sürerdi.

"Ahşap olmak zorunda mı?" Ghastek ikiz vampirlerinin arasından sordu.

"Hayır. Yeter ki yansın. Büyük bir aleve ihtiyacımız var."

Askerler ciplerden inmiş ve sadece birkaç metre ötede devam eden savaşa bakıyorlardı. Barabas ön saflardaydı. Yüzüne bir an baktım, huşu içindeydi.

Bunu düşünemezdim. Şu anda işlemeyi göze alamazdım. Zaman yoktu. Rowena'ya döndüm. Bana baktı.

"Bırak beni," dedi, sesi kırılarak. "Böyle bir şey olmayacak."

"Conlan elinizde. . ."

"Conlan iyi olacak. Ben iyi olacağım. İyi olacaksınız. Her şey yoluna girecek."

Böyle sözler verdiğim için cehenneme giderim.

Yolun kıvrımından zırhlı bir otobüs çıktı ve bize doğru yöneldi. Halkın mobil karargâhı.

Bize doğru hızla geldi ve durdu. Kapılar açıldı ve Ghastek dışarı çıktı, onu iki Ölülerin Efendisi ve bir düzine kalfa izledi. Tanıdık yüzler gördüm: Kim, Sean, Javier . . .

"Otobüsü yakacağız," dedi Ghastek gürültüler üzerine.

Yaşayan ölüler otobüse saldırarak yedek benzin bidonlarını arkadan çıkardı ve aracı benzinle ıslattı.

İki dev hayvan hâlâ kavga ediyordu. Oraya koşup yardım etmemek için kendimi zor tuttum.

Ghastek'in ölümsüzlerinden biri onu yakaladı ve kollarını bacaklarına doladı. İkincisi ilkinin kaldırdı ve Ghastek'i sütuna doğru kaldırdı. Elini onun yanağına doğru kaldırdı. Parmakları dokunmadan hemen önce durdu.

"Bırak beni," dedi Rowena ona.

"Asla," dedi.

"Hazır," dedi Javier bana. "Carlos!" Ben seslendim.

Kısa boylu bir adam bana doğru döndü. Parçalanmış otobüsü işaret ettim. "Yak onu."

Carlos arkasına yaslandı ve kollarını sanki görünmez bir basketbol topunu sıkıyormuş gibi bir araya getirerek esnedi. Açılmış parmaklarının arasında bir kıvılcım patladı ve döndü, büyüdü, büküldü, önce kırmızımsı, sonra turuncu, sonra beyaz bir aleve dönüştü. Elleri titredi. Homurdandı ve ateş topunu otobüse doğru fırlattı.

Ateşe kendinizden ne kadar çok şey verirsiniz, çağrı o kadar yüksek olacaktır.

Zırhlı araç patladı.

Kolumdaki kesiği tekrar açtım ve ateşe attım. Isı tenimi pişirdi. Kanım alevlerin içinde kaynadı ve onları kırmızıya çevirdi. Acı beni vurdu ve büyümle onu alevlerin içine gönderdim, binlerce mil boyunca bir yol açtım. Ateş kanlı bir şekilde kükredi ve ben onun derinliklerine doğru çığlık attım.

"BABA!"

Alev koptu, parlayan ipek bir perde aniden gerildi ve babam alevlerin içinde belirdi, gözleri güçle parlıyordu.

"NE?"

Kolumu ateşten çıkardım ve kucağıma aldım. Acıyordu. Tanrım, acıyordu. **"Yardım et bana."**

Bana baktı. Kendi yaşını seçerdi, bazen genç, bazen yaşlı. Bugün tanıdığım yüzünü takınmıştı; ellili yaşlarının sonlarında bir adam, gür saçlar, bir öğretmene, bir peygambere ya da bir krala ait olabilecek bilge ve yakışıklı bir yüz.

Bu şekilde yaşlanmasına izin vermişti çünkü ona benzemek istiyordu.

Bana babalık edebilecek bir adam. İki yıl sonra bile hala saklıyordu.

"Lütfen bana yardım edin."

"BENDEN YARDIM MI İSTİYORSUN? SANA NEDEN YARDIM EDEYİM, SHARRIM?"

Babam en çok onu yenmeyi başardığımda benimle gurur duyardı. Zayıflık ve yalvarmak işe yaramazdı. Bu konuda akıllı davranmalıyım.

"Sur'un küllerini hatırlıyor musun?"

Arkama baktı. Bakışları Kings Row'un mezarını taradı ve sütunun içindeki Rowena'da durdu. Yüzündeki bir kas kasıldı. Bakışlarının içinde bir şey kıvılcımlandı. Ben onu yakalayamadan gömdü. Bundan sonra söyleyeceklerim Rowena'nın yaşayıp yaşamayacağını belirleyecekti.

"Kardeşini öldürdüğünü söylüyor," dedim. "Bu onun gücünün bir göstergesi. Ailemizin onunla boy ölçüşebileceğini düşünmüyor."

Alevler söndü. Otobüs önümde uzanıyordu, aniden soğumuştı. Kolum acıdı.

İşe yaramamıştı. Beni terk etmişti. Onun gururuna güvenmiştim ve kaybettim. Arkamı döndüm.

Bir cereyan yanağıma dokundu. Yanımdaki Roland sade kahverengi cüppesinin kapüşonunu indirdi ve sütuna baktı. Yaşayan ölümler dağıldı. Ghastek sütunun yanında tek başına duruyordu, çenesi kalkık, gözleri meydan okurcasına bakıyordu. İnsanların geri kalanı sağımda bir yığın halinde toplanarak beni babamla aralarına aldılar.

"Bir çözüm düşündün mü?" diye sordu, sanki bana karmaşık bir matematik problemi vermiş ve çözüp çözemeyeceğimi merak ediyormuş gibi.

"Sütunun kontrolünü ele geçirebilirim ama bunun için sütunu kırmam gerekecek ve herhangi bir kırılma onun etrafındaki koruyucu zarfı kıracaktır. Etrafındaki koruyucu zarfı kendime mal etmeye kalkışırsam, zarf parçalanabilir ve o da ölür."

Başını salladı, yakışıklı profili biraz meraklıydı. "Devam edin."

"En iyi seçeneğim, ben toprakları ele geçirirken onu Kair'in büyüyle dondurmak. Kair büyüü onu bizim gerçekliğimizden ayrı tutacaktır."

Ben de bir andan daha uzun süre tutamazdım. Yeterince pratik yapmadım.

"Sahiplenmek sütunu onu yakmadan önce anında parçalamamı sağlardı ama sahiplenmek iki aşamalı bir süreç: benden sınıra doğru yayılan ilk darbe ve sınırdan bana geri dönen dönüş darbesi. İki darbe arasındaki boşlukta güçsüzüm. Kair'in büyüü büyüden sürekli bir büyü akışı gerektirir. Çökecek. İlk iddia darbesi onu şu anda hayatta tutan büyü ağını bozacak. Eğer iki darbe arasında durağanlıktan çıkarsa, yanarak ölecek."

Ve ona Erra'nın bana öğrettiğini söylemişim. Bunu daha sonra düşünecektim.

Babam çömeldi ve bir avuç kül aldı. "Onların türü toprağı yaktığında, onu yaralarlar. Onu sahiplenirsen olacaklara hazır mısın?"

Sonrasında ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Evet."

Babam başıyla onayladı. "Üç saniye. Sahip olduğun tek şey bu."

Üç saniye, benim dayanabileceğimden çok daha uzun bir sonsuzluktu. Yeterli olmalıydı.

Sadece bir kez güçlü bir sahiplenme darbesi yaratmışım ve bunu yapmak için bir kuleye ihtiyacım vardı. Erra bana küçük toprak parçalarını, orada burada birkaç metreyi sahiplenme ve sonra onları bırakma alıştırmaları yaptıırıyordu ve bu çok fazla hazırlık gerektiriyordu.

İhtiyacım olan tek şey sütunun etrafında yirmi metrelik bir çemberdi. Bu, sütundan uzanan tüm büyü damarlarını içine alacaktı. Bunu yapabilirdim. Sadece bir çapaya ihtiyacım vardı. Bir kule ya da yere çakılmış bir çivi olsun, hak iddia etmek bir çapa gerektirir. Gücüm için bir kanala ihtiyacım vardı.

Hiçbir şeyim yoktu.

Bekle. Kılıcım yanımdaydı. Sol elimle Sarrat'ı kavradım ve diz çökerek onu dik tuttum.

Ghastek yavaşça, bilinçli bir şekilde bir ayağını diğerinin önüne atarak sütundan uzaklaştı ve kenarda bekleyen İnsan grubuna doğru yürüdü.

Babam ellerini kaldırdı. Ellerinden ışık fışkırdı. Kadim ve güzel kelimeler ağzından dökülüyor, büyü'nün kendisini hareket ettiriyordu. Çok güzeldi. Şiir ve müzik saf gücün bir şarkısına dönüşmüştü.

Sarrat'ı yere sapladım ve her damlamı ona yedirdim.

İçimden bir nabız koptu, kızıl bir ışık dalgası toprakta yuvarlandı. Bir duraklama oldu, sonsuza kadar süren tek bir kalp atışı. Sessizlik beni karşıladı ve sonra, uzaklardan gelen bir kasırga gibi bir ses duydum. Gürültü büyüdü, sağır etti, bastırdı ve bana çarparak ayaklarımı yerden kesti. Kings Row'un bir metre üzerinde asılı kaldım. Derim küle döndü. İçimde alevler patladı, beni yaktı. Vücudum yandı.

Neig sütunu yapmak için toprağın büyü'sünü boşaltmıştı. Hayatta kalmak için büyüye ihtiyacı vardı ve benimkini alıyordu. Damarlarımdaki sihri çekip alıyordu.

Acı beni boğdu. Canımı yaktı. Çok acıtıyordu. Toprak beni tüketecekti.

Rowena.

Gözlerimi kaplayan kanlı sisin içinden, zihnimde yanan büyü lekesine doğru uzandım ve sütuna vurdum.

Görüşüm acı verici bir an için netleşti, aniden jilet gibi keskinleşti ve Curran'ın devasa dişlerini Moccus'un boynunun arkasına geçirip ısırıldığını gördüm. Büyük yaban domuzu nefes nefese kaldı ve sonunda huzura kavuşarak gevşedi.

Sütun parçalandı, erimiş sıvı etrafa saçıldı, her bir damla çalıntı büyüyle dolu mükemmel bir cam küreye dönüştü.

Panik yapma, Erra'nın soğuk sesi hafızamdan bana hatırlattı.

Bardak benimdi. Damlacıkları gücümle ezdim. Birer birer kırıldılar, sonra tekrar ve tekrar, yağmur gibi

İşıltılı bir şelale halinde aşağıya döküldü ve ben onları tekrar tekrar çtırdattım, kristal bir yağmur toprağa düşüp toprağa kayarken sihirlerini toprağa geri besledim.

Feryat azaldı, sonra sessizleşti, sonra bir iniltiye, bir fısıltıya dönüştü ve sonunda kayboldu. Yere düştüm, yan tarafımın üzerine kötü bir şekilde indim ve gözümü kırptım. Ellerim kömürleşmemişti. Ateşe soktuğum sol elim bile.

Doğrudum. Sütunun etrafında taze otlarla yeşillenmiş mükemmel bir daire yayılıyordu. Alanı tanıdık bir koku doldurdu. Baharat ve bal gibi kokuyordu. Etrafımda narin çiçekler filizlenmişti, siyah merkezli küçük beyaz yıldızlar. Onları daha önce bir kez, Morrighan'a hizmet eden bir adam öldüğü için bir işaret fişeği sırasında ağladığımda yapmıştım. Ona değer veriyordum ve onu hayatta tutmaya çalışmıştım ama sonunda gitmesine izin vermek zorunda kalmıştım.

Rowena yanımda yerde yatıyordu, çıplaktı ama yanmamıştı.

Gözlerini açtı, elini kaldırdı ve bir şeyler söylemek için çabaladı.

Yaşıyordu. Hayatta kalmıştı.

Başardık. Garip bir şekilde uyuşmuş hissettim.

Babam yanımda yere oturdu ve çiçeklerden birine hafifçe dokundu. Ghastek Rowena'nın yanında diz çöktü, onu sonsuz bir özenle kollarına aldı ve götürdü.

Yaban domuzunun cesedi küllerin üzerine yayılmıştı, tüm eti sıyrılmıştı, aslan karnını deşerken büyük kemikler hafifçe yuvarlanıyordu. Yemek yiyen devasa bir yırtıcının korkunç çiğneme sesleri Kings Row'da yankılandı. Bir parçam bunun Curran olduğunu ve bir tanrıyı yediğini biliyordu ve bundan korkmalıydım, ama çoğum bununla uğraşmayı reddediyordu. Tükenmişim.

"Yaratık seninle konuştu mu?" diye sordu babam.

"Evet. Fethetmek istiyor."

"Kardeşi de öyle dedi. Başka ne dedi?"

"Bana kraliçesi olmamı teklif etti. Sana ihanet etmemi istiyor. Henüz söylemedi ama

olacak."

"Ona ne söyledin?"

"Ona babam ve teyzemin kardeşini öldürdüğünü ve ordusunu yok ettiğini, bu yüzden bahsi kaybettiğini hatırlattım. Bana onun kardeşi olmadığını söyledi ve bunu kanıtlayacağına söz verdi. Bu onun kanıtı." Ona döndüm. "Yeddimur onda."

Babamın yüzünde bir kas gerildi. "Onlar bir iğrençlik."

Yani büyük ve güçlü Nemrut'un bir zayıflığı vardı.

He

psi "O gerçekten bir ejderha mı? Kardeşi de bir ejderha mıydı?" "Evet."

Harika. Muhteşem.

"Kardeşinin Erra'ya evlenme teklif ettiğini söyledi."

Babam alay etti ve yüzünde ablasını gördüm.

"Biz yılanlarla evlenmeyiz. Onları tarihin akışından sileriz."

"Oh güzel."

Uzun bir süre sessizce oturduk. "Bana ejderhayı anlat," diye sordu Roland.

"Onun adı Neimheadh. İnsan askerler ve bozulmuş yaratıklardan oluşan ordusuyla İrlanda ve İskoçya'ya hükmetti. Büyü zayıfladığında, ordusuyla birlikte sislerin içine çekildi. Şimdi geri döndü. Atlanta'nın kenarındaki kasabalardan insanları aldı ve kemikleri için onları kaynattı."

"Bağlayan bağ."

Ona baktım.

"Onun türü inlerini gerçekliğin ceplerinde, zaman ve uzay dokusundaki küçük kıvrımlarda yapar," dedi Roland. "Onlar muazzam büyüye sahip yaratıklar ve evlerini yapmak için şeylerin doğal düzenini çarpıtıyorlar. Bu Neig askerlerini de beraberinde inine götürdü. O kadar uzun süre içinde var oldular ki, kendileri de ona bağlandılar. Çarpıtılmış büyü onlara nüfuz etti ve onları değiştirdi. Dalga çok güçlü olmadığı sürece buradaki büyü onu ya da ordusunu ayakta tutmaya yetmez. Kendisi ve kuvvetleri

kendilerini yeniden ayarlamak için gerçekliğimizin büyü. İnsanlar sihirlidir ve sayısızdır."

"İnsan kemiklerini yiyorlar, böylece büyü zayıfladığında burada ortaya çıkabiliyorlar?"

"Büyük ihtimalle onları iç. Büyü ile toz haline getirin ve sütle karıştırın. Barbarca bir uygulama."

Yüzümü ovuşturdum. Basit açıklamalar genellikle doğru olanlardır. İnsanları tüketmek lojistik açıdan zor olurdu. Çok fazla kütle. Kemik tozu daha mantıklıydı. İşte kemik smoothie'niz, güne başlamak için harika bir yol. Kusmak istedim.

Roland uzanıp omzumu okşadı. "Çoğu bizimle hiç uğraşmıyor ama insanlarla karışmayı seçenler bu dünyanın başına bela oluyor. Bir gün tedavi edeceğim bir bela."

"Baba . . ."

"Evet,

Blossom?"

"Büyü sırasında ortaya çıkması için bu kemik tozunu içmesi gerekiyorsa, teknoloji sayesinde hayatta kalmak için kaç kişiyi öldürmesi gerekecek?"

"Yüz binlercesi," dedi babam. "Bu cep alemine girip onu öldürebilir miyim?" "İzin almadan giremezsin." "Ya bana izin verdiyse?"

"İçeri girersen çok aptalca davranmış olursun." "Ama girersem

...

"Bunu yasaklıyorum."

Aha, bu ve bir dolar ona bir fincan kötü kahve alabilir. Bana bir şey yasaklayacak durumda değildi.

Roland sesini yumuşattı. "Eğer bir şekilde onun alanına girerseniz, bir şey yiyip içmeyin. Eğer bir şey tüketirsen seni onun alanına bağlar ve kısa bir süre için onun gücüne maruz kalırsın. O sizi beslemeye devam etmediği sürece bu etki kaybolacaktır. Size sunduğu hiçbir şeyi yemediğiniz sürece, istediğiniz zaman buradan ayrılabilir ve inindeki hiçbir şey size zarar veremez. Sadece buraya geri dönmeyi dileyin, sisler yırtılacak ve dünyamıza geri döneceksiniz. Onun diyarında, sen

bir hayaletsin. İncinemezsin ama karşılığında onu da incitemezsin. Ama orası asla ziyaret etmen gereken bir yer değil, Blossom. Ejderhaların sağı solu belli olmaz ve büyü konusundaki becerileri bizimkini aşar. Manipülasyonda çok iyiler."

Curran kocaman başını kaldırdı. Ağzı kanlıydı. Cesetten sendeleyerek çıktı, gerçek olamayacak kadar büyük, kâbus gibi dev bir yaratıktı.

"Benimle dövüşmesi için şampiyonunu gönderdi," dedim ona. "Şampiyon şimdi nerede?"

"Öldü."

Babam gülümsedi.

"Torununu öldürmeleri için suikastçılar gönderdin. Tek torununu. Onu öldürüp yemek istediler. Sen aşağılık birisin baba. Sabahları aynada kendine nasıl bakıyorsun?"

"Suikastçılara ne oldu?" "Onları ben öldürdüm."

"Biliyorum," dedi. "Öldüklerini hissettim." "Kendi torununun."

Bana tekrar gülümsedi. "Sahanu başımıza bela olmaya başlamıştı."

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu. "Vay canına. Sadece vay canına. Tarikatını temizlemek için beni kullandın."

Omuz silkti. "Bana ihanet eden bir kadını kurtarmak için beni kullandın. Ödeştik diyebilirim. Ayrıca, torunum asla tehlikede değildi. Sen benim kıızımsın, Blossom. Türünün tek örneğisin."

"Eşit değiliz. Yakın bile değiliz. Bir daha Conlan'ın peşinden gelme. Yemin ederim seni öldürürüm."

Aslanın vücudunu garip bir bükülme kapladı. Sırtını kamburlaştırdı, sonra başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Büyük ağzı ardına kadar açıldı. Güneş, bacaklarımdan daha uzun olan dişlerine yansıdı. Kükredi, gözleri altın renginde parlıyordu. Soluk gümüşten bir nimbus, şiddetli bir enerjiyle çatırdayarak etrafında döndü. Sırtından iki çıkıntı fırladı. Hırladı ve çıkıntılar açılarak siyah kanatlara dönüştü.

Bu kadar. Benden bu kadar.

Askerler ılık attı ve uludu. Barabas'ın yüzündeki ifade bir uzay gemisi filosunu harekete geçirebilirdi.

"Bazıları tanrılık için doğar," dedi Roland. "Diğerleri buna ulaşıır. Seni onunla evlenmemen konusunda uyarmıştım."

Aslan bize doğru yürüdü.

Rüzgar fısıldadı. Babam gitmişti. Oturduğu yerdeki otlar yavaş yavaş yeniden yeşeriyordu.

Aslan önümde durdu. Kanatlarını katladı, devasa başını eğdi ve yavaşça, dikkatlice çimlerin üzerine uzandı, yüzü bana dönüktü. Beni bütün olarak ağzına alabilirdi ve yine de on kişıye daha yer olurdu.

"Gümüş m?" diye sordum. Kimse bir şey söylemedi.

"Gümüş m?" Sesimi yükselterek tekrarladım.

"Evet," diye fısıldadı Julie.

Ayağa kalktım, arkamı döndüm ve ondan uzaklaştım.

- - -

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ormanın kenarına uzandım, çimenler altımda yumuşacıktı. Kings Row'un izi birkaç metre ötede uzanıyordu. Üzerimdeki gökyüzü güzel bir maviydi ve sevimli küçük bulutlar, geniş bir otlakta birbirini kovalayan kabarık küçük koyunlar gibi orada burada süzülüyordu.

"Bebeğim?"

Curran yanıma oturdu. Dramatik dönüşümü sırasında giysilerini yırtmıştı. Bir yerlerden bir çift şort bulmuştu ama geri kalanı çıplaktı. Saçları sarı bir yele halinde omuzlarına dökülüyordu.

Başımı çevirdim ve ona baktım. Curran'ın spor yaptığıını söylemek, bir maraton koşucusunun ara sıra koştğunu söylemek gibi bir şeydi. Vücudu, patlayıcı güce dönüşen g ve esnekliğin bir karışımıydı. Demirin mıknatısa çekilmesi gibi beni kendisine çeken ham, vahşı bir yanı vardı. O vücudu yakından tanıyordum. Ve ş anda, daha büyüktü. Daha uzun,

Geniş omuzları, keskin hatları, yürek parçalayan orantıları, çelik gibi sert kaslarıyla. Mükemmeldi.

Hiçbir insan mükemmel değildi.

Bir süredir mükemmel olmalı. Bunu daha önce fark etmemem çok garip. Muhtemelen onu sevdiğim için. Bana göre, tüm kusurlarıyla birlikte her zaman mükemmeldi. Gökyüzüne bakmak için geri döndüm.

Kaslı bir kol bulutları görmemi engelledi. Koluna yumruk atmamı teklif ediyordu.

Elimi kaldırdım, kolunu yolumdan çektim ve bulutları inceledim.

"O kadar da kötü değil," dedi.

"Babamın şatosundaki kaplan ve oradaki Moccus dışında kaç tane hayvan tanrısı yedin?"

"Dört."

Evet. Ben de aynen öyle düşünmüştüm. "Av seferlerinizin tam sayısının bu olması ne kadar komik."

Hiçbir şey söylemedi.

Ve teyzem onu cesaretlendirmişti. Ondan hiç hoşlanmadığı için bu pek de şaşırtıcı değildi. İhanet canımı yaktı.

Omzuma dokunmak için uzandı. Yolundan çekildim.

"Kate . . ."

"Sen bir tanrısın. Artık insan değilsin. Düşüncelerin ve davranışların artık sana ait değil. Berbat durumdaki ailemin yaptığı onca şeye rağmen, tanrılıktan her zaman ateşten kaçır gibi kaçtılar. Ve sen, alevlerin içine atladın. İnsanlığını kaybettin Curran. Artık kendini kontrol edemiyorsun. Sana dua eden insanların inançları tarafından kontrol ediliyorsun. Sihirli dalga sona erdiğinde ne olacak? Ya ortadan kaybolursan?"

Ağzını açtı.

Ayağa kalktım. "Sadece nedenini bilmek istiyorum. Conlan ve ben senin için yeterli değil miydik? Ne istiyordun?"

"Güç," dedi.

"Bizi sevdiğini sanıyordum."

"Seni her şeyden çok seviyorum."

"Yeterli olamadıysam anlarım. Berbat bir durum ama anlıyorum. Ama oğlunuza karşı bir sorumluluğunuz var. Bunu nasıl yaparsın?"

Ona bakmadım.

"Neden Beyaz Büyücü?" diye sordu.

"Ne?"

"Beyaz Büyücü'ye neden ihtiyacın var?"

Ah. En iyi savunma iyi bir saldırıdır. "Cadılar ve ben babamı zayıflatıp komaya sokacak ayin için ona ihtiyacımız var. İşe yaraması için Coven'ların kolektif gücünü yönlendirecek birine ihtiyacımız var. O kişi ben olamam. Benim gücüm çok farklı ama o olabilir."

"Peki ayin başarısız olursa ne olacak?"

"Kim ispiyonladı?"

İç çekti. "Hiç kimse. Babanla kavga ettiğimizde bunu gözlerinde gördüm. Peki ya bir eş ve anne olarak sorumluluğun? Ne olmuş ona?"

"Ne olmuş ona?"

"Kendini öldüreceksin. Ya da onu öldüreceksin ve bu da seni öldürecek.

Her iki şekilde de beni ve oğlumuzu terk edeceksin. Conlan'ın kendini feda etmeni umursayacağını mı sanıyorsun? Sen yanında olmadığın için ağladığında bu onu rahatlatacak mı?"

"Ağlamak için hayatta olacak. Sen hayatta olacaksın. Tek umursadığım bu. Babam ve ben birbirimize bağlıyız. Birimiz yaşadığı sürece, diğeri de yaşayacak. Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Ona döndüm. "Biraz daha zaman için her şeyi yaparım. On yıl. Beş yıl. Bir yıl. İkinizle birlikte olmak için ne kadar zaman olursa olsun. Ama o geliyor. Conlan'ı öldürmeye çalıştı bile. Onu güvende tutmanın tek yolu babamı denklemden çıkarmak."

"Conlan'ın sahip olacağı tek düşman Roland

olmayacak." "Evet ama şu anda en kötüsü o. Bunu yapmak istemiyorum,

Curran. Bunu dört gözle beklemiyorum. Ama oğlumuzun yaşaması ve babamın durdurulması için ölmem gerekiyorsa, ben de ölsem bile o orospu çocuğunu öldüreceğim."

"Anladım," dedi, sesi kurumuştı.

"Eğer bunu yapmak zorundaysam, beni durdurmaya çalışmayın."

Uzandı ve elimi tuttu. Ben de izin verdim.

"Seni durdurmayacağım," dedi. "Bu senin hayatın. Onunla ne yapacağın senin seçimin. Geçmişte seni bir şeyler yapmaktan alıkoymaya çalıştım ve hiç işe yaramadı. Bunun bir anlamı yok. Ne yapacaksan onu yapacaksın."

Bir kavga bekliyordum. Bu çok kolay oldu.

Bana o Canavar Lord bakışını attı. "Ama bunu kabul edersem, işlerin o kadar ileri gitmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağımı kabul etmek zorundasın."

"Tanrı olmak da dahil."

"Bu da dahil. Bir yükseltmeye ihtiyacım vardı. Bunu elde etmenin tek yolu buydu."

"Ama sen sen değilsin Curran."

Bana dişlerini göstererek sırıttı. "Hâlâ benim."

"Saçmalık. Barabas'ın yüzünü gördün mü? Şekil değiştirenler sana tapmaya başlarsa ne olur?"

"Böyle bir şansları olmayacak. Öyle ya da böyle her şey bir sonuca varacak." Bunu korkunç bir kesinlik içinde söyledi.

Tanrılıktan geri dönüş yoktu. Bu ölümcül bir şeydi. Yavaş ama emin adımlarla onu yiyip bitirecek, sevdiğim adam yok olana kadar onu yavaş yavaş değiştirecekti. Bunu biliyordu ama yine de devam etti.

Bunu benim için yapmıştı. Ben hayatta kalayım diye özgür iradesinden vazgeçmişti. Oh, Curran.

Eğer bir şekilde hayatta kalırsak, sonsuza dek onunla kalacak, Tanrı'daki eski Curran'ımı görebilmek için yaşayacaktım.

"Teknoloji vurduğunda ne olacak?"

"Hiçbir şey olmayacak. Erra benim kutsallığımı ölçüyordu. Henüz beni tanrı yapmaya yetecek kadar yok. İyi olacağım."

Beni kendine çekti, kollarını bana doladı ve kokumu içine çekti. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Yüzümü boynunun kıvrımına koydum. "Yapmak zorundasın." "Hayır." Saçlarımı öptü. "Sen ve ben, Kate.

Biz

Sonsuza kadar. Conlan büyüyecek ve kendi yoluna gidecek ve sen ve ben hala burada, kimin kimi kurtaracağı konusunda didişiyor olacağız."

Ben onun omzunda sessizce ağlarken ve sahip olamayacağım bir hayat için her şeyimle dilek tutarken o bana sarıldı.

Sevdiğiniz insanlar yanınızda olamayacaksa ölümsüzlüğün ne anlamı var?

Hayatımda ilk kez, sihrin hiç gelmemiş olmasını diledim. Sonunda durdum. Gözyaşlarım sadece birkaç dakika sürmüştü ama bana sonsuzluk gibi gelmişti.

"Conclave'e söylememiz gerekecek," dedim.

Curran yüzünü buruşturdu. "Evet. Bundan hoşlanmayacaklar. Bir ateş büyücüsünü kabul edebilirler ama bir ejderha baş edebilecekleri bir şey değil."

Bunu biliyordum. Luther bir keresinde bana açıklamıştı. Bir kaos çağında yaşıyorduk, büyüün mü yoksa teknolojinin mi üstün geleceğini ya da bize ne fırlatacaklarını asla bilemiyorduk. İnsan zihni sürekli belirsizlikle başa çıkmak için yaratılmamıştı. Bunun yerine düzen ve tutarlılık, bir örüntü, belirli bir olayı her zaman belirli bir sonucun izlediği bir tür mantıksal denklem bulmaya çalıştı. Su kaynama noktasına kadar ısıtıldığında buharlaşır. Güneş doğudan doğar ve batıdan batardı. Tüm sihirli dalgalar eninde sonunda çekilir. Kaosun içinden kuralları damıtmayı başardık. Bu temel inançlar aklımızı başımızda tuttu ve onları her ne pahasına olursa olsun koruduk, aksi takdirde bu temeller üzerine inşa edilen mantık evi dağılır ve deliliğe yuvarlanırdık.

"Bir işaret fişeği olmadığı sürece yaşlı bir varlık tezahür edemez" temel bir inançtı. Bir ejderha ezici bir varlıktı, o kadar güçlü ve yıkıcı bir yaratıktı ki cephaneliğimizdeki hiçbir şey onunla boy ölçüşemezdi. Bu bir meteor tarafından vurulma fikri gibiydi. Teorik olarak, yanan bir uzay taşının her an gökyüzünden düşüp bizi öldürebileceğinin farkındaydık ama bu olasılık üzerinde durmayı reddediyorduk. Bir ejderhanın her an ortaya çıkıp şehre saldırabileceği ve buna karşı hiçbir savunmanın olmadığı fikri o kadar korkutucuydu ki beynimiz frene basarak bu olasılığı reddetti. Ve bu ejderha sadece ortaya çıkmıyordu. Akıllı ve kurnazdı. Bir ordusu vardı ve istila etmek istiyordu. Meclis'in toplu kafasını kumdan çıkarmak için sağlam kanıtlara ihtiyacımız olacaktı.

"Meclis'in bize inanmayacağını biliyorum," dedim.
"Onları ikna etmemiz gerekecek."

"Tüm şehri alacak." Kolumu okşadı. "Bu koalisyonu kurmak için sadece bir şansımız var. Eğer bir ateş büyücüsüyle gidersek ve Neig bir ejderha olarak ortaya çıkarsa, bunu bildiğimiz ve kasten sakladığımız ortaya çıkacak."

"O zaman ittifak dağılır."

Başını salladı. "Ve baban geldiğinde, onunla savaşacak kimse olmayacak."

Bir cip uzaklaştı. Sarışın sürücü dönüşü hızlı aldı.
Julie.

"Nereye gidiyor?" Merak ettim. "Kim bilir."

Yara izine doğru yürürken ona döndüm. "Vazgeçmeli ve yelenin uzamasına izin vermelisin."

"Mm-hm. Sonra geç saatlere kadar kalabiliriz, sen de onu örer ve kurdeleler takarsın..."

"Güzel saçlarını göstermek istemiyor musun, Goldilocks?"

"Sana saçımı göstereceğim."

Kaçımı kaldırdım. "Bunun bir tür tehdit olması mı gerekiyor?"

"Bekle ve öğren."

≡ BÖLÜM ≡

14

Telefonu elime aldım ve ona kötü kötü baktım. Gıcırdamadı ve mutfak masasının altına saklanmak için kaçmadı. Yazık oldu.

Sabahın ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Sabah kahvemın son yarısı en sevdiğim fincanımda yavaş yavaş soğuyordu. Ev sessizdi.

Dün gece içeri girdik, oğlumuzu Martha'dan aldık, kişisel hijyeni sağlamak için gereken asgari şeyleri yaptık ve üçümüz de kocaman yatağımızda sızdık. Gece boyunca teknolojinin Curran'ı paramparça ettiğı bir kâbus görmüşüm. Soğuk terler içinde uyandım. Vücudumun panik duygusundan kurtulması için Curran'ın bana sarılması birkaç dakika sürmüştü.

Kalkar kalkmaz George gelip Conlan'ı aldı ve biz de ayrıldık. Curran, Conclave telefon görüşmeleri yapmak için George'a gitti, ben de kendi evimden telefon görüşmeleri yaptım. Gitmesini istememiştim. Büyü gece boyunca devam etmişti. Teknoloji her an vurabilirdi ama o hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu. Bu noktada kimse onun ne kadarının insan ne kadarının Tanrı olduğunu bilmiyordu ve teyzemle de hâlâ görüşmüyorduk. Ama kaybolmadığından emin olmak için bütün günü kocama tutunarak geçirmek bir seçenek değildi. Conclave'i bir araya getirmek zorundaydık ve Atlanta'nın tüm kodamanlarını tek bir noktada toplamak dış çekmek gibiydi, sadece çok daha az eğlenceliydi.

Telefon çaldı.

"Ben Sunshine Realty'den Amy ..."

"Beni arama listenden çıkar, yoksa seni bulup pişman ederim." Telefonu kapattım. Harika. Artık tehdit etmeye başlamıştım. Ne tür sadist bir pislik aynı numarayı bir hafta içinde yirmi kez arayarak yabancıları evlerini satmaları için rahatsız eder?

Kahvemi içtim. Bu, günlerdir kendime ayırdığım ilk andı. Halletmem gereken pek çok şey olduğunu, ancak bunlar olurken yapmaya fırsat bulamadığımı hatırladım ve şimdi hiç enerji toplayamıyordum.

Curran artık bir teofajdı, tıpkı Christopher gibi, ama çok daha fazlası. Çeşitli hayvan tanrılarının altı tezahürünü yemişti. Teknoloji değişiminden sağ çıkıp çıkmayacağını sadece zaman gösterecekti. Bunu düşünmek, boynunuzun açıkta kalması ve baltanın düşmesini beklemek gibiydi.

Julie, Rowena'nın kurtarılmasından sonra ortadan kayboldu. Derek'i ve Lonca'yı aramıştım ve onu en son gören kişi Kings Row'dan son sürat uzaklaştığını söylemişti. Geri dönmüş olmalı. Eğer bir yere gittiyse, genellikle bunun için iyi bir nedeni olurdu.

Bir ejderha şehri istila etmek üzereydi. Kardeşi ailemin çoğunu katletmiş olan bir ejderha. Sonunda Erra'ya söylediğimde çılgına dönecekti. İşin içinde bir ejderha olduğundan şüphelenmiş olmalı ama ejderha ile kadim düşmanımızın akraba olduğunu tahmin ettiğinden şüpheliyim. Bu konuşma iyi geçecekti, bunu biliyordum.

Hiçbir kanıt olmadan şehri bir ejderhanın istila ettiğine ikna etmek zorundaydık.

Ve babam hala saldırıya devam ediyordu.

Etrafta yeterince ben yokmuşum gibi hissediyordum.

En azından Rowena hâlâ hayattaydı. Doğru bir şey yapmıştım. Biri kapıyı çaldı. Oraya yürüdüm ve açtım.

o.

Saiman kapımın eşiğinde duruyordu, elinde büyük bir Tiffany

Yan sehpaye sığacak türden bir lamba, bir elimde ve diğerinde bir spor çantası.

"Zenginlik ve entelektüel deha dolu hayatınızı terk edip kapı kapı dolaşarak lamba satmaya mı karar verdiniz?"

"Çok komik," dedi. "Suanni ile iletişim kurmanın bir yolunu bulmuş olabilirim."

Kenara çekildim, onu içeri aldım ve kapıyı arkasından kilitledim.

"Bu daha çok David Miller koleksiyonundan mı?" Ben sordum.

David Miller aptal bir savantın sihirli bir versiyonuydu. Doğanın ya da kaderin acımasız bir cilvesi olarak hiç büyü kullanamıyordu ama hayatı boyunca elini attığı her nesne bir tür rastgele güç kazanmıştı. Saiman, adamın ölümünden sonra Miller'ın eşyalarını satın almak için bir servet harcamıştı.

"Hayır," dedi Saiman. "Nerede o?"

"Bodrumda. Önce ben gideyim."

Ben önden gittim. Adora kitabından başını kaldırdı, Saiman'a alaycı bir bakış attı ve okumaya geri döndü.

Saiman lambayı Yu Fong'un yanındaki sehpanın üzerine koydu ve durup onu inceledi.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Oldukça dikkat çekici bir yüz," dedi Saiman.

Geleceğimde bir yerde, eğer varsa, Saiman Yu Fong'un yüzünü giyerek ortaya çıkacaktı. Ugh.

Saiman diz çöktü, spor çantasının fermuarını açtı ve plastiğe sarılı bir rulo kumaş çıkardı. Düğümü çözdü ve küçük bir kilim çıkarıp yere serdi. Eski halı bir zamanlar çok canlı olmalıydı ama şimdi üzerinde kıvrılan çiçeklerin mavileri ve kırmızıları neredeyse bej rengine dönüşmüştü. Saiman çantasından bir tealight mum çıkardı ve masanın üzerine, lambanın yanına koydu. Son olarak küçük bir kutu çıkardı.

"Elini uzat."

Avucumu ona uzattım. Kutuyu açtı ve elime parlak bir ametist salladı. Bir ceviz kadar büyük olan taş, parlak renklerle titreşiyordu.

"Sakın bırakma, yoksa büyüü bozarsın." Saiman bir kutu kibrit çıkardı. "Bu lamba, New England'da koma hastalarının tedavisinde uzmanlaşmış bir tesis olan Cunningham Hastanesi'nden geldi. Sayısız insan onun ışığında oturdu.

ve varlıklarının her zerresiyle sevdikleriyle konuşabilmek için bir şans daha dilediler."

Tüm o enerji, tüm o sevgi, keder ve hüznün bir lambanın ışığına döküldü. İçinde çok fazla çaresizlik var.

"Ona zarar verecek mi?" Ben sordum.

"Lamba onu komadan uyandırmayacak. Ama her şey yolunda giderse onunla iletişim kurabiliriz. Çay lambası hızlı bir şekilde yanacak. Yaklaşık beş dakikamız var. Hazır mısınız?"

"Hazır."

Saiman mumu yaktı. Lamba bir klik sesiyle yandı. Kordon tam oradaydı, etrafına sarılmıştı. Fişe takılı değildi ama yine de tanıdık bir elektrik ışığıyla parlıyordu.

"Yu Fong?" Elimdeki ametist soğukluğuyla sordum.

"Evet..." diye cevap verdi berrak bir erkek sesi.

"Ben Kate Lennart. Evimde komadasın. Güvendesiniz."

"Etrafımın farkındayım," dedi.

Tamam o zaman. "Sana yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?" "İhtiyacım olan şifa bir doktorun yapabileceklerinin ötesinde.

İnsan. Sorularınızı sorun. Zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Mum gözlerimin önünde eriyordu. O haklıydı. Sadede gelmeliydim. "Bana sana saldıran ejderhadan bahset."

"O bir deli. Biz eski bir türüz. Geleneklerimiz var. Davranış kuralları. Kimse tahrik olmadan başka bir ejderhaya körü körüne saldıramaz."

"Ne kadar büyüktü?" Saiman sordu.

"Hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim. En büyük kardeşim bile onunla boy ölçüşemez."

"Onu nasıl öldürebiliriz?" Ben sordum.

"Ejder diyarları hakkında ne biliyorsun?" Yu Fong sordu.

Saiman, "Ejderha diyarı gerçeklikte bir ceptir," dedi.

"Zamanın ve fiziksel kısıtlamaların farklı anlamlar taşıdığı, uzay dokusunda bir kıvrım. Sıklıkla gizlidir

girilmesi gereken bir yerde: bir mağara, bir saray, bir geçit, iki ayrı mekânın bulunduğu ve ikisi arasında bir sınırın var olduğu bir yerde."

Saiman'ın gidişine bak. "Ejderhanın daveti dışında kimsenin giremeyeceğı bir yer," diye ekledim. "Ziyaretçiler bir şey tüketmediğı sürece ejderha onlara zarar veremez."

"Ama cebi ne yapıyor?" Yu Fong sordu. "Onu kapalı tutan nedir?"

"Bilmiyorum," dedim ona.

"Bir apa. Her ejderhanın bir tane vardır. Bu onlar için çok değerli bir nesnedir. Bu bir kılıç, bir kitap, bir parşömen üzerindeki bir şiir, her şeyin ötesinde değer verdiğimiz bir şey olabilir. Gücümüzü ona akıtırız. Onunla uyuruz, onu yalarız, onu kanımızla ve büyümüzle yıkarız. Onu yakınımızda tutarız. Doğru, zaman bizi inlerimizde aynı şekilde etkilemez ama zaman yine de önemlidir. Dış dünyada ne kadar çok zaman geçerse, çapa o kadar güçlü olur. Tüm âlemin üzerinde döndüğü temel dayanak noktasıdır. O deli herif kadar yaşlı bir ejderhanın ezici güçte bir ıpası olur. Onu her yerde çağırabilir ve o da onu eve getirir."

Kahretsin.

"Onu öldüremeyiz," dedi Saiman. "Bir şekilde anında öldürmeyi başaramazsak, çapayı çağırarak ve kendi diyarına çekilecektir."

"Evet," dedi Yu Fong.

Saçmalık. Saçmalık, saçmalık, saçmalık. "Çapayı yok edebilir miyiz?" "O büyük güce sahip bir nesne. Eğer bir şekilde

onu yok ederseniz, diyar üzerinize çöker." Bu kulağı hiç hoş gelmiyordu.

"Bir kitabınız var," dedi Yu Fong. "Küçük insanlar hakkında. Ejderhanın inine gidiyorlar ve onun an-"

Mum söndü. "Küçük insanlar mı?" diye sordum. Saiman başını salladı.

"Bir seans daha yapabilir miyiz?" Ben sordum.

"Şimdi olmaz. En az yirmi dört saat beklememiz gerekecek."

İçimi çektim.

Saiman, "En azından elimizde bağımsız bir kaynaktan teyit var," dedi.

"Bunun bize bir faydası olmaz." Meclis'te ejderha onları nefesiyle kavururken sahte olduğu konusunda ısrar edecek insanlar vardı.

Hiçbir şey kolay olmadı.

- - -

"EJDERHA MI?" NICK masanın karşısından bana baktı.

Kurt Kapanı'ndan gelen üç şövalye onun arkasına dizilmişti. Şövalye saldırgan Cabrera bana tüküren bir kobraymışım gibi baktı. Eli sürekli kılıç kınına gidiyordu ama Meclis'te silah yasak olduğu için parmakları sadece havayı buluyordu. Anlayabiliyordum.

"Kekeledim mi?" Kahvemi içtim. Kings Row'daki olayları ve Neig'le olan konuşmamı özetlemiştim.

Masanın etrafında endişeli yüzler kaşlarını çattı.

Sabah herkesi bir araya getirmek için elimizden geleni yapmıştık ama Atlanta'nın güçlerini Rivers Steakhouse'a çekmeyi başardığımızda saat akşam sekiz olmuştu. Normalde Bernard's'ta, tarafsız bir bölgede buluşurduk ama mahremiyete ihtiyacımız vardı ve Bernard's'ın lüks müşterileri vardı ve bizi ağırlamak için geceyi kapatmayı reddetmişti. Rebecca Rivers restoranını kapattı, mutfak personelinden birini kapıda görevlendirdi ve bize istediğimiz kadar kahve verdi, bu da bende ona sarılma isteği uyandırdı. Bu dürtü rahatsız ediciydi.

Kim varsa herkes buradaydı. Nick ve karşımızdaki Tarikat; Jim, Dali, Robert ve sağlarındaki Desandra; Ghastek, Rowena, pelerinine sarınmış, kukuletası yüzünü kapatmış ve Ryan Kelly, parlak mor Mohawk'ı dışında tam bir işadamı; Kızıl Muhafızlar; Büyücü Koleji; Evdokia'nın temsil ettiği ve muhtemelen ikisi de kızı olan iki genç kadınla birlikte cadılar; volhvlar, zayıf, çelimsiz Grigorii, kardeşi

Belobog'a tapan Vasiliy ve Roman; Teddy Jo ve neo-paganları temsil eden diğer iki kişi; kendisini temsil eden Saiman ve Biohazard'ı temsil eden Luther. Druidler bile gelmişti, Drest bembeyaz bir cübbe giymişti, vakur ve ağırbaşlıydı. Bakışları benimkileri yakaladı. Evet, evet, ne kadar iyi temizlenirsen temizlen, seni hâlâ ormanda hayvan derileri içinde, vücudun maviye boyanmış halde koştururken görüyorum.

Nick, "Bakalım doğru anlamış mıyım?"

dedi. İşte başlıyoruz. "Keşke yapsan."

"Bir ejderhanın ordusuyla birlikte büyülü bir cep boyutundan bizi istila etmek üzere olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet."

"Ve senin onun kraliçesi olmanı istiyor."

"Evet."

"Ve eğer yanılıyorsam beni düzeltin ama teknik olarak bir prensessiniz, değil mi?"

Masaya atlamak ve yüzüne yumruk atmak koalisyon kurmak için ters etki yaratacaktır.

"Evet."

Yanımdaki Curran hafifçe döndü ve Nick'e baktı. Gözlerinin altın sarısı olduğunu anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu.

Nick masanın geri kalanına baktı. "Pekâlâ, bayanlar ve baylar, burada bir Zindanlar ve Ejderhalar kampanyamız var. Kötü ejderha hain amaçları için prensesimizi çalmak istiyor ve onu kurtarmak için parlak zırhlı şövalyeler arıyor."

Masadan gergin kahkahalar yükseldi.

"Bitti mi?" diye sordum.

"Hayır, daha yeni başlıyorum. Bu ejderhayı gerçekten ejderha formunda gördün mü?"

"Hayır."

"Bunun bir ejderha olduğunu düşündüren nedir?" Büyücü Koleji'nden Phillip sordu.

"Pagan bir grup tarafından bana onun öyle olduğuna dair bilgi verildi."

"Hangi fraksiyon?" Robert sordu.

Druidler tamamen masum görünüyorlardı. Hayır, orada yardım yok.

"Adının açıklanmasını istemeyen pagan bir grup."

"Buna kefil olabilirim," dedi Roman. "Ben de oradaydım."

Nick, "Onlarla evlendin ve annesi aracılığıyla onunla akrabasın," dedi. "Tam olarak tarafsız sayılmazsın."

Volhv'lar yüzlerine bir balıkla vurulmuş gibi görünüyorlardı.

"Oğlumun sözünü mü sorguluyorsun?" Grigorii gürledi.

Nick ağzını açtı.

"Yu Fong'dan da teyit aldık," dedi Saiman. "Büyülü yollarla elde edildi."

Phillip ona baktı. "Dur tahmin edeyim, sadece senin kopyalayabildiğin ve bazı teknik nedenlerden dolayı şu anda bizim tarafımızdan incelenemeyen büyülü araçlar mı?"

"Ne ima ediyorsun?" Saiman buz gibi bir sesle sordu.

"Ejderha," dedi Curran, sesi diğerlerinin sözünü keserek. "Evet, ejderha," dedi Nick. "Ejderhayı gerçekten gören var mı?"

Bu ejderha mı?"

"Buna dair herhangi bir kanıtınız var mı?" Phillip sordu.

"Pullar, pençeler ..."

Rowena kapüşonunu indirdi. Phillip sessizliğe gömüldü.

Robert, "Acılarınız için başsağlığı diliyoruz," dedi. "Bazı sorular sorabilir miyim?"

"Devam et."

"Kings Row, Halkın devriye yollarının dışında. Orada ne yapıyordunuz?"

"Bir arkadaşımı ziyarete gidiyordum. Kendi zamanımda oradaydım ve kişisel güvenliğim için yanıma bir vampir almıştım."

"Ne tür bir arkadaş?" Robert bastırdı.

"Bunun gerçekten konuyla ilgisi var mı?"

Ghastek sordu.

Rowena elini kaldırdı. "Ben cevaplayacağım.

Kalfalarımdan biri öldü. Geride hamile bir nişanlı bıraktı. Onu çok severdim ve ara sıra onu ve kızını ziyaret ederim."

"Onları ziyaret edebildiniz mi?"

"Hayır. Ailevi bir acil durumu vardı ve eyalet dışındaki ailesini görmeye gitti. Bir komşusuna benim için bir not bırakmış."

En azından o ve kızı hayatta kalmıştı. "Sonra ne oldu?" Robert sordu.

"Komşunun evinden çıktığımda sokakta bir ordu vardı. Bir iğne düşse duyarsınız.

"Savaşçılar vardı," dedi. "Tam zırh giyiyorlardı ve sokaklarda insanları öldürüyorlardı. Yozlaşmış yaratıklar onlara köpek gibi hizmet ediyordu. Evlere girip insanları dışarı çıkarıyorlardı."

"Ne yaptın sen?" Robert sordu.

"Ben bir Ölümler Efendisiyim." Gözlerinde soğuk bir ateş parladı. "Yaptığım şeyi yaptım. Öldürebildiğim kadarını öldürdüm. Sonunda vampirim ve ben kuşatıldık. Kaçamayacağımı anladım ve ölümsüzlerimi In-Shinar'ın bölgesine gönderdim. Savaşçılar daha sonra beni caddeden aşağı sürüklediler."

Onlar bunu yaparken o da vampirini gidebildiği yere kadar itmiş ve kimseyi katletmemesi için onu güvenceye alacak önlemler almıştı. Ve bir yeddimur onun ölümsüzünü kovaladığında, onu tuzağa düşürmek için vampirini kullandı. Ghastek'in ekibi onu kurtardı ve Gazino'da emniyete aldı.

Rowena, "Daha fazla kan dökülmesini önlemek için vampirin güvenliğini sağladım," dedi.

Ona vampirdeki turna kuşunun nereden geldiğini sormuştum. O da bilmiyordu.

"Sonra ne oldu?" Robert sordu. "Yangın."

Bekledik.

"Ateş mi?" Jim sordu.

"Gökyüzünden bir ateş seli geldi. Uyandığımda erimiş camdan bir sütunun içindeydim."

Nick, "Ama yine de buradasın, yanmamışsın," dedi.

Bu kadarı yeterliydi. "Hepimiz oradaydık," dedim.

"Hepimiz gördük. Onu oradan çıkarmak için babamı aramak zorunda kaldım."

Şövalye koruyucu öne doğru eğildi. "Ve işte bu. Bunca zaman babanla savaşmaya hazırlandığını söyleyip durdun ve işler sarpa sardığı anda babana koştun."

Onu öldürebilirim.

Curran, "Babasına koştı çünkü arkadaşının hayatı onun için önemliydi," dedi. "Tıpkı hepinizin hayatının onun için önemli olduğu gibi. Ve Neig'in bu ayrıntılı tuzağı, onun sihrini bizimkiyle eşleştiremeyeceğimizi herkese kanıtlamak için yaptığını anlayacak kadar zekâya sahip olduğu için. Artık yapabileceğimizi biliyor." Elini kaldırdı ve parmaklarıyla saydı. "Onun yaratıklarını öldürdü ve Yu Fong'u kurtardı. Şampiyonunu öldürdü. Büyüsünü etkisiz hale getirdi ve Kings Row'a yeniden hayat verdi. Tarikat, size gönderdiğimiz bedendeki dönüşümün nedenini belirleme konusunda herhangi bir ilerleme kaydetti mi?"

Nick ona, "Konuyu değiştirme," dedi.

Curran, "Bu bir evet-hayır sorusu, Feldman," dedi. "Evet mi hayır mı?"

Herkes Nick'e baktı. "Hayır," dedi.

Ha! "Tarikat büyünün kaynağını tespit edebildi mi veya benzer başka vakalar bulabildi mi?"

"Hayır," dedi Nick.

"Yani bu tartışmaya getirecek hiçbir şeyin yok," dedim. "Orada oturup sızlanıp duracak ve kendi kan davanı ileri süreceksin. İşte sana bir fikir; ben bir prenses isem, sen de bir şövalyesin, Nick. Bu senin unvanında var. Şövalye koruyucusu. Pis işlerini prensese yaptırmak yerine parlak zırhını giyip bu ejderhaya karşı biraz koruma sağlamaya ne dersin?"

Nick öne doğru eğildi. "Benden yüzlerce yıldır kimsenin görmediği ve hayatta kalmak için çok fazla büyüye ihtiyaç duyan efsanevi bir yaratığın büyüleri ordusuyla bizi istila etmesini kabul etmemi istiyorsun. Daha basit bir açıklaması var."

"Duymak isterim."

"O senin baban."

Halk ve Lonca temsilcileri topluca inledi.

"Duracak mısın?" Ona hırladım. "Sadece dur, Nick! Dur! Roland değil."

"Nereden biliyorsunuz? İki olasılık var: ya bunu o düzenliyor ya da siz onun entrikalarına ortak oluyorsunuz."

"Kapa çeneni!" Rowena onu tersledi.

"Haklı," diye bağırdı Phillip. "Bu sözde ejderhaya dair hiçbir kanıt yok. Bu büyü bir imkânsızlık. Aslında ben bir makale yazdım-"

"Gazeteniz saçmalıktı," diye araya girdi Luther.

"Kesinlikle," diye ekledi Saiman.

"Ben Büyük Büyücü'yüm. Benimle bu şekilde konuşulamaz!" Masa çığlıklar içinde patladı.

"Seninle nasıl istersem öyle konuşurum!" Luther karşılık verdi. "Sen serseri mayınsın, Luther!" Phillip parmağını salladı

ona.

"Ben Dr. Loose Cannon!"

"Kanıt!" Nick sesini yükselterek diğerlerine bağırmaya çalıştı. "Elinizde kanıt yok, bu savaşçılara ait zırh yok, pul yok, kanıt yok!"

"Söyle onlara!" Grigorii Drest'i işaret etti.

"Onlara neyi anlatayım?" Drest sordu.

"Biliyor musun," diye bağırdı Grigorii.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," diye bağırdı Drest.

"Korkak!" Grigorii

tükürdü. "Bunak aptal!"

Druidler ve volhvlar asalarını yere vurarak birbirlerine baktılar.

"Yu Fong'u uyandırmalıyız!" Phillip bağırdı. "Yaratığı gerçekten gördü. Ona doğrudan sorabiliriz."

"Cesedimi çiğnemen lazım!" Dali tersledi.

Sürü tarafındaki herkes öfkeli görünüyordu.

Bir tarafta Evdokia içini çekti ve gözlerini devirdi. Diğer tarafta Desandra ellerini kakofoninin üzerine çırpı,

"Dövüş, dövüş, dövüş ..."

Curran'a döndüm. "Kükreme şeyini yap."

Başını iki yana salladı. "Henüz değil. Bırakalım kendi kendilerine bağırınsınlar."

Ön kapı pat diye açıldı. Hugh d'Ambray, pelerini ve Demir Köpekler'in siyah zırhı içinde devasa adımlarla içeri girdi. Güzel bir kadın onu takip etti. Mavi bir elbise giymişti ve saçları doğal olmayan bir şekilde beyazdı.

Kılıcımı otoparkta bırakmıştım. Sorun değildi. Onu çıplak ellerimle parçalara ayırabilirdim.

Julie onların arkasına sıkıştı.

Julie'nin onu sırtından bıçaklamaya çalışmadığı gerçeğini kavramam bir saniye sürdü. Aslında, öyle görünüyordu. Sanki birlikte gelmişlerdi. Sanki gidip onu yakalamış gibi.

Neden ben? Neden ben? Buna daha fazla dayanamazdım; gerçekten dayanamazdım.

D'Ambray büyük bir çantayı kaldırdı ve masanın üzerine boşalttı. Metaller tahtaya çarptı: miğferli bir kafatası, bir çift hançer, muskalar, insan derisine dövmeyle işlenmiş Pikt sembollerinin fotoğrafları. Sanırım üzerimize çürüyen bir ceset atmadığı için minnettar olmalıyım.

Masa tamamen sessizliğe gömüldü.

"Ejderha sorununuzda size yardım etmeye geldim," dedi.

Nick patlıcan rengine döndü. Yanımdaki Curran tamamen hareketsiz kalmıştı.

"Eee?" Hugh sıırttı. "Hepiniz birden bana teşekkür etmeyin."

Beyaz saçlı kadın gülümsedi ve bize küçük bir el salladı. "Lütfen onu mazur görün. Bazen görgü kurallarını unutuyor. Benim adım Elara. Beni Beyaz Büyücü olarak tanıyor olabilirsiniz. Hakkınızda çok şey duydum. Hepinizle tanışmak çok güzel. Ben Hugh'un karısıyım."

Dünya ellerinin üzerinde durdu ve yüzüme tekme attı.

HUGH D'AMBRAY'in bir karısı vardı. Bir kalesi vardı. Kentucky'nin vahşi doğasının ortasında yaşıyordu. Neig'in birlikleriyle ilk kez bir yıl önce karşılaşmışlardı. Onlarla savaşmışlar ve bazı stratejiler geliştirmişlerdi. Bu stratejileri bizimle paylaşmaktan memnundu. Neig'in bir ejderha olduğundan hiç şüphesi yoktu. Demir Köpeklerinden üç yüz tanesini sahaya sürebilir ve bu savaşta bize yardımcı olmaları için onları bizzat yönetebilirdi. Daha fazlasını gönderemediği için üzgündü ama kaleyi korumak için bir kuvvet bırakmak zorundaydı. Karşılığında, Atlanta şehrinin bazı bitki satışlarında kendisine yardım etmesini bekliyordu.

Bitki satışı.

Oturdum ve sanki suyun altındaymışım gibi her şeyi dinledim. Gerçek gibi görünmüyordu. O kadar tuhaftı ki, beynim bunu sindirmeyi reddetti.

Karısı Beyaz Büyücü'ydü. Evdokia'nın bakışlarını bir ya da iki kez yakalamıştım. Şok olmuş gibi görünmüyordu. Cadılar biliyordu. Julie bana bakmadı bile. Birlikte geldiler. Gidip onu aldı.

Belki de evlidir ve bir yerlerde bir şatoda mutlu mesut yaşıyordur.

Onun nerede olduğunu biliyordu ve bana söylemedi.

Odanın sessiz olduğunu fark ettim. D'Ambray dahil herkes bana bakıyordu. Bana bir soru sormuş olmalı.

Karanlıkta bir adım attım. "Bunu düşünmem gerek."

Ghastek, "Toplantıya ara vermeliyiz," dedi.

"Harika bir fikir!" Phillip masanın üzerindeki zırh yığınının doğru uzandı.

"Hayır!" Luther onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Dokunma bana."

"Bu şu ana kadar elimizdeki en iyi kanıt!" Luther dedi ki. "Ona elinizi süremeyeceksiniz."

Saiman Ghastek'e dönerek, "Öyle değil," dedi. "Elinde canlı bir örnek var."

Luther ve Phillip Ghastek'e doğru döndüler. Luther ağzını açtı ve sözcükler bulmaya çalıştı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Saiman, "Yirmi dört saattir elindeydi ve kimseye haber vermedi," diye ispiyonladı.

Ghastek, "Yeddimur Halkın malıdır" dedi.

Üç uzman birdenbire harpilere dönüşmüş gibi hep bir ağızdan çığlık attı.

"Yeter," diye kükredi Curran.

Masayı bir sessizlik kapladı.

Luther'a döndüm. "Bulaşıcı büyü konusunda önde gelen uzman sensin." Ghastek'e baktım. "Sen de virüs kaynaklı büyü dönüşümleri konusunda önde gelen uzmansın."

Saiman'a döndüm. "Birçok alanda çok çeşitli uzmanlık bilgisine sahipsiniz." Phillip'e baktım. "Sen de itibarından korkan profesyonel bir şüphecisin. Birlikte çalışın."

Ghastek şaşırılmış görünüyordu. "Benden ... istiyorsun."

"Paylaş," dedim.

Gözlerini kırptırdı.

"Birlikte çalışın. İsterseniz daha sonra ortak bir gazete yayınlayın, umurumda değil. Sadece bana kullanabileceğimiz bir şey getirin."

Curran ayağa kalktı. Ben de kalktım ve dışarı çıktık.

Arkamdan Hugh, "İyi gitti," diye mırıldandı. "Onlara zaman ver," dedi Elara.

"Steed," dedi Hugh.

Durdum. Christopher'a yanlış bir söz söylersem onu öldürürdüm. Göz ucuyla Barabas'ı görebiliyordum. Gözleri kıpkırmızı olmuştu.

"Hayatta kalmayı başardın," dedi Christopher.

"Benim için ne derler bilirsin. Öldürmesi zor. Özür dilemem gereken bazı şeyler var."

"Eve gel," dedi Christopher. "303 Forest Lane. Konuşuruz."

Yürümeye devam etmek için kendimi zorladım.

Curran ve ben cipe bindik. Motor dönene kadar ona seslendim ve park yerinden çıktık. Biz içerideyken yağmur yağmıştı. Şehir ıslanmış bir kedi gibi sinirli görünüyordu.

"Ben deli miyim?" diye sordum. "Hayır," dedi.

"Bu az önce oldu mu?"

"Oldu."

"Julie Kings Row'dan sonra gidip onu

aldı." "Öyle görünüyor."

Şehir yanımızdan geçip gitti.

"Christopher'a doğru yürüyor ve 'merhaba' diyor,
Christopher da 'evime gel' mi diyor?"

Curran cevap vermedi.

"Christopher'ı bir kafese koydu ve neredeyse açlıktan
ölmesine neden oluyordu, şimdi de affet ve unut mu
diyorsun?"

"Unutmadım," dedi Curran, yüzü asıktı. "Mishmar'ı
hatırlıyorum."

Mishmar'da neredeyse ölüyordum, çünkü Hugh beni oraya
ışınlamış ve itaat etmem için beni aç bırakmaya çalışmıştı.

"B Teyze'yi hatırlıyorum,"

dedim. Curran hiçbir şey
söylemedi.

"Bana ne sordu?" diye sordum.

"Yardımlarını kabul edip etmeyeceğini."

"Delirmiş gibi hissediyorum."

"Kulübe katıl," dedi.

Fren yaptı, kolunu önüme doğru itti. Araç gıcırdayarak
durdu.

"Ne oldu?" "Bak."

Tam karşıda, şehrin köşesinde büyük bir post-Shift binası
duruyordu. Işıklar yanıyordu ve parıltıda masalarda oturan
insanları görebiliyordum, telefonları kulaklarındaydı. Saat
neredeyse on olmalıydı. Bu saatte kim kimi arayabilirdi ki?

Beynim sonunda fenerlerin aydınlattığı tabelayı fark etti:
SUNSHINE REALTY.

Curran'a döndüm. "Yapabilir miyiz? Yapabilir
miyiz lütfen?" Kocamın gözleri altın rengiyle
parladı. "Oh evet." Arabayı çalışır vaziyette
bırakıp kapıya yöneldik.

"Tüm vücut mu yoksa sadece kafa mı?" diye sordu,
parmaklarını çıtlatarak.

"Sadece kafa." Büyüyü kendime çektim. "Böylesi daha
garip."

Curran kapıyı denedi ve benim için açtı. Aman ne güzel. Kilit açık. İçeri girdim. Kocam da peşimden geldi.

Genç sarışın bir kadın masasından bize baktı. "Merhaba. Benim adım Elizabeth. Evinizi satmak için mi buradasınız?"

"Elizabeth, ev sahibi içeride mi?"

"Öyle!" Sesine fazladan bir kaşık dolusu şeker kattı. "Onu bizim için getirebilir misin?" diye sordum.

"Burada kim var diyeyim?"

"Ona Kate Lennart olduğunu söyle." Büyümün ilk nabızı binayı sarstı. "Nemrut'un kızı." Daha güçlü bir nabız. İnsanlar masalarından başlarını kaldırdılar. "Atlanta'nın Kanlı Kılıcı ve kocası, Tanrı-Kral Curran Lennart."

Sanki biri dev bir gonga vurmuş gibi tüm bina yankılandı.

Curran'ın insan yüzü kırıldı ve omuzlarında korkunç bir aslan başı belirdi. Kocam kükredi.

- - -

Eve vardığımızda Curran Derek'in evine gitti, ben de caddenin karşısına geçtim. George kapıyı açtı ve parmağını dudaklarına götürdü. Peşinden üst kata çıktım.

"Nerelerdeydin?" George fısıldadı. "Derek Meclis'in bir saat önce dağıldığını söyledi."

"Durmak zorundaydık." Kimseyi öldürmedik. Curran kükredikten sonra herkes dışarı çıktı ve ardından işletme sahibiyle uygun telefonla pazarlama adabı, arama saatleri ve "bizi arama listenizden çıkarın" ifadesinin anlamı hakkında bir tartışma yaptık. Tek bir çizik bile almadan kendi gücüyle uzaklaştı ama istenmeyen aramaların duracağından emindim.

Conlan odasında idi, yatakta uyuyordu. Martha onun yanında yatıyordu, oğluma sarılmıştı.

"Bırak bu gece annem alsın," dedi George. "Dün onu kaybetti. Buna ihtiyacı var."

Onu bırakmak istemedim. Onu yataktan kaldırıp eve götürmek ve iyi olduğuna emin olmak için ona sarılmak istedim. Ama o uyuyordu, Martha da öyle. Kimseyi uyandırmadan evden kaçtım.

Sokağı geçerken Christopher ve Barabas'ın kuru araba yoluna çıkan ıslak lastik izlerini gördüm. Işıklar yanıyordu. Beklemeliydim. Geç olmuştu. Şekil değiştiren standartlarına göre bile.

Hayır, boş ver. Eve doğru yürüdüm ve ön kapıyı çaldım. Barabas kapıyı açtı ve kenara çekildi. "Bu senin için." Christopher elinde bir fincan çayla mutfaktan çıktı.

Yalınayaktı, üzerinde eşofman altı ve sade bir koyu renk tişört vardı. Gözleri berraktı -Deimos'tan eser yoktu- ve solgun saçları yüzünü ipek bir perde gibi çerçeveliyordu. "İçeri gelsene. Çay?"

"Hayır."

"Sana biraz papatya çayı getireyim," dedi Barabas. "İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Şu anda bir işe yaraması için sakinleştirici çayın içinde boğulmam gerekir."

"Sana bir fincan hazırlayayım." Barabas mutfığa gitti.

Ayakkabılarımı çıkardım, oturma odasına girdim ve kanepeye oturdum. Christopher büyük mavi bir sandalyede oturuyordu. Christopher sandalyeye yalınayak çöktüğünde bile sessiz bir zarafete sahipti.

"Devam et," dedi.

"Seni bir kafese koydu. Seni haftalarca aç bıraktı. Üstünüz başınız pislik içindeydi. Raphael dışında, onu öldürmeyi senden daha fazla istemeye hakkı olan başka birini tanımıyorum. Ve sen onu evine davet ettin. Bunu anlamama yardım et."

Christopher fincanına baktı. "Onu öldürmek mi istiyorsun?"

İçimi çektim. "Hayır. Bilmiyorum. Yapmalıyım çünkü yüzbaşı B Teyze'yi öldürdü, Curran'ın bacaklarını kırdı ve Mauro yüzünden. Curran'ın eline bir fırsat geçse muhtemelen onu öldürecek. Ama şu anda tek istediğim seni anlamak."

"Hugh seni kaçırdı ve neredeyse ölene kadar aç bıraktı. Neden onu öldürmek istemiyorsun?"

"Çünkü babamla tanıştım. Hayatım boyunca onu öldürmek için çalıştım ve tanıştığımızda bunu bir kenara bıraktım. Babamda bir süpernova etkisi var. Küçüklüğünden beri Hugh'a sahipti. Onu şekillendirdi ve biçimlendirdi ve Hugh'un buna karşı hiçbir savunması yoktu. Asla adil bir dövüş olmadı. Babam Hugh d'Ambray için çok fazla sorumluluk taşıyor. Bununla birlikte, Hugh bir kasaptır."

"Öyle," dedi Christopher.

Barabas yanıma geldi ve bana dumanı tüten bir fincan papatya çayı uzattı. "İç."

Bir yudum aldım. Deri bir koltuğa oturdu, yanındaki çantadan bir dosya çıkardı ve elindeki kalemle içindekileri okumaya başladı.

Çayımı içtim. Birkaç uzun dakika sessizlik içinde oturduk. Nefes verdim. Dünya duruldu.

"Peki," dedim sonunda, fincanı yan masaya koyarken.

"Bana Hugh d'Ambray'den bahset."

Christopher gülümsedi. Pişmanlıkla karışık küçük bir gülümsemeydi bu. "Bir şeylerin ters gittiğini ilk fark ettiğimde, o zamanlar Altın Lejyon'un Legatus'u olan Morgan'dan sonra Tribunus, yani ikinci komutan olmuştum. Boston'daydık: baban, Morgan, Hugh ve ben. Roland bir senatörle büyü politikası hakkında görüşmek istedi. Toplantı iyi geçti. Sabah ayrılmayı planlıyorduk. Otelin karşısındaki bir hastanede yangın çıktı. Çoğu çocuk yüzlerce yanık kurbanı vardı. D'Ambray oraya gitti. Saatlerce iyileşti. Sabah olduğunda, zar zor ayakta durabiliyordu. Morgan, Roland'ın ayrılmak istediğini söylemem için beni oraya gönderdi."

Christopher tekrar fincanına baktı. "Onu is içinde, çocuktan çocuğa geçerken, bazen aynı anda iki çocuğu iyileştirirken buldum. D'Ambray bana işinin bitmediğini söyledi. Morgan beni tekrar aşağı gönderdi, sonra kendisi gitti. Hugh'u o çocuklardan uzaklaştıramadık. Delirmişti. Geri döndüğümüzde baban uyanıktı.

otelin restoranında bir fincan kahve içip kurtarma ekiplerini izliyordu. Hesabı ödedi, caddenin karşısına yürüdü ve Hugh'a gitme vaktinin geldiğini söyledi. Hugh ona işinin bitmediğini söyledi. On iki yaşlarında bir oğlu vardı ve çocuk sıcak duman solumuştu. Onu içten dışa doğru yakmıştı. Her nefes alışında ılık gibi bir ses çıkarıyordu.

D'Ambray onu tekrar bir araya getirmeye çalışıyordu. Baban bir an için Hugh'a baktı ve 'Her şey yoluna girecek' dedi. Hugh çocuğu yere bıraktı ve bizi takip etti. Arabalara giderken yoldan geçen bir kadının kıcıyla ilgili bir şaka yaptı."

O Hugh'u tanıyordum. Şakalar yapan ve yanan cesetlerin üzerine basan. İyileştirici Hugh. Doolittle'ı kurtardı. Ascanio'yu da kurtardı, ama bunu yapmam için bana şantaj yaptı. Mauro'yu öldürmüştü. Mauro benim arkadaşım.

"Sonraki iki yıl boyunca Morgan'la meşguldüm," dedi Christopher. "Onu öldürdükten ve Legatus olduktan sonra Hugh'u daha yakından inceledim. Legatus olarak sadece Roland'a hesap veriyordum. Halkın tamamını kontrol ediyordum. Halk'ın saflarında yükselen potansiyel rakipler üzerinde bir çalışma yaptım ve Hugh'u inceledim. D'Ambray yakın bir tehdit değildi. Eşittik ama ayrıydık ve yerimi almak istediğine dair hiçbir belirti göstermedi. Yine de insan gereken özeni gösteriyor."

Christopher çayını içti.

"Başkalarının acısı Hugh'a rahatsızlık verir."

Neredeyse gülecektim. "Hugh d'Ambray mı?"

Christopher bakışlarıma karşılık verdi. "Size hemen sonuca varacak bir adam gibi mi görünüyorum?"

Barabas sandalyesinde kıkırdadı.

"Büyüsünün doğası gereği bir yaralanma gördüğünde bu onda sıkıntı yaratıyor. Tam olarak acı değil, ama yüksek derecede endişe. Bu mekanizma onun sorunu tam olarak tespit etmesini ve düzeltmesini sağlıyor. İyileştirmeye mecburdur."

"Neredeyse bir empat olan ama duygusal acı yerine fiziksel acı hisseden birini tarif ediyorsunuz. Bu tür bir insan başkalarına isteyerek zarar vermez. Hugh bir katil."

"Bir paradoks," dedi Christopher. "Ben de kendime bu ikisini nasıl bağdaştırabilirim diye sordum. Ve sonra babanı izledim. Sana söyleyeceğim şey bir varsayım, ama dikkatli bir gözlem ve çok fazla düşünceye dayanan bir varsayım. Babanın bir savaş lorduna ihtiyacı olduğuna inanıyorum. Genç ve çok fazla büyüğü olan birini istiyordu. Hugh'u buldu ve onu ihtiyacı olan yıkım aracına dönüştürmeye çalıştı. Ancak, pozisyon sadist bir çizgisi olan bir psikopat gerektiriyordu.

Hugh asla öyle biri değildi. Diğer her yönden mükemmeldi: fiziksel ve sihirsel olarak yetenekliydi, üstün bir savaşçıydı, yetenekli bir stratejistti, karizmatikti, sadıktı, hizmet etmekten mutluydu ama sadist değildi. Bu yüzden baban duygularını köreltmek için aralarındaki kan bağıını kullandı. Birçok kez, Hugh'un heyecanlandığını ve fikrini savunduğunu gözlemledim. Baban onunla konuşurdu ve Hugh aniden kendi bakış açısına gelirdi ve ajitasyonun kaynağı artık önemli olmazdı."

Bunu görmeliydim. Birdenbire pek çok şey anlam kazandı. Mishmar anlamlıydı. Babam ona beni razı etmek için ne gerekiyorsa yapmasını söylemiş ve onu bunu yapabilecek kadar uyuşturmuştu, bu yüzden Hugh da yapmıştı.

"Julie ile aranızda kan bağı var," dedi Christopher. "Söyle bana, bu yapılabilir mi?"

İçimi çektim. "Evet. Kendi irademi onunkine dayatabilirim. Onu umursamamasını sağlayabilirim. Bunun bedeli ağır olur."

Christopher elindeki fincanı bıraktı ve parmaklarını dizinde birleştirerek arkasına yaslandı. "Sonuçları ne olacak?"

"Kendinizi kan bağıınız olan kişinin üzerine yerleştirirseniz, eninde sonunda zihinleri kırılacaktır. Geriye sizin yansımanızdan başka bir şey kalmayacaktır. Lobotomize olurlar. Teyzem bana en az üç ayda bir bu konuda ders verir, belki unuturum diye. Julie'yi çok sever."

"Soru." Barabas parmağını kaldırdı. "Hugh onlarca yıldır Roland'a bağlıydı ve şimdi Roland'ın onun duygularını körelttiğini biliyoruz. Sonra Roland kan bağıını kopardı."

"Evet," dedim.

"Hugh neden ölmedi?"

Ellerimi kaldırdım. "Çünkü o Hugh. O öldürülemez. Curran onun belini kırdı ve onu bütün bir taş kaleyi eriten sihirli bir ateşin içine attı ve o hâlâ hayatta. Tutarlı düşünceler bile üretemiyor olmalı."

Demir Köpekler ismi birden fazla açıdan uygun. Bir köpek, bir insanı memnun etmek için yaratılmıştır. Bir yavru köpek aldığınızda ve onu yetişkinliğe kadar büyüttüğünüzde, köpeği şekillendirmiş olursunuz. Bir yavru köpeği alın ve ona sevgi dolu bir ev verin, çoğu durumda tatlı bir köpek olacaktır. Aynı yavru köpeği alın ve bahçeye zincirleyin, tamamen farklı bir hikaye olacaktır. Babam köpeğine bir sopa almış ve çizginin dışına her çıktığında onu öldüresiye dövmüştü. Zavallı Hugh. Ama asla sahibine karşı gelmedi. Sopayı tutan eli asla ısırmadı.

"Evet, babam ona kendi iradesini dayattı ama bu onu korkunç şeyler yapmış olmanın sorumluluğundan kurtarmaz."

Barabas, "Demek istediğim tam olarak bu," dedi. "Yaptıklarının ne kadarını Roland'ın ne kadarını kendisinin yaptığını söylemenin bir yolu yok. Belki de şiddet yanlısı bir psikopattır. İsyan edebilirdi. Ama yapmadı."

"Hugh isyan etmez," dedim ona. "O sadıktır. Asıl soru şu: Şimdi kiminle uğraşıyoruz? Babam gitti. Sadece Hugh var. Hiçbirimiz Hugh'un kim olduğunu bilmiyoruz. O kadar çok boktan şey yaptı ki. Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim. İçimde var mı bilmiyorum. Yani, Christopher, seni bir kafese koydu."

"Baban beni bir kafese kapattı," dedi. "Ama Hugh seni orada tuttu," dedi Barabas.

"İki ay boyunca bir kafeste aç ve susuz nasıl hayatta kaldığımı hiç merak ettiniz mi?" diye sordu. "Neden organ yetmezliğine girmedim? Kendi pisliğimin içinde oturmama rağmen neden hiç yaram olmadı?"

"Seni Hugh besledi," diye tahmin ettim.

Christopher başını salladı. "Geceleri. Benimle konuştu."

Ellerimi havaya kaldırdım. "En başta seni kafeste tutmamalıydı."

"O beni hayatta tuttu."

Barabas iç çekti.

Christopher'ın ifadesi keskinleşti, bir şekilde daha kırılgan hale geldi. "İkiniz de sadece kafesteki adamı hatırlıyorsunuz. Ondan önce Altın Lejyon'un Legatus'uydum. Zirveye çıkmak için cinayetler işledim. Zulümler işledim. Ve Hugh'un aksine, kendimden başka suçlayacak kimsem yok. Yaptığım her şey bana ait. Güç istediğim için yaptım. Bununla yaşamak zorundayım. Hugh anılarıyla yaşıyor. Yaptıklarının kefaretni ödemek ya da ödememek onun seçimi olacak. Ama ben Hugh'u affettim, çünkü eğer onu affetmezsem, benim gibi biri için affedilme umudu yoktur."

Ayağa kalktı ve yukarı çıktı. Barabas peşinden gitti, ben de kendimi dışarı attım.

- - -

Evimize girdim ve bodruma indim. Yu Fong hâlâ komadaydı. Adora hiçbir yerde bulunamamıştı.

Tekrar ayağa kalktım ve mutfağımıza girdim. Işık yanıyordu, sıcak ve yumuşaktı. Hava pişmiş tereyağı ve taze kahve kokuyordu. Curran ocağın yanında durmuş ekmek kızartıyordu. Yanında bir tabak dilimlenmiş füme et duruyordu.

Sarrat hâlâ içindeyken kılıfımı çıkardım ve bir sandalyenin üzerine astım.

Burada, mutfakta çok rahattım. Sadece ben ve o. Oğlumuzu seviyordum ama bazen küçük bir insandan sorumlu olmaya kısa bir ara vermek iyi geliyordu.

"Adora nerede?"

"Ara vermesi için onu eve gönderdim. Duş, uyku, bu tür şeyler. Sabah geri dönecek."

Masayı hazırladım. Asla sıradan olmayacaktık. Asla korunaklı hayatlarımız olmayacaktı. Ama buna sahip olabilirdik, tehlike ve çaresizlik arasında sıkışmış, sessiz ve basit bir mutluluk anına. Bu anlar için yaşadım.

"D'Ambray'e bir şans vermeye karar verdim," dedim. "Senin de verebileceğini düşündüm."

Son ekmek dilimini tabağa koydu ve bana döndü.

"Beni ne ele verdi?"

"İnsanlara ikinci bir şans verme eğilimindesiniz. Ve üçüncü. Ve dördüncü."

"Pot, kettle. Onunla çalışabilir misin?"

Omuz silkti. "Ona ve karısına ihtiyacımız var. Onu daha sonra da öldürebilirim."

Furriness, Uzun Vadeli Planlayıcı. "Eninde sonunda onlarla oturup bir konuşma yapmamız gerekecek. Medeni olabilir misiniz?"

Buzdolabından bir blok peynir çıkardım ve kağıt inceliğinde dilimler halinde kestim.

"Yapabilir misin?"

"Ben her zaman medeniyim."

Kollarını kavuşturdu. Ön kollarındaki kaslar göze çarpıyordu. Mmm.

"Gerçekten mi?" Curran sordu.

"Bazen masaya atlayıp insanların suratına tekme atıyorum ama bu konuda her zaman medeni davranıyorum."

Arkamda hareket etti. Nefesi tenime dokundu. Kesmeyi bıraktım.

"Her zaman medeni mi?" diye mırıldandı. Parmakları omuzlarımdaki saçlarımı hafifletti. Dudakları ensemdeki hassas noktayı sıyırdı. Titredim.

Dudakları tenimde sıcaktı. Sırtımı ona yasladım, elimi kaldırdım ve saçlarına doğru kaydurdım. Saçlarını kısaltmamıştı.

"Bu gece çocuksuzuz," diye mırıldandı kulağıma. "Evde bizden başka kimse yok."

"Peki ya Julie?"

"Derek'lerde kalıyor. Zamana ihtiyacın olabileceğini düşündü."

İhtiyacım olan şey bir öfke nakliydi, çünkü şu anda o kapıdan içeri girse, gün doğana kadar ona bağırırdım.

"Hugh'un nerede olduğunu biliyordu."

"Görünüşe göre."

Beni tekrar öptü. Kolları belime dolandı, beni kendisine doğru çekti, çelik kas kordonları bana karşı sıcaktı. Evet, evet.

"Sessiz olmak zorunda değiliz," diye söz verdi ve boynumu ısırdı. İçimde küçük zevk kıvılcımları patladı.

"Yok mu?"

"Hayır."

"Zaten sessiz olmayacağımı nereden çıkardın?" "Bu bir meydan okuma mı?" Eliyle kaldırdığım kolumu okşadı. Nefesim boğazımda düğümlendi. Koluma dokunmasının erotik bir yanı olmamalıydı ama tüm vücudum dikkat kesilmiş, parmaklarının ilerleyişini takip ediyordu.

"Öyle olmasını ister miydiniz, Efendimiz?"

Durdu. "Hâlâ kızgın mısınız?"

Arkamı döndüm ve ona baktım. Gerçekten ona baktım.

"Hâlâ sen misin?"

Gri gözleri dans eden altın kıvılcımlarla dolu olarak bana baktı. "Neredeyse iki yıldır tanrıları yiyorum. Bunca zamandır benimle yaşıyorsun. Yemek yiyor, uyuyor, seks yapıyorsun. Sen söyle."

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Suyu test edin ve öğrenin. Tabii korkak değilsen."

"Keşke yapmasaydın."

"Biliyordum. Çok korktum."

"Senin için korkuyorum, aptal."

Bana değerlendirici bir bakış attı. "Kendine bunu söylemeye devam et. Ama itiraf edersen daha kolay olur."

"Neyi itiraf edeyim?"

Kendisini işaret etti. "Bütün bunlar senin için çok fazla."

Gözlerimi devirdim. "Haklısın. Kesinlikle öyle. Senin tanrısal erkekliğini gördüm ve şimdi kadınca bir korkuya kapıldım. Aş artık kendini."

"Merak etme bebeğim. Sana iyi davranacağım."

Siktir et. Kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm. Tadı kahve ve Curran'dı. Dudağını dişlerimin arasına aldım, ısırdım ve yaladım. Ağzını açtı ve ben de dilimi içeri sokup onunla alay ettim. O aldı

Elleriyle popomu sıkarak beni kaldırdı ve ağzımın tadına bakarak beni öptü. Dilim onunkinin üzerinde gezindi. Göğüslerim ağrıyordu. Bedenim boş olduğumun farkındaydı ve onunla dolu olmaya ihtiyacım vardı.

"Ateşle oynuyorsun," dedi beni mutfak masasına yatırırken.

"Hayır, sadece bir aslanı bıyıklarından tutup çekiyorum." Çenesinin köşesinin altındaki hassas deriyi öptüm. Derin bir erkek sesi çıkardı. Tekrar öpüştük. Dünya ısındı ve odaklandı. Tişörtünü çıkardım ve ellerimi karnının çıkıntılarında, göğsünün sert kaslarında, sıkı meme uçlarında gezdirdim, onu öptüm, istekli, ateşli ve arzulu.

Tişörtümü çıkardı. Eli sütyenimin içine girdi, göğsümü dışarı çıkardı, başparmağı meme ucumun hassas tomurcuğunun üzerinde kayıyordu. Nefesim kesildi ve onu daha sert öptüm. Ateşler içindeydi ve onu yeterince sert öpersem, ateşini çıkarabilirdim.

Sütyenimi çıkardı ve beni yukarı kaldırdı. Ağız sağ göğsümü buldu, emdi, dili meme ucumun üzerinde ısı ve doku çizdi ve bir zevk sarsıntısı beni inletti. Bacaklarımı ona doladım. Beni oturma odasına taşıdı. Ayaklarım yumuşak halıya değdi. Sıcak ve ıslaktım ve çok acelem vardı. Beni öpüyor, bana dokunuyor, sıkıyor, okşuyordu. Doymak bilmiyordu. Kotunu açtım ve aletini dışarı çıkardım, elimi ipeksi bir tene sarılmış sertlikte aşağı yukarı gezdirdim. İnledi ve beni kendine doğru çekti. Gözleri altın rengine dönmüştü. Üst dudağı kalkmış, dişlerini gösteriyordu.

Ona çelme taktım. Klasik bir hareketti, basit ve etkiliydi. Dengesi bozulmuştu çünkü göğüslerime bir kez daha saldırmak istiyordu. Bir an için ağırlığı sağ bacağındaydı ve ben onu altından çekip aldım. Aşağı inerken benimle mücadele edebilirdi ama onun yerine sadece düştü. Kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkardım, onunkini çektim ve üzerine indim.

Bana sırtıttı ve dünya üzerinde ondan daha yakışıklı bir erkek yoktu. "Sıra sende, kış tekmeleyici."

O hâlâ oydu. Hala benim Curran'ım. Hâlâ yeterince var.

Onu öptüm ve sert aletini içime soktum. Cennet gibi hissettirdi. Hırladı ve yukarı doğru itti. Onu sürdüm, itişlerini benimkilerle eşleştirdim, her santiminin beni doldurduğunu, sıcak kayganlığımın içine kaydığını hissettim. Elleri göğüslerimde dolaştı, karnımın üzerinden kaydı ve bacaklarımın arasındaki hassas noktaya dokundu. Bağırdım. O da karşılık olarak hırladı.

İçimde biriken basınç doruğa ulaşp beni coşkuya boğana kadar ritme kendimi kaptırarak onu daha hızlı ve daha hızlı becerdim. Sonra arkamdaydı, sertçe itiyordu, sonra tekrar üstteydim, sonra yüz yüzeydik, hızı yavaşlatıyorduk. Her dakikanın tadını çıkarıyorduk. Her an bir hediye idi. Hepsini seviyordum: tadını, kokusunu, dokunuşunu, bana bakışını, gözlerindeki altın kıvılcımları, ellerinin tenime dokunuşunu, içime girdiğinde tüm vücudunun gerilmesini... Tekrar boşaldım, sonra vücudu titredi ve o da boşaldı. Halının üzerine yan yana yığıldık.

Başım dönüyordu. Ter vücudumda yavaş yavaş soğuyordu. Çok mutluydum. Yorgun ve mutluydum. Yumuşak, rahat bir karanlık geldi.

"Kate," dedi. "Burada uyuyamayız. Hadi, bebeğim."

Bir şekilde üst kattaki yatağa çıkmayı başardık. Kollarını bana doladı ve ben de uykuya daldım.

≡ BÖLÜM ≡

15

| Teyzemin iyileştiğini biliyordum çünkü yatak odamıza daldı ve "Çocuk kayıp!" diye kükredi.

Yatakta dimdik oturdum. Curran inledi. Çıplak olduğumu fark ettim ve göğsümün üzerine bir battaniye çektim.

"Kapı çalıyor," dedim ona. "Mahremiyet."

Bize ters ters baktı. "Seks yapmanın zamanı değil! Oğlunuz kayıp! Onu hissedemiyorum."

Biri beni öldürsün. "O kayıp değil. Sokağın karşısında büyükannesiyile birlikte. Onu hissedemezsiniz çünkü varlığını gizlemek için George'un evindeki koğuşu güçlendirdim."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Emin misin?"

"Evet. Dün gece geç saatlerde onu kontrol etmek için oraya gittim ve uyuduğunu gördüm. Grendel onunla birlikte. O evde bir orduya yetecek kadar yabancı var."

Erra bunu düşündü. "Pekâlâ. Ayrıca, babanın saldırı köpeğinin adı neydi? Hugh. Hugh ve sarışın bir kadın evinizin önündeki arabada konuşuyorlar."

Döndü ve kıldığı kapının kalıntılarının yanından geçerek koridorda ilerledi.

Döndüm ve başımı birkaç kez Curran'ın göğsüne çarptım. "Neden ben?"

"Bilmiyorum." Sırtımı okşadı. "Sanırım giyinmemiz gerekiyor."

"Ugh."

"Eğer Hugh'yu öldürmek zorunda kalırsam, bunu çıplak yapmak istemem," dedi. "Garip olurdu."

"Eğer savaşçı formuna geçersen, çıplak olacaksın." "Bu farklı."

Giyindim, dişlerimi fırçalamak için kendimi zorladım ve sonra kendimi aşağıya inmeye, kapıyı açmaya ve araba yolundan mavi bir SUV'a doğru yürümeye ve pencereyi çalmaya zorladım.

Elara camı indirdi. Hugh sürücü koltuğundan bana baktı.

"Merhaba," dedim.

"Özel bir tartışma yaşıyoruz," dedi Hugh. "Sakıncası var mı?"

Kendimi Elara'nın yanından uzanıp çenesine yumruk atarken hayal ettim. Hayır, o kadar uzanamadım.

"Garaj yolumda mı?"

"Evet."

Elara'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Tartışmanız bittiğinde, kahvaltı için içeri gelebilirsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Elara.

Hugh ona doğru uzandı ve camı açtı.

Hugh d'Ambray'i kahvaltıya davet etmiştim. Dünya çılgına dönmüştü. Stratejik anlarda dayanmak ve "Wheee!" diye bağarmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Eve geri döndüm. Camı açarken suratına bir yumruk atmalıydım. Vur.

Curran merdivenlerden indi. "Ne istiyorlar?" "Özel bir tartışma yaşıyorlar. Onları eve davet ettim. kahvaltı."

Kaderci bir tavırla omuz silktili.

Mutfağa gittim ve füme etin olduğu tabağı kontrol ettim. Hâlâ oradaydı. Grendel'in burada olmaması iyiydi, yoksa gece boyunca bulaşıkları bizim için temizlerdi. Böyle düşünceli biriydi.

Buzdolabından yumurta çıkardım.

"Fikrini değiştiren ne oldu?" Curran ocağın üzerine bir tava koyarak sordu.

"Hugh hakkında mı?" "Evet."

Bir kâseye birkaç yumurta kırdım, bir kaşık şeker ekledim ve çırparak köpürttüm. "Christopher babamın kan bağını Hugh'ya iradesini kabul ettirmek için kullandığını düşünüyor."

"Katılıyorum," dedi Curran. "Neden?"

"Çünkü baban bir kontrol manyağı ve işleri şansa bırakmayı sevmiyor. Eğer yapılabilseydi, yapardı. Hâlâ Hugh'u öldürmek istiyorum."

"Biliyorum. Christopher Hugh'yu affetti çünkü Hugh'yu affedemezse kendisinin de affedilemeyeceğine inanıyor." Karışma önce süt, sonra da un ekledim.

"Yani Christopher için onu affettin mi?" Curran tavayı kaldırarak bir parça tütülenmiş yağı tavanın etrafında yuvarladı.

"Hayır. Onu hiçbir şekilde affetmedim ve eğer affedersem, bu Christopher için olmayacak. Kendim için olacak. Bu yükü taşımak istemiyorum. Ama şimdilik, neden burada olduğunu bilmek istiyorum. Bir nedeni olmalı ve bu ot satışı için yapılan ticari anlaşmalar değil."

"Onu affetmek zorunda mıyım?" diye sordu. "Hayır."

"Oh iyi. Çünkü bir an için endişelendim." Ona gözlerimi devirdim.

Birisi ön kapıyı çaldı.

"Kapı açık!" Ben seslendim. Kapıyı kilitlemeden bırakmış ve koğuşu da açmıştım. Hugh'un insan olduğunu biliyordum. Normal koğuşlar onu durduramazdı ve bir keresinde kan koğuşumu kırmıştı, bu da onu birkaç dakikalığına görevden almıştı. Ama Elara başka bir hikâeydi. Onda doğru olmayan bir şeyler vardı.

Hugh kapıyı açtı ve karısı için tuttu. Kadın içeri girdi ve mutfağa girdi. Başka bir elbise, bu seferki soluk bir lavanta rengiydi. Örgülü ve başının üzerinde tutturulmuş saçları o kadar hafifti ki neredeyse parlıyor gibiydi. Elara'da biraz asil bir şeyler vardı. Sihirli bir şey de vardı, ama o

derinlerde bir yerde saklıyordu ve eğer onu kurcalamaya çalışırsam, bunu hissedecekti. O da neydi öyle?

Hugh duvara yaslanmıştı, iri, karanlık, hatırladığım seni öldürmekten mutlu psikopat. Ona bir yığın tabak uzattım. "Bir işe yara."

Bana göz kırptı.

Adadan bir bıçak aldım ve fırlattım. Burnunun bir santim ötesinde duvardan fırladı. "Çatal bıçağa ihtiyacın olacak," dedim ona. "Sağdan ikinci çekmece."

"Buyurun, yardım edeyim." Elara çekmeceyi açıp çatal ve bıçakları çıkarmaya başladı.

Birkaç dakika sonra dördümüz kahvaltı masasının etrafına oturduk, aramızda bir tabak dolusu altın rengi yuvarlak krep, bir tabak füme et ve tabaklarımıza paylaştırılmış kızarmış yumurtalar vardı. Biz kahve içtik. Elara çay içti.

Yemeğe başladık.

"Bilmek istediğin bir şey var mı?" Hugh sordu.

"Neig'in insan savaşçıları ne kadar iyi?" Curran sordu.

Hugh yüzünü buruşturdu. "Güzel. Onları bire bir alt edebilecek bir avuç Demir Köpek var ama en büyük başarıyı küçük bir savaş ekibi yaklaşımla elde ettik."

"Her seferinde üçer dörder mi atlıyorsunuz?" Curran sordu.

"Evet. Zırh bir sorun. Güçlü bir alaşım ve onları kesip çıkarmak için çok uğraştık." "Ezilebilir mi?"

"Sen ya da bir yaban ayısı, belki," dedi Hugh. "Bir insan için topuz gerekir. Ne yazık ki o zırhın içinde çok canlılar."

"Peki ya yeddimur?" Curran sordu.

"Canavarlar mı?" Elara sordu. "Her asker en fazla beş tanesini kontrol edebilir. Köle değiller, köpek gibiler. Çok acımasızlar. Öldürdükleriyle beslenirler."

"Bulaşıcı mı?" Curran sordu.

Kaşlarını çattı. "Fark ettiğimiz kadarıyla değil ve çok yakın temasımız oldu."

Ondan bir büyü fısıltısı kaçtı ve yanımdan uçarak geçti, hayalet gibi ve soğuktu. Yumurtamdan küçük bir parça kestim ve çatalla mızrakladım. O bir şeydi, tamam.

"Peki ya bu ordu?" Curran sordu. "Ne kadar büyük olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Hugh başını salladı. "Onun öncüleriyle savaştık, belki üç yüz adam ve yaklaşık bin hayvan. Size şunu söyleyebilirim ki Nez'in kuvvetlerini bıçakla tereyağını keser gibi kestiler."

Bekle, ne?

"Landon Nez?" Curran sordu. "Altın Lejyon'un Legatus'u mu? Bu işe nasıl bulaştılar?"

"O sırada bizi kuşatıyorlardı," dedi Elara. "Nez öldü mü?" diye sordu kocam.

"Hayır," dedi Hugh ve yüzü bu konuda ne kadar mutlu olduğunu gösteriyordu. "Ama Lejyon geri çekilmek zorunda kaldı."

"Neig'in elinde ne olduğunu bulmamız gerekiyor." Curran parmaklarını masaya vurdu.

"İçimizden birini davet etmediği sürece bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum," dedi Hugh. "Bildiğimiz birkaç şey var. Halkı alt edilemez. Artık insan olduklarına dair şüphelerim var. En az kayıp vereceğini bildiği küçük yerleşimlere saldırıyor. Köpekler ondan ve onun kokusunu taşıyan her şeyden nefret ediyor, buna askerleri ve yeddimur da dahil. Halkım arasındaki şekil değiştirenler, onları öldürmek için tıpkı luplarda olduğu gibi aynı dürtüye sahip olduklarını söylüyorlar."

"Halkınız arasında şekil değiştirenler mi var?" Curran sordu.

"Ben kökene göre değil, yeteneğe göre ayrımcılık yaparım. Bunu biliyorsun, Lennart."

"Gerçekten mi?" Curran kaşlarını çatı. "O zaman daha iyi ayrımcılık yapman gerekebilir, çünkü onları öldürmenin bu kadar zor olduğunu hatırlamıyorum. Sen bir tane öldürmedin mi tatlım?" Bana baktı. "Hem de bir yüzbaşıyı. Zor muydu?"

Elara bana gülümsedi. "Krepler çok lezzetli." "Ne zaman seninle benim buluşmamızı tekrarlamak istersen Çatıda bir şey bulursan bana haber ver," dedi Hugh.

Bardağımı masaya biraz fazla sert koydum ve güm diye bir ses çıktı. İki adam bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, Hugh, neden

Ne işin var burada?"

"Sana söyledim," dedi. "Korumam gereken bir kale var. Ona bağlı bir kasaba. Binlerce sivil: fırıncılar, demirciler, iksir üreticileri. Çocuklar. Yaşlılar. Uzun süreli bir kuşatma için hazır değiliz. Eğer Neig sizi geçerse, bize doğru yönelecektir. Halletmesi gereken bir hesabı var."

Elara çatalını yere bıraktı. "Kocam duygularını ifade etmekte zorlanıyor, bu yüzden ona tercümanlık yapmam gerekebilir. Suçluluk hissediyor. Yaptığı her şeyi, öldürdüğü insanları ve mahvettiği hayatları hatırlıyor. Bu onu kemiriyor ve paramparça ediyor. Günlerce uyumadığı zamanlar oluyor. Bizi korumaya çalışırken yorgunluktan bitap düşüyor ve her ölüm ve yaralanma için kendini suçluyor. Kalemizi ve insanlarımızı bırakıp buraya geldi çünkü ona ihtiyacınız var. Kritik bir tehlike içindesiniz. Geçmişini değiştiremez ama geleceği değiştirebilir ve eğer ona izin verirsiniz, yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Senin affını kazanmaya çalışmıyor. Kefaretini ödemek için burada, çünkü yapılması gereken doğru şey bu. Buradayım çünkü onu seviyorum. Bu onun için çok zor ve bununla tek başına yüzleşmesini istemedim."

Masa sessizliğe gömüldü.

Hugh'a baktım. O da bana baktı. Gözlerinde keskin bir acı vardı. Babam ona zarar vermiş, onu bir çöp gibi fırlatıp atmıştı, ama işte buradaydı, ömür boyu süren yanlışları düzeltmeye çalışıyordu ve bir şekilde bunun anahtarı bendim. Bunu hissettim. Bizi birbirine bağlayan canlı bir tel gibiydi.

"Mishmar için üzgünüm," dedi. "Şövalyeler, kale, her şey için üzgünüm."

Burada oturmak dayanılmazdı. Yere düşmek istedim.

Sessizlik uzadı.

Şimdi kapıyı suratına çarparsam, tıpkı babam gibi olurum. Hugh sahip olduğum kardeşe en yakın şeydi. İkimiz de Voron tarafından Roland'ın gölgesi altında yetiştirildik. İkimiz de öldürmek için eğitilmiştik ve sorgusuz sualsiz itaat etmemiz bekleniyordu.

İkimiz de "babamızın" onayı için her şeyi yapardık.

İkimiz de Roland tarafından eksik bulunmuştuk, her birimiz bir hayal kırıklığıydık. Ona hizmet etmediğimiz sürece bize ihtiyacı yoktu.

Eğer annemin fedakârlığı olmasaydı, şimdi burada oturmuş, incittiğim birinden gelecek bir iyilik kırıntısını bekleyen Hugh olurdu.

Sessizlik artık dayanılmaz bir hal almıştı.

"Bodrumumda komada yatan bir ejderha var," dedim.

"Neig'le savaştı ve bize yardımcı olabilecek bir şeyler biliyor olabilir. Onu hayata döndürmeye çalışıyoruz ama hiçbir şey işe yaramadı. Lütfen bir bakabilir misiniz?"

Hugh başını salladı. "Yapabilirim."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktım. "Sana nerede olduğunu göstereyim."

- - -

HUGH, YU Fong'u düşündü. Adora sandalyesinden onu kuduz bir köpek gibi izliyordu.

"Onu kesip açmam gerekecek," dedi Hugh. "İçinde sıkışmış bir şey var."

"Onu hayatta tutabilir misin?" diye sordum. "Evet," dedi Hugh.

Adora, "Diğer doktorun bunun yapılamayacağını söylediğini söylemişsiniz," dedi.

"Diğer doktor Hugh değil," dedi Elara ona. "Eğer kocam onu iyileştirebileceğini söylüyorsa, ciddidir."

Hugh bana döndü.

Bana karşı Neig ile çalışıyor olabilir. Babam için çalışıyor olabilir. Yu Fong'u öldürüp bana gülüyor olabilir.

Hugh'nun arkasında, Curran duvara yaslanmıştı, gri gözleri berrak ve sakindi. Endişeli görünmüyordu.

Hugh'ya ya güvenirdim ya da güvenmezdim. "Devam et," dedim.

Kemerinden bir bıçak çıkardı. Hugh'nun etrafında yoğun bir mavi ışık parladı ve Yu Fong'un üzerine dökülerek onları birbirine bağladı. Hugh öne eğildi ve Yu Fong'un karnını göğsünden kasıklarına kadar yarı. Odayı ekşi bir koku doldurdu. Hugh

Elini yaraya soktu ve kanlı bir şey çıkardı. Onu yere düşürdü ve ben de yere düşmeden yakaladım. Parmaklarım kanla kaplı kemiğin etrafını sardı. Ön kolum uzunluğunda, en geniş noktasında iki inç olan bir fildişi parçası.

"O da ne?" Adora öne doğru eğildi.

"Bir diş," dedi Curran. "En azından bir parçası."

"Neig'in dişi mi?" Yüksek sesle düşündüm.

"Öyle olmalı."

Yu Fong'un vücudunu bir titreme sarstı. Hugh'nun alnında boncuk boncuk terler oluştu. Etrafındaki parıltı aydınlandı.

"Bence gitmeliyiz," diye

mırıldandım. "Ben kalıyorum," diye

açıkladı Adora. "Onu rahatsız

etmeyin," dedim ona.

Tek sıra halinde yukarı çıktık, önce Curran, sonra Elara, sonra da ben. Mutfakta Elara bana döndü. "Ona yardım etmenin bir yolunu verdiğin için teşekkür ederim."

"Oh, bundan çok daha fazlasını yapacak," dedi Curran.

"Haklısınız. Çaresiz durumdayız. Onu ve Demir Köpekleri alacağız."

"Onun bir piç olduğunu biliyor musun?" Elara'ya sordum.

Çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. "Onun zihninde dolaştım. O benim piçim."

"Cadılar seninle konuştu mu?" Ben sordum.

"Evet. Babanı ebedi uykuya yatırmak için beni odak noktası olarak kullanmak istiyorsun. Başarısız olursak ne olacak?"

"B planına geçeceğiz," dedim

ona. "Peki bu ne olacak?"

"Ya babamı öldüreceğim ya da denerken öleceğim, ki bu da aynı anlama gelir."

Elara beni inceledi. "Kararlılığınız var mı?"

"Güven bana," dedi Curran, gözleri kararmıştı. "Kararlılık bir sorun değil."

"Daha acil bir sorunumuz var. Sürü eninde sonunda Hugh'yu evimize kadar takip edecek ve Raphael kan için uluyarak ortaya çıkacak. Raphael bir bouda. Hugh'un yüzbaşı annesini öldürdü. Yüzbaşıyı ben öldürdüm ama Raphael

tam olarak detaylarla uğraşmayacak. Hugh'u görecek ve sonra ortalık kan gölüne dönecek."

"Bunu zaten hallettik," dedi Elara.

"Hallettiniz mi?" Curran sordu.

"Evet. Raphael deri giyen siyah saçlı olan mı?"

"Sopa üzerinde sekse benziyor," dedim ona.

"Evet. Gözlerle." Çırpınan kirpikleri taklit etmek için parmaklarını salladı.

"Bu o."

Curran az önce limon ısırması gibi görünüyordu.

"Geçen sonbahar bizi görmeye geldi," dedi Elara. "Kısa boylu sarışın bir karısı var."

Ne? "Onunla konuştun mu?"

"Konuştum."

"Affedersiniz." Ayağa kalktım, telefona doğru yürüdüm ve Bouda House'u aradım. Cıvı cıvı bir Bouda cevap verdi.

"Bouda Klanı'nın evi."

"Lütfen alfaya eski en iyi arkadaşının aradığını söyleyin."

"Bizi arayacağın konusunda uyarmıştı."

Bir klik sesi duyuldu ve ardından Andrea'nın sesi geldi.

"Selam."

"Bana söylemedin."

"Hayır,

söylemedim."

"Neden?"

"Çünkü o sırada hamileydin ve baş etmen gereken yeterince şey vardı."

Kelimeleri zorla söyledim. "Neden sonra söylemedin?"

"Çünkü Hugh'nun Raphael'in onu doğramasına izin vermesini izledim.

Sana söyleseydim, sen de her şeyi bırakıp oraya giderdin, sonra Hugh onu öldürmene izin verirdi, o zaman da kendinden nefret ederdin ve ben de senin asık suratlı kışınla ilgilenmek zorunda kalırdım. Yönetmem gereken bir klanım, tatmin etmem gereken bir kocam ve bakmam gereken bir kızım var. Sakinleştiğinde beni ara."

Telefonu kapattı.

Toplum en iyi arkadaşını öldürmeyi hoş karşılamazdı. Bu durumda, bir istisna yapmak zorunda kalacaktı.

- - -

Yarım saat sonra Hugh bodrumdan sendeleyerek çıktı, yüzü bitkin bir haldeydi. Düşecekmiş gibi görünüyordu ama mutfaktaki sandalyesine kadar gitti ve soğuk kahvesini su gibi içti. Bitirmesine izin verdim.

"Yaşayacak," dedi Hugh. "Birkaç saat daha uyuyacak, sonra iyi olacak."

"Uzanmak ister misin?" Elara ona sordu. O başını salladı. "Biraz daha et yiyebilirim."

Bütün tabağı getirdim ve önüne koydum. Bir krep aldı, içine et doldurdu ve yuvarladı.

Curran kalktı ve ön kapıya doğru ilerledi. Ben de onu takip ettim. "Ne oldu?"

"Bir sürü aracı."

Tam da tahmin edildiği gibi. "Kılıcımı almaya gidiyorum. Eğer Raphael ikinci kez arıyorsa, lütfen eve girmesine izin verme."

Curran, "Bu Raphael değil," dedi.

Büyülü bir su motorunun korkunç gürültüsü sessizliği böldü, tanıdık Pack minibüsü yanımızdan geçene kadar gittikçe daha da yükseldi. Minibüs gıcırdayarak durdu, geri geri gitti ve ustalıkla garaj yolumuza girdi. Kapılar açıldı. Dali dışarı fırladı, bir tekerlekli sandalye çıkardı ve Doolittle'ı içine indirdi. Gözlükleri burnunun üzerinde hafifçe yamuk duruyordu ve sarsıntılı bir acelecilikle hareket ediyordu. Tahta bir kutu kaptı, Doolittle'ın kucağına koydu ve sanki bir kaleye saldırıyormuş gibi onu kapımıza doğru götürdü.

O da neydi öyle? Yu Fong için bir tedavi mi?

"Nerede o?"

"Yu Fong bodrumda. O-"

"O değil." Dali beni iterek geçti, bakışları Hugh'un geniş sırtına kilitlenmişti. "O."

Curran'a baktım. Her zaman düşüncesizce hareket ederdi ama bu yeni bir seviyeye çıkıyordu. Başını salladı ve onları mutfığa kadar takip ettik.

"İnsanlar evinize sanki buranın sahibiymiş gibi mi giriyorlar?" Hugh, Curran'a sordu.

Curran ona, "Hiçbir fikrin yok," dedi.

Dali kutuyu Hugh'nun önündeki masanın üzerine koydu. "Bunun ne olduğunu bilmem gerek."

"Yemek yiyorum," dedi.

Kahve fincanımı masadan aldım ve yoldan çekildim. Bu ilginç olacak.

Dali'nin gözleri parladı. "Beni dinle-"

"Kız kardeşime en yakın kişinin evine daldınız ve kahvaltımı böldünüz."

Dali onu yakalamak için uzandı. Elara'nın parmakları ona dokundu.

Dali geri çekildi, yüzünde saf bir dehşet ifadesi vardı.

"Kocama bir daha dokunursan ruhunu yerim kaplan," dedi Elara ve soğuk çayını içti.

"Aww, tatlım." Hugh ona gülümsedi. "Bunu

yapmamalıydın." "Kimse kimsenin ruhunu yemiyor," dedim.

Curran Dali'nin gözlerinin içine baktı ve sakın, ölçülü bir sesle, "Otur," dedi.

Bu onun Canavar Lordu sesiydi. İtaatsizlik etmek çok zordu. Yine de başardım, ama Dali Sürü'de büyümüştü ve eski alışkanlıklar zor ölüyordu. En yakın sandalyeye çöktü.

"Derin bir nefes al."

Dali havayı içine çekti ve yavaşça dışarı verdi. "Neden benim evimdesin?" diye sordu ona.

Dali derin bir nefes daha aldı. Alt dudağı titredi, soğukkanlılığı bozuldu ve ellerini yüzüne kapadı. Hiç ses yoktu. Sadece elleri yüzündeydi ve titriyordu. Zavallı Dali.

Curran onun yanına çömeldi ve gözlüğü parmaklarının altından nazikçe çekti. Bir mendil alıp getirdim.

Curran onu benden aldı ve Dali'ye uzattı. Onu kaptı ve yüzünü içine bastırdı. Kollarını ona doladı. Omuzları titriyordu.

Doolittle'a döndüm. "Neler oluyor?"

İç çekti. "Çok büyük bir stres altında." Dali ellerinin arasından bir şeyler söyledi.

"Ne oldu?" Curran nazikçe sordu.

Tekrar söyledi.

"Seni anlayamıyoruz." Sesimi sıcak ama kararlı tuttum.

Ellerini indirdi. Gözlükleri olmadan on yaş daha genç görünüyordu, koyu renk gözleri iri ve yaşlarla doluydu.

"Ben kısırım! Çocuk sahibi olamam."

Doolittle'a döndüm.

Başını salladı.

Dali kutuyu çevirerek açtı. İçinde kehribar rengi sıvıyla dolu büyük bir kristal şişe vardı. Parıltılarla doluymuş gibi parıltıyor ve ışıltıyordu.

"Roland bize bunu gönderdi. Bu bir hediye." Kelimeyi sanki zehirmiş gibi tükürdü. "Gebe kalmaya çalıştığımızı nereden bildiğini bile bilmiyoruz. Gönderdiği adam bunun beni iyileştireceğini söyledi. Jim onu almayı reddetti ama kapının hemen dışında yere bıraktı, ben de gidip aldım. Beni iyileştirip iyileştirmeyeceğini bilmem gerek. Zehir olmadığını kanıtlamak için test etmemizi söyledi ama kimsenin zarar görmesinden sorumlu olmak istemiyorum."

Artık çantada ne olduğunu biliyorduk. Hugh yemeye devam etti.

Elara ona baktı.

Omuz silkti. "Bu benim sorunum değil." "Lütfen ona cevap ver," diye sordu. "Sen kendini kötü hissediyorsun ama ben hissetmiyorum," dedi. "Benim için mi?" diye sordu.

"Fiyatımı biliyorsun," dedi ona.

Elara arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu, yüzü buz kesmişti. "Gerçekten mi?"

"Hepsini. Ağzına koyacaksın ve yutacaksın."

Ne?

"Her şeyi mi?"

"Ciddiyim, Elara. Bütün tavuğu yiyeceksin."

"Bütün tavuğu yemem mümkün değil. Çok fazla."

Hugh'nun sesi acımasızdı. "Bunu gün boyunca yap."

"Kemikleri de yememi mi bekliyorsun?"

"Şimdi çocukça davranıyorsun."

"Sadece bu anlaşmanın şartlarını netleştirmek istiyorum," dedi ona.

"Kemikleri yemek zorunda değilsiniz," dedi. "Tavuğun etini ve derisini tüketeceksiniz. Canınız isterse belki biraz da kıkırdak. Tavuğun normalde insanlar tarafından yenen tüm parçaları."

"Sen bir zorbasın," dedi ona.

"Benimle evlenirken bir pislik olduğumu biliyordun."

"Tamam. O lanet tavuğu yiyeceğim. Ona yardım et, lütfen."

Hugh yemeyi bıraktı, çatalını ve bıçağını tabağa koydu, kenara çekti ve şişeye başıyla işaret etti. "Bu ambrosia. Tanrıların gerçek nektarı değil ama Roland'ın pişirdiği her derde deva bir ilaç. Bunu yapması yaklaşık bir yılını alıyor. Bir yarayı rekor sürede iyileştirir. Şahsen ben olsam almazdım. İksirlerinin eğlenceli yan etkileri var. Hamile kalabilirsiniz ve on gün sonra kocanızın kafasını uykusunda kesebilirsiniz."

Dali'nin tüm havası gitmişti. Ona yaklaştım ve ellerimi omuzlarına koydum. Curran hâlâ onu tutuyordu. Keşke daha iyi yapabilseydim.

"Yani beni iyileştirmeyecek," dedi, sesi acı çıkıyordu.

"Bundan şüpheliyim. Düzeltilmesi gereken bir sakatlık yaşamadınız. Senin sorunun çok fazla rejenerasyon. Her iki fallop tüpünüz de kaynaşarak kapanmış. İnsan olsaydınız, ciddi bir endometriozis vakası bulmayı beklerdim. Normalde rahminin içinde olan doku rahminin dışında büyüyor olurdu. Ama siz bir şekil değiştirensiniz, bu yüzden Lyc-V bulabildiği her deliği tıkayarak sorunu çözmeye çalışıyor ve fallop tüplerinizin tehlikeli bir bölge olduğuna karar verdi.

Değişim'den önce, endometriozis kısırlığını tüp bebek yöntemiyle önlüyorlardı. Bu bizim için bir seçenek değil. Anladığım kadarıyla cerrahi seçenekleri denediniz ve ameliyat tamamlandıktan hemen sonra tüpler tekrar kapanıyor?"

"Evet," dedi Doolittle.

Hugh gözlerini kısarak Dali'ye baktı. "Bunu düzeltebilirim ama seni kesip açmam gerekecek. İşlem sırasında uyanık kalman gerekecek ve anestezi olmadan yapılması gerekecek, çünkü Lyc-V'yi tutmana ihtiyacım olacak, aksi takdirde seni dokunu yeniden büyütebileceğimden daha hızlı iyileştirecek. Ameliyata girdiğin anda virüsünün kontrolünü kaybedersin ve virüs aşırı hızda çalışmaya başlar, çünkü öleceğini düşünür. Ameliyat eğlenceli olmayacak. Kocanız bundan hoşlanmayacak. Bunu onunla konuşun."

"Bunu benim için yapar mısınız?" Dali ona sordu. "Neden?"

"Çünkü karım istedi," dedi.

"Tüpleri yeniden açmayı nasıl planlıyorsunuz?" Doolittle sordu.

"Yapmayacağım. Onları ondan kesip çıkaracağım ve yeniden büyüteceğim."

Doolittle Dali'ye baktı. "Onun gücüyle bile bu saatler sürer."

"Eğlenceli olmayacağını söylemiştim," dedi Hugh.

Doolittle, "Çok dikkatli düşünün," dedi. "Çok acı verici olacak."

Başını kaldırdı. "Bir çocuk istiyorum. Benim ve Jim'in çocuğu.

Bebek sahibi olamamanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Tek gördüğüm bebekler. Andrea'nın bebeği, Kate'in bebeği ve şimdi de George hamile."

"George hamile mi?" Bunu ilk kez duyuyordum.

"Kimseye bebeklerini çok görmüyorum. Ben sadece kendime ait bir tane var."

"Jim'le konuş," dedi Curran.

"Bu Jim'in kararı değil," dedi ona.

"Bunu biliyorum," dedi. "Ama o seni seviyor. En azından sana bu konuda ne hissettiğini söylemesine izin verilmeli."

Doolittle Hugh'a, "Ameliyat sırasında benim de orada bulunmam gerekir," dedi. "Ve asistanlarım."

"İstersen bunu tüm sürünün önünde de yapabilirim," dedi. "Benim için fark etmez."

"Sadece anne olmak istiyorum," dedi Dali yumuşak bir sesle. "Jim ve benim yaptığımız bebeği kucağıma almak

istiyorum. Onu kucaklamak istiyorum.

Ona şarkı söyle. Bir bebek istiyorum."

Bana baktı ve gözlerinde eski Dali'nin küçük bir ışığı parladı. "Bebeğim hapşırdığında paniğe kapılıp onu Doolittle'a götürmek istiyorum."

Gerçekten mi? "Conlan hapşırdığında onu içeri almıyorum. Ciddi endişelerim var."

Curran, Dali'nin yanındaki yerinden fırladı. Masanın üzerinden atladı ve kapıdan dışarı fırladı. Sarrat'ı yakaladım ve peşinden koştum.

Sokağa fırladık. George'un evinin en üst katındaki pencere paramparça olmuş, parmaklıkları eksikti. Bir adam insanlık dışı bir zarafetle sokağın ortasına indi, yamalı trençkotu etrafında uçuşuyordu. Razer.

Oğlumu kucaklamış, hançerinin ucunu Conlan'ın boynuna doğrultmuştu. Hançer gümüş gibi parlıyordu.

Sarrat elimde tuttu. Büyümü bir kırbaç gibi şaklattım ve onu içeride kilitleyecek uzun mesafe korumasını etkinleştirdim. Sokaktan çıkmak için bunu kırması gerekecekti ve benim ondan çok daha fazla büyüm vardı.

Curran yer değiştirdi. Yanımda sekiz metrelik bir kâbus yükseldi; insan ve aslanın birleşiminden oluşan bu şey, güç ve hızdan ibaretti ve tek bir şey yapmak için tasarlanmıştı: öldürmek. Kafasındaki yaradan kanlar akan devasa bir Kodiak, George'un evinden dışarı fırladı.

Hugh elinde bir kılıçla sağıma doğru ilerledi. Onun yanında Elara öne çıktı. Dali, Curran'ın soluna doğru ilerledi. Derek ve Julie, Derek'in evinden bize doğru koştu. Sokağın diğer ucundan üç vampir fırladı ve onun çıkışını kesti. George'un evinden daha fazla ayı çıktı.

Razer yukarı baktı. Christopher kan kırmızısı kanatlarını açarak başının üzerinde süzüldü.

Teyzem yanımda canlandı.

"Çocuğu bize ver," dedi Curran, sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü.

Razer Conlan'ı kendine doğru çekti ve uzun, keskin dişlerini gösterdi. İnsan kemiğinden et koparmak için yapılmış Fae dişleri. Oğlum bana bakıyordu, kocaman gözleri kocaman ve korkmuştu.

"Çocuğu bize verirsen yaşamana izin veririm," dedim ona. Razer önce sola, sonra sağa baktı. Gidecek hiçbir yer yoktu.

Hırlayan dişler, parlayan gözler ve çelikten oluşan bir çemberin içinde kalmıştı.

"Aptallık etme," dedi Hugh. "Çocuğu bize ver."

"Kartlar benim elimde," diye homurdandı Razer. Hançeri savurdu ve Conlan'ın yanağını kesti. Kan şişti, yaranın kenarı koli bandı grisine döndü - virüs ölüyordu.

Onu öldürebilirim.

Herkes hırladı.

"Geri çekilin!" Razer havladı.

Conlan kana baktı, elinin üzerinde gördü. Dudağı titredi. Bir ciğer dolusu hava emdi ve çığlık attı.

"Kapa çeneni!" Razer onun yüzüne doğru hırladı.

Conlan'ın gri gözleri kocaman oldu ve sıcak, öfkeli altın rengiyle parladı. İnsan bedeni yırtıldı. Yarı aslan, yarı çocuk şeytani bir beden ortaya çıktı. Yarasından kopan kan, pençelerinin üzerinde kırmızı bıçaklar oluşturdu. Conlan Razer'ın yüzünü tırmıklayarak etinde kanlı yarıklar açtı. Pençeleri Razer'ın sol gözünü yakaladı ve yuvasından çıkardı. Fae uludu ve refleks olarak onu eline aldı. Conlan tekme atarak kurtuldu ve bana doğru koştu. Onu kollarımın arasına aldım ve sarıldım.

Her şey bir saniyeden az sürdü.

Oğlum az önce kanlı pençeler yapmıştı. Kendi kanından pençeler yapmıştı.

Kanlı pençeler.

Sokak o kadar sessizleşmişti ki, insanların nefes alışları duyulabiliyordu.

Razer elindeki kendi gözüne baktı.

Curran ileri atıldı.

Teyzem Conlan'ı usulca övdü. "Ne kadar yetenekli bir çocuk," diye mırıldandı. "Ne kadar yetenekli bir küçük prens."

Küçük kâbus tüm dişlerini göstererek Erra'ya gülümsedi. Bir şeyler söylemek için çabaladı ve tekrar insana dönüştü.

"Gama."

"Büyükannem çok gurur duyuyor," dedi Erra ona.

"İşte benim oğlum." Sesimi mutlu ve hafif çıkardım.

Conlan boynuma sarıldı. "Kötü."
Razer çığlık atıyordu çünkü Curran sol kolunu çekmişti.
"Evet, kötü. Babama bak, kötü adamı parçalara ayırıyor.
Yürü babacığım!"
Conlan ellerini çırttı.
Curran Razer'in omurgasını büyük bir gürültüyle kırdı,
sonra da fae'nin kafasını kopardı.
"Bak, babam onu öldürdü. Hepsi öldü."
Conlan kıkırdadı.
Dali bana saf bir dehşet ifadesiyle bakıyordu.
"Kötü adamın onu yakalayacağına dair kâbuslar görmesini
istemiyorum," dedim ona. "Bu şekilde babasının onu
öldürdüğünü bilir."
Curran, Razer'in yıkılmış cesedinin üzerinde durdu ve
kükredi. "Rawrawrawr," dedi insan Conlan.
"Doğru," dedim.
Bir vampir Ghastek'in sesiyle bana "Onu travmatize etmek
istememeye ne oldu?" diye sordu.
"Vazgeçtim," dedim ona. "Biz canavarlardan oluşan bir
aileyiz ve o bizim çocuğumuz. İnsanlar onu her zaman
öldürmeye çalışacak ve biz onu her zaman koruyacağız.
Buna alışsa iyi olur."

≡ BÖLÜM ≡

16

Arka verandada sandalyemde oturmuş, bir bardak buzlu çay içiyordum. Curran arka bahçede çömelmişti. Gri gözleri

çimenliğin kenarındaki ahududu çalılarının arasından belli belirsiz bir hareketin izini sürdü. Elara, Razer olayından sonra bir süreliğine bizim ormana gitmişti. Sakinleşmeye mi yoksa kendini toparlamaya mı ihtiyacı vardı emin değildim ama şimdi geri dönmüş, büyük bir meşenin alt dalına oturmuş Curran'ı izliyordu.

Kapı açıldı ve Hugh omuzlarını kaldırarak dışarı çıktı ve yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Dali sonunda gitti mi?"

"Hâlâ telefonda," dedi.

Razer'ın cesedi çıkarıldıktan ve her şey normale döndükten sonra, Dali ameliyatı Hugh'un yapması konusunda Jim'le önemli bir konuşma yapmaya karar verdi. Ne yazık ki gitmeyi reddetti çünkü ona göre o yokken Hugh'u öldürebilirdim. Bunun yerine bu konuşmayı mutfak telefonumuz aracılığıyla yapmayı tercih etti. İşler iyi gitmiyordu çünkü Jim, anlaşılır bir şekilde, Hugh d'Ambray'in karısını kesip açması ve bazı parçalarını çıkarması konusunda hevesli değildi. Kadın iki kez telefonu Jim'in yüzüne kapatmış, Jim de bir kez telefonu onun yüzüne kapatmıştı. Son duyduğuma göre vahşi suçlamalardan soğuk mantığa geçmişlerdi. Tanıdığım en zeki iki insan olduklarını düşünürsek, bir süre daha böyle devam edeceklerdi.

"Kayıyor," dedim. "Sen benimle verandadayken seni şu anda öldürebilirim."

"Eğer karşı koymazsam."

"Karşı koyar mıydın?"

"Bunu düşünüyorum." Elara'yı izliyordu. Dalın üzerine oturmuş, ayaklarını sallıyordu. Yüz ifadesi hâlâ sertti ama gözlerinde daha yumuşak bir şey vardı. Sıcak bir şey.

Curran bize doğru dönerek çalılardan uzaklaştı. "Karşı koymalısın," dedim Hugh'ya. "Hiç kimse bir dönecek."

Conlan çalıların arasından fırladı ve babasının sırtına atladı. Curran dramatik bir şekilde kükredi ve çimlerin üzerine yığıldı.

"İstedğin bu muydu?" Hugh sordu.

Ne demek istediğini biliyordum. Curran'ı, Conlan'ı, arkası orman olan evi, arkadaşları ve asla uzun süre sessiz kalmayan bir evi soruyordu.

"Evet."

"Nemrut'un sana dünyadaki tüm gücü vereceğini biliyorsun. Eğer ona kendisini kabul ettiğini söylersen, seni memnun etmek için her şeyi yapar. Oğlun için bir saray inşa ederdi." Sesine bir acı notası karıştı. Çabucak yok etti ama ben yine de duymuştum.

Anlamıştım. Hugh ne yaparsa yapsın, ne kadar uğraşırsa uğraşsın ya da ne kadar iyi olursa olsun, babam ona asla bana verdiği kadar değer vermeyecekti. Ben kanlıydım ve Hugh değildi. İşin kötüsü, o da bana o kadar değer vermiyordu.

"Ama onun tüm hediyeleri boynumda bir tasma ile gelirdi."

"Doğru."

"Roland beni böyle görmüyor zaten. Beni öğretebileceği bir kız olarak görmüyor. Beni kullanabileceği bir kılıç olarak görüyor. Arada bir beni tersliyor ve ben de onu kesiyorum, o da şaşırıyor ve kılıcın keskin olmasından memnun oluyor ama bundan öteye gitmiyor."

"Hiçbir fikrin yok," dedi Hugh.

"Ben biliyorum. Benim bölgemin yanında yaşamayı denedi. Birkaç günde bir beni yemliyordu. Kendine engel olamadı. Bu yüzden kurduğu kale şimdi yanmış bir harabe. İkimizin de ortak noktası bu; ikimiz de onunla bir ilişkiden istediğimizi asla elde edemeyeceğiz. Daha çok senin yerine geçmemi istiyor. Senin eğitime ya da aklına sahip olmadığımı henüz fark etmedi. Bana bir ordu verse, onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim olmaz."

"Teyzen yeterince iyi iş çıkardı," dedi Hugh.

"Teyzem okuyacak yaşa geldiğinden beri strateji ve taktikler üzerine çalıştı. Ben yalnız bir katilim. En iyi yaptığım şey bu."

"Duyduğuma göre, onunla dövüştüğünüzde her ne yaptıysanız yeterince işe yaramış."

"Birliklerini iki dikdörtgen şeklinde oluşturdu ve Kalenin üzerine yürüttü. Buna inanamadım."

Hugh yüzünü buruşturdu. "Savaş arabasına mı biniyordu?" "Mm-hm. Altındı."

Hugh bir an için gözlerini kapadı.

"Cehennem kadar yavaştı."

"Tabii ki yavaş. Bu altın. Üzerine bir heykelcik koymak istediğini biliyor muydun?"

Gözlerimi kırptım. "Ne, gemideki gibi mi?"

"Evet." Hugh az önce çürük bir limon ısırmış gibi görünüyordu. "Annenin elmas gözlü yüzü ve elektrumdan yapılmış kanatları. Açılmış kanatlar." Ellerini havaya kaldırdı, parmaklarının uçları geriye doğru açılmıştı.

"Ne kadar aerodinamik." Sırıttım.

"Onu öne çekmek için lanet bir file ihtiyacı olacağını söyledim."

"Vaz mı geçti?"

"Hayır," dedi Hugh. "Bildiğim kadarıyla savaş arabasını çekmek için sihirle çalışan bir çift mekanik at inşa ediyordu."

"Dur tahmin edeyim, platin mi? Altın yeleli mi?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

Güldük. "Peki ya sen?"

Kaşlarını kaldırdı. "Peki ya ben?"

"Her şey affedildiğinde ve size tekrar ihtiyacı olduğunda ne olacak?"

Hugh tekrar Elara'ya baktı. "Çoktan oldu." Hayır demişti.

Hah. Bu ona pahalıya patlamış olmalı. Babam Hugh için her şeydi: vekil baba, komutan, tanrı ... Ve Hugh bundan uzaklaşmıştı. Yalan söylüyor olabilirdi ama gerçek gibiydi. Gözlerindeydi, hüzünlü ve teslimiyetçi bir ifade vardı.

"Bütün çocukları eninde sonunda ona sırt çevirir," dedim. "Ben asla onun çocuğu olmadım."

Gözlerimi devirdim. "Seni o büyüttü, sana o öğretti, seni o cesaretlendirdi."

"Kafamı sikti."

"Herkesin kafasını karıştırıyor. Seninkini daha çok. Ne olursa olsun, sen onun oğlusun. Yeterince berbat durumdasın."

Kısa bir kahkaha attı.

"Kabul et," dedim ona. "Biz hasarlı kardeşleriz."

Curran'ın Conlan'ı kovalamasını izledik. "Nasıl bir şeydi?" diye sordum.

Hugh'un yüzü düştü. Detaylandırmama gerek yoktu. Ne istediğimi çok iyi biliyordu.

"Sanki güneşim elimden alınmış gibiydi," diyor.

"Alışkanlıktan dolayı bağlantıya uzanıyordum ve orada yaptığım her şeyle dolu ham bir yara oluyordu."

"Özür dilerim," dedim ona.

"Olma. Ben artık benim. Hâlâ bir piçim ama artık kendi kendimin piçiyim. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez." Elara'ya baktı ve gülümsedi. "Arada bir söylüyor ama buna değer."

"Sürünerek geri dönersen sana dünyayı verir," dedim ona, sesini taklit ederek.

"O benim elimde. Korumam gereken askerlerimiz ve halkımız var. Yönetmem gereken bir kale var. Dünyayı istemiyorum. Sadece o küçük köşenin güvende olmasını istiyorum."

"Bir ejderhaya karşı savaşı girmek Demir Köpeklerinizi tam olarak güvende tutmayacaktır."

Bana baktı. "Hayır, ama sana yardımcı olacak."

"Eski borçlarını ödemek zorunda değilsin, Hugh. Benimle olmaz."

"Sadece yardımı kabul et," diye hırladı. "Buna ihtiyacın var." "Oh, kabul edeceğim. Üç yüz Demir Köpek ve Hugh

d'Ambray. Geri çevirmek için deli olmak lazım." "Akıllı kız."

"Ama sen ve ben iyiyiz, Hugh. Ciddiyim."

"Aynen öyle," dedi.

"Hayır, bunu düşündüm. Senden çok kendim için bıraktım. Hafızasında cesetler olan tek kişi sen değilsin. Emir üzerine öldürdüm. Nedenini sormadım. Voron işaret ederdi ve ben de öldürürdüm."

"Sen bir çocuktun," dedi.

"Ve duygularınızı yeniden düzenlediniz. Sanırım buna hafifletici sebepler diyorlar. Onların olması gerektiği kadar yardımcı olmuyor, değil mi? Yaptığım şeyi değiştiremem. Sadece ilerleyebilir ve daha iyisini yapmaya çalışabilirim. Her zaman bir katil olacağım. Bu hoşuma gidiyor. Her zaman bir piç olacaksın. Kapıyı tekmelemekten ve masaya kesik bir kafa fırlatmaktan hoşlanan bir parçan var."

"N'importe quoi."

Christopher'dan çeviri yapmasını istemek için aklıma bir not aldım. Akıcı Fransızca konuşuyordu.

"Bazı çiftler öyleyiz," dedi Hugh.

"Mm-hm. Bir ejderha istila ederken ve babamız altın savaş arabalarıyla orta yaş krizi yaşarken burada verandada üzgün bir şekilde oturmak ..."

Hugh sırttı ve sonra yüzü karardı. "Benim için bir şey yap," dedi.

"Mm?"

"Bana yapılanı kıza yapmayın." "Julie'nin iradesi kendine aittir. Onu asla bir şey yapmaya zorlamadım.

ve böyle bir planım da yok."

Elara daldan aşağı kaydı ve çimlere atladı.

"O kadar da kötü değil." Hugh ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Çayımı bitirdim.

"Ona güveniyor musun?" diye sordu teyzem kulağımın dibinde.

"Babam hakkında konuşurken gözlerindeki ifadeye güveniyorum. Sanki onu sevmekle boğmak istemek arasında kalmış gibi."

"Bu aptalca olabilir."

"Olursa, ben hallederim," dedim ona.

"Bir kraliçe gibi konuştun." Teyzem hayalet gibi parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Sonunda seni bir kraliçe yaptım."

"Zamanımın tükenmiş olması çok kötü."

"Duyduğum yenilgi mi?" Erra kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, bu gerçek. Neig'le savaşacak askerimiz olmayabilir ve kesinlikle onunla ve babamla aynı anda yüzleşemeyiz. Ejderha bizden nefret ediyor ama özellikle ondan nefret ediyor."

"Benden babanı bir ittifaka ikna etmemi mi istiyorsun?"

"Eğer fırsat çıkarsa."

Teyzem durgunlaştı. Babamla yüzleşmek ona çok pahalıya mal olacaktı.

"Çok şey istiyorsun,
çocuk."

"Bu
duyduğum yenilgi
mi?"

Kadın
homurdandı.

"Onu nasıl ikna etmeyi planlıyorsun?" diye sordu.

"Utanç mı? Tehdit mi?"

Roman ne demişti? Ebeveynler kurtarıcı rolü oynamaya bayılır. "Hayır. Onları kullanmana izin vereceğim. Bunu yaparsam, babam bunu kişisel bir saldırı olarak görür ve saldırıya geçer. Kahraman olmak istiyor. Gelip günü kurtarmak ve bunun için takdir edilip sevilmek istiyor. Ben de kaderime razı olmayı planlıyorum. Hüzünlü, kederli ve karanlık bir umutsuzluk çukurunda."

"Yani baban karanlıktaki tek umut ışığın olabilir mi?"

"Evet."

Beni inceledi. "Çıkarıcı biri olmuşsun."

"Onaylamıyor musun?"

"Hayır. Şaşırdım."

"Güzel. Babam da şaşıracak. Onu kurnazlık yapmadığıma ikna etmek için uzun zaman harcadım. Onu manipüle edecek kadar zeki olduğumu düşünmüyor, o yüzden bunu beklemeyecektir."

"Sen kurnazlık yapmazsın. Senin kurnazlığın bir tekme atmaktır, böylece onunla bir adamı öldürmezsin, sadece kemiklerini kırarsın."

"Öğrendim."

Bekledi, benden daha fazlasını istiyordu.

"Sharratum'un sözü bağlayıcıdır," diye mırıldandım. Erra, hak iddia ettiğim toprakları asla yönetmeyeceğime yemin etmemi istediğinde bana böyle demişti. "Yönetmiyorum ama ben bir kraliçeyim. Şehri sahiplendim. Hepsinin benim korumama ihtiyacı var. Farkında bile değiller ama hayatta kalmak için bana ihtiyaçları var." Sesim ölü gibiydi. "Bu yüzden yalan söyleyeceğim, hile yapacağım ve gururumdan vazgeçeceğim."

Onları güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Ben kendim değilim."

Erra bana doğru geldi. Kollarını bana doladı. Vücudunu hissedemiyordum ama büyüünün etrafımda dolaştığını hissediyordum.

"**Zavallı çocuk,**" diye fısıldadı, sesi çok yumuşaktı.

"Elimden geldiğince seni bundan uzak tutmaya çalıştım."

İçimden ağlamak geldi ama tam olarak yüzeye çıkmadı. Ağlamayı göze alamazdım. Yapmam gereken şeyler vardı.

Curran Conlan'ı kaldırdı ve havaya fırlattı. Güneş onlara tam olarak vurdu ve ondan yayılan bir aura gördüm, hafif bir sıcak parıltı. Kalbim göğsümde yerinden fırladı. O çoktan ölmüştü.

"Onu bir tanrı olması için cesaretlendirdin," diye fısıldadım kucağına.

"Ben yaptım."

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim." "Zamanla fikrini değiştireceksin."

Hayır. Yapmayacağım. Ona öfkelenmek ve bağırarak istedim ama son kararı veren Curran'dı. Onu çok

seviyordum ve Şimdi bile elimden kayıp gidiyordu.

Zihnimde donuk bir ses yankılandı, sessiz bir ses. Birisi az önce korumalarımı test etmişti. Bir adım uzaklaştım

Erra, ayağa kalktı, Sarrat'ı kucağına aldı ve kapıya yöneldi.

- - -

SAVAŞÇI sokağın sonunda duruyordu. Koyu renk zırh giymişti ve sol elinde miğferini, sağ elinde ise altın bir zincir tutuyordu. Ona doğru yürüdüm, kılıcım tütüyordu.

Koğuşumun hemen önünde durdum. Diğer tarafında duruyordu.

Gençti, belki yirmi yaşındaydı, iki buz parçası gibi berrak mavi gözleri vardı, solgun yüzünün bir tarafında bir sıra dövme vardı ve uzun sarı saçları deri bir iple arkaya doğru toplanmıştı. Elindeki zincir, camın altında yakılmış saf kırmızı ateşe benzeyen ceviz büyüklüğünde değerli bir taşla bir madalyona bağlıydı.

"Lordum bir davette bulunuyor," dedi, İngilizcesi yapmacıktı. "Benimle gelin, size krallığının kudretini göstereyim."

Eğer babam bana yalan söylediyse ve Neig'in diyarına gittiysem, sonsuza dek orada kapana kısılabilirdim ya da ölebilirdim.

Arkamdan Curran caddeye doğru yürüdü. Şimdiye kadar koştuğunu anlamak için dönmeme gerek yoktu. Buraya gelirse beni vazgeçirirdi. Neig'in kaç askeri olduğunu bilmemiz gerekiyordu. O olmadan, kördük.

"Kate!" Curran havladı.

Babam Neig'in diyarında sıkışıp kalmamı, ejderhanın emrine amade olmamı istemezdi. Onunla sorunlarımız vardı ama Neig'den nefret ederdi. Ejderhadan bahsederken gözlerinde çok fazla öfke vardı. Bana yalan söylemezdi, bu konuda değil.

Curran neredeyse bana geliyordu.

"Güven bana," diye seslendim. "Ben hallederim."

Bunun için daha sonra cehennemi boylayacaktım. Koğuşu dağıttım ve sol elimi uzattım. "Yolu göster."

Savaşçı parmaklarımı avucunun içine aldı ve taşı elime bastırdı.

Curran neredeyse bize geliyordu. Atladı ve son 20 metreyi kat etti.

Dünya beyaza döndü ve sonra midem bir yöne gitmeye çalışırken, çoğum diğer yöne gitti. Beyaz ışık soldu. Vücudum sıkıştı. Etrafımda döndüm ve kayalık zemine kustum. Müthiş bir giriş. Çok görkemli ve etkileyici.

Doğruldu. Derin bir vadiye uzanan taş bir köprünün üzerinde duruyorduk. Önümüzde bir kale yükseliyordu. Koyu renkli taşlarla inşa edilmiş olan bu kale, Viktorya dönemi İngiliz saraylarının ya da zencefilli Alman şatolarının özenli kulelerine ve süsleme işçiliğine sahip değildi. Hayır, burası kalın duvarları ve gökyüzünü tırmalayan devasa kulelerden oluşan bir ormanı olan Anglo-Norman kare taş kalesiydi. Solda, bir dağ sırtı aşağıya, sislerin içine doğru kıvrılıyordu. Sağda, ufukta daha fazla dağla sınırlanmış derin ve geniş bir vadi uzanıyordu. Uzakta, diğer dağ sırtının eteklerinde bir göl güneşi yakalamış ve parlıyordu. Hava mis gibi çam kokuyordu. Soğuk bir hava akımı tenime değdi ve titredim.

Onun dünyasında, sen bir hayaletsin. Peki, bu hayalet Bir kazak getirmeliydim.

"Bu taraftan," dedi savaşçı bana.

Sarrat'ı kınına soktum. Taş köprüden aşağı, devasa kapılara doğru yürüdük. Güneşi göremiyordum ama gökyüzü aydınlıktı.

"Neig'e ne kadar zamandır hizmet ediyorsun?"

diye sordum. "Sonsuza kadar."

"Peki ya ailen? Geride kimseyi bıraktın mı?" Cevap yok.

"Eskiden nerede yaşadığını hatırlıyor musun? Burada Georgia'da mıydı? İrlanda'da mıydı?"

Cevap yok.

Kapıya ulaştık.

"Aileni hatırlamadığına emin misin? Bir yerlerden gelmiş olmalısın. Annenin adı neydi?"

Cevap yok.

Kapılar açıldı ve avluya girdik. Yaklaştığımızda ikinci bir çift kapı gıcırdarak açıldı. Asker durdu ve geçidi işaret etti. Kendi başıma devam etmem gerekiyordu.

Kapılardan geçtim ve duvarlardan damlayan cam kürelerle aydınlatılmış bir taht odasına girdim. Zemin parlıyordu. İlk bakışta cam gibi görünüyordu ama hayır, altındı. Eritilmiş ve soğumaya bırakılmış, ayna parlaklığıyla parıldayan mükemmel pürüzsüzlükte bir yüzeye dönüşmüştü. İnsan yapımı bir dere, sadece birkaç santim derinliğinde, yumuşak bir kavis çizerek zemine doğru ilerliyordu. Dere yatağında, suda parıldayan mücevherler sıralanmıştı: kırmızı yakutlar, yeşil zümrütler, mavi safirler, mor ametistler, açık yeşil peridotlar... Değerli mücevherlerden oluşan bir servet, bir akvaryumun dibindeki deniz camı gibi oraya dökülmüştü.

Uzak duvarda, devasa bir yaratığın kemiklerinden oyulmuş, profilden ejderha şeklinde bir taht bulunuyordu. Ejderhanın göz çukurunda greyfurt büyüklüğünde kırmızı bir mücevher duruyordu. Sanki bir şekilde canlıymış gibi sıcak ve sihirle dolu hissediliyordu. Büyümle ona dokundum ve gücümle kıvılcım çıkardı. Vay canına. Yoğunlaştırılmış bir sihirdi, o kadar güçlüydü ki küçük bir güneş gibi hissettiriyordu.

Çapa. Kibirli piçin çapası tam şuradaydı, ön kapısının hemen arkasında.

Neig beni tahtta bekliyordu, tüm kıyafetlerini giymişti, kürk pelerini zırhının üzerine örtülmüştü, altın torku parlaktı. Solunda uzun bir masa ziyafet sunuyordu. Kızarmış et, altın ekmek, meyve, şarap. Aroması ağzımı sulandırdı.

"Derenizdeki suyu kırmızıya boyamalıydınız," dedim ona.

"Bir kan nehri mi?" dedi. Sesi beni sardı, derin ve güçlü titreşiyordu.

"Bu daha dürüstçe olurdu."

"Ama mücevherlerin güzelliğini göremezsiniz." Elinin bir hareketiyle masayı işaret etti. "Lütfen. Açlığınızı giderin."

İyi denemeydi. Erra alaycılığımı yaptım. "Gerçekten mi?"

Neig keskin dişlerini belli ederek gülümsedi. Masa ortadan kayboldu. Tamam o zaman.

Tahttan indi ve bana yaklaştı. Daha önce onu altı, altı-yedi boylarında tahmin etmişim. Yarım ayak kadar yanılmışım. Üzerimde yükseliyordu.

"Size alanımı gezdirmek istiyorum." "Oh güzel."

Taht odasından çıkıp devasa kemerli pencerelerin olduğu bir koridora girdik.

"Sen bir insan mısın yoksa bir ejderha mı?"

Ona sordum. "İkisiyim."

"Ama sen ne olarak doğdun?"

"Çok uzun zaman önceydi. Hatırlamıyorum. Bazılarımız pençelerle, bazılarımız ellerle doğduk ama hepimiz Ejderhayız."

"Ejderha nedir?"

"Eski bir ırk. İnsanlar çamurdan sürünerek çıktıklarında biz buradaydık. Dik yürümeye çalışmanızı ve kayaları birbirine vurarak pençeler ve dişler yapmaya çalışmanızı izledik."

Evet, doğru. "O kadar da yaşlı değilsin."

Tekrar sırtıttı. Ağzından küçük dumanlar çıktı. Müthişti. Eğer çok üşürsem, bana nefes vermesini isteyebilirdim.

"Neden fethetmek istiyorsun?" diye sordum. "Neden istemeyeyim?"

"Beni buraya size katılmaya ikna etmek için getirdiniz. Şimdiye kadar bu konuda berbat bir iş çıkardın."

"İlginç bir yaratıksın Nemrut'un Kızı." "Adım Kate Lennart.

Ben kendi kimliğimle tanımlanmıyorum. babasının kızı."

"Ama siz kocanızın ismiyle tanımlanıyorsunuz." "Bu ismi ben seçtim. Bunu istediğime karar verdim."

Kalın kaşları bir araya geldi.

"Eğer hiçbir soruya cevap vermeyecekseniz, bu çok tek taraflı bir konuşma olacak," dedim ona.

"Pekâlâ. Sorunuza cevap vereceğim. Fethetmek istiyorum çünkü bu beni memnun ediyor. Hükmetmeyi, sahip olmayı ve yüce güç olarak tanınmayı seviyorum."

"Fetihleriniz yüz binlerce insanın hayatına mal olacak. Milyonlarca."

"İnsan hayatları."

"Evet."

"Her zaman daha fazla insan vardır," dedi. "Asla bir eksiklik yok."

Koridordan büyük bir odaya geçtik.

Elli metrelik duvarlarda raflar sıralanmıştı. Rafları kitaplar dolduruyordu, binlerce ve binlerce kitap: bazıları deriyle ciltlenmiş, bazıları parşömen tüplerinde saklı, papirüs, kil tabletler, Çin bambu kitapları, ahşap kapaklarla korunan uzun hayvan derisi şeritleri ... Hepsinin üzerinde bir tavan penceresi, odanın ortasına, değerli ciltlere asla dokunmayan bir güneş ışığı akıtiyordu. Babam kıskançlıktan kendini öldürebilirdi.

"Bunlardan herhangi birini okudun mu?" "Evet."

"İnsanlar tarafından mı yazılmışlar?"

"Çoğu."

"Sonra onların zihinlerini gördünüz. Her insanın eşsiz olduğunu biliyorsun. Birini öldürdüğünüzde, bir daha asla onun gibi bir tane daha olmaz."

Neig rafa doğru ilerledi ve deri ciltli, altın işlemeli ağır bir kitap çıkardı. Kapağındaki yazı Aşuri yazısına benziyordu ama eski İbraniler ciltli kitaplara değil, parşömenlere yazarlardı. Neig pencereye doğru adım attı. Pencere önünde açıldı ve kitabı dışarı fırlattı.

"Bekle!" Pencereye doğru hamle yaptım ve kitabın aşağıya inip aşağıda bir yerlerde sislerin içinde kaybolduğunu gördüm.

"O kitabı elli insan yazdı," dedi Neig ve elinin bir hareketiyle kütüphaneyi işaret etti. "Benim koleksiyonum daha mı az muhteşem?"

İçimi çektim.

"Neden umursuyorsun?" diye sordu. "Sen onlardan daha güçlüsün. Daha hızlısın, daha güçlüsün, her yönden daha iyisin. Seni öldürürken izledim. Bundan zevk alıyorsun."

"Kendimi ve başkalarını korumak için öldürüyorum. Şiddeti ben başlatmam, ona karşılık veririm."

"Neden zevk için öldürmüyorsun?"

"Çünkü zevki başka şekillerde buluyorum. İnsanların başarılı olduklarını ve hayatlarından keyif aldıklarını görmek beni mutlu ediyor."

Beni düşündü ve yürümeye devam etti. Ben de onu takip ettim.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü insanlar zenginleştğinde dünya daha güvenli olur. Dünyada hiç hayal etmediğiniz zevkler vardır. Neden kitap okuyorsunuz?"

"Boyun eğdirmek istediklerimi anlamak için."

"Saçmalık. Burada, zamanın hiçbir anlamının olmadığı bir yerde, yapacak hiçbir şeyin olmadan sıkışıp kaldın. Sıkıldığın için okuyorsun."

Güldü. Ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu. Alarının keskin, soğuk yumruğu karnımın alt kısmına çarptı. Kendime not: Gülen ejderhalardan uzak dur.

"Eğer herkesi fethederseniz, hayat sıkıcı ve anlamdan yoksun olacaktır. Artık okunacak kitap ya da yapılacak eğlenceli sohbet kalmayacaktır."

"Dünyayı fethetmek biraz zaman alacak. Bu arada ben de çok eğleneceğim."

"İnsanların arasında dolaşmayı hiç denediniz mi?"

Kütüphaneden çıkıp başka bir büyük odaya geçtik. Altın yığınları duvarlara yaslanmıştı. Sikkeler, külçeler, mücevherler. Bana istifini gösteriyordu. Ne kadar tahmin edilebilir.

"Gençken vardı," dedi. "Yarım yüzyıl boyunca insanlarla birlikte yaşadım. Zayıf, aptal ve kolayca korkutulabilir olduğunuzu öğrendim. Fırsat verildiğinde, bir tehdide karşı birleşmektense birbirinizle savaşmayı tercih edersiniz. Kendilerinden bu kadar nefret eden yaratıklar hiç görmemiştim."

"O zaman seni bir sürpriz bekliyor," dedim.

"Savaştığınız ve öldürdüğünüz çarpık tüylü şeyler," dedi.
"Köle köpeklerim."

"Yeddimur."

"Her biri hayatına bir insan yavrusu olarak başladı. Her biri zehrimin dumanını soludu. Şimdi birer canavar oldular, ilkel ve pis. Öfke ve açlıktan başka bir şey bilmiyorlar. Kendilerinden olanları yiyorlar. Bu insanlığın gerçek doğası. Ben sadece onu yüzeye çıkardım."

Önümüzde çift kapı açıldı. "Size gücümü göstermeme izin verin," dedi.

Kapıdan geçip bir balkona çıktık. Aşağıdaki vadi önümüzde uzanıyordu, tuhaf mavi bitki örtüsüyle kaplıydı. Gözlerimi kısıtım.

Bana bir dürbün uzattı. İçinden baktım.

Savaşçılar. Sardalye gibi yan yana dizilmişlerdi. Kilometrelerce uzunlukta savaşçılar kıpırdamadan duruyordu.

Aman Tanrım.

"Benim ordum," dedi. "Benim bölgemde, ben istemedikçe ne zaman, ne açlık, ne de susuzluk vardır. Burada tartışmasız hüküm sürerim."

Her sırada iki, dört, altı, yirmi adam olmak üzere kareler halinde durdular. Yirmiye yirmi eşittir dört yüz. Kaç kare? Bir, iki, üç . . .

"Ben onları çağırana kadar uyuyorlar. Sizin binlerce yılınızı beklediler, ama onlar için bu bir göz kırpma."

. . . Yirmi bir, yirmi iki, yirmi üç . .

"Kasları eğitilmiş, yetenekleri keskin. Benim adıma savaşmak için yaşıyorlar."

. . . Otuz dört . . . Durdum. Yeterli adamımız yoktu. Conclave elindeki tüm savaşçıları sahaya sürse bile, yeterli adamımız olmazdı.

Dürbünü sola, koyu kahverengi lekelere doğru çevirdim ve sürü halinde kıvrılmış, birbirinin üzerine yığılmış yeddimurlarla dolu ağıllar gördüm. Serbest bırakılmayı bekleyen bir kalabalık.

"Bunun bir illüzyon olmadığını nereden bileceğim?"

"Yalan söylememe gerek yok," dedi. "Ne anlamı olabilir ki? Bu kısa ömürlü bir aldatmaca olurdu. Şartlarımı kabul etseniz de etmeseniz de, yine de ordumu sahaya süreceğim. Dünyanızda kalmak için beslenmeye ihtiyacım var ve savaşa hazırım. Gücümün büyüklüğünü serbest bıraktığımda göreceksiniz. Yalan söylersem hiçbir şey sizi bana düşman olmaktan alıkoyamaz."

Binlerce ve binlerce ve binlerce asker.
Mide bulantısı içimde kıpırdandı. Atlanta'nın sonu gelmişti. "İnsanları pişirip kemiklerini yiyorsun."

"Evet. Onları bütün olarak yutmaktan daha hızlı ve daha verimli. Sonunda yeterince tüketeceğim ve artık buna ihtiyaç duymayacağım."

"Sonunda buna ulaşmak için kaç kişi ölecek?" "Geriye yeterince insan kalacak," dedi.

Bana yaklaştı. Parmakları omuzlarımda duruyordu.

"Babandan nefret ediyorsun," dedi. "Bunu herkes biliyor. İnsanlar bunu fısıldıyor."

"Ben de babamı seviyorum."

"Aileler karmaşıktır. Babamı seviyordum ama onu öldürdüm ve topraklarını aldım. Sana da aynısını yapman için bir şans veriyorum. Senin dünya için bir rehber ihtiyacım var. Benim kraliçem olabilirsin. Sihirle dolup taşıyorsun. Tadını alabiliyorum."

Yanıma doğru eğildi. Ağzından çıkan duman yanağıma değdi. Tüylerim diken diken oldu.

"Çocuklarımız ölçülemeyecek kadar güçlü olacaklar. Kral ve kraliçe olacaklar."

"Ben evliyim ve zaten bir çocuğum var."

"Tut onu. Kocanı bir oyuncak olarak sakla." Derin sesi tenimde yuvarlandı. "Babanı öldürmene yardım edeceğim. Dünyayı birlikte yöneteceğiz."

"Peki Atlanta'ya ne olacak?"

Saçıma dokundu. "Şehir senin, istediğin gibi kullanabilirsin. İstersen bir düğün hediyesi. Sadece kölelere ihtiyacım var."

"Köleler mi?"

"İnsanlar. İsterseniz pazarlık yapabiliriz. Kaç tanesini tutmak istiyorsunuz? Sana güzel olanları vereceğim."

"Gerçekten insanlıktan çıkmışsın."

"Zenginlik, güç, fetih zevki, bedensel zevkler, zihinsel zevkler. Ne istiyorsun Kate Lennart?"

"Kafanı kesmek için."

Yine güldü. Elleri sanki parmaklarının pençeleri varmış gibi omuzlarımda esnedi. "Karar vermen için sana üç gün vereceğim. Üç gün huzur ve tefekkür. Üç gün sonra, gelen ilk sihirli dalgayla birlikte fethetmeye geleceğim."

Şehre birden fazla cepheden saldıracak kadar askeri vardı. Onu durduracak duvarlarımız, tahkimatımız ve eşzamanlı saldırılara karşılık verecek yeterli askerimiz yoktu. Her yerde savaşıyor olacaktık ve ben de kafası kesilmiş bir tavuk gibi Atlanta'yı boydan boya geçip yangınları söndürmeye çalışacaktım. O bunu yapmaya çalışmadan önce bu çatışmanın kurallarını belirlemeliydim.

"Üç gün içinde babamın kalesinin yıkıntılarında buluşalım."

Kaşlarını kaldırdı.

"Bana ordunun tamamını göster. İzin verin göreyim. Cevabımı o zaman vereceğim."

"Anlaştık," diye söz verdi, sesi şatosunun enginliğinde yankılanıyordu. Ağzından dumanlar çıktı.

"Bu benim gitmem için bir işaret."

"Bir süre daha benimle kal. Sana harikalarımın daha fazlasını göstereceğim."

"Yeterince gördüm."

"Ama beni görmediniz."

Kenara çekildi ve kürk pelerinini omuzlarından kaydırđı. Zırhı yere düştü. Karşımda çıplak, iri, kaslı ve şampiyon büyüklüğünde bir ereksiyonla duruyordu.

Gerçekten mi? Buradaki düşünce neydi? İnsanlık dışı bir katil olduğum için benden nefret ettiğinizi biliyorum ama dev ereksiyonuma bakın. Bu seni savunduğun her şeye ihanet ettirecek.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bunun beni ikna etmesi mi gerekiyor?"

"Hayır," dedi. "Bu."

Koştı ve balkondan aşağı atladı. Feci düşüşün ortasında vücudu yırtıldı. Devasa bir şekil pençeleriyle kendini kurtardı, obsidyen siyahı, uzun bir boyun üzerinde korkunç bir sürüngen kafası ve açılan iki kanadı vardı. Tüm içgüdülerim kaçıp saklanmamı ve beni bulmamasını ummamı haykırırken kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Aspid'den daha büyüktü. Kanat açıklığı gördüğüm en büyük uçakları bile gölgede bırakıyordu.

Ejderha çullandı, yan yattı ve balkonun altına daldı. Bir an sonra kafası parmaklığın üzerine çıktı, iki ateşli gözü doğrudan bana bakıyordu. Havaya yükseldi, dimdik yukarı tırmandı, bakışları bana sabitlenmişti. Olduğum yerde kalmak için irademin her zerresini harcadım.

Ağzı açıldı ve kabus gibi dişleri ortaya çıktı.

Onun dünyasında sen bir hayaletsin.

Ağızdan alevli bir sel halinde ateş fışkırdı ve üzerime yıkandı. Alevler beni kör etti, vücudumun üzerinden geçti ama hiçbir zarar vermedi.

İşi bitene kadar bekledim. Alevler düştüğünde, tam olarak daha önce olduğum yerde durdum, kollarım hala göğsümde çaprazdı.

Ejderhanın gözleri beni inceledi ve ilk kez gözlerinin derinliklerinde bir miktar belirsizlik gördüm.

Kendimi omuz silkmeye zorladım ve zihnimde eve ulaştım.

Dünya bembeyaz oldu. Çimenlerin üzerine düştüm, gözümü kırptım ve babamı gördüm, yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

"SHARRIM! NE DÜŞÜNÜYORDUN?"

- - -

HER ŞEY ACIYORDU. Acı şiddetli değildi, sadece derindi. Vücudumdaki her hücre zonkluyordu.

"DUYMA ZORLUĞU MU ÇEKİYORSUN, SHARRIM? CEVAP VER BANA! SHARRIM?"

Benden bir tür ses çıkarmamı beklediğini fark ettim.
"Hayır."

"KONUŞMA YETENEĞİNE SAHIP MISIN? SÖYLEDİĞİM SÖZLERİ ANLIYOR MUSUN?"

"Evet." Doğrudum. Arka bahçemizin dışındaki açıkta oturuyordum. Curran, Hugh ve Elara sadece birkaç metre ötede duruyorlardı. Çığlık atıyor gibi görünüyorlardı ama nedense onları duyamıyordum.

"NEIG'IN KRALLIĞI HAKKINDA SÖYLEDİKLERİMİ BANA TEKRARLA."

"Gitmemi yasakladın," diye mırıldandım.

"VE SEN NE YAPTIN?"

"Ben gittim."

"YANI, BANA KASTEN İTAATSIZLIK ETTİN."

"Evet, Mufasa."

"ŞAKA YAPACAK HAVAMDA GÖRÜNÜYOR MUYUM?"

Babam gürlledi.

Ne söyleyeceğinden emin olmadığında, zaman kazanmak için oyalanır. Bu dramada oynamam gereken bir rol vardı ve babamı kenara itmek için tam olarak nasıl oynayacağımı düşünmeliydim. Tabii teyzemin korkup kaçmadığını varsayarsak.

"SIZE AÇIK BİR DİZİ TALİMAT VERDİM. DAHASI, TEDBİRİN NEDEN GEREKLİ OLDUĞUNU AÇIKLADIM."

Curran koşmaya başladı ve zıpladı. Görünmez bir duvar parlak kırmızı renkte titreşti ve geri sıçradı.

"Bana kesintisiz bağırabilmek için etrafımıza bir kan kordonu mu yerleştirdin?"

"EVET!"

Tabii ki biliyordu. "Devam et o zaman."

Çimlerin üzerine uzandım. Güzel ve yumuşaktı. Hadi, Dicle'nin Gülü. Beni asılı bırakma. Erra ortaya çıkmazsa, stratejimi hızla yeniden düşünmek zorunda kalacaktım.

Üzerime eğildi. **"Ejderhanın inine girdin. Ölebilirdin."**

Ah. Bu yüzden çıldırdı. "Ben hayattayım. Hâlâ bizimlesin baba. Bu kadar dramatik olma."

"SENİN İÇİN ENDİŞELENIYORDUM, SENİ APTAL ÇOCUK!"

"Hayatta kalmak için endişeleniyordun."

Babam elini yüzüne vurdu. **"Neden, tanrılar? Neden ben? Bu cezayı hak edecek ne yaptım?"**

"Fethettiniz, yağmaladınız, manipüle ettiniz, iradenizi başkalarına dayattınız ..."

Teyzemin buz gibi sesi arkamızdan, "Çocuklarınızı öldürdüm," dedi.

Neredeyse alkışlayacaktım.

Babam tamamen hareketsiz kaldı. Boynumu büktüm ve Erra'yı gördüm. Kan koğuşundan sanki orada değilmiş gibi geçip gitmişti.

"Demek doğruymuş," dedi, kadim kelimeler lirik ve acıyla doluydu. **"Bana ihanet ettin."**

"Beni öldürmeleri için katillere emir verdin."

Teyzemin sesinde çok şey vardı: acı, öfke, şaşkınlık, keder. Neredeyse beni kıracaktı.

Bunu yapabilirdi. Eğer ben gururumu ayaklar altına alıp çocuğumu öldürmek isteyen bir adamla uğraşmak zorunda kaldıysam, o da onunla uğraşabilirdi.

"Kullanılmasını hiç istememiştim."

Erra elini kaldırdı. Babam sustu.

"Ailemizi mahvettik, Im," dedi. **"Mahvettik."**

"Savaşıyorduk."

Başını iki yana salladı. **"Ölüm insana belli bir bakış açısı kazandırır. Shinar'ı biz yıktık. İstilacılar değildi. Biz kırdık. Yas tuttuk ve öfkenin bizi kör etmesine izin verdik. Ailemizin inşa ettiği her şeyi yok ettik. Şimdi bize bak. Mirasımıza bakın. Annemiz bizim için yas tutuyor."**

Babam alay etti. Neredeyse teyzemin yaptığı kadar etkileyiciydi. Görünüşe göre bu ailede varmış. **"Annemiz de bir sürü günah işledi."**

"Bu çocuk" -Erra beni işaret etti- **"gelecek için en büyük umudumuz. Bunu nasıl yaparsınız?"**

Roland çenesini kaldırdı.

"Evet. Biliyorum," dedi. "Onu bağladın. Gerçekten ölümden bu kadar korkuyor musun?"

"Bunu sevgimden yaptım," diye mırıldandı.

"Anne karnındaki bir bebeğe geri alınamayacak bir şey yaptın. Şimdi de doğmamışlara mı savaş açıyorsun Nemrut? Bu kadar mı düştün?"

Ayağa kalktım ve koğuşa dokundum. Büyü bileğimi kavradı. Bir an için koğuş görünür hale geldi, kırmızı camdan yarı saydam bir kubbe. Yarım nefes kadar dayandı, kırıldı ve paramparça oldu, boş havada eridi ve Curran'ın öfkeli yüzü beni karşıladı.

İşte hiçbir şey. "Fark etmez," dedim. "Neig'in ordusunu gördüm. Binlerce savaşçısı var. Şehri istila etmeye ve burada yaşayan herkesi tek tek öldürmeye yetecek kadar. İninde bir yeddimur sürüsü bekliyor. Yeni doğmuş bebeklerden bir adak alıyor ve sonra bu yaratıklara dönüşene kadar onları zehriyle zehirliyor. Bana onların sadece öfke ve açlığı bilen ve kendilerinden olanları yiyen ilkel ve pis yaratıklar olduğunu söyledi. İnsanlığın gerçek doğasının bu olduğunu söylüyor. O senden daha kötü, Peder. Siz hükmetmeye çalışıyorsunuz. O ise bizi yok etmek istiyor."

Bir iğne düşse duyarsınız.

"Hiç müttetikim yok. Yalnızım. Sadece ben ve şehir varız. Yardım gelmiyor. Ama ben In-Shinar'ım ve bir ejderhaya boyun eğmeyeceğim. Kimse yanımda durmasa bile insanlık için savaşacağım. Ben Sharratum'um. Bu şehirden ben sorumluyum. Kanıma ve aileme leke sürmeyeceğim."

Curran bana kaşlarını çattı. Konuşmamı mahvetmeye cüret etme. Babamın sahip olduğu her düğmeye bastım.

"Neimheadh üç gün içinde bizim için geliyor. Atlanta düşecek. Biz öleceğiz. O zaman sen de geleceksin baba. Barış yap."

Uzaklaştım ve arkama bakmadım.

Verandanın basamaklarına oturdum ve elimde bir bardak buzlu çay vardı. Buzlar uzun zaman önce erimişti, bu yüzden elimdeki daha çok çay aromalı bir suydu. Babam ve teyzem hâlâ bahçemizde tartışıyorlardı. Sanırım mahremiyet için koğuşı tekrar kapatmışlardı ama bu onlara pek de iyi gelmemişti çünkü yüzlerini hâlâ görebiliyordum. Kol sallama ve parmakla işaret etme oldukça eğlenceliydi.

Curran sol tarafıma oturdu. Hugh sağ tarafımdaki verandanın direğine yaslanmıştı. Conlan içeride bodrumdaydı, etrafı yaban ayılarıyla çevriliydi ve Adora ile Christopher tarafından korunuyordu. Babamın ona ulaşması için beni ve Curran'ı geçmesi gerekecekti ve eğer iş o noktaya gelirse Christopher onu oradan uçuracak, ayıcıklar da Roland'ı tutacaktı.

Dali ve Doolittle ben ortadan kaybolduğumda gitmişlerdi. Yine sadece biz vardık, aile ve arkadaşlar. Biz, Hugh ve Elara.

Babam yumruklarını sıktı. Kubbede patlayan ışık onu gözden gizledi. Işık azaldı ve kollarını göğsünde kavuşturmuş olan teyzem ortaya çıktı. Gözlerini devirdi ve bir şeyler söyledi.

Babam kollarını havaya kaldırarak döndü.

"Düzelteyorum," dedi kocam. "Babanı en az senin kadar çıldırtabilecek başka biri daha var."

"Bu onu gördüğüm en insani haliydi," dedim. "Yalnız değilsin," dedi Hugh, sesi düzdü. "Bu biraz konuşma. Bir an için aklını kaçırdığını sandım." "Onun ordusuna ihtiyacımız var. Onu teyzem için hazırladım.

Eğer biri onu ikna edebilirse, edecektir."

Balonun içinde yaşanan dramı izledik. Teyzem ders vermeye başladı. Babam eliyle burnunun kemerini sıktı, yere baktı.

"Hadi ama, seni bencil pislik," diye homurdandı Hugh nefesinin altından.

Çimenlerin en ucunda, Julie yüzünde kararlı bir ifadeyle park etmişti. Derek de onunla birlikte bekliyordu, yüzü ifadesizdi.

"Neig'in kaç askeri var?" Curran sordu.

"On üç binde saymayı bıraktım."

Curran bir şey söylemedi. Bin kişi sorun olmazdı. Beş bin kişi zor olurdu. Zırhlıydılar, bu yüzden onlar bize ateş püskürürken onları öldürmek için zırhlarından çıkarmamız gerekecekti. On bin imkansızdı.

On bin asker, Ulusal Muhafızların vardiya öncesi sahip olduğundan daha fazla asker demek. Ve Neig'de bundan daha fazlası vardı.

Koğuşun balonu düştü. Babam bize döndü. Teyzem verandanın basamaklarına doğru yürüdü.

"Baban ejderhayla yüzleşmek için seninle ittifak yapmayı kabul etti."

"Aha." Diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu. "Conlan'ı görmek istiyor," dedi Erra. "Hayır," dedi Curran.

"Torunumu kucağıma alacağım," dedi Roland, "ve onun büyükbabası olduğumu bilecek. Benim fiyatım bu."

İçimdeki her şey Conlan'ı onun ulaşabileceği bir yere koyduğum için isyan etti.

Babam olmadan hayatta kalamazdık. Sadece onun ordusu değil, kendisiydi. Babamın gücüne ve büyüüne ihtiyacımız vardı. Daha önce bir ejderhayla savaşmış ve kazanmıştı.

Dolambaçlı bir merdivenden iniyormuşum gibi hissediyordum. Her basamak, hayatımın bir parçasıydı ve onu korumak için sonuna kadar savaşırdım. Arkadaşlarım. İlişkilerim. Her birinin bir adı ya da vermek istemediğim bir tavizi vardı. Gururum. Haysiyetim. Mahremiyetim. Julie. Derek. Ascanio. Ghastek. Rowena. Jim. Dali. Curran . . .

Her biri için savaştım. Tırnaklarımın kenarlarıyla tutunarak onlara tırmandım ama sonunda teslim olacak ve daha büyük iyilik adına geri adım atacaktım. Bu kraliçelikti ve onu benden alacak birini bulabilseydim, bir saniyeden kısa bir süre içinde boşaltırdım.

Bu adımın adı "Babamın çocuğuma dokunmasına asla izin verme" idi.

Sihrimi serbest bıraktım. İçimden bir örtü gibi akıp gitti. Artık onu saklamakla uğraşmamaya karar verdim.

Güç benden dışarı aktı, dallandı, uzandı, ulaştı. Atlanta'nın merkezi, sahiplendiğim toprakların kalbi haline geldim. Verandanın basamaklarında oturuyordum ama bir tahtta da oturabilirdim.

Babam bunu hissetti. Gözleri kısıldı. Gözlerini kırptırdı ve tüm varlığı belli belirsiz altın bir parlaklık kazanmış gibiydi. Bu artık Roland ve benim aramda geçen bir konuşma değildi. Bu Yeni Shinar ile Atlanta arasında bir konuşmaydı.

İki rakip krallık kısa bir barış görüşmesi yapıyor. "Ne öneriyorsun, Im-Shinar?" diye sordum.

Babamın gözleri daha da kısıldı. "Ordumun ve benim tüm gücümle."

"Neig ölene kadar onunla savaşacaksın. Bu savaş süresince ittifakımızı onurlandıracaksın."

"Evet."

"Kate," dedi Curran.

"Yapma bunu," diye bağırdı Julie çimenliğin öbür ucundan. İşte buydu. Bu vermek zorunda olduğum son şeydi. Oğlumu babamın ellerine teslim etmek üzereydim.

"Sharrum'un sözü bağlayıcıdır," dedim. "Bana yemin et baba, oğlumu kucağına aldıktan sonra tekrar kollarıma bırakacaksın."

"Yemin ederim," dedi.

Babamın bile geçemeyeceği çizgiler vardı. Buna inanmak zorundaydım.

"Atlanta ittifakınızı kabul ediyor. **Oğlumu bana getirin,**" dedim. Sesim duvarların arasından hava gibi süzülerek geçti. Adora'nın beni duyduğunu biliyordum.

Julie yemin etti.

Evde bir itiş kakış oldu. Bir an sonra Adora kapıyı açtı, Conlan'ı kucağıma bıraktı ve eli kılıcında bir adım geri çekildi. Sol şakağından aşağı kan süzülüyordu ama o bunu görmezden geldi.

Conlan ışığa göz kırptı. Benim bebeğim. Benim minik tatlı bebeğim.

Curran'ın gri gözleri ve benim kahverengi saçlarım.

Babamı gösterdim. "Bu senin diğer büyükbaban." "Gampa mı?"

"Büyükbaba. **Büyükbaba. Büyük kral.**"

Babam yanıma çömeldi. Bu birkaç saniye içinde bir şekilde bir büyükbabanın olması gereken her şeye dönüştü: bilge, nazik, sıcak ve sevgi dolu. Onunla çocukken tanışmış olsaydım, ona anında güvenirdim.

Dikkatlice Conlan'ı ona uzattım.

Elleri oğlumun etrafında kenetlendi.

Çimlerin üzerindeki herkes patlamaya hazır bir şekilde bekledi. Curran yarı çömelmiş bir halde, şiddetten kıl payı uzakta durakladı. Hugh dişlerini gösterdi. Adora sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi babama odaklanmıştı. Sadece Roland'ın yanında duran teyzem rahat görünüyordu.

Babam doğruldu ve Conlan'ı kaldırdı. Oğlum gözlerini kırptırdı.

Roland'ın gözleri huşu doluydu. Bir gülümseme dudaklarını gerdi, gözlerine kadar ulaşan sıcak, gerçek bir gülümseme.

"Sen bir harikasin..." dedi usulca.

Teyzem gülümsedi.

"Vahşi'yi görüyor musun?" Roland ona sordu.

"Biliyorum. Onunla neler yapabileceğini tahmin bile edemezsin. Şimdiye kadar gördüğün en güzel şey değil mi?"

"Öyle. Aferin kızım," dedi babam. "Aferin. Göklerdeki bir yıldız gibi parlıyor."

Kahretsin.

Hugh ve Julie'nin yüzünde de aynı ifade belirdi. Bu ifadeyi daha önce de görmüşlerdi.

Babam parlak şeyleri ve yetenekli çocukları severdi. Bu bir potansiyeldi; onu bir mıknaş gibi çekiyordu. Bir keresinde bana Hugh'un parlayan bir meteor olduğunu ve onu yakalayıp bir kılıç haline getirdiğini söylemişti. Eğer Hugh bir meteor idiyse, oğlum da bir süpernova idi. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Babam oğlumu istiyordu. Onu dünyadaki her şeyden daha çok istiyordu. Ve eğer onu alırsa, onu bir prens gibi yetiştirecekti. Ona her şeyi verecekti ve bu korkunç olacaktı.

"Conlan," diye seslendim. "Annene gel."

Oğlum büyükbabasının ellerinde iki büklüm oldu.

Roland tereddüt etti. Curran bir santim kadar öne eğildi. Babam üç adım öne çıktı ve Conlan'ı kollarıma bıraktı. Ona sarıldım.

"O halde üç günümüz var," dedi babam. "Muhtemelen daha fazla, çünkü saldırı üç gün geçtikten sonra ilk büyü dalgasıyla gelecek. O zamandan önce stratejiyi tartışmaya geleceğim."

Soluk altın rengi bir ışık patlamasıyla ortadan kayboldu. Herkes aynı anda bana bağırdı.

Conlan'a sarıldım. "Büyükbaba kötü biri," diye fısıldadım ona. "Seni almasına izin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğim."

Bu ödemek istemediğim bir bedeldi.

Sihirli dalga düştü, teknoloji bir kez daha kendini gösterdi.

Curran yere yığıldı.

≡ BÖLÜM ≡

17

Aramızdaki boşluğu bir saniyeden kısa bir sürede temizledi. Gözlerini kırıştırtarak inledi. Kollarımı ona doladım, Conlan'ı sıkıştırarak, Curran'ı hayatta tutmak için her şeyimle istekliydim. Ortadan kaybolma. Lütfen, lütfen ortadan kaybolma.

"Curran, bana bak. Bana bak."

Katı hissetmiyordu. Aman Tanrım. Olan olmuştu. İçindeki denge değişmişti. Artık insandan çok tanrıydı ve tanrı kısmı büyü olmadan var olamazdı. Onu kaybediyordum.

"Curran!" İçimdeki büyüü çıkardım ve ona doğru bir büyü patlaması gönderdim.

Gri gözleri bana odaklandı.

Ona sarıldım ve çaresizce dudaklarını öptüm. "Benimle kal. Benimle kal, tatlım."

Parmaklarımın altındaki kaslar yoğunluk kazandı. "Seni seviyorum. Benimle kal."

"Anladım," dedi. "Anladım. Sadece beni şaşırttı, hepsi bu."

"Sonuncuyu yememeliydin," dedi Erra üzerimden.

"Teşekkürler, bu yardımcı olur." O da beni öptü. "Artık durabilirsin, tatlım. Ben hallederim."

Sihirli akımın ölmesine izin verdim. Acı da onunla birlikte öldü. Durana kadar acı çektiğimi fark etmemiştim bile.

Curran elimi tuttu. Onu ayağa kaldırdım. Kolunu bana doladı. Mutfağa vardığımızda kendi başına hareket ediyordu. Bir sandalyeye oturdu. Elimi omzundan ayırmadım. Ortadan kaybolmasını istemiyordum.

"Roland çocuğu istiyor," dedi Hugh.

"Tabii ki çocuğu istiyor," diye hırladı Curran. "Eline geçen ilk fırsatta bizi sırtımızdan bıçaklayacak."

İkisi de bana baktı. "Biliyorum," dedim. "Başka seçeneğimiz yok. Roland ne kadar kötüyse, Neig o kadar kötü. Neig ölüm ve soykırım demek. Roland insanları yönetmek istiyor. Neig ise bizi yemek istiyor."

Mutfak sessizdi.

Curran, "Roland'ın bize sırt çevireceğini biliyoruz, bu yüzden buna göre plan yapıyoruz," dedi. "Bu işe körlemesine girmiyoruz."

Ve gafil avlansak bile, her zaman nükleer seçenek vardı. Babam bensiz yaşayamazdı.

"Neig sorununu çözmemiz gerekiyor," dedi Hugh. "Ve onun çok sayıdaki askerini," diye ekledim.

"Yeddimur'u saymazsak," dedi Curran. "Onun yerinde olsaydım, önce yeddimur'u üzerimize sürer, sonra da yumuşadığımızda askerlerle işimizi bitirirdim."

"Kentucky'de onlarla savaştığımızda stratejisi bu gibi görünüyordu. Yeddimur'u öldürmek zordur. Ordusuna dokunmadan önce saatlerce savaşıabiliriz," dedi Hugh.

"Bunu kazanabilir miyiz?" Elara sordu.

Curran'ın gözleri buz kesti. "Başka seçeneğimiz yok." "Roland'ın stratejiyi takip etmesini sağlayabilirsek," dedi Hugh.

"Bu büyük bir 'eğer'."

Erra ona, "Bunu takip edecektir," diye güvence verdi.

"Nereden geldiğini biliyor muyuz?" Derek sordu.

"Babamın eski kalesi," dedim. "Ona ordusunu görmek istediğimi söyledim. Atlanta çevresinde tüm birliklerini yerleştirebileceği kadar geniş tek alan orası. Birkaç cepheden saldırıya uğramaktan kaçınmak istedim."

Curran, "Şansımız yaver giderse Roland'ın yaptığını yapacak," dedi.

"Birliklerini dikdörtgenler halinde düzenleyip üzerimize mi sürüyor?" Ben sordum.

"Mm-hm. Muhtemelen sayısal avantaja güvenmeye alışkındır."

"Ve ateş," dedim. "Ateşi unutma."

"Ateş mi püskürtüyor?" Julie sordu.

"Tutuşturulmuş napalm gibi."

"Kendi bölgenizdeyken onu zapt edebilir misiniz?" Hugh sordu.

"Muhtemelen."

Curran arkasına yaslandı. "Başka bir Meclis çağırmalıyız."

"Sorun şu ki, onu öldüremeyiz," dedim.

"Kim?" Curran sordu.

"Neig. Ölmek üzere olduğuna karar verirse, inine çekilip ortadan kaybolacaktır."

Koridordan bir hareket fısıltısı duyuldu ve Yu Fong kot pantolon, tişört ve açık kahverengi bir kapüşon giymiş halde mutfağa adım attı. Yıpranmış görünmüyordu. Hafif bir sertlikle hareket ediyordu ama rengi iyiydi.

"Sana daha önce de söylemeye çalışmıştım," dedi. "Bir yolu olabilir."

Herkes bana baktı. "Saiman," dedim onlara. "Yu Fong komadayken kısa süreliğine konuşmamızı sağlayan bir ritüel gerçekleştirdi. Her ejderha ininin bir çapası vardır. Bu, ejderhanın en değerli varlığı, en büyük hazinesidir ve diğer her şeyden üstün tutulur. Sihirlerini ona akıtırılar ve ejderhanın inini yaptığı diyarın temelini oluşturur. Ama yok edilemez."

"Size anlatmaya çalıştığım gibi," dedi Yu Fong, "onu yok etmemize gerek yok. Eğer onu bir süreliğine çalabilirsek, diyar Neig'in komutlarına yanıt vermeyecektir. O şimdi ve burada kapana kısılmış olacak."

Herkes durakladı, düşünmeye başladı.

"Yapabilir misin?" Hugh sordu.

"Hayır. Ben başka bir ejderhayım. Neig onun diyarına girdiğim anı hissedecektir. Yapabilsem bile, yapamam. Çapa büyük bir büyüye sahip bir şeydir ve kendi krallığının dışında var olamaz."

Uzun. Geri dönmeye çalışacaktır. Onu dizginlemek için muazzam bir güç gerekecek. Beni ayartması çok büyük olur. Eğer o çapaya dokunursam, beni Neig'in diyarına çekecektir ve benim bu dünyayı terk etmeye hiç niyetim yok. Benim yerim burası."

"Sen değilsen, o zaman kim?" Curran sordu.

"Bir kitabın var," dedi Yu Fong. "Bir ejderhanın inine gizlice girip çapasını çalan kısa boylu insanlar hakkında. Küçük ve önemsiz biri."

"Ben küçük ve önemsizim," dedi Julie.

"Hayır," dedim.

"Evet," dedi bana. "Kate, ben küçük, sinsiz ve sessiz biriyim. Büyük bir büyü rezervim var ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum."

Erra, "Çocuğun haklı olduğu bir nokta var," dedi.

"Diğer herkese ihtiyaç var," diye devam etti Julie. "Sen In-Shinar'sın. Curran paralı askerlere liderlik etmeli ve şekil değiştirenlere ilham vermeli. Hugh Demir Köpeklere liderlik etmeli, Elara cadı büyüsunü özümsemeli ve Yu Fong bunu yapamaz çünkü o bir ejderha. Ben yapabilirim."

"Ben de onunla gideceğim," dedi Derek.

Yu Fong, "Bunun savaş sırasında, deli adam meşgulken yapılması gerekir," dedi. "Onu neyin meşgul edeceğini biliyorum."

Ona bir kaşımı kaldırdım.

"Ben," dedi. "Beni gördüğü an saldıracak. Sana biraz zaman kazandıracağım."

"Bu planda bir kusur var," dedim. "Julie ejderhanın diyarına nasıl ulaşacak?"

"Onun dışının parçasını sakladın mı?" Yu Fong sordu.

"Evet."

"Bu bir anahtar görevi görecek. Yolu ben açacağım. Zamanlamanın mükemmel olması gerekecek." Yu Fong öne doğru eğildi, bakışları üzerimdeydi. "Tekrar ediyorum, sökülmüş bir çapa kendi krallığıyla yeniden birleşmek ister. İkisi de ayrı var olamaz. Çıpayı tutmak için büyük bir güç gerekecek. Ve Neig'in diyarının ne kadar geniş olduğunu bilmiyoruz. Çıpayı nerede sakladığını da bilmiyoruz."

Telefon çaldı. Julie açtı. "Evet?" Bana uzattı.

"Ghastek."

Bir elimle telefonu tutarken diğer elimi Curran'dan ayırmadım. "Lütfen bana bir şey bulduğunu söyle."

Ghastek, "Biliyorum," dedi.

"Hemen geliyorum." Telefonu kapattım ve Julie'ye döndüm. "Çapa onun ejderha tahtının gözü. Asma köprüyü geçtikten sonra girdiğiniz ilk odada bulunan greyfurt büyüklüğündeki yakuttur. O kibirli bir pislik. Bunu saklaması gerektiğini düşünmüyor. Kahramanlık yok, Julie. İçeri gir, dışarı çık, çapayı bana getir, ben de onu zapt edeyim."

- - -

GHASTEK vampir ahırlarına yabancıları getirme riskini almak istemiyordu. Bunun yerine yeddimur'u yan odalardan birine taşımışlardı. Bir loup kafesinde oturmuş, baykuş gözleriyle bize bakıyordu. Bir zamanlar bir insan bebeğiymiş. Atlanta'da bir sürü bebek vardı.

Ghastek, Luther, Saiman ve Phillip notlarla dolu bir masanın etrafına dizilmişlerdi. Bazı notların üzerinde kahve halkaları vardı.

Curran havayı kokladı. Dudakları gerildi ve dişlerinin kenarları ortaya çıktı. Yedimur kokusu. Curran'ın elini sıktım. Hâlâ burada benimleydi. Şimdiye kadar teknoloji onu benden çalmayı başaramamıştı.

Arkamda Hugh yeddimur'a bakarak yüzünü buruşturdu. Gelmek için ısrar etmişti. Elara'yı Covens'e bırakmıştık. Şimdi yeddimur, Luther, Ghastek, Phillip ve Saiman'la karşı karşıyaydık. Dört uzman oldukça kendini beğenmiş görünüyordu.

"Nasıl yapıldığını bulduk," dedi Phillip heyecanla.

"Venom," dedi Saiman.

"Ejderha zehri," diye düzeltti Luther. "Doğumdan çok kısa bir süre sonra uygulanmış, muhtemelen solunmuş."

"Bu daha belli değil," dedi Phillip. "Konsantre olun," dedim onlara, onlar konuşmaya başlamadan önce. başka bir çekişme seansı.

"O bir köpek," dedi Ghastek. "Tüm niyet ve amaçlar için bir köpek gibi davranıyor. Bir köpek komutları ayırt edebilmelidir."

Luther, "Ancak d'Ambray'in tüm notlarına göre savaşçılar hiçbir zaman el kol hareketi yapmıyor," dedi.

Saiman, "Komutların ses altı olduğunu teorize ettik," dedi. "Bir fısıltıyı bile yakalayabilecek kadar hassas, son derece etkili kulakları var."

"Bunu sana söyleyebilirdim," dedi Hugh.

"Bunların bize ne faydası olacak?" diye sordum.

"Bekle." Ghastek telefonda bir tuşa bastı. "Denek B'yi getirin."

Duvardaki çift kapı açıldı ve iki kalfa, içinde bir yeddimur bulunan ikinci bir kafesi içeri itti.

"İkincisini nereden buldun?" Curran sordu. "Beau

Clayton," dedi Saiman. "Yardımcıları bir tane yakaladı."

Kalfalar iki kafesi birbirine bağlayarak kilitlediler. Çelik bir kolu kavrayıp yana doğru ittiler ve kafesler arasındaki kapı açıldı. Soldaki yeddimur sıçradı ve sağdaki yeddimurun yanında kalçalarının üzerine oturdu.

"Onlar bizim ve biz sosyal hayvanlarız," dedi Luther.

"Kafesi paylaşmaktan oldukça mutlular," dedi Phillip.

"Birlikte uyuyor ve birlikte yemek yiyorlar."

"Kendimize şunu sormalıydık: Eğer ses altı komutlarla kontrol ediliyorlarsa, bunun tam tersi ne olabilir?" Saiman söyledi.

Ghastek Luther'e döndü. "Lütfen."

Luther başını salladı, masanın arkasına uzandı ve bir dizi gayda çıkardı.

"Gayda mı çalıyorsun?" Ben sordum.

"Hayır, ama deneyler sonucunda dördümüz arasında en kötü sesi benim çıkardığım belirlendi." Luther ağzına bir pipo soktu ve üfledi. Delici bir nota odanın içinde çığlık attı.

Yeddimur çığlık attı.

Luther borulara üfledi. Bir ses kakofonisi alanı doldurdu. Curran ellerini kulaklarına kapattı. Yeddimur hırladı ve birbirlerini parçaladı. Kürk ve kan uçuştı.

Luther durdu.

Yedimurlar birbirlerine birkaç darbe daha indirdikten sonra ayrıldılar ve her biri birleşik kafeslerin kendi köşesine çekildi.

Ghastek, "Elliden fazla farklı ses denedik," dedi. "Gayda en etkili olanı. On beş kez denedik ve her seferinde aynı tepkiyi aldık."

Birdenbire druid taşının üzerindeki gayda tamamen anlam kazandı.

Luther, "Ses onları çılgına çeviriyor," dedi.

"Bu beni deli ediyor," dedi Curran, gözleri altın rengiyle parlayarak.

Ona ve Hugh'ya baktım. "Bunu kullanabilir miyiz?" "Kullanabiliriz," dedi Hugh.

"Sesi yeterince yüksek çıkarabilirsek," dedi Curran.

Ghastek Phillip'e baktı. Büyücü gülümsedi. "Büyücü Üniversite otuz yedi uzmanlık alanı sunmaktadır. Bunlardan biri de ses ve ışık amplifikasyonudur. Gaydacılar bulduğunuz sürece, seslerini tanrıları uyandıracak kadar yükselteceğiz."

"Bu harika," dedim onlara ve bunda ciddiydim.

Artık tek yapmamız gereken şehri toparlamak ve Neig'le yüzleşmek için bir ordu oluşturmaktı. Bunu yapmak için üç günümüz vardı. Bu yeterli olmalı.

Atlanta bir araya gelecekti. Biz sadece bir şey değildik. Çok kişiydik: şekil değiştirenler, büyücüler, cadılar, büyücüler, paralı askerler ... Her şekil ve boyutta, her yaşta, her insan renginde, büyü'nün her çeşidindeydik ve gücümüzü buradan alıyorduk. Şaşırtıcı ve beklenmediktik ve birleşmiştik.

Atlanta kendini koruyacaktı. Hep öyle oldu.

- - -

"BEBEK," diye fısıldadı CURRAN kulağıma.

Gözlerimi açtım. Ona sarılmış halde çok sıcak ve rahattım. Yatakta bu şekilde kaldığımız sürece

çarşafklar, hiçbir şey yanlış gidemez.

Büyü sona ermişti. Beşinci gündü. Sonunda şansımız yaver gitmiş ve üç günlük zaman çizelgemizin ilk gününde yaşanan kısa bir sihir dalgasının ardından teknoloji üç gün dört gece boyunca devam etmişti. Değişim biz uyanırken gerçekleşti ve Curran bu kez sağlam kaldı. Teknoloji, tıpkı büyü gibi, dünyayı çeşitli yoğunluklarda sular altında bıraktı. Güçlü bir teknoloji dalgası onu benden koparabilirdi. O günleri sürekli bir paranoya halinde yaşadım.

Geri kalanı müzakere, açıklama, gösteri, ittifakı bir araya getirme kasırgasıydı. Curran ve ben, son yetmiş iki saat içinde muhtemelen on iki saat uyumuştuk, ama dün gece, buldozerler nihayet sahadan çekildikten ve son hazırlıklar yapıldıktan sonra, nihayet savaş alanının eteklerinde bir çadırda yattık. Martha ve Mahon Conlan'ı aldılar, böylece biz de dinlenebildik. Yalnızdık.

Neig geliyordu.

Curran'a uzandım. O da beni öptü. Bir nefesi paylaştık. Ben de onu öptüm, sonra tekrar ve tekrar, dudaklarını, kirli çenesini, yüzünü. Saçları bir gecede karmakarışık bir yele haline gelmişti ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim.

Beni kendine doğru çekti, bedenlerimiz kolaylıkla ve pratik bir şekilde birbirine kayıyordu. Boynumu ve dudaklarımı öptü. Üç gün boyunca Sharratum gibi davrandım, çünkü öyle olmak zorundaydım. Conclave'in delegasyonunun bir parçası olarak belediye başkanı ve valiyle görüştüm. İyilik istedim. Yardım için gökyüzüne ve aya söz vermiştim. Ama şu anda Kate bendim ve onu çaresiz bir ihtiyaçla öptüm. Sanki onu ateşe vermişim de yanmak için sabırsızlanıyormuş gibi karşılık verdi.

"Bu son olmayacak," dedi. "Yardım edebilirsem olmayacak," dedim ona.

"Sana söz veriyorum," dedi, sesi alçaktı, neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Bu son olmayacak. Bana güveniyor musun?"

"Her şeyiyle."

"Bu son olmayacak," diye yemin etti.

Seviştik, ateşli ve vahşi. Sonra kalktık, temizlendik, giyindik ve çadırdan çıktık.

Önümüzde ve arkamızda, yolun her iki tarafında açılmış tarlalarda çadırlar sıralanmıştı. Bir adır denizi. Güneş ufkun üzerine henüz yükselmişti ve genç ışıktta dünya taze görünüyordu. Sarrat'ı ve taşıdığım diğerkılıcı aldım ve doğuya, kuzeyden güneye uzanan alçak tepenin zirvesine doğru yürüdüm. Erra çoktan oraya varmış, savaş alanına bakıyordu.

Önümüzde uzanıyor, uzaklara doğru yuvarlanıyordu. Babam burayı iki yıl önce temizlemişti, çünkü en sevdiği çocukluk anılarından biri olan Su Bahçeleri'ni orada inşa etmeyi planlamıştı. Normalde bitki örtüsü şimdiye kadar orayı geri alırdı ama babam bir şeyin temiz kalmasını istediğinde öyle oluyordu. İki mil genişliğinde ve altı mil uzunluğunda geniş bir dikdörtgen tarlaydı. Babamın şatosundan geriye kalan tek şey olan taş bir kulenin kurumdan simsiyah olmuş pürüzlü kalıntıları ortasına dikilmişti. Onu arazide bırakmıştık. Andrea'ya göre, balistaları için kullanışlı bir işaretti.

Sağ tarafa, bataryanın bulunduğu yere baktım. O zaten oradaydı, bir şeyi işaret ediyor ve MSDU'nun albayıyla tartışıyordu. Ordu da bize katılmıştı. Önce Ulusal Muhafızlar geldi. Muhafızlar tam zamanlı asker değildi. Çoğu zaman tamirci, öğretmen, polis memuru, ofis alışanıydılar. Şehri savaş için bir araya getirdiğimizde, birçoğu savaşa dahil oldu. İkinci gün, ellili yaşlarının sonlarında, fit bir siyah kadın olan Korgeneral Myers, Guild'deki karargâhımıza geldi. Druidlerin hazırladığı ve işbirliği koşullarını özetleyen karmaşık belgeyi okumaya çalışıyordum ve sonunda Drest'in yüzüne fırlattım ve ona ya bizimle savaşacağını ya da Atlanta'yı yerle bir ettikten sonra Neig'le kendi başına başa çıkabileceğini söyledim, ama onun entrikaları için zamanım yoktu. Küfredip hışımla dışarı çıktı ve sonra o da oradaydı. Uzun bir süre birbirimize baktık ve sonra "Ne istiyorsun?" dedi.

Koşul yok. Pazarlık yok. Sadece "Neye ihtiyacın var?" Ona söyledim ve o da bunu gerçekleştirdi.

Her şeye ihtiyacımız vardı. Artık sahip olunması gereken her şeye sahiptik: MSDU, Ulusal Muhafızlar, insan gönüllüler, merc'ler, Kızıl Muhafızlar, Sürü, Halk, Tarikat, büyücüler, Coven'ler, volhv'ler ve diğer paganlar. Druidler bile vardı, bu yüzden gözlerimi yeterince kısarsam alanın iki yanında duran küçük beyaz taşları görebiliyordum.

Olabileceğimiz kadar hazırdık.

Babam gelmediği sürece yeterli olmayacaktı. İlk günkü o kısa sihirli dalga sırasında strateji tartışmak için ziyarete gelmişti. Hugh, Curran ve Erra ona her şeyi iki dilde anlatmaya çalışırken o mutfak masamızda oturuyordu. Bir noktada işi çok karmaşık hale getirdiğimizi söyledi ve ardından Hugh kağıt parçalarına çubuk şekiller çizerek açıklamaya çalıştı. Babam sonunda stratejiyi anlamıştı ama buna sadık kalıp kalmayacağını kimse tahmin edemezdi.

"Sence babam gelecek mi?" Ona sordum.

"Gelecektir," dedi.

Martha bize katıldı, onu Conlan'ı taşıyan George izledi. Onu Martha'nın elinden aldım ve oğluma sarıldım. Onu şehir dışına göndermeyi, bir yerlerde saklamayı düşünmüştüm ama işe yaramayacaktı. Oğlum çok parlaktı. Ya babam ya da Neig onu bulacaktı, onlar olmasa bile bir başkası. Conlan'ın hayatta kalması için zafer kazanmamız gerekiyordu.

Her şey tehlikede idi.

Kurt Klanı tepenin önünde, benim bölgemin sınırlarının hemen içinde toplanmaya başladı. Kuvvetlerimizin çoğu zaten stratejik olarak konumlanmıştı, ancak Çakal Klanı, Lonca'nın paralı askerleri ve Ulusal Muhafızlar tarafından desteklenen Kurt Klanı en önde ve merkezdeydi. Saflar arasında ilerlerken Curran'ın sarı yelesini görebiliyordum. Şekil değiştirenler ona huşu içinde bakıyordu. O onların hayata gelmiş tanrısıydı.

Büyücüler sol taraftaki tepeye dizilmişlerdi. Birçoğu gerçekten genç görünüyordu. Phillip'in

öğrencileri getirdi.

Cadılar arkada, Hugh'nun Demir Köpekleri tarafından kuşatılmış bir şekilde bekliyordu.

Andrea tepeye doğru yürüdü. "Hey, sen." "Selam."

"Sen ve ben iyi miyiz? Yoksa bu Hugh şeyini başımın üstünde mi tutacaksın?"

"Biz iyiyiz." Artık Hugh umurumda bile değildi. "Öldür onları."

"Bana hâlâ bir öğle yemeği borçlusun."

"Oh aşkına. . . Güzel. Ne zaman ve nerede?"

"Nerede olduğunu biliyorsun."

"Tamam. Parthenon o zaman, iki hafta sonra."

"Anlaştık."

Yumruğunu kaldırdı. Ben de kendi yumruğumla vurdum. Bataryasına geri döndü.

Teyzem bana doğru döndü ve dişlerini göstererek haince sırıttı. "O geliyor."

Alanın diğer ucunda, ufukta beyaz bir ışık çizgisi belirdi.

Conlan'a sarıldım. "Seni seviyorum. Annen seni çok seviyor."

Bana sarıldı, aniden telaşlandı.

Işık kırıldı ve sahaya bir sıra zırhlı adam püskürttü. Bu mesafeden bakıldığında oyuncak askerler gibi görünüyorlardı.

Kornalar bizim tarafımızda çaldı. MSDU Kırmızı, Beyaz ve Maviyi yükseltti, Ulusal Muhafızlar Georgia bayrağını ekledi ve ardından sahanın farklı yerlerinde ayrı ayrı standartlar açıldı: Sürü grisi, Kızıl Muhafızlar için bordo, Lonca için siyah ve Halk arasında benim kendi yeşil In-Shinar sancaklarım.

Başka bir çizgi ışıktan dışarı çıktı. Bir tane daha. Bir başkası.

Gelmeye devam ettiler.

Javier tepeye doğru koştu, onu diğer iki kalfa takip etti, yanında beş yeni yapılmış ölümsüz vardı. Javier başını eğdi. "In-Shinar."

"Vakit geldi," dedi teyzem.

Oğlumu bırakmak istemiyordum.

"Kate," dedi Erra.

Conlan'ın alnından öptüm ve onu büyükannesine geri verdim. Martha onu öptü. "Teyzen için iyi olacaksın. Büyükannenin gidip bazı kötü insanların kafasına tokat atması gerekiyor."

George Conlan'ı kucağına aldı ve ona gülümsedi.

"Büyükanneye el sallama."

Hortlak önümde diz çöktü. Kolumu kestim ve Sarrat'ı kaldırdım. Navigatör kaçıp zihnini serbest bıraktığında zombinin gözleri kıpkırmızı parladı. Kılıcımı savurdum ve zombinin boğazını açtım. Kanım zombininkiyle karıştı ve ikimize de hayat veren büyü kıvılcımlandı. Kanı kendime çektim, şekillendirdim ve vücuduma sürdüm.

Askerler hala gelmeye devam ediyordu.

Sol taraftaki Barabas önce Christopher'a, sonra da askerlerin sırasına baktı. Christopher'ın yüzü sakindi ama çıplak kollarındaki kaslar gerilmişti.

"Benimle evlenir misin?" Barabas hâlâ alanı dolduran orduya bakarak sordu.

"Evet," dedi Christopher.

Barabas ona döndü. Christopher eğildi ve öpüştüler.

Julie nefes nefese koştu. Yeşil boyalı ve küçük bedenine tam oturan güçlendirilmiş bir göğüs plakası takıyordu. Rengi olmasa da tasarımı tanıdık geliyordu. Bunu daha önce Demir Köpekler'de görmüştüm. Hugh bunu onun için yaptırmıştı.

"Nerelerdeydin?" diye sordum.

"Vedalaşıyordum," dedi.

İkinci vampiri açtım, kanımı onun kanıyla karıştırdım ve devam ettim. Son damla derimde sertleşti. Kan kırmızısı zırhı test ederek gerindim. Yeterince esnekti.

"Güzel." Teyzem onayladı.

Üçüncü vampiri açtım ve kanın Sarrat'ı ve diğer kılıcı kaplamasına izin verdim, her ikisini de olağanüstü sağlam ama jilet keskinliğinde bir kenara sertleştirdim.

"Kılıç," dedim Julie'ye.

Kılıcını ve mızrağını verdi. İkisini de kana batırdım ve büyüyle mühürledim. Babam gibi uzun ömürlü silahlar yapamazdım. Henüz yapamadım. Ama tüm büyü dalgası boyunca dayanacaklardı ve bu yeterli olmalıydı.

"Nerede olacağınızı ve ne yapacağınızı biliyor musunuz?" diye sordum. Başını salladı.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Dikkatli ol."

Bana sarıldı ve tepeden aşağı, Demir Köpekler'e doğru yola çıktı. Bugün onun yeri cadılar ve Elara'ydı.

Neig'in askerleri hala gelmeye devam ediyordu. Sayılarını tahmin bile edemiyordum. On beş bin mi? Yirmi bin mi? Otuz mu? Önlerinde karanlık bir kütle dönüyor, safların arasından ordunun öncüsüne doğru ilerliyordu. Yeddimur.

Curran atladı, tepeyi üç büyük sıçrayışta aştı. Beni öptü. "İyi avlar," dedim ona. "Sana da."

Geri döndü.

Büyücülere baktım. Phillip Atlanta'daki bütün gaydacıları toplamıştı. Öğrenci sırasının arkasına dolmuşlardı. Büyücülerin geri kalanı sol tarafa doğru ilerlemişti. Phillip bakışlarımı yakaladı ve başını salladı.

Savaş alanına döndüm ve bekledim.

Nick tepeye doğru yürüdü ve yanımda durdu. "Sözümü geri alıyorum," dedi.

"Hangi kısmı?"

"Tehdidi abartmadın."

"Sakin ol kalbim. Bu bir ejderha olduğuna inanmaya hazır olduğun anlamına mı geliyor?"

"Gördüğüm zaman inanacağım." "Sen tam bir pisliksin."

"Birini tanımak için biri gerekir. Ölmemeye çalış Daniels," dedi. "Sen de. Sen burada olmasaydın kiminle savaşacaktım?"

Uzaktaki ışık parlak kırmızı renkte parlıyordu. Askerler ikiye ayrılarak aralarından bir savaş arabasının geçmesine izin verdi. Bu

kocaman ve süslüydü ve soluk altın renginde parlıyordu.

"Bak, altın bir savaş arabası ve babam burada değil," dedim Erra'ya. Beni görmezden geldi. Ben komik olduğunu düşündüm.

Dört beyaz atın çektiği savaş arabası öne çıktı. Sıranın önünde, babamın yıkık kulesinin yanından geçti.

Neig'in sesi savaş alanında yuvarlandı. O kadar uzaktan duymamamız gerekirdi, ama birdenbire her yerdeydi, havayı dolduruyor, bize dokunuyordu.

"İŞTE BENİM ORDUM."

Atlanta'nın savunucularının safları hareketsiz kaldı. Sıra sıra askerlere, bir zırh ve silah denizine baktık.

"CEVABIN NEDİR, NEMRUT'UN KIZI?"

Toprağın büyüsunü içime çektim ve sesimi savaş alanına göndererek cevap verdim.

"ATLANTA'YI MI İSTİYORSUN? CESARETİN VARSA GEL VE AL."

- - -

NEİG'İN ORDUSU tek bir ordu gibi hareket etti, ileriye doğru yuvarlandı, onu geçti ve bizim hatlarımıza nişan aldı. Yeddimur vahşi bir koşuya başladı, arılar gibi kaynaşıyordu. Saf sayılarına güvenerek onları üzerimize sürüyordu. Neredeyse rahatlayarak çığlık atacaktım.

Sol tarafta, Phillip'in berrak sesi "Güçlendirme kürelerini hazırlayın" diye emretti.

Sihir değişti. Öğrenci sırası kollarını kaldırdı. Her birinin üzerinde üç metre genişliğinde, kaldırımdan yükselen sıcak hava gibi parıldayan şeffaf bir küre oluştu ve dönmeye başladı.

Önümüzde beliren yeddimurlar, koşarken heyecanlı ve yüksek perdeden çığlıklar atıyorlardı.

"Sabit tutun," dedi Phillip.

Sınırıma 800 metre var. Altı yüz.

Orada, sahada, Kurtadamlar ve Curran'la birlikte ön cephe olmak istiyordum.

Dört yüz metre.

Yu Fong geldi ve tek kelime etmeden sağımda durdu.

Andrea'nın bataryası büyüdü okları yaylım ateşine tuttu. Parlak yeşil patlamalar yeddimur'un hattını deldi ama çok fazlaydı. Onu takip etmedi. Yaylım ateşi sadece gösteriş içindi ve okları korumak istiyordu.

Sürü gelmeye devam etti. Arkasında, Neig'in askerleri durdurulamaz bir çelik çığı gibi ilerliyordu.

Üç yüz.

"Bayanlar ve baylar," dedi Phillip. "Gayda lütfen."

Gaydaların tiz uğultusu cevap verdi. Phillip'e ne çalacaklarını sorduğumda bana "Bloody Fields of Flanders" ı söylemişti. Birinci Dünya Savaşı'nda bestelenmiş eski bir gayda marşıydı. Daha sonra başka bir şarkıya dönüştü, "Freedom Come-All-Ye", özgürlüğü savaştan daha çok seven bir ulusun hikayesi.

Erra yanımda yüzünü buruşturdu. Nick yüzünü buruşturdu.

İki yüz metre. Yeddimur neredeyse üzerimize geliyordu.

"Saldırın," diye bağırdı Phillip.

Küreler hareketsizleşti. Amplifikasyon küreleri seslerini emerken, yanımdaki gaydalar aniden neredeyse sessizleşti. Bir an sonra sağır edici bir ses patlaması yeddimur'a çarptı.

Sürü durdu ve kendi üzerine çöktü.

"Oynamaya devam et," dedi Phillip, sesi neşeliydi.

"Çalmaya devam edin. Fakülte, projelendirmeye devam edin. Herkes olağanüstü bir performans sergiliyor. Böylesine yetenekli bir grupta çalıştığım için gerçekten ayrıcalıklıyım."

Sürü paramparça oldu. Öndekiler ve ortadakiler birbirlerini parçaladı; arkadakiler geri döndü ve Neig'in birliklerinin ön hattını parçaladı. Neig'in ordusunun ortasında çatışma çıktı.

Saflarımızdan düzensiz bir tezahürat geldi.

Neig'in birlikleri ikiye bölündü ve bir kayanın ikiye ayırdığı bir dere gibi yeddimur ile çatışan hatların etrafından akmaya başladı. Sarıldılar

tarlanın kenarlarına doğru ilerlediler ve druidlerin taşlarına gittikçe daha da yaklaşarak ilerlemeye devam ettiler.

Daha yakın.

Daha yakına.

Neredeyse

geldik.

Her iki asker kolunun altındaki toprak çöktüğünde bizim hattımızdan yüz metre uzaktaydılar. Yüzlerce adam ikiz siperlerin içine yığıldı. Onları son üç gün içinde buldozerler ve patlayıcılarla kazmıştık. On metre derinliğinde ve yirmi beş metre genişliğindeydiler ve ilerleyen kolları bütünüyle yuttular.

Acı çığlıkları yükseldi, neredeyse gaydaları kıracaktı. Siyah parlak dokunaçlar çırpınarak siperlerden dışarı fırladı ve yakındaki askerleri içine çekti.

"Bunlar da ne böyle?" Nick sordu.

"Bilmek istemezsin." Roman siperlerden sorumluydu.

Neig'in askerleri siperlerden uzaklaşarak alanın kenarlarına, neredeyse her iki taraftaki ağaç sınırına kadar ilerledi.

Sol taraftaki çalılar patladı. İri tüylü bedenler zırhlı adamları parçalayarak onları sipere ve içindeki kıvranan ölüme doğru itti. Ağır Klan gelmişti. Neig'in savaşçıları karşılık verdi ama yaban ayılarının kütlesi ve momentumu onlardan yanaydı.

Sağ tarafta, vampirler ormandan fırlayarak diğer kola saldırdı. Neig'in askerlerinin akını yavaşladı. Onları ikiye bölüp kanlarını akıttık. Ama çok fazlaydılar. Çok fazla.

Dakikalar geçti. Yaban ayıları ve vampirler Neig'in öncülerinin ikiz çatallarını çiğnedi. Kan çimenleri ıslattı.

Neig arabasından indi. Kahretsin.

Uzanıp Nick'in elini tuttum. "Bak."

Neig, kürklü mantosu arkasından akarak ilerledi. Vücudu yarıldı ve içindeki karanlığı serbest bıraktı. Dalgalandı, katılaştı, büyüdü, genişledi, kendi üzerine inşa edildi.

Siyah bir ejderha sahaya indi, savaş hattının üzerinde yükseliyordu, o kadar büyüktü ki zihnim gerçek olduğuna inanmayı reddetti.

Nick'in ağzı açık kaldı.

Neig'in askerleri yanlara doğru koşarak ejderhadan kaçmaya çalışıyordu ama çılgına dönmüş yeddimur'u geride tutan ön safların gidecek yeri yoktu.

Devasa sürüngen ağzını açtı. Bir ateş seli kıvranan yeddimur ve askerlerine çarptı. Alevlerin içinde yok oldular, karanlık gölgeler beyaz cehennem tarafından yutuldu.

Neig tarlayı devasa bir alev makinesi gibi ıslattı ve yoluna çıkan her şeyi yaktı. Tıkanıklığı açmıştı. Bu ona yeddimur'una ve askerlerinin büyük bir kısmına mal oldu ama artık alan temizdi ve biz mahvolmuştuk.

Nick ağzını kapattı. "İçeri girecek. Oraya gitmeliyim."

Koşarak uzaklaştı.

Neig'in devasa kanatları açıldı. "Geri çekilin!" Phillip'e bağırdım.

Gaydalar tek bir net nota çaldı. Ağır Klan ayrıldı ve dörtnala bize doğru koşmaya başladı. Diğer tarafta, ölümsüzler sınıra doğru akın ediyordu.

Kollarımı iki yana kaldırdım, büyüyü kendime topladım ve bir kalkan haline getirdim. Bunu daha önce de yapmıştım. Babam Kaleye ateş ve taş yağdırmaya çalıştığında onu durdurmuştum. Neig'in askerleri için bir şey yapamazdım - çok az sayıda ve kendi başlarına büyü açısından çok önemsizlerdi- ama o devasa ve büyüyle doluydu. Çok belirgin bir hedef oluşturunuyordu. Eğer Neig bizi kızartmak üzere olduğunu düşünüyorsa, bir sürprizle karşılaşacaktı.

Neig'in kanatları bir, iki kez çırpıldı ve havalanarak doğruca yukarı fırladı.

Ağır Klan can havliyle kaçıyordu. Daha hızlı, istedim.

Daha hızlı. Neig gökyüzünden pike yaparak sol taraftaki ormanı yaktı,

daire çizdi ve sağ taraftaki ormanı ateşe verdi.

Hortlakların hepsi oradaydı ama Ağır Klan yavaştı. İki ayıcık geride kaldı. Ateş onları yakaladı yirmi

sınırdan metrelerce uzakta. Tüylü bedenleri anında yanıp kül olarak yok oldu. Neig hızını artırarak yukarı doğru fırladı.

Umarım benim sihrim yeterli olur.

Ejderha, saldırgan bir şahin gibi üzerine çullandı ve ateş püskürdü. Büyü kalkanını yukarı kaldırdım. Ateş ona sıçradı. Üzerimde baskı oluştu. Dişlerimi sıktım ve tuttum.

Şurada. Hoşuna gitti mi, seni pislik?

Neig daha yükseğe tırmandı, havada döndü ve kendini bariyerime doğru fırlattı.

Etrafımdaki insanlar içgüdüsel olarak eğildiler.

Ejderha kalkanıma çarptı. Darbe kemiklerimde yankılandı. Sanki tüm iskeletim kırılmış gibi hissettim. Hırladım ve kalkanı yerinde tuttum. Üzerinden gökyüzüne doğru sekti, etrafında döndü ve tekrar vurdu. Kalkan tuttu.

"Kendinizi hazırlayın," diye kükredi teyzem.

Alan temizdi. Tüm yeddimurlar ölmüştü. Neig'in savaşçılarıyla aramızda tüten cesetlerden başka bir şey yoktu.

Neig'in ordusu saldırdı.

- - -

ATEŞ.

Pençel

er.

Ateş.

Ateş.

Tam hızda çarpma.

Ateş.

Burnum kanıyordu. Sanki omuzlarımda yüz kiloluk bir ağırlıkla maraton koşmuşum gibi nefesim kesik kesik geliyordu.

Altımda savaş devam ediyordu. Siperler Neig'in ordusunu beş yüz metrelik bir ölüm alanına çevirmişti ve dışarıdan siperlerin etrafından dolaşmak bir seçenek değildi. Neig

orman yanıyordu. Ağaçlar meşale gibi yanıyordu. İs ve duman havayı doldurdu, kan ve sıcaklıkla karıştı. Büyülü balistalar vızıldıyor, asker yığınının yüklü oklar gönderiyor ve ardından sürekli patlama sesleri geliyordu. Andrea Neig'i vurmaya çalışmıştı ama o çok hızlıydı.

Neig'in birlikleri savaş motorlarını çalıştırdı ve üzerimize ateşli kayalar fırlattı. İlk üç bombardımanı savuşturdum, bu yüzden hedef değiştirdiler ve kendi hatlarının ön tarafına, koruyucu sınırımın hemen dışına nişan aldılar. Kayalar halkımızın üzerine yuvarlandı ve onları durdurup aynı anda Neig'i uzak tutamadım.

Yeryüzünde beş yüz metrelik bir cehennemde birlikte sıkışıp kalmıştık ve Neig'in savaş makinesi bizi pelteye çevirmişti.

Büyücüler büyülerini savurdu ve Neig'in askerleri ateşle karşılık verdi. Cadılar dehşetleri çağırdı, paganlar tanrılarını çağırdı, ordu savaşçıları gelişmiş büyülü silahlarla dövdü ve yine de Neig'in birlikleri gelmeye devam etti, durdurulamaz, sonu gelmeyen. Her zaman daha fazlası vardı.

Kan banyosu şiddetlendi. Çığlıklar, ulumalar ve hırıltılar havayı doldurdu. Gaydacılar uzun zaman önce çalmayı bırakmıştı. Artık sadece savaşın sesi duyulabiliyordu. Ölümün, acının ve öfkenin şarkısı, baskıcı bir gürültü gibi tepemizde asılı duruyordu.

Babam hangi cehennemdeydi?

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama saatler geçmiş olmalıydı. Güneş zirveye ulaşmıştı. Dünyam Neig ve büyüden ibaret kalmıştı. Aşağıda, katliamın içinde olmak istiyordum ama Neig beni ve yanımdaki Yu Fong'u gördü ve biz çok cazip bir hedeftik. Tek yapabildiğim onu zapt etmektir.

O yorulmuştu. Ben de. Daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Kanla ve birinin bağırsaklarıyla kaplı bir kurt adam görüş alanıma girdi. Yanımdan bir kova su kaptı ve canavar suratına dökerek içti. Desandra'nın sesiyle, "Daha fazla dayanamayız," diye hırladı.

Neig bana doğru atılarak bir ateş seli saldı. Onu geri tuttum.

"Tutmalısın," dedim ona.

"Eğer elinizde bir koz varsa, şimdi tam zamanı."

Bir zombi bana doğru koştu. Javier'in sesiyle, "Ağır kayıplar veriyoruz," dedi. "Korgeneral Myers öldü. Ghastek yarım saat içinde vampirlerimizin tükeneceğini söylüyor."

Neig çığlık attı ve kalkanıma çarptı. Bir adım geri attım, hırladım ve büyüyü ona geri ittim.

Babam gelmiyordu.

Geri çekilmek zorundaydık. Eğer birilerinin hayatta kalma umudu varsa, geri çekilmeliydik.

Bir ateş patlaması daha. Kahretsin, bu lanet ejderha hiç yorulmadı mı?

Neig'in askerlerinden oluşan bir grup aşağıda dağıldı. Curran ortaya çıktı, kanlar içinde, savaşçı formunda devasa, bir iblis gibi görünüyordu. Şekil değiştirenler onun etrafında toplandı ama o bile yorulmaya başlamıştı.

Roland gelmiyordu. Bize bir kez daha ihanet etmişti.

"Kate," diye hırladı Desandra. "Bir karara ihtiyacım var."

Vampir ayaklarımın dibinde geziniyordu.

Sol tarafta, ikisi de kanlar içinde olan Julie ve Derek bekliyordu.

Kaybetmiştik. Eğer şimdi geri dönersek, en azından bazı insanlar hayatta kalacaktı.

Onlara geri çekilmelerini söylemek için ağzımı açtım.

Alanın uzak ucunda büyü patladı. Üzerimizdeki gökyüzü karardı. Bulutlardan devasa kayalar düştü, düşerken yandılar ve önümüzde sahadaki birlikleri ezdiler.

Aman Tanrım.

Kayalar yere çarparak yarıldı ve parlak yeşil arı sürüleri ortaya çıkarak Neig'in savaşçıları soktu. Kayalar eriyip kaynayarak parlayan bir balçığa dönüştü. Balçık dışarı fırlayarak kalan askerleri yakaladı ve bedenleri erirken çığlık attılar. Neig'in kuvvetlerinin ortasında büyük bir delik açıldı ve içinden babamı gördüm.

Nefes almayı unuttum.

Mekanik atlar tarafından çekilen parlayan bir savaş arabasına biniyordu. Genç ve güzeldi ve o kadar güçlü bir büyüyle doluydu ki ona bakmak acı veriyordu. Parlıyordu, parlak ve keskin, ikinci bir gün doğumu gibi. Arkasında bir ordu yükseliyordu.

Teyzem yanımda belirdi. "Bak! Bu senin gerçek baban! Bu da yıllardır görmediğim ağabeyin. Bak, çocuğum!"

Babam elini kaldırdı. İçinden parlayan saf büyüden bir yılan çıktı, savaş alanında kıvrıla kıvrıla ilerledi ve yoluna çıkan her şeyi yuttu.

Geldi. Beni terk etmemişti. Babam savaşmaya gelmişti.

Neig havada döndü. Ejderhanın çenesinden korkunç bir çığlık yükseldi.

"Baban çok seksi!" Desandra şaşırarak söyledi. Kendimi toparladım.

Neig babamın üzerine atladı.

Yu Fong'a döndüm. "Şimdi yap."

Yu Fong giysilerinin arasından bir diş parçası çıkardı ve uzanabildiği kadar yüksekte yere doğru dikey bir çizgi oydu. Dünyanın dokusunda parlayan bir delik açıldı. Derek vahşi bir şekilde dişlerini göstererek sırttı. Julie boşluğa doğru eğildi ve o da onu takip etti. Parıltı kayboldu.

Yu Fong dişi bir kenara fırlattı. Derisinden aşırı güçlü bir ısı yayılıyor, hava şeffaf akımlar halinde ondan akıyordu.

Geri çekildim.

Yu Fong'un vücudu patladı. Yirmi beş fit uzunluğunda, pullarla kaplı kaslı bir aslan gövdesi olan bir yaratık ortaya çıktı. Kırmızı bir yeyle taçlandırılmış devasa bir baş, kalın ama çevik pullu bir boynun üzerinde oturuyordu, yüzü ejderha ve aslanın bir karışımıydı. Yılan gibi bir kuyruk koptu.

Eskiden Yu Fong olan canavar sahaya hücum etti. Vücudu alevler içinde kaldı, kırmızı ateş onu bir örtü gibi kapladı. Neig'in savaşçıları su gibi yarıldı ve geçmesine izin verdi.

Alanın diğer ucunda, Neig babamdan uzaklaştı.

"Ben Ateşin Efendisi'yim!" diye kükredi Suanni, savaşçıların arasından bir kuyruklu yıldız gibi geçerek. **"Yüzleş benimle, korkak!"**

Kılıçlarımı kaptım ve Yu Fong'un açtığı boşluktan sahaya fırladım. Curran'ı bulmalıyım.

Savaşçıların safları yaklaşıyordu. Bir an sonra etrafımı sardılar. Güç kelimesi **"osanda "yı** tükürdüm. Dizlerinin üzerine çöktüler ve ben de aralarından geçerek savaş alanının merkezine doğru ilerledim.

Kan fışkırdı. Cesetler boğuk çığlıklar arasında yere düştü. Bıçaklarım ve büyülerimle uzuvları kestim ve bedenleri oydum. Başımın üzerinde ateş ve şimşekler çakıyor, bir makineli tüfekten çıkan parlayan yeşil mermilerle parçalanıyordum. Dövüşçüler birbirlerini parçalıyor, şekil değiştirenler rakiplerinin bağırsaklarını deşiyor, vampirler bedenleri parçalıyordu. Katliam hüküm sürüyordu; kükremeler, körükler ve ölenlerin inlemeleri korkunç bir gürültüye karışıyordu.

Bir bedeni ikiye böldüm, ağzımı açtım ve çığlık attım. İçimden bir ok gibi fırlayan güç sözcükleri Neig'in savaşçılarını yakıp kavurdu, bedenlerini parçaladı. Boşluğa daldım, tanıdık bir şimşek hızında bir derviş gibi kestim, uzuvları kopardım ve kan püskürttüm, durdurulamaz, acımadan.

Önüme bir yeddimur çıktı, ateşten ve gaydadan kurtulan tek kişi. Onu omzundan beline kadar oydum ve ilerlemeye devam ettim, bir can hasadı topladım, büyü tükürdüm ve ölüm getirdim. Sol tarafta bir yığın ceset patladı ve Hugh kükredi, her tarafı kan içindeydi, elinde kanlı bir balta vardı. Sırt sırta verdik. Kısa bir an için katliamın içinde tek başımıza durduk ve sonra ayrılıp savaşa geri döndük.

Birden etrafımdaki savaşçı kümesi dağıldı. Kaçıştılar, paniklediler. Rüzgâr bana çarptı, neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Kocaman siyah bir aslan yanıma indi, kanatları genişti ve gümüş renginde parlıyordu. Curran tanrı formuna bürünmüştü.

Zıpladım ve siyah kürkümü Curran'ın sırtına tırmandım. Hızla koştu ve sonra havalandık. Savaş esnedi

altımızda. İleride, Neig Yu Fong'a sürekli bir sel halinde ateş püskürtüyor, büyük kanatlarını çırparak onun etrafında dönüyordu. Yu Fong yerde topallayarak ilerliyordu, yan tarafı yırtılmıştı ve beyaz alevlerden oluşan bir seli geri gönderiyordu. Babam her şeyin ortasında duruyordu, etrafında koruyucu bir büyü balonu parlıyor, düello ateşlerini yansıtıyordu. Elinde bir mızrak tutuyordu.

Curran Neig'e daldı. Ejderhanın boynuna nişan alarak atladım ve ıskaladım. Lanet olsun.

Ayaklarımın altında hiçbir şey yoktu. Daldım. Korkacak zaman yoktu. Hiçbir şey için zaman yoktu. Ölmek üzereydim.

Hava beni yakaladı. Artık düşmüyordum, hafifçe aşağı süzülüyordum. Aşağıya baktım. Babam sanki pahalı bir vazoyu kırmışım gibi sitemle başını salladı. Üstümde Curran ejderhaya doğru hızla ilerliyor, çenesini Neig'in boynuna kilitliyordu. Neig'in yanında Curran küçük görünüyordu. Ejderha Curran'a tekme attı. Devasa pençeleri aslanı yakaladı ve Curran'ın böğründe bir yara açtı. Curran hırladı ve Neig'in boynundan bir parça kopardı. Birlikte döndüler, pençelediler ve ısırdılar.

Dayan, tatlım. Geliyorum.

Yorgunluk kaçtı. Geriye sadece öfke kalmıştı, içimde beslenmesi gereken sıcak, aç bir canavar. Saldırdım. Önümde çimen yaprakları gibi devrildiler. Babamın arabasının etrafında açık bir yol açtım. Üzerimize kan yağdı, Neig ve Curran birbirlerini parçaladı. Yu Fong alana öyle bir ateş püskürttü ki, etrafımızdaki savaşçıların zırhlarını eritti.

Babam koruyucu büyüsünü bıraktı. Neig'in savaşçıları ona yandan saldırmaya çalıştı. Elini bir sineğe vurur gibi hareket ettirdi ve onlar da uçarak ayaklarımın dibine düştüler. Onları kestim, hâlâ büyü ve ölüm saçıyorlardı.

Yu Fong yan yatmıştı, kaburgalarının arasına sihirle parlayan bir kargı saplanmıştı. Adora kalabalığın arasından fırladı ve katanasıyla onun üzerinde durarak askerleri geride tuttu.

Babam mızrağını kaldırdı, bir ucuna uzun, parlak bir ip bağlıydı.

Curran yere düştü. Neig onu takip etti, çenesi ardına kadar açılmış, öldürmeye hazırды.

Babam mızrağını fırlattı. Mızrak şiddetli bir kırmızıyla parlayarak havada süzüldü ve Neig'i boğazından yakaladı. İpin diğer ucu yere saplandı. Babam bir komutla bağırdı. İp gerildi. Neig zıpkınlanmış bir balık gibi ipin ucunda çırpındı. Roland ipi kavradı. Bu çok saçmaydı, o çok küçüktü ve Neig dev gibiydi ama yine de babam onu tutuyordu.

"Kate!"

Etrafımda döndüm. Julie topallayarak bana doğru geliyordu, saçları kan içindeydi. Arkasında, savaşçı formundaki Derek hırılıyordu, sol kolu vücudundan garip bir açıyla sarkıyordu.

"Kate!" Julie bana ulaştı ve parlayan bir yakutu ellerime tutuşturdu. Onu yakaladım. Sihir sıcak çeneleriyle beni ısırdı. Bir çapa doğruydı. Lanet şey elli kilo ağırlığındaydı. Ağırlığı beni ayaklarımdan çekmekle tehdit ediyordu. Yakut sanki ruhumu emmeye çalışıyormuş gibi beni çekiyordu. Kendi alemine geri dönmek istiyordu. Buna ihtiyacı vardı ve eğer izin verirsem beni içine çekecekti.

Zırhımın içine, sağ kalçamın üzerine, sadece onun için bir muhafaza yaptığım yere soktum.

"Buldum!" Çığlık attım. "Şimdi! Bunu hemen yapmalıyız!"

Üstümde Neig korkunç bir çığlık attı.

Curran yanıma koştu. Vücudunun yarısı tütüyordu, kürkü gitmişti, derisi sıcaktan fokurduyordu. Yuvarlandı ve kendini Neig'e doğru fırlattı. Koşmaya başladım, kanadını yakaladım ve beni onunla birlikte yukarı taşımasına izin verdim. Neig'in pullu sırtı önümde belirdi.

İkinci kez şansım yaver gitmiş olmalı, çünkü üçüncüye şansım yoktu.

Atladım. Hava ısıklık çalarak yanımdan geçti ve sonra Neig'in pullu sırtındaydım. Hızla yukarı fırladım ve kafasına doğru kaydım.

Curran çenesini Neig'in boynuna kilitlemişti ve onu çiğniyordu. Neig çırpınarak pençeli ayağını Curran'a doğru uzatmaya ve kendini kurtarmaya çalıştı ama babam onu yerinde tuttu.

Neig başını çevirerek Curran'dan kurtulmaya çalıştı. Ağzından bir alev seli fışkırdı. Yer bana doğru esnedi. Adora ateşin içinde kayboldu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Alevler yok oldu. Kömürleşmiş bir beden toprakta tek dizinin üzerine çökmüş, katanası elinde kalmıştı. Yanından bir asker geçti ve kadın yan üstü düştü.

Ölmüştü. Adora ölmüştü. Neig onu öldürmüştü.

O kadar çok acı vardı ki beni parçalıyordu. Çığlık attım ve Neig'in devasa boynunun üzerinden, boynuzlarının üzerinden, kafasına ve yüzüne doğru tırmandım. Kehribar rengiyle parlayan iki kocaman göz, bir saniyenin çok kısa bir süresinde bana odaklandı. Kan kılıçlarımı kaldırdım ve Neig'in gözlerine sapladım. Kehribar rengi sıvı sıcak ve büyümlü bir şekilde üzerime sıçradı.

Ejderha uluyarak başını salladı ve beni düşürmeye çalıştı ama ben kılıçlarıma yapıştım.

"ÖL!" Kılıçlarıma büyü yükleyerek çığlık attım. **"ÖL, ÖL, ÖL!"**

Neig çığlık attı ve babamın bağlarından kurtulup gökyüzüne fırladı. Rüzgâr beni yırttı. Kılıçlarıma tutundum, altımdaki devasa beden titriyor ve sarsılıyordu. Yükseldik, yükseldik, yükseldik, bulutlara doğru gittikçe yükseldik.

"Beni öldürdün Nemrut'un kızı," diye fısıldadı ejderha. "Ama seni yanımda götüreceğim."

Yere çakıldık. Savaş alanı baş döndürücü bir hızla üzerimize geliyordu.

İşte bu kadar.

Yerden karanlık bir şekil yükseldi ve Neig'in altına girdi -Curran ejderhanın düşüşünü yavaşlatmaya çalışıyordu- ama Neig çok ağırdı.

Eller omuzlarımı kavradı ve beni yukarı çekerek beni ve Sarra'tı serbest bıraktı. Birdenbire uçuyordum ve Neig hâlâ yere düşüyordu, diğer kılıcım hâlâ sol göz çukurundaydı. Üstümde Teddy Jo gece yarısı kanatlarıyla süzülüyordu.

Curran iki büküm oldu. Neig'in devasa gövdesi bir kez sekerek yere çarptı. Güçlü ejderhanın kafası yere düştü.

ve hareketsiz yattı. Efsane Neig ölmüştü.

Teddy Jo aşağı indi. Ayaklarım çimlere değdi. Bıraktı ve ben de yuvarlanarak ayaklarımın üzerine kalktım.

Curran ejderhanın yanına yığılmıştı. Ölü mü diri mi olduğunu anlayamadım. Buz gibi bir korku kapladı içimi. Etrafımızda savaş hâlâ devam ediyordu.

"KIZIM."

Döndüm. Babam savaş arabasının tepesinden bana bakıyordu ve yüzü kederliydi. Arkasında askerleri bir duvar gibi duruyordu, taktik zırhlar içinde sıra sıra insanlar.

"Yapma," dedim ona. "Yapma, baba."

Sesi savaş alanında yankılandı. **"Teslim ol kızım."**

Bana ihanet etmişti. Yapacağını biliyordum. Bunu bekliyordum, ama çok acıttı.

"Yapma," dedim ona. "Lütfen yapma." **"Teslim**

ol ve ben de halkının yaşamasına izin

vereyim." "Bunu nasıl yaparsın? Sen benim babamsın!"

"Bu senin iyiliğin için."

"Hayır. Bu sadece senin için."

Hugh safların arasından fırladı. Onun arkasında Demir Köpekler Neig'in birliklerini su gibi ayırdı ve Elara'yı gördüm. Beyazlar içinde parlıyordu: elbisesi, teni, saçları bembeyazdı, tek bir renk güçle parlıyordu. İnsan gibi hissetmiyordu.

Kollarını açtı. Savaş alanının üzerinde süzülen bir ilahi duydum. Kovanlar güçlerini kanalize ediyorlardı. Elara'ya arkadan çarptı ve ondan saf beyaz bir ışın olarak fırladı. Işın babama çarptı. Nefes nefese kaldı ve ona doğru döndü. Büyü ona bir mızrak gibi saplandı.

Askerleri onun etrafında toplandı ve Demir Köpekler'in üzerine çullandı.

Işın yoğunlaştı, o kadar beyazdı ki bakmak zordu. Babam sendeledi. Yüzü gevşedi. Gözleri donuklaştı.

Onu neredeyse yakalıyorduk. Neredeyse. Sadece biraz daha. Uyu.

Lütfen baba, hepimizin iyiliği için. Sadece uyu.

Büyü içinden fışkırarak ışını engelledi. Elara çığlık attı.

Yeterli değildi. Cadılar yeterli değildi.

Yavaşça, çok yavaşça, babam doğruldu, yüzü çabayla titriyordu ve bir elini kirişe dayadı.

Kazanacaktı ve o zaman Atlanta ve Conlan için hiç umut kalmayacaktı.

Julie kılıcını başının üzerine kaldırarak savaşı bedenlerin arasına daldı.

Babamın içindeki büyüün Elara'nın ışığını engelleyerek kırıldığını hissettim. Eğer Julie şimdi ona saldırırsa, onu öldürecekti. Onu bir sivrisinek gibi ezecekti.

Çocuğumu öldürebilir.

Julie'nin atlamaya hazırlanırken ağır çekimdeymiş gibi kolunu geriye attığını gördüm.

Eğer babama dokunursa, ölecekti. Onu durdurmak zorundaydım.

Yapmak zorundaydım.

Bacaklarındaki kaslar onu havaya fırlatmak üzere gerildi.

Hayır! Hayır!

"Dur!" Hırladım, büyüü komuta batırdım.

İrademin Julie'ninkini ezdiği anı tam olarak hissettim.

Sıçrayışının ortasında parçalandı ve yere düştü.

Olamaz. Ne yaptım ben?

Babamdan kan kırmızısı bir ışık fışkırdı. Elara tökezleyerek geri çekildi. Beyaz ışın söndü. Bana döndü.

"Gerçekten bunun beni durduracağını mı düşündün, aptal çocuk?"

Aramızda yirmi metre vardı ve arkasında askerleri vardı. Ona ulaşmam mümkün olmazdı. Üzerime çullanacaklardı ve sonra bana büyüyle vuracaktı ve her şey bitecekti. Askerleri beni güvence altına alana kadar beni sabit tutabilirdi.

Yakut sanki canlıymış gibi zırhımın içinde kıpırdandı. Yakut.

Bu benim tek şansımdı.

"TESLİM OL, IN-SHINAR. YERİNİ AL."

Seni seviyorum, Curran. Seni seviyorum oğlum. İkinizi de her şeyden çok seviyorum. Seni seviyorum Julie. Buradan çıkış yok.

Sarrat'ı kaldırdım ve kendimi bıçakladım.

Babam ılık attı.

İçimdeki kanın dışarı aktığını hissettim ve bıçağı çevirdim. İşte oldu. Abdominal aortu keserdim. Ölüm abuk olur.

Dizlerimin üzerine çöktüm, yakutu zırhımdan çıkardım, kucakladım ve yanıma düştüm. Babamın yüzü göründü. Ağlıyordu.

"Neden? Neden?" Beni kendine çekti, başımı kollarının arasına aldı. **"Her şeye sahiptin, Blossom. Neden?"**

Yüzü griye dönüyordu. Parmakları titriyordu. Haykırdı. Büyüsünün hayatı için savaştığını, aç olduğunu ve kendini besleyecek herhangi bir kaynak aradığını hissettim. Bu açlığı biliyordum. Kör ediciydi. Kendini hayatta tutmak için her türlü büyüye sarılırdı ve benim de elimde bir büyü kaynağı vardı.

Kollarımı açtım. Zaten çapayı zapt edemeyecek kadar zayıflardı. Yakutu gördü. Ona uzandı.

Al onu, Peder. Al ve kullan.

Teni ufalanmış beton rengindeydi. Düşünmek için bir saniyesi olsaydı, dururdu. Ama bir saniyesi bile yoktu. Birlikte ölüyorduk ve babam yaşamak istiyordu. Bu onu dikkatsiz yaptı.

Parmakları parlayan mücevherin üzerine kapandı. Kıp kırmızı parıltı onun üzerinde eridi. Yakuttan beslendi, her damlasını emdi, ta ki çapayı çapa yapan her şey babamla kaynaşana kadar.

Bir şey söylemek için ırpındım. Nimrod üzerime eğildi. "Ben kazandım, baba."

apa kendi diyarı olmadan var olamazdı ve ne pahasına olursa olsun oraya geri dönmeye çalışıyordu. Babam onu özümsemişti. Onlar artık birdi.

Arkasında bir boşluk açıldı. Sadece kenarını görebildim ama hissettim. Babamı kavradı ve bütünyle yuttu.

Bir an oradaydı ve sonra gitti. Ve her şey yolundaydı.

Kazanmıştık. Conlan yaşayacaktı. Curran da yaşayacaktı, tabii hâlâ hayattaysa. Başardım.

Kanım her yere bulaşmıştı. Acıyacağını düşünmüştüm. Acımadı.

Teyzem telaşla bana sarıldı. "Benimle kal. Hugh! Hugh'u getirin!"

"Çok geç," dedim ona.

Erra bana baktı, gözleri vahşiydi ve kendini bana doğru itti. Acı bedenime çarparak benden bir çığlık kopardı. Beni hayatta tutmak için büyüsünü bana vermeye çalışıyordu.

"Hayır," diye fısıldadım. Onun kurban edilmesini istemiyordum ama onunla savaşılabileceğim gücüm de yoktu. Soldu ve ortadan kayboldu.

Büyü içime soğuk bir telaşla aktı.

Bu yeterli değildi. Julie ağlıyordu. Biri beni tutuyordu. Işık söndü. Karanlık geldi.

Keşke Conlan'a son bir kez sarılabilseydim.

Keşke Curran'ı görebilseydim. Sesini duymak. Elini tutabilmeyi. Gitmeden önce yalnız olmamak için.

Keşke biraz daha zamanım olsaydı. Yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Bir gün daha geçirmek için her şeyimi verirdim.

Hepinizi seviyorum.

- - -

ÖLÜM BİR SİS OLDU.

Nereye gideceğimi bilmeden rastgele yürüdüm. Beni çekti ve ben de izin verdim.

Soluyordum. Özüm soluyor, etrafımdaki gri sisin içinde usulca çözülüyordu.

Bırak, diye fısıldadı sis. Her şeyi bırak.

Ve sonra ayrıldı. Uçsuz bucaksız bir düzlükte duruyordum, ayaklarımın altında yeşil çimenler vardı. Mavi bir gökyüzünden altın güneş ışığı süzülüyordu. Uzakta vahşi hayvan sürüleri otluyordu, büyük tüylü şekiller.

Arkamda bir varlık hissettim ve döndüm.

Devasa bir aslan ovada bana doğru yürüyordu. Siyahtı ve kanatları vücudunun üzerinde katlanmıştı. Onun büyük

Altın gözleri sihirle dolup taşıyordu. Etrafında parlıyor, kürkünün her tüyünü kaplıyordu. O bir tanrıydı.

Bana ulaştı ve başını eğdi.

Elimi kaldırdım ve burnunun üzerine koydum. Veda etmeye gelmişti. Onu son bir kez görebilecektim.

Aslan ağzını açtı ve bana parıldayan dişlerini gösterdi.

"CANLI," dedi.

Gümüş büyüğü ondan bana doğru fıskırdı. ACI.

- - -

ACI bedenimi paramparça etti ve kıvranarak çığlık attım.

Altımda sert bir şey vardı.

"Onu yakaladım," dedi Hugh'un

sesi. Üstümdeydi. Yaşıyordum.

Elimi savurdum ve çenesine olabildiğince sert bir yumruk attım.

Yana doğru devrildi. Ayaklarımın üzerine yuvarlandım.

Curran yanımda, kanlı çimlerin üzerinde yatıyordu, insan gibi ve kıpırdamadan. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek yanına gittim ve onu yakaladım. "Curran? Curran?"

Gözlerini açtı, beni gördü ve gülümsedi. "Hey, kış tekmeleyici."

"Yaralandın mı?"

"Evet. Çok da yorgunum." "Ne yaptınız?"

"Seni ben diriltiltim," dedi.

Karnımda bir acı patladı ve göğsüne yığıldım.

"Başından beri planımız buydu," dedi. "Benim ve teyzenin planı. Bir mucize için yeterli ilahi güç."

Ona tutunarak bir topun içine kıvrıldım. Eğer bu bir çeşit ölüme yakın halüsinasyon olsaydı, sırf kaderin suratına bir yumruk atabilmek için kendimi diriltirdim.

"Acıttığı için üzgünüm," dedi. "Bu benim ilk seferim." Göğsünü öptüm. O da saçlarımı okşadı.

"Son kez de öyle," dedi. "Hiç ilahi gücüm kalmadı, bu yüzden Hugh'un seni iyileştirmesine izin ver, çünkü şimdi ölürsen, bu konuda yapabileceğim bir bok yok ve gerçekten sinirleneceğim."

Sadece ona sarıldım. Yavaş yavaş kafama dank ediyordu.

"Sana bu sabahın son olmayacağına dair söz vermiştim," dedi bana. "Sözlerimi tutarım."

Başka biri çığlık atıyordu. Sonunda ben olmadığımı fark ettim ve arkamı döndüm. Teyzem çimlerin üzerine yayılmış, nöbetlerden titriyordu, çıplaktı, çok kızgındı ve çok yaşıyordu.

"Tüh," dedi Curran.

Ağladım. Göğsüne uzandım ve ağladım.

- - -

Verandamızda oturdum ve Conlan'ın akşamın solan ışığında çimlerde oynamasını izledim. Büyük bir kedi yavrusu gibi yıldırım böceklerinin üzerine atlıyordu. Curran yanıma oturdu, kolunu omuzlarıma doladı. Savaşın üzerinden bir hafta geçmişti.

Neig ve Roland'ın gitmesiyle birlikleri dağılmıştı. Kazanmıştık ama çok şey kaybetmiştik. Adora'nın küllerini evimizin arkasındaki küçük tepeye gömdük. Cenazesinde ağlamıştım. Bunu her düşündüğümde ağladım.

Christopher da ejderha ateşine yakalandı. Ölmedi ama bir kanadını kaybetti. Tekrar büyüyüp büyümeyeceğini hiçbirimiz bilmiyorduk. Uçuşunun yasını, insanların bir çocuğun ölümünün yasını tuttuğu gibi tuttu. Desandra beta çiftini kaybetti. Onlar arkadaştı ve acısı hâlâ tazeydi. Jim kız kardeşini kaybetti. Cadılar Maria'yı kaybetti. Güç kaybı onun için çok fazlaydı. Curran'ın elitlerinden geriye sadece beş kişi kalmıştı.

Saiman savaş alanından asla geri dönmedi. Fiziksel acıdan her zaman korkmuştu ama bir sebepten dolayı gerçek formuna bürünmüş ve katliamın ortasına koşmuştu. Belki paniklemişti, belki öfkelenmişti, belki de birini korumaya çalışıyordu. Bunu asla bilemeyiz. Cesedini bana getirdiler. Ölmüştü.

Dört mızrakla delinmiş. Yas tuttum. Bir vasiyet bırakmıştı. Unicorn Lane'e gömülmek istemişti. Harfiyen yerine getirdik. En azından bunu yapabildik.

Tanrı Curran başaramadı. İlahi gücünden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Saçları artık doğal olmayan bir şekilde hızlı uzamıyordu, ancak ek boyunu ne kadar süreyle koruduğu kimsenin tahmin edemeyeceği bir şeydi. Bizim mistik farkındalığımızı kaybetmişti. Tanrısallığı Conlan ve benim her zaman nerede olduğumuzu bilmesini sağlıyordu ama artık bizi doğaüstü bir şekilde hissedemiyordu. Kör olmuş gibi hissettiğini söyledi. Bu bir çeşit ölümdü ama bundan daha mutlu olamazdım.

Yasını tutmadığım başka bir ölüm daha vardı. Sharratum da o savaş alanında öldü. Curran beni dirilttiğinde, artık toprağın çekimini hissetmiyordum. İddialar benim ölümümünden sağ çıkmamıştı. Bir kez daha sadece bendim. Gücümü korumuştum ama artık Atlanta'dan ve Kings Row'un bir kısmından kurtulmuştum.

Ghastek katliamdan sonra bana gelmişti. Kaybolmuş gibiydi. Bana her zaman In-Shinar olacağımı söylemişti. Ona hâlâ arkadaşım olduğunu ama artık özgür olduğunu söyledim.

Arkadaşlarımızı gömdük ve yas tuttuk ama Atlanta yavaş yavaş bir kâbustan uyanmaya başlamıştı. Ejderha ölmüştü. Biohazard onun kemiklerini ele geçirmişti ve Ghastek ile Phillip bu yüzden Luther'le neredeyse kavga edeceklerdi.

Hugh ve Elara hayatta kaldı ve Kentucky'deki kalelerine geri döndü. Hugh, Dali'yi iyileştirmede. Jim ondan bunu altı ay ertelemesini istedi. Benim durduğum yerden, bu sadece ona onu ikna etmek için altı ay daha çalışma süresi veriyordu ve içimden bir ses Jim'in bu savaşı kaybedeceğini söylüyordu.

Christopher ve Barabas bir düğün tarihi belirlediler. Barabas, Christopher'ın yaraları için korkunç bir yaygara kopardı ve kanadının yenilenmesini umarak onu galonlarca tavuk çorbasıyla beslemeye devam etti. Druidler kürkleriyle sokaklarda geçit töreni yaptılar ve zaferin kendilerine düşen kısmından övgüyle söz ettiler. Martha ciddi şekilde yaralanmıştı ve Mahon onu sağlığına kavuşturdu. Ona ballı kek pişirmeye çalıştı ama berbat oldu. Teyzem ikimizle de

konuşmuyordu. O aldı

dirilişini bizzat yaşamış. Görünüşe göre, ölü kalmak istemişti. Julie de benimle konuşmuyordu.

Bunu hak ettim. Sözümünden döndüm. Onunla konuşmaya çalıştım ama o benden uzaklaştı. Bir söz vermiştim ve sözümü tutmamıştım. Zamanla çözülür mü bilmiyordum. Öyle olmasını umuyordum ama öyle olsa bile yaptığım şeyin geri dönüşü yoktu. Zaman yardımcı olacaktı. Umuyordum.

"Yapsam iyi olur," dedim Curran'a. "Bir hafta oldu. Sakinleşmiş olmalı."

"Ona bir yıl daha verin," dedi.

"Bir hafta yetmezse, bir yıl da yetmez." Çay bardağımı yere bıraktım. "Uzun sürmez."

Gözlerimi kapattım ve açtığımda Neig'in kalesinin asma köprüsünden geçtim. Her yer bomboştu. Kimse beni karşılamadı. Kimse beni öldürmeye çalışmadı. Drama eksikliği oldukça hayal kırıklığı yaratmıştı.

Ayaklarımın altındaki taşlar sarsıldı. Olamaz. Çok erken konuştum.

Kale esnedi ve beni yuttu. İçinden hızla geçtim, daha doğrusu hareketsiz durdum ve taht odasında babamla yüz yüze gelene kadar dönerek yanımdan geçti. Eski haline dönmüştü. Benim ortaya çıkmamı bekliyor olmalıydı. Alemin çapasıydı. Tüm niyet ve amaçlar için, o krallığın ta kendisiydi. Asla ayrılamazdı. Aramızda kan bağı olduğu için istediğim zaman gelip onu görebilirdim. Conlan, Julie, Hugh, onun kanından faydalanan hepimiz, istediğimiz zaman onu çağırabilir ve onun krallığına istediğimiz gibi girip çıkabilirdik. Bu onu öldürüyor olmalıydı. Gülmemek için elimden geleni yaptım ama gerçekten çok zordu.

"Sen yaşadın," dedi.

"Kocam beni diriltti," dedim ona. "Benim için tanrılığından vazgeçti. Erra Teyze'yi de diriltti. Beni hayatta tutmak için kendini feda etti ve görünüşe göre, ikimizin de aynı diriliş darbesini almasına yetecek kadar uzun süre aynı bedendeydik. Bu konuda oldukça üzgün."

"Beni sürgün ettin," dedi. Sesi öfkeyle titriyordu.

"Bu sürgün değil." "O zaman nedir?"

"Emeklilik, baba. Senin ömürlerin vardı. Ben ilk hayatımdayım ve eğer senin istediğin gibi olsaydı, onu bile alamazdım. Çok güzel bir kale. Kütüphane için ölünür. Burayla yapabileceğin onca şeyi bir düşün."

"Dünyanın bana ihtiyacı var. Onu kurtaracağım. Onu daha iyi yapacağım."

İçimi çektim. "Seni seviyorum baba. Conlan büyüdüğünde onu da getireceğim."

"Kate," dedi. "Bir çıkış yolu bulacağım."

"Muhtemelen. Yapabilecek biri varsa, o da sensin. Ama bu uzun zamanınızı alacaktır. Bu arada, barışa kavuşacağız. Hep istediğin şey buydu, değil mi? Her zaman var olan kıyametten uzak, huzurlu, pastoral bir varoluş?"

"Bu iş daha bitmedi," dedi.

"Evet, öyle baba. Ve eğer geri dönüş yolunu bulursan, seni bekliyor olacağım."

Gözlerimi kapadım ve Curran'a yaslandım.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Beklenebileceği kadar iyi. Çok öfkeli. Ayrıca kolayca sıkılabiliyor ve Neig'in krallığında, emrinde nihai bir güç var. Bir sonraki ziyaretimde burası muhtemelen Su Bahçeleri'ne benzeyecek. Bence Conlan biraz daha büyüdüğünde orada oynamaktan keyif alacak."

Kocamı öptüm. Verandada birlikte oturduk ve oğlumuzun ateş böcekleriyle oynamasını izledik.

"Bir tane daha içmeliyiz," dedi Curran. Ona gülümsedim. "Belki de."

"Küçük bir kız istemiyor musun?"

"Evet. Conlan biraz büyüdüğünde. Artık zamanımız var, değil mi?"

Curran bana sırtıttı. "Dünya kadar vaktimiz var."

EPILOG

ERRA

TGÜNEŞ doğmak üzereydi. Hava zaten sıcaktı. Daha da sıcak olabilirdi, gerçekten. Daha sıcak yazlara alışkındım.

Ben

Friesian güzel olmasına rağmen daha iyi atlara alışkındı ve sessiz, harap yolda büyük bir hevesle tepiniyordu.

Siyah bir ata asla karşı koyamam. Ya da siyah saçlı bir adama.

Gerçi benim hayatımda da birkaç sarışın olmuştu.

Yeğenim hâlâ uyuyordu. Evden çıkmadan önce onu, kocasını ve oğullarını kontrol etmişim. İçeri girmedim. -Kapılarını kilitli tutuyorlardı ama kapının ötesinde birlikte sıcak ve güvende olduklarını hissediyordum. Bunu hak etmişlerdi.

Ben güvenli yapmadım. En azından şimdilik. Bir kadının dirildikten sonra hayatı dolu dolu yaşaması için bazı beklentileri vardı. Artık onların dünyasında bana yer yoktu. Kate'e hayatta kalmak için bilmesi gereken her şeyi öğretmişim. Yeğenim beni asla tam olarak anlayamayacağı bir şekilde değiştirmişti. Kate'in bir anneye ihtiyacı vardı ve ben de hiçbir karşılık beklemeden bu boşluğu doldurmak için devreye girmişim. Sonra oğlu oldu ve onun da bir büyükanneye ihtiyacı vardı.

Eahrratim'in öldüğünü sanıyordum. O aptal bir kızdı, Dicle'nin Gülü, çok gençlerin bazen olduğu gibi güzel ve aptaldı. Suda oynar, çiçek yetiştirir, güzel elbiselerden hoşlanır ve gelecek için aptalca küçük planlar yapardı. Bir koca. Çocukları. Yeğenler. Aile ziyafetleri. Mutluluk ve sıcaklık dolu bir hayat. Onu gömdüm

savaşın külleri, böylece bir kılıç alabilirdim. Sadece Şehir Yiyen kalana kadar acı ve ıstırap çağlarında eriyip gittiğini sanıyordum. Ama şimdi geri dönmüştü. Artık genç ya da saf değildi ama içimdeydi.

Annem, kan bağıımız olsun ya da olmasın, ailenin kurtuluşumuz olduğunu söylerdi. Boğulduğumuzda bizi yakalayan ve azgın sulardan nazikçe çıkaran bir ağdı. Annem bilgeydi.

Yeğenim uyandığında üzgün olurdu ama sonra bunu atlatırdı. Bakması gereken bir kocası ve bir oğlu vardı ve Shar artık onu rahatsız etmiyordu. Nefes almasına izin vermenin zamanı gelmişti. Yakında tekrar buluşacaktık.

Sol tarafımdaki fırça tekrar kıpırdadı. Şimdi üçüncü kez. "Dışarı çık," dedim.

Siyah-beyaz bir at, soluk saçlı bir biniciyi taşıyarak ormandan dışarı doğru ilerledi. Julie.

"Evden kaçmak mı?" diye sordum.

Çenesini kaldırdı. Komik çocuk.

"Evet," dedi.

"Bu senin annene yapışmanla mı ilgili?" Omuz silkti. "Evet."

"Geri dön. Yalancılara ayıracak vaktim yok."

Bozkırların çocuğu gözlerimin içine baktı. "Bu benimle ilgili. Yaptığı şeyi asla yapmayacağına söz verdi ve şimdi yaptı. Bu onu yiyip bitirecek. Bunun için kendinden nefret edecek.

Birkaç saniyeliğine Roland'a dönüştüğünü düşünecek. Bu konuda kötü hissetmesini istemiyorum. Yaşayıp yaşamamam kimsenin umurunda değilken beni yanına aldı. Sözüne sadık kalmadığının yürüyen, konuşan bir hatırlatıcısı olmak istemiyorum. Bu her şeyi karmaşık hale getirecektir."

Hayat karmaşıktı. Ölü olmak çok daha kolaydı. "Her iki durumda da," dedi, "gitme zamanım geldi. Gidebilirim. Kalacağım, onun bunu atlatmasını bekleyeceğim ve yıllardır yaptığım gibi devam edeceğim. Hiç değişmeden. Şehirden hiç ayrılmadan. Ama ben daha fazlasını istiyorum. Kendime ait bir yer istiyorum. Bunu uzun süre düşündüm, her şey olmadan önce bile. Gitme vakti geldi."

"Nereye gidiyorsun?"

"Buradan başka bir yere. Ona uzun bir mektup bıraktım, böylece sinirlenip kaçtığımı düşünmeyecekti."

İçimi çektim. "Sanırım sen de peşime takılabilirsin."

Yanımda ata bindi. Sanki at üzerinde doğmuş gibi oturuyordu. Kan her zaman doğruyu doğurur. Im'e bunu söyledim ama bana inanmadı. Kardeşim kalabalık zihniyle, fikirlerle doluydu. İnsanların, hırslarının makinesine güç veren dişliler olmadığını sık sık unuturdu. Bakın şimdi ejderha ininde kim oturuyordu.

"İlk durağımız neresi?" Julie sordu.

"Mishmar. Anneme tutmam gereken bir söz var."

"Eğer Kate benim annemse, bu seni benim torunum yapar mı-

Teyze?"

"Muhtemelen."

"Büyükanne gibi bir şey, değil mi?" "Evet."

"Sana büyükanne diyebilir miyim?"

"Dişlerini korumak istiyorsan hayır."

Küçük gümüş bir çan gibi güldü. Güneş ufkun üzerinde yuvarlanıyor, üzerimizde parlıyordu.

Julie bir an düşünceli göründü, sonra "O da onun büyükannesi. Ona söylemeli miyiz? Onu ziyaret etmek için Mishmar'a götürebilir miyiz?"

"Belki," dedim.

Çocuğun bir noktada büyükannesiyile tanışması gerekecekti. Ama şu anda elleri doluydu ve karısının onu aile işleri için sürüklememizi takdir edeceğinden şüpheliydim.

Bir torun sahibi olmanın o kadar da kötü olmadığına karar verdim. Daha önce hiç torunum olmamıştı ve bu seferki sihirle doluydu.

Ona öğretebileceğim çok şey vardı.

YAZAR HAKKINDA

Ilona Andrews, Gordon ve Ilona adlı karı-koca yazar ekibinin takma adıdır. Şu anda iki çocukları ve çok sayıda köpek ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadırlar. Çift, Kate Daniels ve Kate Daniels World romanlarının yanı sıra The Edge ve Hidden Legacy serilerinin 1 numaralı New York Times ve USA Today çok satan yazarlarıdır. Ayrıca haftalık ücretsiz seri olarak yayınladıkları Innkeeper Chronicles serisini de yazmaktadırlar. Kitaplarının tam listesi, eğlenceli ekstralar ve Innkeeper bölümleri için lütfen www.ilona-andrews.com adresindeki web sitelerini ziyaret edin.

Penguen
RandomHouse
PENGUEN YAYIN GRUBU

Okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında
güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

